

Glorij@

Glorij@

Kristen Ashley

Vitez

S engleskoga preveo
VINKO VIGO

AUTORIČINA NAPOMENA | ZAHVALE

Vitez se razlikuje od mojih uobičajenih romana po tomu što je kraći i erotičniji, opisuje razvijanje povjerenja i povezanosti između dvoje ljudi koji se zaljubljuju. Ali upozoravam vas: ovaj roman sadržava elemente kontrole i erotskog kažnjavanja.

Zacrerala sam cilj, kao žena i književnica, svojim romanima poslati poruku da prestaneš slušati demona u svojoj glavi i obratiš pozornost na bližnje koji te vole, bez obzira na to koliko bila lakrdijaški uvrnuta, sramežljiva ili ranjena.

Prigrli samu sebe, čak i vlastite pogreške, i shvati da uvijek možeš dati doprinos koji ljudi, štoviše, žele, vole i žude za njim.

Osim toga, cura može imati guzu, vrhunske grudi i trbuščić, a još uvijek biti u stanju pronaći divna muškarca zbog kojeg će se rastopiti zato što ima sve ono što ima i jest ono što jest. Mediji nas bombardiraju slikama koje prihvaćamo kao poželjne, naš unutarnji demon ih upija i kazuje nam da je to ono čemu trebamo težiti. A to je nemoguće. To je škodljivo.

I to mi se ne sviđa. Zato što mi vlastiti unutarnji demon ponavlja istu stvar, i ja se sve vrijeme borim s njim. Rad je jedan od načina pomoću kojih to izvršavam.

Znam da moje knjige neće promijeniti svijet. Ali ako ubrizgaju samo malo čelika u vašu kralješnicu i pomognu vam da se probijate u ovom svijetu kao vi, samo kao vi, očekujući ono što trebate očekivati, odnosno to da ste prelijepi, vrijedni truda i da ljudi to uviđaju, onda je moj posao obavljen.

Uostalom, ako ste čitali bilo koju od mojih knjiga, znat ćete da mislim kako je zdrav seksualni život s prikladnim partnerom ključan u vezi. U ovoj knjizi to još detaljnije istražujem.

Do najsitnijih detalja.

Kao što bi se svaka žena trebala osjećati prelijepom i vrijednom truda, tako bi se trebala osjećati i poželjnom te istraživati svoju seksualnost s partnerom koji će to učiniti sigurnim štiteći nju i njihovu vezu sve vrijeme. I to je tema koja se provlači kroz sve moje knjige, ali je posebno istaknuta u ovoj.

Pisanje je moja strast. Ali i ono od čega živim. Zato sam osjećala razumljivu tjeskobu da svoje ionako pikantne knjige dodatno začinem. Nastojeći ne uvrijediti svoje čitateljice, obratila sam se ženskoj ekipi, svojim čitateljicama i prijateljicama, da čitaju sa mnom dok ja pišem.

Toliki izljev podrške, ohrabrenja, uzbuđenja, prijateljstva i ljubavi bio je jednostavno nevjerojatan. Dale su mi snage da najbolje što mogu iznesem priču o Vitezu i Anyi. Ne radi se o erotici, nego o ljubavnoj priči. Ali erotskoj ljubavnoj priči.

Zato se zahvaljujem ovim ženama koje su mi pružile podršku. One znaju koliko mi je to značilo, ali i vi biste to trebali znati. Dakle, zahvaljujem se Jenny Aspinall, Sali Benbow-Powers, Gitte Doherty, Shelley Eggerton, Lori Francis i Nikki Griffiths, mojemu timu koji je radio na tajnom projektu. Učinile ste ovo zabavnim i *prekrasnim*. Volim vas, curke, iz dubine duše.

Na kraju se želim zahvaliti Chasity Jenkins-Patrick, koja je bila moja prva navijačica i koja mi uvijek štiti leđa. Ako ti to još nije poznato, sam Bog mi se osmjehnuo kad si poslala one e-poruke. Samo da znaš.

Svima ostalima predajem *Viteza*. Nadam se da ćete ga voljeti kao ja i moje curke.

1. POGLAVLJE

NEMA SMISLA, ALI JE IPAK NEŠTO

Stajala sam u kutu. Nisam htjela biti ondje. Već neko vrijeme nisam željela to i spremala sam se učiniti nešto kad je on ušao.

Ali sve te misli isparile su iz moje glave. U stvari, svaka misao isparila mi je iz glave kad sam ga ugledala i žmirnula. Potom sam počela zuriti.

Bio je visok. Nemam pojma kako bih opisala koliko je bio visok, jedina riječ koja mi je pala na pamet bila je „vrlo”. Vrlo visok. Nosio je lijep kaput od crne vune krojen po mjeri. Pod onom rasvjetom vidjela sam samo to da nosi hlače. Nisam opazila ni boju ni kroj, samo to da se ne radi o trapericama ili hlačama od samta. Opazila sam i to da nosi lijepe cipele. I njih bih mogla opisati s „vrlo” lijepe. Bile su sjajne i očito skupe. Osim toga, s njim uz moj bok, nisam mogla zapaziti ništa drugo.

A nisam se ni trudila.

Sve me to fasciniralo, ali pozornost mi je posebno privuklo njegovo lice. Crte lica, pogotovo iz profila, bile su mu jako dojmljive. Nisu bile savršene, nego toliko silno muževne da mi se učinilo kako takvo što nikad prije nisam vidjela. Bilo je gotovo nestvarno.

Ali njegova me kosa iznenadila. Nosio je skup kaput, skupe cipele i na zabavi u ovom luksuznom stanu ponašao se tako da mi je dao do znanja da, za razliku od mene, on pripada ovdje. Ali njegovoj tamnoj, gustoj i blago kovrčavoj kosi trebalo je šišanje. Bila je duga i neodržavana. Jednostavno poduža i neukročena. Kao da je imao važnijih stvari u životu od redovitih šišanja, a da se pritom ne radi o izlascima u klubove, druženju s ekipom ili pedantnoj njezi tijela, odijevanju i svim drugim sastavnicama svoga tjelesnog bića kako bi se igrao i onda šćepao svaku ženu koja mu se baci oko vrata.

S druge strane, ako bi se tako ponašao, onda ne bi mogao doći do zraka.

Njegova visina, odjeća, izgled ili kosa nisu sve što me fasciniralo.

Bio je ljutit. To nije bilo urezano samo u njegovu snažnu čeljust, usne stegnute u znak neskrivene zlovolje ili oštar pogled kojim je šibao scenu koja se odvijala pred njim.

To je bilo tjelesno. Taj vibrirajući žar nabubrio je i ispunio cijelu prostoriju.

Nisam bila jedina koja je to primijetila. S određenim naporom odvratila sam pogled s njega i vidjela kako su se oni koji su mu stajali najbliže okrenuli prema njemu. Neki su se čak odmaknuli od njega, povukavši se.

Nisam ih mogla kriviti zbog toga. Ja sam stajala u najudaljenijem kutu prostorije i osjetila istu stvar. Da sam stajala bliže, također bih se udaljila.

Bilo je zastrašujuće. Potpuno.

Zapitala sam se ima li Nick sustanara i pretpostavila da ima. Vjerovala sam kako on nema pojma da je Nick organizirao zabavu.

Pogledom sam obuhvatila cijelu prostoriju. Uvučeni dnevni boravak i izdignut prostor koji ga je okruživao bili su pretrpani tijelima. Na stoliću se prevrnula boca šampanjca koja je očito bila napola puna sudeći po vlažnoj mrlji na sagu i lokvici na stolu. Znala sam da je dvoje ljudi razbilo čaše. Čula sam ih. Jedna je djevojka to počistila. Krhotine su se razletjele uokolo i vjerojatno utisnule u skupi dlakavi sag ili smrvile na podu od tamna drva, ali zasad srećom nisu prouzročile nikakve ozljede (bar ne još). Posvuda su bile pivske boce, boce žestokih pića i čaše, neke su čak završile na podu, a neke se otkotrljale pod stol. Pepeljare su bile krcate, pepeo se rasuo po podu, uključujući i opuške. Glazba nije bila toliko glasna da čovjeku popucaju bubnjići, ali ako uzmemo u obzir da je bilo jedan iza ponoći, ipak je bila preglasna. Susjedi u ovoj elegantnoj zgradi sigurno su je mogli čuti, da ne spominjem glasno brujanje razgovora, i to im se vjerojatno nije svidjelo.

Znam da se meni nije sviđalo.

A nije ni Nickovu sustanaru.

Pogled mi se s oklijevanjem vratio na mjesto gdje je on stajao. Dio mene želio ga je ponovno vidjeti. Bila sam žena, a ovo je upravo onakav tip muškarca kakvog žena gleda. Bilo koja žena. Bez obzira na osobni ukus. Jednostavno je privlačio žensku pozornost i nema te koja ga ne bi htjela još jednom pogledati. Dio mene plašio se tog pogleda zbog toga što je izgledao prilično strašno. Zato što muškarac koji uđe u prostoriju s kaputom, zadrži se u njoj na jedan tren i cijelu je ispuni žarkom i ljutitom vibrom *jest* prilično strašan.

Ali on je već nestao kad sam pogledala.

To sam shvatila kao mig da i sama odem.

Ionako nisam htjela doći, ali Sandrine već duže vrijeme mjerka Nicka. Viv i ja smo joj nebrojeno puta kazali da je on opasan igrač, a to smo znale zato što nam je bio poznat niz žena koje je izigrao. Ali Sandrine je vidjela u njemu zlatnu koku. Potrošila je mnogo vremena u lovu na tu zlatnu koku,

a istoga trena kad je ugledala zgodnoga Nicka Sebringa odlučila je da je on Pravi.

Smučilo mi se u želucu istoga trena kad sam ga ugledala. Bio je zgodan, to je činjenica. Ali je također bio i kreten. I to je bilo nemoguće ne opaziti. A bio je i neka čudna sorta. Nisam mogla dokučiti o čemu se radi, jednostavno mi nešto nije štimalo. Nimalo.

Ali Sandrini je on imao sve. Sjaj, žestinu, ljepotu... I novac.

Da, moja prijateljica bila je sponzoruša.

Ipak, možda sam luda (to sam često ponavljala svih ovih godina koliko je poznajem), ali ja sam je voljela. Često je znala gnjaviti i priznajem da me njezina fanatična potraga za Pravim (s tim da taj Pravi mora biti predivan, izvrsno građen i pun love) ponekad znala izluditi, nekad uzbuniti, a jednom me prigodom izbezumila od straha. Ali ona je barem znala tko je i što želi.

Pomislila sam, dok sam promatrala prizor, da je ovo zapravo ono što ona želi. Htjela je vladati kao kraljica usred ovakve scene. Piće u potocima i šampanjac. Dobro odjeveni lakaji. Luksuzni stanovi s uvučenim dnevnim boravcima, vrhunski dizajniranim kuhinjama i kružnim balkonima. A kapute smo ostavili u Nickovoj spavaćoj sobi, pa sam bacila kratak pogled. Ozbiljno vam govorim, samo jedan pogled na Nickovu spavaću sobu bio je dovoljan da čak i ja dvaput promislim o tome je li kreten ili nije. Toliko je izgledalo prekrasno.

A onda sam se, nakon otprilike pola sekunde, prisjetila da ništa nije toliko vrijedno da se čovjek nosi s takvim kretenom. Čak ni spavaća soba koja nadmašuje riječ „prekrasno”. Pogotovo ne s kretenom poput Nicka.

Piće, koje gotovo nisam ni liznula, odložila sam na ploču od crnog mramora koja je krasila duguljast šank što je odvajao kuhinju od spavaće sobe i potom krenula prema balkonu.

Ovo nisam željela, zato sam se i skrivala u mračnom kutu. Pokušala sam se uklopiti i družiti, ali ovo nije bila moja pozornica, a ljudi koji su me okruživali to su znali podjednako dobro kao i ja. Sandrine mi je rekla da bih trebala kupiti haljinu i ne skidati markice s nje, nego ih skriti s unutarne strane da se ne vide. Rekla mi je i da kupim novi par cipela i da će otići sa mnom i napraviti pravu scenu ako ih ne prime natrag jer su bile ogrebene. Smatrala sam da to nije u redu, pa sam je odbila kao i uvijek kad bi Sandrine to predložila.

Njoj to nije smetalo i stalno je to radila. Mrlje od znoja, mrlje od martinija - uopće nije bilo bitno. Jednom je čak vratila i par cipela na kojima je puknuo remen dok je plesala. Tad ih je odjenula četvrti put.

To nije moj stil.

Zato sam nosila sandale visoke pete koje sam kupila prije dvije godine. Bile su slatke, mislila sam da su čak i seksi, ali i jeftine, uopće nisu bile od prave kože. Dobro sam ih održavala, ali ipak su izgledala onako kako su izgledale. Isto vrijedi i za moju haljinu. Kupljena u T. J. Maxxu i ni za dlaku različita od dizajna osmišljenog za tu sezonu. Jednostavno bezimena. Smatrala sam je lijepom. Otkrivala je točno onoliko kože koliko treba, ne previše, pristajala mi je poput rukavice i boja mi je savršeno stajala, ali se nije radilo o svili, satenu ili dizajnerskom komadu odjeće. Bila je od poliestera, a čak sam je i u T. J. Maxxu kupila na rasprodaji.

Pratili su me pogledi, od glave do pete, usne su se stezale, nosovi uzdizali i oči kolutale.

To su bile cure.

Momci su odmah usmjerili poglede na moje grudi, bokove ili noge. Večer je dosegla onu točku kad im je već bilo svejedno hoće li poševiti neku koja ima stila ili neku za koju smatraju da si to može priuštiti. Samo su htjeli pojebati bilo što i odlučili dohvatiti ono što im je pri ruci.

Sandrine je prije pola sata otišla na balkon s Nickom. Nije se vratila i zato sam se zaputila onamo. I tako, dugo sam išla, probijajući se kroz gomilu tjelesa izbjegavajući prekrizene noge i gazeći po ispruženim nogama onih koji su sjedili na kauču, osjetivši pritom da me sve vrijeme prate pogledi.

Učinilo mi se kao da je prošao pun sat, a vjerojatno se radilo o dvije minute.

Prošla sam kroz staklena vrata i izišla van.

Dobro sam se osjećala vani, bilo je prohladno, ali ugodno. Nema dima i nestalo je zagušljivosti od previše tijela na okupu u jednoj prostoriji. Počastila sam se jednim trenutkom u kojem sam to samo upijala.

Onda sam se osvrnula oko sebe.

Opazila sam s desne strane jedan par u ljubavnom klinču. Nije se radilo o Sandrine.

Okrenula sam glavu nalijevo i primijetila kako je Nick u krajnjem kutu balkona pritisnuo Sandrine uz prozor. I oni su bili u klinču.

Uh.

Zakoračila sam svojim jeftinim (ali slatkim) sandalama i oglasila se kad sam se dovoljno približila: - Uh... ispričavam se na smetnji.

Nick je podignuo glavu i oboje su me pogledali. Osim toga, nisu pomaknuli ni jedan jedini mišić.

Nick je skrenuo pogled na moje grudi.

Sandrine je iskolačila oči. Ništa nije kazala, ali je bilo jasno da misli: „Koji kurac ti *radiš* ovdje?” Napokon ga je uhvatila u trenu na koji je dugo vrebala i sigurno nije bila najsretnija da je sada netko ometa.

- Još jednom se ispričavam - rekla sam tiho dok sam se približavala i promatrala Sandrine. - Draga, ja moram kući.

- U redu - odgovorila je u hipu. - Pošaljem ti poruku sutra. Trepnula sam.

Sklopile smo jedan dogovor: nikad ne ostavljaj muškarca za sobom. Da ne govorim o tome da smo dijelile trošak za taksi, ona je došla do moje kuće i namjeravale smo se zajedno vratiti, ali mogla sam si sad priuštiti takav luksuz.

- Hm, ali... - započela sam.

- Dobro sam - prekinula me. - Nick me može odbaciti kući kad me bude volja otići. - Okrenula je glavu prema Nicku. - Zar ne, Nick?

On jedan tren nije skidao pogled s mojih grudi, a potom ga je lijeno usmjerio prema mom licu.

- Zašto odlaziš? - upitao me i ja sam se zablujila u njega. Što se to njega tiče?

- Pa, kasno je i... - počela sam objašnjavati. Prekinuo me. - Ostani.

- Molim? - upitala sam ga.

- Ostani - ponovio je. Onda mu se po cijelom licu razvukao osmijeh koji mi se nije ni najmanje svidio. Kao i sve ostalo što mi se kod njega nije sviđalo. Okrenuo je glavu prema Sandrine, koju je još uvijek stiskao uz prozor, a potom opet prema meni i obratio nam se tihim glasom iz kojeg se nedvojbeno moglo dokučiti na što cilja: - Nas troje ćemo se malo zabaviti.

Opet sam trepnula iako sam se ukočila i opazila da je i Sandrine zauzela isti položaj.

Potom sam se odrješito oglasila: - Ne, ja doista moram kući, a sad ću se i uputiti. - Pogledala sam prijateljicu. - Sandrine?

Izgledala mi je uvrijeđeno, ne malo, nego puno.

Ja sam je uvrijedila.

Bože, Sandrine.

Onda je pogledala Nicka i izjavila: - Ne zanimaju me grupnjaci. Ili ja ili ništa.

On me pogledao. - Što, toliko si kruta? - upitao je.

Vidite? Kreten!

- Apsolutno - odgovorila sam.

- Šteta - protisnuo je. A onda mi se obratio ne skidajući pogled s mene:
- Iako bi samo ti bila dovoljna.

Ti to ozbiljno?

- Ti to ozbiljno? - ovo je brzo došlo iz Sandrinina smjera. Rekla sam vam da je Nick bio kreten. I još nešto. A o čemu god da se radilo, nije bilo dobro.

- U redu, ako je u tome kvaka, onda neka ostane tko želi ostati, a neka ide tko želi ići - nastavio je Nick i tako je pogledao Sandrine, koja je još uvijek stajala stisnuta uz prozor, da ni meni ni njoj nije promaklo kako je zapravo želio da Sandrine ode.

Bože, nadala sam se da joj je barem ovo otvorilo oči da vidi s kakvom kantom smeća ima posla.

Ipak sam se prevarila. Skrenula je pogled prema meni i rekla: - Pošaljem ti poruku sutra.

Morala sam je na neki način istrgnuti iz njegovih kandži. Poželjela sam da je Viv ovdje sa mnom. Ona bi to sredila. S druge strane, ona joj je češće i s manje ljubaznosti od mene govorila neke stvari, a Sandrine je svejedno nikad ne bi poslušala.

- Sandrine...

- Anya, draga, pošaljem ti poruku sutra.

Postajala je nestrpljiva. Također je živjela u zabludi da su joj ljepota (a doista je *bila* prelijepa), stil (toga je imala na tone) i vještine među plahtama (nisam imala pojma o tome, ali, sudeći po njezinim riječima, bila je izvrsna) dovoljni da priveže Nicka Sebringa uz sebe tako da se ne poželi razdvojiti od nje.

- Sandrine, neugodno mi je... - opet sam započela.

- Anya... - ponovno me prekinula. - Pošaljem... ti... poruku... *sutra*.

Usmjerila je svoje krupne oči prema Nicku koji me gledao, pa to nije ni opazio. U tom pogledu bila je sadržana poruka da mi je promaknula činjenica kako je ona ščepala svoju zlatnu koku i da moram šmugnuti što prije kako bi bacila svoje čini na njega.

To mi se nije sviđalo. Ne ostavljaš muškarca za sobom, ali *doista* ne ostavljaš muškarca za sobom kad se radi o Nicku Sebringu.

Ali nisam znala što mi je činiti osim da je odvučem dok vrišti i koprcu se, pa je petnaest katova povlačim za sobom do taksija.

Zato sam promucala: - Čujemo se sutra. Široko mi se osmjehnula.

Namrštila sam se i pokušala joj sa sedam tisuća riječi u svom pogledu objasniti da je Nick kreten. Ali ona se samo okrenula prema njemu, položila mu ruku na obraz i privukla mu lice k svome.

Stvarno, Vivica je bila u pravu. Sandrine živi u nekom svom svijetu mašte. Tatica se prema njoj odnosio kao prema princezici i pričama da je ljepša od najljepše razmazio ju je do boli. Potom je u srednjoj školi imala dečka koji je to ponovio. A onda na faksu tipa koji je učinio isto. Od rođenja do dvadeset druge godine živjela je kao bubreg u loju uživajući u svojoj ljepoti i ženskim lukavstvima. Nije se pomirila s činjenicom da će nakon pet godina faksa morati stupiti u životnu džunglu. Štoviše, džungla u kojoj je ona odlučila loviti bila je napučena krupnijim i nemilosrdnijim predatorima, a odabrala ju je unatoč tomu što su je neki u njoj već prožvakali i ispljunuli.

Nisam imala izbora, pa sam joj samo tiho zaželjela laku noć i okrenula se.

Nitko me nije pozdravio.

A ja se nisam ni osvrnula.

Uputila sam se prema kaputu i srećom sam imala što raditi dok sam se probijala, pa nisam ni osjetila sve one parove očiju i poglede na sebi. I dok sam se provlačila kroz sva ta tijela nejasno izgovarajući „ispričavam se“, otvarala sam svoju torbicu (jefitnu, ali slatku) kako bih došla do mobitela.

Izvukla sam ga nekako dok sam stigla do kraja hodnika.

Stan je čudno izgledao. Mislila sam da je to zbog toga što je golem. Nikada ranije nisam se našla u tako velikom stanu. Nisam imala pojma da uopće grade takve stanove. A i prostorije su bile bizarno raspoređene.

Bizaran ili ne, bio je to super stan, iako nije bio moj stil i sad svakako nije izgledao tako bajno krcat tjelesima i ostacima od tuluma. Ipak, ne mogu kazati da dojam nije bio zapanjujući. Doista je bio.

Uđete u prostran hodnik u kojem se nalaze dvoja vrata (zatvorenih) na jednom zidu. Drugi zid razdvajao je kuhinju od hodnika. Iz tog hodnika ulazilo se u dnevni boravak, većim dijelom uvučen, a tri stube odvajale su središte od mjesta za sjedenje. Oko vanjskog ruba nalazio se uzdignut i prostran prostor od tamna drva, a obje strane dnevnog boravka okruživali su prozori od poda do stropa.

Čim stupite u dnevni boravak vidite da se iz njega grana još jedan hodnik. Bio je u obliku slova L. Dvoja vrata stajala su sjedne strane - jedna su se nalazila na samom kraju, a druga kad biste skrenuli niz L i došli do kraja manjim hodnikom.

Nickova prekrasna spavaća soba. U kojoj se nalazi moj kaput.

Pognute glave uputila sam se hodnikom do kaputa i uključila mobitel. Prošla sam zavojitim dijelom slova L kad mi se mobitel isključio, pa sam zastala zureći u njega.

- Sranje - šapnula sam bezuspješno pritišćući tipku. Ponovno sam pokušala. I opet ništa. - Sranje - ponovila sam šapatom.

Trebao mi je novi mobitel. Znala sam to. Štedjela sam i samo su me još dvije plaće dijelile od njega. Baterija u ovom mobitelu trajala je samo sat vremena i tako već otprilike mjesec i pol. Sljedeći mobitel bit će dobar, ništa jeftino. Ne zbog toga što sam htjela biti u trendu s tim elektroničkim spravicama. Razlog je taj što sam promijenila tri jeftina mobitela u isto toliko godina i smatrala sam da se sad radi o razumnom ulaganju. Da sam imala mobitel koji je triput skuplji od ovih koje sam dosad posjedovala, a da mi je pritom trajao tri godine, i to bez ikakvih glavobolja, već bih bila u plusu.

Pogledala sam prema kraju hodnika gdje se nalazila Nickova spavaća soba i namjeravala nastaviti sa šetnjom, kad mi se tijelo sledilo na mjestu.

Zato što je na podu hodnika stajala golema hrpa kaputa.

Zurila sam u šoku. I ja sam odložila kaput na hrpu u Nickovoj spavaćoj sobi. A sad je sve to ležalo odbačeno na podu hodnika.

Skrenula sam pogled s kaputa prema kraju hodnika.

Vrata spavaće sobe bila su otvorena, a sva svjetla upaljena, za razliku od trenutka kad sam ondje odložila kaput, kad su bila prigušena i romantična. Bila je to naznaka i obećanje što očekuje djevojku koja bude imala dovoljno sreće (šala mala) da se kasnije pridruži Nicku u njoj.

Isuse, neki pijani idiot pobacao je sve kapute u hodnik. Nisam nikoga vidjela da se ponaša kao idiot, ali bilo ih je nekoliko koji su se ljuljali na samoj granici omamljenosti. To se zbivalo za šankom na kojem je bilo mnogo pića koje je teklo u potocima i slobodno se ispijalo jer je bilo besplatno.

Udahnula sam i prošetala do kaputa. Kleknula sam držeći mobitel i torbicu u jednoj ruci, razmičući kapute drugom. Pronašla sam svoj, izvukla ga i izravnala. Učinila sam to pogleda usmjerena prema kraju hodnika, ali neusredotočeno. Fokusirala sam se spazivši sjajni srebrni, tanki, zavojiti i nevjerojatno kul bežični telefon na crnom postolju koji je stajao na noćnom stoliću sobe.

Taj telefon sredstvo je pomoću kojeg se dolazi do taksija. I to da ne moram pitati nekoga u dnevnom boravku da mi posudi svoj, ponovno prekinuti Sandrine i Nicka ili se uputiti na pločnik u nadi da ću pronaći telefonsku govornicu te potom čekati vani na hladnoći. Odlično.

Pažljivo sam zaobišla kapute iako sam morala nagaziti na neke jer da se drugačije uopće nije moglo gibati ovdje, a onda sam ušla u spavaću sobu i stigla do telefona. Nisam se osvrtala iako sam željela pozornije promotriti sobu. Ali više sam željela zbrisati odavde.

Podignula sam telefon s postolja razmišljajući o istoj stvari kao i prvog puta kad sam kročila u ovu sobu. Čudno je mirisala. Radilo se o privlačnoj mješavini jake muške kolonjske vode i cigaretnoga dima. Da, cigaretnoga dima. Ali se to izvrsno uklapalo i na neki čudan način davalo ovoj sobi opak dojam, ali u dobrom smislu. Duhanski dim jače se osjećao, a prije je to bio slučaj s kolonjskom. To je bilo manje atraktivno, ali opakije.

Zahvaljivala sam Bogu što taksiji, kojima se rijetko služim jer ih si rijetko mogu priuštiti, imaju ispisane telefonske brojeve na svim autima. Biralala sam 412 4124 kad sam začula tih, dubok i očito zlovoljan muški glas iza sebe: - Koji kurac radiš ovdje?

Okrenula sam se i sledila u pola biranja broja.

Visok muškarac tamne, kuštrave, duguljaste kose, jezivo muških i upadljivo privlačnih crta lica stajao je uz jedan stup francuskih lučnih vrata koja su vodila na balkon s druge strane sobe. Pušio je. Nije nosio kaput, nego tamnoljubičastu košulju krojenu po mjeri koja je odavala to da nije samo visok već i širokih ramena, vitak i da mu je torzo nepogrešivo nabijen snagom.

Oh, i bio je srdit.

I to kako.

I.

Oh, sranje.

- Uh... - prormrmljala sam i odmah prekinula, dok se on žustro uputio bočnom stranom očito u namjeri da ugasi opušak. Ponovno me ošinuo ljutitim i mračnim pogledom dok su ga duge noge nosile prema meni.

Sranje!

- Imaš mobitel u ruci - obavijestio me. - Zašto mi onda upadaš u sobu i koristiš se mojim telefonom? - upitao me.

Da.

Srdit.

- Uhh...

Nastavio se kretati, pa sam ponovno zašutjela.

I ova je soba bila uvučena. Golem krevet bio je postavljen na normalnoj razini, prekriven crnim satenskim pokrivačem (da, *satenskim*) s crnim satenskim navlakama za jastuke (*satenskim!*), a to je značilo da su i plahte od satena. Crno lakirano uzglavlje bilo je visoko, visoko poput mene. Noge kreveta bile su visine do struka odrasla čovjeka. Uz uzglavlje su stajala dva crna lakirana noćna stolića, elegantno oblikovana, na kojima su bile postavljene lampe s crnim, sjajnim postoljem i širokim, ali niskim abažurima boje bjelokosti. Ispod kreveta bio je sag boje bjelokosti

obrubljen tankom crnom crtom koju je pak rubila izraženija bjelokosna crta.

U uvučenom dijelu sobe nalazio se identičan sag uz kauč boje bjelokosti s crnim jastučićima razbacanim po njemu te crna fotelja podjednako oštih crta po kojoj su bili razbacani jastučići boje bjelokosti uz koje je išao i oman iste boje. Bio je tu i ovalni, crno lakiran stolić i visoke, sada upaljene lampe postavljene uz rubove kauča koje su se po dizajnu slagale s lampama na noćnim stolićima.

Tri koraka dalje nalazio se sličan, samo uži sag koji je izgledao kao da je izrađen po mjeri da se uklopi u prostor. Na oba kraja sobe bili su postavljeni ormarići s crno lakiranim ladicama na čijim su vrhovima stajale veće lampe širih postolja. One su se, slično kao i lampe na podu, slagale s onima na noćnim stolićima.

Sva svjetla bila su upaljena, uključujući i tri koja su se nalazila na stropu prekrivena zapanjujućom niskom kristala.

Konačno, troja vrata uzduž zida. Dvoja zatvorena. Jedna otvorena i neosvijetljena, ali ipak sam mogla razaznati da se radi o kupaonici.

Sve sam to primijetila onako rastresena jer mi se on približavao, a ja sam bila kao oduzeta.

Uspinjao se stubama koje su mi bile najbliže kad me zazvao, dok su mu se zjenice malo suzile. - Hej? Dišeš li?

- Mislila sam da je ovo Nickova soba - izlanula sam, a on se naglo zaustavio uz podnožje kreveta.

- Nije - protisnuo je. Da. Potpuno. *Srdit*. I da.

Potpuno. *Strašan*. Stravičan. Totalno.

- Moram kući - šapnula sam. - Došla sam taksijem i sada opet moram nazvati da me pokupi i odveze kući. Mobitel me zeza. Baterija mu ne traje dulje od sata. Sad se isključio. Trebala sam to znati. Nisam razmišljala. Ali ovamo sam došla s prijateljicom, pa sam mislila da bi ona mogla nazvati. Ona ipak ostaje. Odložila sam kaput ovdje i mislila sam da je ovo Nickova soba jer nam je rekao da ih ostavimo u njoj. Samo sam se namjeravala brzinski poslužiti telefonom i nazvati taksu. Baš mi je žao. Nisam imala pojma da ovo nije Nickova soba i da sam tek tako upala u tuđu. Doista. Jako mi je žao.

Prestala sam pričati, a on je počeo zuriti u mene.

Tada sam primijetila da su mu oči plave. Čudno, zbunjujuće, mračno, titravo, *berlinski modre*.

I bile su prelijepe: boja, oblik, duge i svinute trepavice. Dah mi je zapeo u grlu.

Oborio je pogled, ali ne na moje grudi, bokove ili noge.

Pogledao je moju ruku kojom sam se držala za drugu, kojom sam pak pridržavala torbicu i mobitel i preko koje mi je visio kaput.

Potom me ponovno pogledao u lice i izjavio mirnim, dubokim glasom:
- Ja ću te odbaciti kući. Žmirnula sam. On se pomaknuo.

Sva sam se stisnula, ali prije nego što sam se snašla ili nešto uspjela izustiti, on mi je već izvukao mobitel iz ruke. Duboko se nagnuo prema meni i osjetila sam da je miris one kolonjske vode njegov.

Bila sam u pravu. Doista je bilo privlačno. Toliko privlačno da sam samo mogla stajati i upijati taj veličanstveni miris.

Priključio je punjač na mobitel, a onda se opet nagnuo prema meni i uzeo mi kaput.

Tad sam se nekako odledila.

- Hm... ja... - započela sam i odmah zašutjela kad sam osjetila kako mu se prsti svijaju oko moje ruke i iznenada sam se našla u položaju leđima okrenuta prema njemu.

- Ruka - naredio je.

Okrenula sam vrat kako bih ga mogla vidjeti i istodobno se borila da dođem do zraka.

- Molim? - šapnula sam.

Stajao je iza mene s kaputom spremnim da uvučem ruke u njega.

- Ruka - ponovio je, ovoga puta sa znatno manje strpljenja u glasu. S obzirom na to da ni prije nije zvučao strpljivo, ovo sad djelovalo je još stravičnije.

- Mislim... - započela sam i ništa više nisam kazala kad je brzo ispružio ruku, zgrabio me za zapešće i stavio ruku na svoje mjesto. Nije bilo grubo. Nije boljelo. Ali svejedno sam ostala šokirana.

Posegnuo je za kaputom i provukao mi ruku kroza nj.

- Druga ruka - naredio je i ovoga sam puta bez odgađanja nespretno premjestila torbicu i mobitel u drugu ruku, a slobodnu provukla u rukav kaputa iza sebe.

Začas sam mu osjetila ruke na ramenima. Jednu je pomaknuo, omotao oko mog bicepsa i odjednom sam mu se našla sučelice. Uputila sam se s njim prema vratima dok mi je još uvijek držao ruku.

Mučila sam se, ali sam nekako uspjela prozboriti:

- Što se mene tiče, i taksi je u redu - rekla sam mu dok me izvlačio iz sobe. Lagano me povukao za ruku i zaustavio.

Potpuno me ignorirao, okrenuo se torzom prema vratima i učinio nešto s kvakom. Potom se opet pojavio, krenuo rukom u drugom smjeru i

isključio svjetla, tako da je cijela soba sad bila u potpunom mraku. Zatvorio je vrata, zaključao ih, gurnuo ključ u džep i poveo nas hodnikom.

Sve je to učinio ne ispuštajući moju ruku iz svoje.

Tada sam opazila da mi srce lupa i bilo mi je teško disati.

A onda sam prestala disati kad se brzo okrenuo i nagnuo prema meni. Imala sam tek toliko vremena na raspolaganju da se odmaknem centimetar od njega prije nego što me podignuo.

Noge su mi lebdjele u zraku i refleksno sam se uhvatila rukom za njegova mišićava ramena, a druga mi se klatila ispred njega sve dok mu je nisam ovila oko vrata. Držala sam se za njega dok je gazio preko hrpe kaputa.

Kakvo sranje!

Kad smo završili s kaputima, sagnuo se i spustio me na zemlju. Opet nije bilo grubo, ali nije bilo ni nježno, pa mi se tijelo trznulo kad sam dodirnula pod. Nisam imala vremena pribitati se, nisam se mogla priviknuti na to da opet stojim na svojim nogama, to nisam mogla ni dok *nisam* stajala na njima, nikako to nisam mogla kad sam razmišljala s kakvom me lakoćom podignuo kao da sam teška poput onog jastučića u sobi.

Nisam imala vremena *ni za što od toga*.

Došla sam k sebi tek kad su mi se njegovi prsti ponovno omotali oko ruke i kad me žurno poveo hodnikom zalazeći iza ugla.

U redu, morala sam ovladati situacijom, i to *odmah*.

Otvorila sam usta da to učinim i istodobno se spremala istrgnuti ruku iz njegovog stiska kad se on iznenada zaustavio, samim tim zaustavljajući i mene. Lagano je trznuo glavom prije nego što je usmjerio svoje ljutite plave oči prema meni, a ja sam zaboravila na to da moram ovladati situacijom, i to *odmah*. Na sve sam zaboravila.

On me iz nekog razloga premjestio, ne nježno ili okrutno, nego čvrsto prema jednim vratima u hodniku.

Ispustio me i bez kucanja otvorio vrata, ali ja nisam ništa vidjela s mjesta na kojem sam stajala.

Čula sam prestravljen ženski uzdah i muškarca koji je izustio: - Koji?...

- Moram nekoga odbaciti kući - rekla je moja nezgodna pratnja. - To ti daje dovoljno vremena da isključiš ovu jebenu glazbu, isprazniš jebeno mjesto od ovih pustih tjelesina i počistiš najbolje što možeš. Ako ona želi dovršiti ovo jahanje koje joj želiš priuštiti, neka ti pomogne u pospremanju stana. Ako ti ne pomogne, sklanjaj i njezinu guzicu odavde. Ne želiš da se vratim kući i vidim da me nisi ozbiljno shvatio jer ja se ne zajebavam s tobom, Nick, i nisam nimalo zadovoljan ovim.

Tad je izišao i zatvorio vrata za sobom. Ponovno me zgrabio za ruku i odvuкао hodnikom.

Prvo sam pomislila na to da je naletio na Sandrine i Nicka.

Moja druga pomisao bila je ta da je Nickova soba očito manje spektakularna od njegove.

Treća pomisao bila je ta da me stavio tik uz vrata. To me iznenadilo i zaintrigiralo, jer ih je čuo unutra. Sigurno nisu daleko stigli, ali su definitivno pomicali stvari. Ipak me zaklonio od onoga što se unutra događalo i nisam imala pojma što da mislim o svemu tome.

Krenuli smo drugim hodnikom prema ulaznim vratima, kad su mi se razbistrile misli i kad sam se napokon usmjerila na ono što se događa.

- Hm... slušaj... hm. - Kvragu! - Hm, ne znam kako se zoveš, ali...

- Vitez - izjavio je prekidajući me.

- U redu, gospodine Viteže...

- Ne, samo Vitez - ponovno me prekinuo. Zaustavio me pokraj jednih vrata u hodniku, pustio me i otvorio vrata.

- To sam i rekla, Vitez - kazala sam. - A sad, gospodine Viteže...

Izišao je kroz ta vrata držeći svoj kaput i usmjerio pogled prema meni.

Smela sam se kad sam se susrela s njegovim pogledom i zamukla.

Ne, ne gospodin Vitez. *Vitez*. Zovem se Vitez. Zurila sam u njega dok je namještao kaput i upitala ga: - Tvoje krsno ime je Vitez?

- Ako pod tim podrazumijevaš moje ime, onda jest - odgovorio je. Zgrabio me za ruku i povukao niz hodnik do ulaznih vrata.

Dok je to činio, osjetila sam znatizeljju zbog toga što mi je rekao iako sam se trebala baviti nekim drugim stvarima, pa sam ga upitala: - S velikim V?

Pogledao me i otvorio vrata. - Da, mala, s velikim V. Potom me proveo kroz vrata.

- To je neobično ime - zamucala sam.

- Da - složio se vukući me luksuznim hodnikom prema dizalima.

- Čak mi se sviđa - izlanula sam jer mi se doista sviđalo. Ali čim sam to rekla, poželjela sam da nisam.

- Sad mogu umrijeti kao sretan čovjek - promrmljao je. Udahnula sam kad sam čula njegov prigušen i blag sarkazam koji je bio više smiješan nego grub, a ovaj muškarac nije mi se doimao kao tip koji bi mogao biti smiješan, ljubazan ili tomu slično.

Zaustavio me pokraj dizala i gledala sam ga kako se saginje i pritišće dugme. Tad sam primijetila da su mu ruke u skladu s tijelom. Privlačne. Dugi prsti. Žilavi. Nije tu bilo profesionalne manikure, ali nokti su mu bili dobro održavani unatoč tomu što mu ruke nisu izgledale kao ruke čovjeka koji posjeduje luksuznu spavaću sobu u vrhunski namještenom stanu, nosi skupe cipele, košulje krojene po mjeri, i to u boji koja mu tako dobro pristaje, da mu je vjerojatno stilist morao odabrati skupe kapute.

Bilo je već vrijeme da prestanem misliti o njegovim rukama i riješim ovo.

- Viteže, cijenim tvoju ponudu, doista. Hvala ti, ali ja stvarno mogu uzeti taksi.

- Da, možeš, ali nećeš. - Ja...

Ošinuo me pogledom i sva sam se ukočila.

- Slušaj, mala, vodim te kući i tako radim nešto. Nešto što zahtijeva moju pozornost. Poput vožnje, brige da djevojka sigurno dođe kući i potom povratka. To će mi možda dati vremena da se malo smirim. Tako neću razmišljati o činjenici da bih Nicku sad otkinuo kurac, gurnuo mu ga u šupak i bacio seronju s balkona.

Mozak mi nije izdao nikakvu naredbu, ali svejedno sam istrgnula ruku iz njegova stiska. Ustuknula sam jedan korak i oslonila se rukom o sjajan, drvom obložen zid pokraj dizala dok sam zurila u njega.

Nisam znala je li uistinu tako ozbiljan. Učinilo mi se da nije. Bilo bi loše baciti sustanara s balkona čak i ako je priredio tulum na koji očito nisi pozvan. Da ne pričam o tomu da je to i te kako kažnjivo.

Ali znala sam da je ljutit.

Još sam znala da mu ne predstavlja problem to podijeliti, i to sa ženom koju uopće ne poznaje. Vukao me kroz stan, nije mi dopustio da dovršim gotovo nijednu rečenicu i *podignuo me* da me prenese preko hrpe kaputa koje je očito *on* bacio u hodnik.

Pridržavala sam se rukom za zid zato što su mi koljena klecala, a to sam morala učiniti kako bih se održala na nogama. Noge su mi se tresle zato što sam se prisjetila onoga što me prestravilo. Postojao je razlog. On je bio zastrašujući.

I dok sam stajala i pitala se bih li sada trebala početi vikati iz sveg glasa ih se okrenuti na svojim jeftinim (ali slatkim) sandalama s visokom petom i potrčati najbrže što mogu, nešto se dogodilo.

Počeo je obraćati pozornost na mene.

Bila je čista ludost što sam mislila da to nije laskavo, ali bilo je upravo tako i meni nije godila činjenica da me on iznenada gleda i zapravo *vidi*. Nisam postojala sve dok se nisam odmaknula od njega. Bila sam tek izlika

da iziđe iz stana i odmakne se od Nicka prije nego što iskali bijes na njemu. A sad me gledao, oči su mu lutale po meni upijajući moju pojavu. Moje lice. Moju kosu. Moju ruku na zidu obloženom drvom. Odmjerio me od glave do pete.

Kad mu se pogled susreo s mojim, lice mu se nije promijenilo. Stegnuta čeljust, ljutite oči. Srdit, ali ne na mene.

Ali glas mu je bio nježan kad je rekao: - Neću te ozlijediti.

- Ja bih stvarno željela uzeti taksi - šapnula sam.

Pogledom je hitro i gotovo neosjetno promotrio moja stopala, a potom me ponovno pogledao u oči (ali ja sam to primijetila i on je htio da primijetim).

- Taksi ti neće predstavljati problem? - upitao me opet nježno i ja sam znala da on zna, sudeći po onome što je vidio, da će mi biti problem platiti taksi.

Uspravila sam se, spustila ruku i razuvjerala ga: - Bit će u redu.

Vrata dizala su se otvorila. Podignuo je ruku ne skidajući pogled s mene kako bi vrata ostala otvorena dok govori. - Ja ću te odvesti kući. Sigurno. Nećeš imati nikakvih problema sa mnom. Samo jedna vožnja. Učinit ćeš mi uslugu, pružit ćeš mi priliku da se smirim i ne mislim na ova sranja. Kunem ti se Bogom da mi možeš vjerovati.

- Ja ne...

- Mala, kunem ti se Bogom, samo vožnja. Iskoristi to. A meni učini uslugu i daj mi razlog da odem odavde.

Opazila sam njegov gnjev. Sjetila sam se što sam osjetila kad je ušao u stan. Sve mi je bilo svježije u mislima, ovo što mi se dogodilo uz njega. Ništa me nije povrijedilo, ali bilo je bizarno na jedan opasan i strašan način, tako da mi je neoborivim dokazom ukazivalo na to kako ne bih smjela privlačiti vrijeme i pozornost ovog muškarca.

Ipak sam oborila pogled kako bih promotrila svoja stopala. Stopala koja su me vodila prema dizalu.

Vitez je visoko podignuo ruku. Provukla sam se ispod nje da uđem, a on je ušao za mnom.

Vrata su se zatvarala dok je on pritiskao dugme B2.

Zurila sam u vrata.

Da. Čista ludost.

- Ime?

Okrenula sam se prema njemu i zapazila njegov ispitivački pogled.

- Molim? - upitala sam ga.

- Tvoje ime, mala.

- Anya.

Zurio je u mene.

A potom zapitao: - Anya?

- Anya - potvrdila sam.

- Anya - ponovio je i kimnuo. - I ti misliš da je moje ime neobično?

- Da, nikad prije nisam susrela nekoga tko se zove Vitez - obavijestila sam ga.

- A ja nikad prije nisam upoznao nekoga tko se zove Anya - obavijestio je on mene. - Što je to?

- Što je što?

- Pa, tvoje ime.

- Ime uobičajeno u mojoj obitelji. Tako mi se zvala baka.

- Prije toga - rekao je.

- Tako se i zvala njezina baka - uzvratila sam.

- *Još prije* toga - ustrajao je i objasnio mi: - Mislim na podrijetlo.

- Rusko - kazala sam mu.

- Ti si Ruskinja? - upitao je.

- Baka mi je bila - odgovorila sam.

- Ovdje je odrasla? - upitao me.

- Ne, odrasla je u Sankt Peterburgu dok se još zvao Lenjingrad. Ali ovdje je umrla.

Blago je trznuo glavom u stranu, ali lice mu je ostalo bezizražajno. - Umrla?

Kimnula sam. - Prije sedamnaest godina.

- Mala, koliko je tebi? Dvadeset tri? Četiri?

- Sedam.

Uspravio je glavu. - Dvadeset sedam? - Zvučao je kao da mi ne vjeruje.

- Da, dvadeset sedam.

Pozorno me promatrao, ali nije odavao što misli. Potom je ustvrdio: - Ipak, ona je sigurno umrla mlada.

- Ciroza jetre. Bila je Ruskinja, mislim, Ruskinja iz Rusije. Pila je votku kao vodu i to nije stereotip. To je živa istina.

I bila je. Istina koju je, nažalost, prenijela i na moju tetku. Pogledao je prema vratima i promrmljao: - To je jebena istina. Zadržala sam pogled malo na njegovu profilu i upitala ga: - jesi li ti Rus?

Vrata su se otvorila i on me dodirnuo. Ovog me puta uhvatio za lakat, a ne za gornji dio ruke, žurno me izveo iz dizala i odgovorio: - Ma kakvi, nema šanse.

Odgovor je bio odrješit i samim tim uvredljiv jer sam napola Ruskinja, ali nisam se zadržala na tome. Zapitala sam se otkud poznaje ruske navade u ispijanju votke, ali nisam ga upitala. Jednostavno sam prošetala s njim kroz jarko osvijetljeno podzemno parkiralište.

Odveo me do elegantnog, blještavog, nisko postavljenog i metalno sivog sportskog automobila kakav nikada prije nisam vidjela. Bio je toliko čist da se sav sjajio i izgledao je kao da je dovezen ravno iz autosalona. Nisam imala pojma o čemu se radi, jedina naznaka bila mi je ta da je straga pisalo „Vantage”. Nikad nisam čula za marku ili model koji se zove „Vantage”. Znala sam samo da je izgledao izvrsno, kao i njegova soba, stan i odjeća.

Odveo me do suvozačkog mjesta i otvorio vrata.

- Kakav je ovo auto? - upitala sam ga namještajući stražnjicu na sjedalo.

- Aston Martin - promrmljao je gledajući moja stopala koja su se njihala. To je sve što mi je rekao prije nego što sam sklonila noge s vrata kako bi ih on zatvorio za mnom.

Aston Martin. Nisam bila sigurna, ali mislila sam da je jedan od glumaca u ulozi Jamesa Bonda (ili više njih) vozio Aston Martin.

Opa!

Svezala sam pojas i osvrnula se oko sebe osjećajući da se i ovdje, kao i u svemu ostalom što se tiče Viteza, radi o čistom obilju.

Ušao je. Nije svezao pojas, nego je upalio motor i uskoro se začulo predenje motora.

Aha, čisto obilje.

Položio je ruku na naslon moga sjedišta, okrenuo glavu i pogledao otraga. Još jednom se uspravio. Ubacio je u brzinu i tako smo krenuli.

Brzo.

Sranje.

Bili smo na drugom katu parkirališta ispod zgrade kad sam se prisjetila jednog od svojih nekoliko (a doista sam ih imala) iracionalnih strahova. Sjetila sam se činjenice da mi se ne sviđaju podzemne garaže. Svakako, bili su tu golemi betonski stupovi koje je netko tko je i te kako izučio svoje škole dizajnirao da izdrže težinu goleme zgrade iznad nas. A ja sam ipak mislila na to je li taj tip možda bio pijan barem jedan dan na poslu, pa zajebao stvar i time omogućio da se cijela zgrada uruši. Za mene nije bilo nade. Nije pomagalo ni to što je Vitez vozio izvrstan automobil i

što je očito uživao u istraživanju granica njegovih mogućnosti, pa me zato sad plašio na jedan drukčiji način.

Pritisnuo je neko dugme dok smo ubrzavali prema rampi iza koje nas je čekala sloboda. Na svu sreću, usporio je pred zaštitnom ogradom (postavljenom da odbije klošare od ovog mjesta), a potom smo krenuli uzbrdo, napustili opasnu zonu i zastali pred izlazom na ulicu.

Udahnula sam.

Vitez mi se obratio: - Mala...

Pogledala sam ga i vidjela da me gleda. Točnije, promatrao je moju ruku kojom sam se grčevito pridržavala za naslon na vratima.

Pogledao me i izjavio: - Prvo, vozim od svoje dvanaeste. Znam što radim i zato se ne moraš grčiti u ovom autu, opusti se i uživaj. Drugo, trebao bih ipak znati kamo ćemo.

- Voziš od svoje dvanaeste? - upitala sam ga.

Nije odgovorio. Umjesto toga uzvratilo mi je protupitanjem: - Kamo idemo?

- Capital Hill.

Odvratio je pogled s mene, skrenuo ulijevo, a ja sam mu kazala punu adresu.

Nije bilo razgovora dok se probijao ulicama kao da mu je cilj oboriti rekord u brzini od Denvera do Capital Hilla. Pokušala sam se „opustiti i uživati”. Spektakularno sam podbacila u tom naporu, ali sam zato uspjela otrgnuti ruku s naslona iako sam ih obje sklopila u krilu i molila se da sve prođe u redu.

Stigli smo do mog kvarta i on je pronašao neobično parkirno mjesto pogodno za noć, dan ili bilo koje doba u ulici koja mi je udaljena dvije kuće od zgrade. Ipak, nije se radilo o pravom parkirnom mjestu. Više je sličilo na slobodan komad zemljišta. On je pogodio isprve i to brzinom od koje mi je srce zastalo u grlu, ugurao je taj skupi automobil i nekako uspio pronaći mjesto ondje gdje sam ja mislila da ga sigurno neće biti.

Sklopila sam oči, udahnula i okrenula se da mu zahvalim, zadovoljna zbog toga što je ova večer konačno završila kao i vrijeme koje sam provela u njegovu društvu.

Ali pogled mi se zaustavio na njegovim leđima dok je izlazio iz auta.

- Sranje - šapnula sam i nisam bila sigurna u to svidaju li mi se njegove čudne džentlmenске manire. Odvezao me kući, primijetivši na neuvredljiv način da mi je upravo to potrebno. Zaštitio me od scene iz spavaće sobe. Džentlmen i Vitez nekako su mi bili nespojivi. Zbunjivalo me to što sam znala da ne bih smjela toliko razmišljati o tome jer je ovo jedini

put što ću se naći u njegovoj prisutnosti, ali sam isto tako znala da ću svejedno nastaviti misliti o tome duboko u noć.

Odvezala sam pojas. Otvorio mi je vrata, omotao svoje duge prste oko moga lakta i tako sam izišla. Zalupio je vratima i poveo me prema pločniku, a potom nas oboje zaustavio.

Pogledala sam ga misleći mu se zahvaliti na vožnji i pažnji koju mi je ukazao te mu reći da me ne mora pratiti do zgrade, ali jednostavno nisam pronašla prave riječi. Zbog toga što je gledao prema zgradi, a moj je pogled samo pratio njegov.

Ulica mi je nekoć cvala, dok je gospodarstvo dobro stajalo. Kuće su bile obnovljene, pročelja uređena i okoliš prelijepo održavan. Dvije usrane zgrade pametno su uklonjene kako bi se na njihovu mjestu izgradili trendovski stanovi. Automobili na ulici bili su novi ili gotovo novi. Možda nisu bili najluksuzniji, ali svakako nisu bili ni jeftini, a vladala je i mirna atmosfera. U tim stanovima živjele su obitelji i parovi s dvije plaće. Brinuli su se za njih i to se ogledalo na izgledu cijeloga kvarta.

Osim moje zgrade koju je Vitez upravo promatrao. Bila je stara. Nitko se nije brinuo o tome kako će izgledati dok su je gradili. Nitko nije pazio na to kako će se sada održavati. Bila je to prava crna mrlja u kvartu. Dobra je stvar bila ta što je najamnina niska, a uz nju je dolazilo i parkirno mjesto. Loše je bilo to što su susjedi mrzili tu zgradu, kućepazitelja, a ponekad, čisto logikom asocijativnog niza, i stanare, uključujući i mene.

Čudno mi je bilo to što Vitez sad zuri u nju dok mu se na licu opet ne ogleda ništa osim toga da se duboko zamislio.

- Viteže - nježno sam mu se obratila. Lagano je trznuo glavom i svrnu pogled na mene. - Ne moraš me pratiti do zgrade. Dobro sam. Hvala ti što si me dovezao kući.

Nije mi odgovorio i opet me u cijelosti ignorirao dok nas je, ruke još uvijek na mom laktu, vodio prema zgradi.

- Stvarno - rekla sam mu dok smo šetali. - Ovo je sigurna četvrt.

Kao da ništa nisam rekla. Nije skidao pogled s moje zgrade i nastavio je šetati čvrsto stežući prstima moje meso.

Uzdahnula sam i odustala. Nije daleko i sve će ovo uskoro završiti.

Uspinjali smo se stubama prema ulaznim vratima i Vitez nas je zaustavio.

Opet sam ga pogledala da mu se zahvalim, ali on je progovorio prije mene.

- Utipkaj kod, mala.

Zurila sam u njega i upitala ga: - Kod?

Trznuo je glavom prema tipkovnici pokraj vrata.

Pogledala sam ga znajući da se pokvarila prije šest mjeseci. Tad sam podigla ruku i otvorila vrata koja nisu ni bila zaključana. Mogla bih se zakleti da sam, dok sam to radila, začula tiho i srdito siktanje, ali kad sam brzo okrenula glavu prema njemu zbog tog zvuka, on nas je hitro uveo unutra.

Stao je kad smo ušli. Pogledao me i izjavio: - Mala, samo mi nemoj reći da živiš na prvom katu.

Bilo je čudno što je to rekao i ja sam pogledala niz hodnik na prvom katu.

Tad sam svrnula pogled na njega i odgovorila: - Ne, ja sam na najvišem.

- Bogu hvala - promrmljao je.

Vodio nas je promatrajući stube na prvom katu preko kojih je bilo obješeno uže s naškrabanom obaviješću da je „izvan uporabe”. Potom nas je Vitez poveo prema dizalu, ali je usporio kad je i tamo opazio obavijest „Ne radi”. Definitivno sam čula uzdah kad smo se uputili prema drugim stubama i počeli se uspinjati.

Nisam imala pojma što misliti o ovome, ali me na neki način živciralo. Mislim, on uopće nije skrivao to da dobro zna moj položaj, a njega sigurno nisu tvorili uvučeni dnevni boravci ni Aston Martini. Možda je moja zgrada sranje i najamnina relativno jeftina, ali se isto tako radilo o relativno sigurnoj četvrti, pa zato najamnina nije bila *toliko* jeftina, a samim tim su i stanari bili prilično dobri. Primjerice, nisu se čuli glasni tulum dok smo se uspinjali (za razliku od *njegove* zgrade) i sve je bilo tiho i mirno.

Stigli smo do trećeg kata i on me poveo niz hodnik iako sam nas ja vodila prema vratima moga stana. Nakratko sam ga promotrila i primijetila da je lagano zabacio glavu. To se i meni dogodilo dok smo bili u prolazu u kojem nisu radila tri od pet svjetala. Zato je u hodniku, razumljivo, bilo prilično mračno. Četiri sam puta zvala zbog toga (kao i zbog dizala, sigurnosnog sustava i stuba), ali ništa se nije promijenilo po tom pitanju. Tako sam prestala zvati i odlučila sama promijeniti žarulje, jednom, kad uhvatim slobodan trenutak.

Tijelo mi se nagnulo prema vratima, a Vitez nas je poveo onamo i zaustavio nas. Zavukla sam ruku u torbicu, izvukla ključeve i usne su mi se razdvojile kad je sklopio svoju šaku nad njima. Izvukao mi ih je iz ruke i pronašao pravi ključ, kao da posjeduje šesto čulo. Gurnuo je ključ, otvorio vrata, ušao unutra i pritisnuo prekidač tako da su se sva svjetla na stropu upalila.

Zgrabio me za gornji dio ruke, povukao me, zatvorio vrata, ali tako da sam ostala stajati po strani.

Tad me, ponovno čudno, pogledao u oči i naredio mi: - Ne miči se.

Trepnula sam.

On se pomaknuo.

Zurila sam u njega dok je šetao mojim jednosobnim stanom do kuhinje koja je, baš poput njegove, bila otvorena i kojoj je obris davao kuhinjski stolić. Upalio je svjetlo i pogledao oko sebe iako je mogao vidjeti (gotovo) sve iz dnevnog boravka. Ostavio je svjetlo i udaljio se. Otvorio je vrata kupaonice, upalio svjetlo, ušao i promotrio prizor.

Kog vruga radi?

Ponovno je ostavio svjetlo, izišao i krenuo prema mojoj spavaćoj sobi.

Tijelo mi se trznulo i obratila sam mu se: - Hm... Viteže? - Ali on nije oklijevao. Svjetlo se upalilo i nestao je iza vrata. Ozbiljno, kog *vruga*?

- Viteže? - pozvala sam ga načinivši dva koraka u vlastitom stanu, kad se opet pojavio i krenuo svojim kratatim nogama prema meni. Lice mu je još uvijek bilo bezizražajno, a oči su gledale ravno u mene.

Stao je ispred mene i pružio mi ključeve.

- Dobra si - izjavio je dok sam ih primala. - Drago mi je što smo se upoznali, Anya.

Hm... molim?

Pogledao je prema vratima. Zjenice su mu se čudno suzile, kao da ga je pogled na moja vrata žestio na nimalo dvosmislen način.

Tad je ponovno pogledao mene i sad mu zjenice više nisu bile sužene, ali izraz lica nije mu se promijenio. - Isuse - promrmljao je.

Zbunjeno sam zurila u njega. Ili, bolje da kažem, zgranuto.

Izišao je kroz vrata prije nego što sam ga uspjela nešto upitati, a nisam sigurna ni da bi mi to pošlo za rukom. Stao je i okrenuo se gledajući me ravno u oči, a potom mi je naredio: - Zaključaj ovo kad odem, mala. Nema smisla, ali je ipak nešto.

Tada je otišao.

2. POGLAVLJE

ZAJEDNO SMO PREŠLI PREKO RUBA I ČVRSTO SE DRŽEČI UPALI U NIŠTAVILO

Sjedila sam na kružnom balkonu. Jastuci na kovanim željeznim stolicama bili su udobni. Pogled na Front Range bio je izvanredan. Sunce je grijalo. Držala sam tost u ruci i spremala se zagristi kad sam okrenula vrat i pogledala preko ramena.

Vitez je šetao prema meni: nosio je bokserice, duguljasta kosa izgledala mu je seksi i sva raskuštrana od spavanja, a gola prsa prekrivena zavodljivim busenom tamnih dlaka. Gledao je prema meni.

Osjetila sam kako mi se usne svijaju. - Hej - šapnula sam. Nije mi odgovorio.

Došetao je do mene, zgrabio me rukom za kosu i zakrenuo. Povukao mi je glavu unatrag. Nimalo nježno. Bilo je grubo i osjetila sam kako me bol probada u predjelu lubanje dok mi je istodobno užitak brzo preplavio međunožje. Toliko da su mi se usne razdvojile kad sam primijetila da mi se njegovo upadljivo zgodno lice približava.

Polako sam sklopila oči i nestrpljivo čekala da mu se usne spoje s mojima.

Otvorila sam oči i našla se u učionici gospođe Herndon. Drugi razred osnovne škole. Sjedila sam u svojoj klupi, ali sad sam bila odrasla i stolica mi je bila premala. Začulo se kucanje. Sva djeca usmjerila su pogled prema vratima, a ja sam osjetila da mi se srce steže i želudac popušta.

Sjećam se toga. To nikad neću zaboraviti. Nikad. Nikad.

Nikad.

Gospođa Herndon je ustala sa svoga stola na čelu razreda i prošetala do vrata.

Ne idi tamo! Ne otvaraj ta vrata! Vrištala sam u sebi, ali sam ostala sjediti za ovom klupom koja mi je bila premalena i samo sam promatrala, nisam se mogla pomaknuti, nisam mogla ništa, samo bespomoćno sjediti i čekati da budem izbačena s osjećajem vječne izgubljenosti.

Nestala je iza tih vrata, a meni je pogled još uvijek bio prikovan za njih, čekala sam... čekala...

Vratila se i odmah me pogledala. I toga se sjećam. To nikad neću zaboraviti. Nikad. Nikad.

Nikad.

Izraz lica bio joj je ljubazan i nježan, pažljiv, izmučen, bolan. *Ne! Ne, ne, ne, ne!*

Tad je ušao on. Vitez. I on me gledao, bezizražajno, ne odajući ništa. Ali mene je preplavio osjećaj olakšanja.

Stvari se nisu ovako odvijale. Bilo je drukčije. Bolje. U tom širokom svijetu dijete nije imalo kontrolu nad bilo čime, sve mi je bilo oduzeto osim njega. Imala sam njega.

Vitez je bio tu. Visok, dobro građen, jak, opasan. Mogla sam se osloniti na njega. On će tu biti za mene.

I bio je. Bez oklijevanja je prišao klupi, sagnuo se i uhvatio me za ruku. Prsti su mu se toplo i čvrsto svili oko mojih i on me odmaknuo od klupe.

U redu. Dobro. Ovo je bilo dobro. S tim sam se mogla suočiti. Mogla sam se suočiti s boli. Gubitkom. S tim sam se mogla suočiti s Vitezom uz sebe.

Ispreplela sam prste još više s njegovima i on je stegnuo šaku dok me izvodio iz prostorije. Svi učenici gledali su me, a gospođa Herndon blago je nakrivila glavu dok su joj se oči sjajile.

Prošli smo pokraj nje i ja sam šapnula: - Imam Viteza. Sve će biti u redu.

Ona je lagano trznula glavom. Izraz lica postao joj je zbunjen i podigla je pogled prema Vitezu.

On me ispratio kroz vrata i poveo prema neizdrživoj boli.

Neizdrživoj boli za koju sam sad bila sigurna da će je Vitez ublažiti.

Izišli smo kroz vrata moga razreda, Vitez je nestao, a mene je ponijela bujica vode koja je preplavila hodnik. Pokušala sam se uhvatiti za kvaku, za bilo što, ali sam se nekontrolirano pomicala prema zidu u dnu hodnika. Voda i ja razbili smo zid, cigle su se raspuknule i našla sam se u nabujaloj, brznoj rijeci. Svuda oko mene samo priroda. Bespomoćno sam jurila nošena rijekom. Goleme stjenovite gromade izvirivale su iz vode prema meni, ali me struja odnijela u stranu prije nego što sam se zabila u neku od njih i smrskala u komadiće.

Borila sam se. Pomicala sam ruke, noge, nastojala doći do obale, ali sve što sam činila nije moglo promijeniti smjer u kojem sam išla.

Potom sam opazila kako Sandrine trči poput Vivice i gleda u mene sa strahom koji joj se usjekao u crte lica. Odjednom se pojavio Nick. Ona je zastala, pogledala ga, nasmiješila mu se i bacila u zagrljaj. On je pognuo glavu, prstima joj promrsio kosu i njih dvoje počeli su se ljubiti.

I mislila sam da će tako završiti.

Čudno, s obzirom na to da ga nisam vidjela godinama, pojavio se i moj srednjoškolski dečko Sean. I on je trčao uz obalu pomičući ruke kao da pliva prsno, znala sam da izvikuje nekakve upute iako ništa nisam mogla čuti. Učinila sam kako mi je govorio, ali ništa nije pomagalo. Upadala sam u vir i divlje pratila struju koja me nosila.

- *Anya!* - viknuo je izmučenim glasom, a potom naletio na jedno stablo i nestao.

Tu je bila i moja tetka. Ona se nije ni pomaknula. Samo je prekrivenih ruku stajala na obali dok joj se nekakav cerek ocrtavao na usnama.

Ni to me nije iznenadilo.

Nestala mi je iz vidokruga i nastavila sam se gibati. Boriti. Iscrpljena. Potpuno izvan sebe od straha. Smrskat ću se o jednu od onih gromada. Znala sam to. Znala sam.

Ne, ne. Strah je strujao kroz moje tijelo kad sam opazila da rijeka uzvodno završava u pravom ništavilu.

Bila sam sama, izgubljena u struji s kojom se nisam mogla nositi idući ravno u samo ništavilo.

Osjetila sam kako su se njegova i moja glava trznule u smjeru obale.

Vitez.

On nije trčao sa strane. Uskočio je bez oklijevanja, njegovo duguljasto tijelo zasjeklo je zrak i uronilo u vodu. Potom se počeo probijati dok su ga snažne ruke vodile pravo prema meni.

Hvala Bogu, Vitez.

Hvala Bogu, ni s čim se neću morati suočiti sama. Imat ću Viteza.

Uspio je doći do mene, obgrlio me rukama, jednom je prešao preko moga vrata i zavukao je u moju mokru kosu pridržavajući mi glavu. Noge su mi se koprcale u vodi kad su nam se tijela spojila u naporu da ih omotam oko njegovih kukova. Čvrsto sam se prihvatila rukama za njega i držala se. - Tu si - šapnula sam.

Nije odgovorio. Samo je gledao i gledao u moje oči. Zajedno smo prešli preko ruba i čvrsto se držeći upali u ništavilo.

Oči su mi se otvorile kad mi se tijelo trznulo, još uvijek sam padala u svom snu.

Teško sam disala nastojeći se otresti tog sna.

Puno sam sanjarila. To je započelo u drugom osnovne. Sjećala sam se snova kad bih se probudila. Bili su jasni, živopisni, moćni. To se nije

dogadalo svake večeri, ali bilo je dovoljno često. Ponekad su bili dobri. Ponekad su bili stravični.

Disanje mi se ustalilo i otresla sam se sna.

Potom sam se oslonila na lakat i podignula drugu ruku da odmaknem kosu s lica i pogledam kroz prozor, kroz tamne i lijepe (ali jeftine) zavjese preko malo načetih žaluzina koje su me dočekale kad sam se uselila u stan. Osjetila sam ispod sebe hrapavost i ofucanost jeftine posteljine koju već dugo nisam promijenila, ali znala sam da će me dočekati, čim kupim novi mobitel, nove i ljepše posteljine.

Nastojala sam ne razmišljati o činjenici da sam još uvijek osjećala čvrst stisak Vitezovih ruku na sebi.

3. POGLAVLJE

ISPUNJENA VITEZOM

Požurila sam prema prtljažniku čim sam se parkirala. Otvorila sam ga i izvukla platnene vrećice pune namirnica, jednu sam prebacila preko ramena zajedno s torbicom, a preostale dvije ponijela u rukama. Odložila sam jednu na parkiralištu, zatvorila prtljažnik, zaključala i hitro krenula.

Bila je srijeda nakon subotnjeg tuluma kod Nicka-Viteza. U subotu navečer (točnije, u nedjeljno jutro) sanjala sam Viteza. Sanjala sam ga i u ponedjeljak navečer. I sinoć. Nikako ga nisam mogla izbaciti iz glave. Znala sam zašto je tako, bilo je nekoliko razloga. Prvo, bio je zgodan. Možda me uplašio, ali strah nikad ne može izbrisati dobar izgled. Ili, barem, ne ovako dobar kao što je njegov.

Drugo, ništa mi nije dao. Zapravo, dao mi je svoj bijes, naznaku da posjeduje smisao za humor i sklonost prema ishitrenim viteškim gestama. Ali osim toga - ništa. Nije se smijao, smiješio ni govorio previše. Znala sam da ne voli Ruse. Znala sam da mu se ne sviđaju bučni tulumi, gomila ljudi i nered u stanu. Znala sam da ima novca i posjeduje dobar ukus ili barem dovoljno smisla (i financija) da unajmi dobrog stilista. Ali osim toga, ništa više nisam znala o njemu. Čak ni prezime. Budući da nisam poznavala mnogo toga, nisam ga ni željela, ali me intrigirao.

Treće, podignuo me i osjetila sam njegova mišićava ramena i tjelesnu snagu. To me se svakako dojmilo. Nisam bila teška, ali sigurno ni lagana. I to me zaintrigiralo, ali na jedan drukčiji način.

Konačno, nakon duga razmišljanja (preduga, uostalom, kao i uvijek), njegova reakcija na moju zgradu ozlojedila me. Nije me zaštitio od svoje ljutnje i osobnosti, tako je ispalo, ali taj otvoreni prijezir naspram mojega životnog prostora (a bila sam sigurna da je riječ o tome) bio je uvredljiv. Bilo je također, iako to nisam znala već više osjećala, nekako u neskladu s njegovim karakterom. Nitko tko pokazuje znakove uljudnosti ili se brine da pokaže uvidavnost naspram naših financijskih razlika ukazujući istodobno na njih ne bi se smio ponijeti kao on kad je opazio moj skromni dom. Nije se uklapalo, ali me *doista* izivciralo.

Dok sam zaobilazila zgradu i uspinjala se stubama, sve mi se to vrzmalo po glavi kao i proteklih dana. Usput sam se pitala i *zašto* mi se to vrzma po glavi, jer nikad više neću vidjeti tog tipa. Osim toga, razmišljala sam i o tome da ne mogu zanemariti činjenicu da me to uznemiruje. Kao

što sam odmah znala da je Nick Sebring kreten, tako sam odmah spoznala i to da je Vitez Nepoznatog Prezimena opasan. Trebala bih ga se kloniti. Znala sam to, a opet nisam mogla umaknuti činjenici da nemam izbora. Vitezu Nepoznatog Prezimena i meni putevi se neće susresti. Ipak, nisam si mogla pomoći a da ne poželim da ispadne suprotno.

To je bilo suludo.

Gurnula sam ulazna vrata rukom kojom sam pridržavala jednu vrećicu, nagnula se tijelom unaprijed i sudarila s vratima. Glavni razlog bio je taj što se vrata uopće nisu pomaknula.

Trepnula sam.

Onda sam ponovno gurnula. Nisu se ni trznula. Koji je ovo vrag?

Opazila sam nekakvo gibanje unutra. Čovjek u sivim hlačama i sivoj košulji preko čijeg je srca stajala pločica s imenom „Terry” i koji je radio za „Avionics dizala” prilazio mi je smiješeći se. Automatski sam mu uzvratila osmijehom dok mu se ruka spuštala na unutarnju kvaku i otvorila vrata.

- Svi to rade - rekao je pridrživajući mi vrata da uđem. Zurila sam dok sam prolazila pokraj njega, a on se nije prestajao smiješiti.

- Na vratima ćete pronaći obavijest u kojoj vam se nalazi novi kod - obavijestio me dok je puštao vrata i zatvarao ih za mnom.

Pogledala sam iza sebe začuvši zvuk zatvaranja koji već mjesecima nisam čula, a potom sam opet pogledala dizaličara Terryja.

- Vrata su popravljena? - upitala sam ga i on je kimnuo.

- Da, momak je otišao čim sam stigao. Tipkovnica i portafon, sve radi.

Opa!

Pogledala sam ga nakon nekoliko trenutaka, a potom promotrila dizala koja su bila okružena plastičnim preprekama na kojima je pisalo: „Dizalo izvan upotrebe. Radovi u tijeku.” Vrata su bila otvorena i vidjelo se okno dizala unutar kojeg se njihala radna rasvjeta.

Ponovno sam pogledala Terryja. - Ti popravljaš dizalo?

- Ne - odmahnuo je glavom. - Već je popravljeno. Trebalo mi je jedno rezervno dugme. Sve se sredilo kad sam ga zamijenio. - Oborio je glavu, pogledao moje vrećice i opet se široko nasmiješio. - Vi živite na jednom od gornjih katova, a sad vam je upravo stigla pomoć.

- Baš kul - šapnula sam iako se nikad nisam služila dizalom. To je još jedan od mojih iracionalnih strahova. To da će me zgrada samljeti do podzemnog parkirališta i dizala strmoglaviti u smrt. Izbjegavala sam ih kad god sam to mogla, a budući da sam mogla prelaziti po dvije stube odjednom u svojoj zgradi, uvijek bih iskoristila tu prigodu. Opazila sam da

mu je osmijeh postao još širi, a potom sam pogledala pločicu s imenom i opet njega. - Zar „Avionics” ne označava avione?

Slegnuo je ramenima još uvijek se smiješeći. - Šef mi je dobar tip, ali nije baš najbistriji. Ipak, razumije se u dizala. Samo mu je vokabular siromašan. Mislim da on smatra kako je sam izmislio tu riječ. Možda nije bistar, ali je tip na mjestu, pa ga nitko po tom pitanju nije prosvijetlio.

- Ah - promrmljala sam, a on se nastavio široko osmijehivati. Krenula sam prema stubama i doviknula mu: - Pa, hvala vam što ste to popravili.

- Draga moja, to mi je posao - odazvao se.

Nasmiješila sam mu se preko ramena i uputila prema stubama. Isuse, da nije možda Steve, onaj kreten od kućepazitelja, dobio na lutriji.

Došla sam do trećega kata, krenula prema hodniku i stala kao ukopana.

Charlie, tip zadužen za održavanje zgrade kojeg smo rijetko viđali, stajao je na ljestvama i mijenjao žarulju.

- Hej, Anya! - viknuo je kad me opazio.

- Hej, Charlie - uzvratila sam šecući prema njemu. - Vidim da su i tebe uposlili.

- Nego što - potvrdio je ono što je bilo očito.

Stala sam uz ljestve i podignula glavu da vidim kako će promijeniti žarulju. - Pa što se to dogodilo sa Steveom? Je li netko zvao građevinskog inspektora ili što slično?

Charlie je sišao i nasmiješio mi se. - Nemam pojma. Iako mi je sve to sumnjivo. Znam samo da ga je netko dobro obradio. Usna mu je toliko rasječena i nabubrila da se čudim kako uopće može govoriti. A šljiva na oku mu je tolika, da se samo oko uopće ne vidi. I držanje mu je čudno: tko god ga je namlatio, očito je ciljao i u rebra. Totalno je sjeban. Zbrojio sam dva i dva kad sam ga vidio takvog i kad me nazvao, pa mislim da se radi o Gearsonu iz stana 2C. Njegova je žena rodila. I to ti je pravo sranje za muškarca, pogotovo kad mu kuja ili on moraju vucarati kolica tim stubama kad god moraju izići nekamo s djetetom.

To sam si lako mogla predočiti. Poznavala sam Washa Gearsona. Uvijek je bio nasmiješen. Kad god bi vidio da netko unosi stvari u zgradu, pomogao bi. Uvijek je otvarao vrata i puštao dame da prođu, a usto je volio svoju partnericu, kao i preslatko novorođenče. Imali su dvosoban stan na drugom katu, a ja sam znala da se Wash često unosi u lice kućepazitelja Stevea. A budući da je Wash bio krupan, ponešto blag crnac (ali ne na način da se netko može šaliti s njim) i s obzirom na to da ga je Steve zeznuo, pretpostavila sam da mu je ovoga puta Wash vratio istom mjerom.

Nisam podržavala nasilje, ali se svakako nisam ni protivila sigurnosnom sustavu, dizalu koje radi (iako se njim, za razliku od drugih, nisam služila) i rasvjeti u hodnicima koja im više nije davala izgled mjesta na kojem će se upravi odviti pokolj i strava.

- Mislim da neću kazati Washu da si mu ženu nazvao kujom - tiho sam rekla, još uvijek se smiješeći.

- Pa i on je zove svojom kujom, a nas dvojica razgovaramo na jednak način. - To je istina. Washov je rječnik bio još poganiji od Charliejeva, a to će svakako učiniti zanimljivim odgoj djeteta u domaćinstvu Gearsonovih. - Mislim da se ne bi ljutio - nastavio je Charlie. - Pogotovo kad uzmem u obzir da sam mu popravio hladnjak prošli tjedan nakon što je izravno zvao mene kad Steve nije tri dana pomaknuo ni prstom da to riješi. Možda ga je to razjarilo. Ipak, hajde se usudi pa reci Berthi „Bertha” u lice.

Bertha, Washova supruga, nije imala najsretnije odabrano ime. Na svu sreću, roditelji su joj podarili izvanrednu ljepotu, a život dobra muškarca koji možda neće zaraditi gomilu novca, ali koji ju je volio toliko da se poništavao dojam tog imena. Znala sam to zato što je i ona imala uvijek spreman osmijeh, a često se smijala.

- Pazi sad ovo - nastavio je Charlie. - Ovdje se radi o mjesečnom rasporedu. Čak i ako ne treba mijenjati žarulje, svejedno dolazim prvog u mjesecu i sve ih mijenjam.

Zurila sam u njega i šapnula: - Stvarno?

- Stvarno, draga, nema zajebancije. Pomislio sam da sam u nekom paralelnom svemiru kad me Steve danas posjetio. S druge strane, vidio sam rezultate neznanog posjetitelja na njemu, pa me to i nije toliko iznenadilo. Ako zajebavaš ljude, naposljetku će i oni sjebati tebe. Budući da nikome nije do toga da bude jeban, sjebat će te još jace ako ih dotjeraš do te točke.

Filozof Charlie. Često je prosipao mudrosti u ovih pet godina koliko živim ovdje i slobodno ih začinjavao prostotama. I najčešće bio u pravu.

- Zlatne riječi promrmljala sam.

U sridu, Anya. Jebi ih samo onda kad žele biti jebani. Nikad ne znaš kad će nekome prekipjeli i nikad ne znaš što je u stanju napraviti osoba koju zajebavaš.

- Ja se ne volim zajebavati s ljudima - otkrila sam i on se nasmiješio.

- Pa, samo ti govorim ako odlučiš zaploviti mutnim vodama - savjetovao me Charlie.

- U redu. Poslušala, upamtila, pohranila. Budi siguran da ću razmišljati o tvojim mudrolijama, Charlie - uvjerala sam ga i on se još šire osmjehnuo. Krenula sam i rekla mu: - Dragi moj, vidimo se kasnije.

- Vidimo se kasnije, dušo - odgovorio je. Uzeo je ljestve i krenuo niz hodnik.

Malo sam žonglirala stvarima pred vratima ne bih li ih otvorila pa ušla i opazila papir na podu koji je netko gurnuo ispod njih. Zatvorila sam vrata za sobom, zanemarila papir i otišla u kuhinju odložiti vrećice. Potom sam se vratila, sagnula se kako bih uzela papir i okrenula ga prema sebi. Na njemu je bila otisnuta loše fotokopirana obavijest.

Dragi stanaru / stanarko,

portafoni u zgradi su popravljani kao i sigurnosna tipkovnica. Novi kod je 7849. Kod će se mijenjati svaki mjesec, i o tomu ćemo Vas obavijestiti dopisom i e-poštom tjedan prije promjene. Ako nam već niste ostavili adresu svoje elektroničke pošte, molimo Vas da nas odmah nazovete.

Charlie će u iduća dva tjedna ugraditi zasune na svim vratima. Nastojat ćemo to obaviti kad Vama odgovara, ali bismo to radije dovršili tijekom uobičajenoga tjednog radnog vremena. Molimo Vas i da popunite podatke pri dnu ove obavijesti i vratite papir u ured uprave zgrade s naznačenim vremenom koje će Vam odgovarati tijekom iduća dva tjedna.

Unaprijed Vam se zahvaljujemo na strpljenju tijekom izvođenja radova.

Uprava

Buljila sam u obavijest, prvu ovakvog tipa otkad stanujem ovdje, toliko ljubazno sročenu da takvo što od „Uprave“, inače poznatije kao „Steve“, ne bih očekivala ni za milijun godina.

Pogled mi je odlutao prema vratima. Imala sam samo jednu bravu koja je bila na okretanje. Prije nisam razmišljala o tome, ali sad sam osjetila trnce niz kralježnicu, stražnji dio vrata i lubanju dok sam zurila u vrata.

Vitez je dugo promatrao ta vrata i raspizdilo ga je ono što je vidio.

I sad, s neba pa u rebra, kad sam se već prestala žaliti na to, iako nisam znala je li se netko drugi požalio, dobivamo nove zasune i lance.

- *Mala, samo mi nemoj reći da živiš na prvom katu.* Pogledao je i dizalo. Primijetio svjetla.

- *Nema smisla, ali je ipak nešto.*

Trnci su mi iznova jurnuli niz cijelo tijelo. Oh, Bože moj - šapnula sam.

- Sredio sam ovo - čula sam Charlieja s one strane vrata.

- Ja ću - začula sam glas svoga nezaposlenog, kretenskog, pomalo jezivog susjeda Dicka, kojemu je ime govorilo sve o njemu i za kojeg nisam imala pojma kako uopće uspijeva platiti stanarinu.

- Ne, rekao sam ti... ja ću - odlučno mu je uzvratio Charlie, a potom sam začula kucanje na vratima.

Prišla sam i pogledala kroz špijunku. Vidjela sam Charlieja i Dicka pa otvorila, jer iako je tu bio Dick, uz njega je stajao Charlie.

- Hej - pozdravila sam ih, a Charlie mi je pružio veliku, napuhnutu omotnicu adresiranu na moje ime.

- Ovo je stiglo za tebe. Dick je preuzeo potvrdu - izjavio je Charlie. - A Dick će se sada vratiti u svoj stan, zaključati vrata, uvaliti dupe u fotelju i misliti na zečiče.

Izbjegavala sam Dickov pogled i čvrsto stisnula usne. Shvatila sam na što je Charlie ciljao, ali ako Dick doista bude mislio o zečičima, onda će se te misli vrtjeti oko toga da ih skuha ili muči.

Uzela sam omotnicu. Na prednjoj je strani bilo otisnuto pisaćim strojem samo „Anya, 3D”.

- Hvala, hm... - pogledom sam ošinula Dicka - ... dečki.

- Vidimo se, Anya - rekao je Charlie znakovito. Pogledala sam ga, a iz izraza lica moglo mu se iščitati da zaključam prokleta vrata za sobom jer je Dick seronja i Charlie ga ne želi vidjeti u mojoj blizini.

- U redu, vidimo se - odgovorila sam i učinila onako kako mi nije bilo kazano (ali ipak jest, samo bez riječi).

Zaključala sam vrata na kojima će uskoro osvanuti zasun i lanac, ali nisam razmišljala ni o Dicku, ni o Charlieju, ni o zasunima, ni o iznenadnim naporima da zgrada postane sigurnija, i to uz očito velik trošak. Razmišljala sam o napubnutoj omotnici na kojoj nisu bili napisani adresa ni prezime, znajući da ništa nisam naručivala.

Odnijela sam je u kuhinju i otvorila. Okrenula sam je i iz nje su ispale sjajna crna kutijica i mala kartica.

Zurila sam u kutijicu. Izvukla sam kartonski omot koji ju je štitio, otvorila je i izvadila sadržaj.

Sledila sam se buljeći u ono što vidim.

U mojoj ruci, sjajan i nov, omotan zaštitnim pakiranjem, nalazio se mobitel kakav još nisam vidjela. Bio je sjajno crn po svojim oblim rubovima, a cijelu prednju stranu zauzimao mu je zaslon. Pogledala sam kutiju i opazila ime marke. Nikad nisam čula za nju. Tad sam opet obratila pozornost na mobitel i njegov izgled. Srce mi je počelo jako lupati.

Odložila sam kutiju i mobitel i uzela karticu. Prednjom je stranom bila okrenuta prema površini stola, pa sam je okrenula i počela piljiti u crne usjeke koji su tvorili riječi.

Anya!

Nijedna žena ne smije biti bez mobitela koji funkcionira. V

Ponovno sam osjetila trnce, samo što ovoga puta nisu krenuli od kraljeznice, nego su odmah prekrili cijelo tijelo.

Nisam poznavala nikakvog „V”. Nije prijatelj. Sigurno mi nije u rodu. Nije kolega s posla. Nitko.

Osim Viteza Nepoznatog Prezimena.

- Oh, Bože moj - šapnula sam.

Telefon mi je zazvonio i odmah sam skočila na noge. Ispustila sam karticu i pojurila prema telefonu koji se nalazio u kuhinji.

- Halo - javila sam se prislonivši slušalicu na uho.

- Pazi sad ovo, proći će i četvrti dan, a nema... jebenog... poziva. Sandrine.

Udahnula sam i nastojala se otresti svega što se događalo oko mene, misli o tomu tko je odgovoran za ovo i što bi to trebalo značiti, pa sam započela: - Dušo...

- Pomagala sam mu u čišćenju... ne znam, *tri sata*, i to, mislim, u jebeno rano *jutro* - podsjetila me na nešto što je već nekoliko puta podijelila sa mnom. A potom je rekla nešto od čega mi je zastao dah. Nešto što mi još nije ispričala u ova dva dana koliko već sere o Nicku Sebringu. - Onda se vratio njegov brat i ponio se kao pravi, totalni seronja *prema nama*, a ja sam se uspjela nositi i s tim. Počistila sam i nakon toga mu pokazala sve što znam, sve svoje najbolje cake, a to znači da je svršio *dvaput* i *još dvaput* u nedjelju. Obećao je da će me nazvati, ali nije me nazvao. Igrice bi potrajale dva dana. Čak i tri. *Ali četiri?*

Ja sam još prežvakivala u sebi spoznaju da je Vitez Nickov brat i podsjetila je: - Sandrine, tom se tipu na faci vidi da je potpuni kreten.

- *Pokazala sam mu najbolje što sam znala i svršio je četiri puta!* - viknula je i ja sam se stresla.

Tada sam se smjestila i poslušala je u tišini. Ona se morala ispuhati i ja sam je morala pustiti da to obavi iako nisam imala vremena. Morala sam složiti namirnice. Prestravila me mogućnost da je Vitez prebio moga kućepazitelja i poslao mi suludo skup mobitel da se iskupi za to i trebala sam razmisliti o svom sljedećem potezu. Morala sam napraviti sendvič i odmah se uputiti da ne zakasnim na predavanja. Čekale su me razne obveze.

- Pa sad, znam, jednostavno *znam*, da mu to nijedna druga nije priuštila - obavijestila me Sandrine. - Nema šanse. Nema šanse da je glumio. I to također znam.

Muškarci, iz svima znanih razloga, to ne mogu glumiti, i ja ne znam zašto je osjetila potrebu to istaknuti. Nisam je to pitala. Šutjela sam.

Sandrine nije šutjela.

- I on ne želi reprizu? Ne poziva me van? Ne čini *ništa*? - upitala me i nastavila blebetati. - Četiri sam ga puta zvala, a ti bar dobro znaš da sam time prekršila zlatno pravilo samo jednog poziva. *Četiri puta! Četiri glasovne poruke!* I, dodajem, još dvije poruke. I *ništa*.

Zašutjela je. Pustila sam je da predahne na tren.

Onda sam joj kazala: - Dušo, žao mi je. On je kreten. Svi su oni kreteni. Brbljat ćemo o tomu, ali sad znaš da moram na predavanja.

- Anya, ovaj tip je Pravi - rekla mi je.

- Ne, Sandrine, on je šupčina. A sad ću ti istaknuti i jednu odliku koja je tipična za šupka, a to je činjenica da je predložio *grupnjak* s tvojom *najboljom prijateljicom*.

- Dečki se inače pale na ta sranja - odbacila je moj prigovor. - Da, svakako, ali dečki koji bi mogli biti Pravi to sigurno ne čine. Ostala je bez teksta, kao i uvijek kad bih ja bila u pravu. Zato sam joj ponovila: - Moram na predavanja.

- Jebote - promrmljala je i odmah sam shvatila da će sad kliznuti u potpunu opsesiju samosažaljenja. Morala sam se brzo iskoprcati iz ove situacije ako ne mislim propustiti predavanja ili debelo zakasniti.

- Sandrine, ovaj vikend. Kad god ti odgovara. Razgovarat ćemo - obećala sam joj.

- U redu, možda bismo se mogli naći u subotu navečer, da vidimo hoće li on biti vani?

Bože, ona ovo ozbiljno?

- Razgovarat ćemo o tome dok ti budem sređivala nokte u subotu. Sad moram ići.

- Četiri dana, Anya - šapnula je upadajući opet u isto samosažaljenje i čvrsto se držeći da i mene povuče u to.

Udahnula sam da se smirim.

- Subota, Sandrine - rekla sam odlučno.

Tad je zastala. - U redu, nazvat ću Viv. Čujemo se poslije. I nestala je. Bože, Sandrine.

Dok sam isključivala mobitel, podsjetila sam se na to da ipak *ima* stvari koje čovjek može voljeti kod nje.

Primjerice, kad je Viv prolazila kroz onaj grozni prekid o kojem nije htjela razgovarati, ja sam bila zauzeta predavanjima i poslom, pa joj nisam mogla pružiti onoliko pažnje koliko sam htjela. Ali Sandrine ju je zvala svaki dan i gotovo svake večeri odlazila joj u posjet kući praviti joj društvo, i to bez bespotrebnih zapitkivanja. A kad sam ja gadno uganula gležanj, ona je ostavila sve što je morala obaviti i iz istih stopa otišla sa

mnom liječniku, a nakon toga mi olakšala snalaženje po stanu. Sandrine mi nije bila samo klijentica, ona me također spominjala svim svojim prijateljima i suradnicima kako bi mi olakšala stvaranje vlastite klijentele. A kad je Vivina majka pobrala onu groznu i čudnu upalu pluća koja se nikako nije povlačila, i Sandrine i ja bile smo uz Viv kad se činilo da će loše završiti. I obje smo slavile kad se to nije dogodilo.

Točno, Sandrine je znala biti gnjavatorica. Ali ponekad bi olakšala tom svojom gnjavažom.

Stavila sam mobitel na punjenje i odmah se bacila na sto stvari odjednom. Izluđivalo me ono što je Vitez možda učinio, a usto sam slagala namirnice. Tada sam ponovno poludjela dok sam spremala sendvič. I opet izludjela dok sam istodobno jela sendvič i odijevala se. Još sam više ludjela dok sam išla prema autu i nastavila dok sam se vozila na predavanje.

Na svu sreću, ispucala sam toliko ludosti da sam sve to mogla zaboraviti kad sam stigla na predavanje i usredotočiti se. Nažalost, ponovno sam bila luda kad sam se vratila kući s predavanja. To je značilo da sam imala problema sa spavanjem.

A značilo je i to da su mi snovi, kad sam napokon uspjela zaspati, bili ispunjeni Vitezom.

Sljedeće večeri nisam imala puno vremena. Došla mi je mušterija. Dogovorile smo se točno u šest i pol kod mene, pa sam se morala ranije vratiti da sve pripremim. Ali, isto sam tako morala obaviti ono što sam morala.

Namjeravala sam to srediti.

Radilo se o poslu koji sam obavljala nakon svoga redovitog posla. Odrađivala sam puno radno vrijeme kao tajnica u ordinaciji u kojoj je bilo šest liječnika i četiri sestre na praksi. Zarada mi je bila usrana, ali posao nije bio zahtjevan. Žene s kojima sam radila u uredu bile su zabavne i imale su izvrsne povlastice. To je uključivalo odlično zdravstveno osiguranje, a nakon dvije godine rada i djelomično pokrivanje troškova daljnjeg obrazovanja, pa makar se radilo i o kozmetičkoj školi.

Za kozmetičku školu odlučila sam se prije tri godine, pa sam se i upisala. Već sam dobila potvrdu za manikuru i polako stjecala mušterije s kojima sam se dogovarala navečer i vikendima. Cilj mi je bio da ovo postane posao s punim radnim vremenom i da mogu unajmiti mjesto u pristojnom salonu. Bilo je teško, kad se uzmu u obzir posao i školovanje, ali radila sam na tome.

Otada sam dobila još i potvrdu za šminkanje, a završavala sam s tečajem za njegu kože. Najviše mi se sviđao rad na licu. To je tiho. Nije

smirivalo samo mušteriju, nego i mene. Voljela sam i vedre, mirne poglede koje su mi moji pokusni klijenti upućivali kad bih završila. Nisam im samo uljepšavala kožu i činila da izgleda izvrsno, nego sam im i popravljala raspoloženje. A to je bilo kul.

Ali ovo nije bio moj životni san. Zapravo, nisam imala životni san. Naučila sam da živjeti svoj san, pronaći ga ili čekati da te pronađe nije nešto što će se dogoditi u mojoj budućnosti.

Ipak sam bila ambiciozna.

Nisam htjela vladati svijetom.

Htjela sam imati vlastiti spa centar.

I to dobar, u kojem će se smirivati, tetošiti i uljepšavati mušterije u mirnom, sigurnom i predivnom ambijentu. Možda negdje u planinama. Izgledat će dobro. Mirisat će dobro. I predstavljat će pravi gušt svakome tko otvori vrata i uđe.

Uključujući i mene.

Zato sam skovala plan. Nokti, šminka i njega lica su (gotovo) završeni, mušterije stječem usput, a morat ću pronaći salon voljan iznajmiti mi prostoriju ili me u međuvremenu uzeti kao zaposlenicu. Tada prelazim na luksuzni nivo: masažnu terapiju. Sve to radim dok istodobno štedim za otvaranje vlastitog salona. Štedljiv život. Pamet u glavu. Školovanje. Stjecanje mušterija i pružanje izvrsne usluge tako da me prate i ostanu uz mene kad se jednom preselim i smjestim.

Potom ću postati šefica, i to popustljiva i obzirna.

Koliko će to samo biti jebeno izvanredno?

Savršeno. Kad uzmem u obzir svoj dosadašnji život, budući ispunjen mirom i popustljivošću savršeno će mi odgovarati.

Razmišljala sam o tome umjesto o onome o čemu nisam željela dok sam tražila mjesto pred ulazom u visoku zgradu. Triput sam pokušavala prije nego što sam uspjela grozno parkirati automobil. Nije mi to bilo važno, neću se dugo zadržati. Izišla sam, ubacila kovanicu u automat i to mi je dalo nanosekundu (ne baš), ali ipak dovoljno vremena da obavim ono što trebam.

Uletjela sam u zgradu i otišla do vratarova stola.

Vratar nije obavljao svoju dužnost kad smo bili ovdje prošle subote, a to znači da cio dan i cijelu noć nije bilo nikoga. Ali vrata su bila zaključana (a sad nisu) i morale smo pozvoniti. Tad sam ipak opazila stol, pa sam se ponadala da će se netko jednom naći iza njega i, na svu sreću, bila sam u pravu.

Nasmiješila sam mu se i on se meni nasmiješio dok sam mu prilazila.

Stala sam pred stolom, položila zalijepljenu, napuhnutu omotnicu na njega i upitala: - Mogu li vam ostaviti ovo da predate Vitezu, mislim da se preziva Sebring, u stan 15A?

Podignuo je obrve. - Gospodin Sebring? Stan 15A? Svakako - odgovorio je. - Ako želite, mogu i nazvati. Da vidimo je li kod kuće.

Ruka mu je krenula prema telefonu, a ja sam brzo podignula svoju i odmahнула glavom. - Ne, hvala vam. Meni se žuri, a njemu ovo treba, i ja moram odmah ići. Možete li se pobrinuti da ovo stigne u njegove ruke?

Opet je kimnuo. - Svakako.

Nasmiješila sam se. - Hvala vam.

Uzvratio mi je osmijehom.

Zbrisala sam.

U redu, to je obavljeno, kazano je što je moralo biti kazano i poruka je ostavljena: *Hvala, Viteže. Ovo je ljubazno i velikodušno, ali ne mogu prihvatiti. Stoj mi dobro, Anya.*

I to je to. Kraj.

Kraj.

Vozila sam se kući misleći da je došao kraj ovomu s Vitezom Sebringom i istodobno priželjkujući, iako sam znala da se radi o čistoj ludosti i nisam to shvaćala, da je to tek početak.

Sljedeće večeri kasno sam se vraćala kući s predavanja razmišljajući o vikendu. Imala sam četiri mušterije u subotu, uključujući Sandrine, za koju sam znala da će ostati nakon mušterije poslije nje kako bi nastavila brbljati o Nicku (*koji je još uvijek nije nazvao, što je čudilo samo Sandrine*), a znala sam da će ostati i nakon sljedeće mušterije nastojeći me uvjeriti da obidem klubove s njom te večeri u potrazi za njim.

Ovdje se radilo o sigurnom ishodu, a ne o slučajnosti ili mogućnosti, pa smo Viv i ja već pripremile plan napada. Viv je pripravljala svoj svjetski poznat (nije svjetski, ali bi svakako trebao biti) rižot s piletinom, limunom i šparogama. Ja sam ponijela bocu vina, pribor za uređivanje lica i primjerak *Thora*. Mislile smo večerati. Namjeravala sam našminkati Viv i Sandrine (ako ova poconja bude dovoljno pametna da začepi o lovu na Nicka), a potom proždirati pogledima Chrisa Hemswortha.

Savršena večer.

Nemojte me pogrešno shvatiti, imala sam i ja razdoblja kada sam voljela izići, uglavnom zbog toga što mi se sviđala glazba, a *obožavala* sam plesati. Iako nisam imala najbolju odjeću na sebi, pažljivo bih je birala, sviđalo mi se ono što bih odabrala, a i pristajalo mi je. Voljela sam se urediti, dotjerati, srediti kosu, obuti visoke štikle, izići, popiti nekoliko

pića, opustiti se, malo flertati, možda biti pozvana na neki spoj, ali prije svega voljela sam plesati.

No, sad mi je dvadeset sedam, ne dvadeset dvije godine (ili tri ili četiri), i izlasci svakim vikendom s divljim tulumom tu i tamo izmorili bi me. Nikad nisam izlazila kako bih bila dio neke scene. I nisam lovila muškarca. Bila sam u vezama. Nekoliko sam puta bila u vezama i izlazila s tipovima, a onda bih prekinula. Zato sam bila otvorena naspram upoznavanja muškaraca i istraživanja. Ali nisam pronašla nikoga tko bi me oborio s nogu. Nisam bila očajna zbog toga. Ako se dogodi, dogodit će se. Ako se ne dogodi, dobro mi je i samoj sa sobom. Ali ako se dogodi, onda to stvarno mora biti prava stvar.

- Anya?

Poznavala sam taj mirni, duboki glas kao da ga slušam svakodnevno, i to stotinu puta na dan od rođenja. Stoga sam prestala unositi kod na novoj sigurnosnoj tipkovnici, ukočeno se okrenula i opazila Viteza Sebringa kako se uspinje stubama moje zgrade idući prema meni.

U redu, hm...

Sranje!

Pribrala sam se i pozdravila ga: - Hej. - I potom dometnula: - Što ti radiš ovdje?

Nisam morala pitati. Promatrala sam mu lice i dobro krojeno tamno odijelo. Košulja mu je bila boje mahovine i dobro mu je pristajala, zapravo savršeno, čak i uz njegove plave oči kao i činjenicu da mi je djelovao blago uzrujan. Nije mi promaknulo to da je svojim dugim prstima pridržavao onu sjajnu crnu kutijicu.

Prišao mi je i podignuo kutijicu. - Uzmi - naredio mi je. Bez pozdrava, bez osmijeha, samo ta jedna riječ. Pogledala sam kutiju, a potom njegove oči.

- Viteže, ne mogu - rekla sam nježno.

Lagano je trznuo glavom u stranu i obrve su mu se skupile dok me pitao: - Koji kurac nećeš?

- Zato što sam na poslu pogledala koliko vrijedi i vidjela da košta devetsto osamdeset devet dolara.

- Pa? - odmah je uzvratilo. Zurila sam u njega.

Onda sam ponovila ono njegovo: - Pa?

- Da, mala. Pa?

Okrenula sam se prema njemu. - Pa, ja te ne poznajem.

- Što onda?

- Što onda? - opet sam ponovila njegovo pitanje.

- Isuse, mala, jebote - trznuo je kutijom prema meni zvučeci prilično nestrpljivo. - Čekaju me obaveze i moram još obaviti neka sranja. Samo uzmi ovo.

- Viteže, *ne mogu* - ponovila sam.

- Anya, mala - primaknuo se i ponovio, naglašavajući riječi na prilično strašan način. - *Koji kurac ne možeš?*

Zurila sam mu u oči. Bio je nestrpljiv. Bio je ozlojeđen. Nisam poznavala ovog muškarca, a on mi je pokušavao darovati mobitel vrijedan gotovo tisuću dolara, kao da se radi o sitnici.

- Zašto me tjeraš da primim taj mobitel? - tiho sam ga upitala i on se odmaknuo.

- Napisao sam ti u poruci na kartici. Zar nisi pročitala? - upitao me. Nije me zabavljao takav sarkazam, ali nisam odlučila uzvratiti mu. Kimnula sam. - Onda znaš o čemu se radi. Ženi treba mobitel koji funkcionira.

- Pa ja štedim za njega - izlanula sam se. - Za nekoliko tjedana moći ću si priuštiti jedan.

Pogledao me u oči i šapnuo: - Štediš? Sranje. *Sranje!*

Ignorirala sam ono što sam mu kazala kao i ono na što je izrečeno upućivalo i razuvjerila ga: - U svakom slučaju, u redu sam. Dobro sam. Za nekoliko tjedana opet sam u kombinaciji s dobrim mobitelom.

Nekoliko trenutaka nije ništa kazao, a potom mi je blago naredio: - Anya, uzmi mobitel.

- Viteže...

- Uzmi mobitel.

- Ne mogu...

- Mala, uzmi jebeni mobitel.

- Jesi li ti prebio Stevea?

Jednostavno sam to izlanula bez ikakva razloga. Ako ga on nije prebio, ispast će da pretpostavljam grube stvari o njemu. Ako jest, onda ništa dalje ne želim ni znati.

Nije oklijevao kad mi je odgovorio: - Nisam.

Osjetila sam kako mi se olakšanje širi tijelom.

- Ali sam poslao momke koji su to obavili - dovršio je. Tijelo mi se posve napelo i ukočilo, a onda sam protisnula kroz stisnute usne: - Molim?

- Nisam prebio toga govvara - nadopunio je - samo zato što sam bio zauzet nekim drugim sranjima.

Ništa nisam kazala, samo sam buljila u njega. Vitez je postajao nestrpljiviji. - Anya, sad stvarno moram obaviti neka sranja. Uzmi jebeni mobitel.

- Zašto si poslao momke da prebiju Stevea? - upitala sam ga i ponovno nisam znala zašto. Nisam željela znati. Ali ipak sam ga pitala i on mi je odgovorio.

- Mala, tvoja zgrada izložena je opasnosti od požara. Samo jedne stube za toliku zgradu? Nema jebene šanse - protisnuo je, zvučeci više živčano negoli nestrpljivo. - Vatra bi vam mogla odsjeci izlazni put, a ionako imate samo jedan. I ulazna vrata otvorena za bilo kojeg seronju kojem se prohtije upasti? Vide te, prate te i onda te sjebu. Potpuno. Ne samo zato što imate tek jedne stube, i to one koje su najudaljenije od ulaza, nego su vam i hodnici mračni, a brave nikakve, samo jedan mali trzaj i lako se mogu obiti. To je čisto sranje. Stanarina koju plaćaš nije velika, ali bogme nije ni mala. Plaćaš da jebeno dizalo funkcionira kao i to da se ulazna vrata mogu zaključati. Poslao sam momke da obave razgovor. Nije im se baš свидjelo ono što im je tvoj kućepazitelj odgovorio. Onda su nazvali mene i ja sam im dao zeleno svjetlo. Dobila si sigurna ulazna vrata, rasvjetu i jebenu bravu sa zasunom koja ti barem može osigurati dovoljno vremena da nazoveš policiju prije nego što ti neki govнар odluči upasti u stan.

U redu, to mi je sve objasnilo.

Istodobno mi *nije* ništa objasnilo.

- Zašto? - šapnula sam.

- Zašto? - Vitez nije šapnuo.

- Zašto? Zašto si se mučio, mislim, zašto si poslao momke da to obave? Pa ti si me tek upoznao.

Tad mi je Vitez Sebring rekao sve što mi je imao reći. A dok je to radio, nisam osjetila žmarce ni trnce. Osjetila sam jezu. Dotad nisam ni znala što je to prava jeza.

- Mala, tvoja odjeća. Sranje. Ali ipak se snalaziš u njoj jer imaš fantastično tijelo, ozbiljno ti govorim. Kosa ti je još bolja, a lice ti je takvo da bi tisuću tipova odjednom osjetilo kako im se ukružuje u gaćama. Vjeruj mi, svaki lik kojeg si samo jednom pogledala, vjerojatno počevši od svoje trinaeste godine, poslije toga je drkao na tebe. A to ti je pravi recept za katastrofu ako živiš sama u nesigurnoj zgradi s onakvom bravom kakvu ti imaš. Netko je to morao riješiti. Budući da nisi jedina koja ovdje živi, a pretpostavljam da se barem još jedna osoba u zgradi žalila i da opet ništa nije urađeno, onda sam ja priskočio i pomogao. Mojim momcima trebao je samo jedan sat. Tvoj kućepazitelj pravi je pizdun, pa su uživali tih sat vremena. Sitnica. A sad uzmi jebeni mobitel.

Vjeruj mi, svaki lik kojeg si samo jednom pogledala, vjerojatno počevši od svoje trinaeste godine, poslije toga je drkao na tebe. Uključuje li to i njega? Oh, Bože moj!

- Anya - zarežao je tako strahovito da sam odmah podignula glavu i uzela kutiju.

- Isuse - promrmljao je.

- Ne znam kako bih ti se zahvalila - promrmljala sam sad i ja.

- Ja da tražim zahvalnost? - upitao je. Odmahnula sam glavom, a on je nastavio: - Sad hoću. Uzmi mobitel. Nemoj ga prodati. Nemoj ga odložiti negdje sa strane. Oduzmi ga gore. Napuni ga. Iskoristi još malo ono sranje od mobitela koje imaš i nazovi ljude, ako ti uspije dovoljno potrajati baterija i aparat, pa im izdiktiraj svoj novi broj koji ti je zapisan na ovom sranju u kutiji. A onda uzmi novi mobitel. Tamo mi se možeš zahvaliti.

- U redu - šapnula sam.

- Jebote - šapnuo je i on pa se okrenuo otići.

Ode!

I to je to?

Sav napor, novac, vulgarni kompliment koji me ipak uspije zavarati i onda tek tako ode?

Okrenula sam se gledati ga dok odlazi i jednostavno mi se oteo glas iz grla: - Viteže?

Zaustavio se korak od pločnika, a potom okrenuo torzo prema meni da me pogleda.

Nisam imala pojma što kazati. Izložio mi je sve uvjete koji su potrebni kako bih stekla njegovu „zahvalnost“, ali ja sam dobila više nego što je on dobio i zato sam osjećala da bih se morala odužiti nekom drugom gestom. Sumnjam da bi htio manikuru ili uređivanje lica, pa sam stoga tapkala u mraku.

- Anya, rekao sam ti da me čekaju neka sranja koja moram obaviti - požurivao me, a ja sam se stresla da dođem k sebi.

Tad sam nježno kazala: - Hvala ti. - Nisam vjerovala da se čovjeku kojeg jedva poznajem zahvaljujem zbog toga što mi je prebio kućepazitelja i darovao novi mobitel koji je toliko skup da se za te novce može kupiti rabljeni auto (krntija, ali ipak automobil). Ipak, našla sam se u tom položaju.

Gledao me ravno u oči pa odmahnuo glavom dok se okretao.

Onda je nestao.

Prošetala sam do svoga stana. Stavila sam novi mobitel na punjenje, pronašla novi broj i iskoristila stari mobitel da pošaljem poruke svima koji su mi u imeniku. Moj stari mobitel isključio se usred te operacije.

Nedugo nakon toga otišla sam u krevet.

Koprcala sam se. Prevertala.

I sanjala Viteza kad sam napokon uspjela zaspati.

4. POGLAVLJE

SAMO ZA MENE

Prošle subote obavile smo sve što smo trebale: uživale smo u večeri s rižotom, šminkanjem i Chrisom Hemsworthom, a i Sandrine je sudjelovala u svečanostima. Opetje brbljala o Nicku, ali se suzdržala tijekom filma. Čak ni Sandrine nije mogla laprdati o zgodnom kretenu dok je Chris Hemsworth na ekranu. Tjedan je prošao, a Viv, Sandrine i ja sredile smo se i otišle u grad jer je Sandrine već bila na rubu živaca. Nick je još uvijek nije nazvao, a Sandrine, baš u svome stilu, nije odustajala.

Viv je izašla jer joj se izlazilo. Nije se pojavila na Nickovu tulumu zato što je znala, baš kao i ja, da je kreten, pa nije osjećala pretjeranu želju provoditi vrijeme s njim ili njegovom škvadrom.

I zato nije došla.

Ja sam se ili dala lako nagovoriti ili sam bila isuviše iscrpljena od obvezama ispunjenog života, pa sam popustila pred Sandrininom navalom.

Ipak, večeras sam bila raspoložena poput Viv.

Prošao je tjedan dana i još ništa od Viteza. Prestale su galantne geste bez obzira na to koliko su mi bile strašljive, stravično velikodušne ili kriminalne. Ništa.

Htjela sam sve to zaboraviti i osjetiti olakšanje. Imala sam mobitel. Bio je vrhunski i služio je za *mnogo vise* stvari od pukih poziva. Imao je elektroničku poštu, internet, aplikacije, cijeli paket.

I još je izgledao kul kao sam vrag, kao da su ga dizajnirali u NASA-i, i to pedeset godina u budućnosti... Bio je prava *bomba*. I ja i susjedi sad smo živjeli u sigurnijoj zgradi. Nedvosmislenim izrazima kazao mi je da sam mu zgodna, ali nije ostao niti mi je rekao da će me nazvati prije odlaska, niti me pozvao na spoj. Zato sam samo mogla pretpostaviti da se radi o muškarcu koji me inače plaši, ali smatra da je nešto trebalo napraviti i upravo to i čini. Radilo se o i te kako krupnijim stvarima od toga da me poveze kući i u krajnjoj liniji izgledalo mi je da je on jednostavno takav tip i da je to njegov stil.

Tako je obavio ono što je imao i nastavio dalje.

Liku poput njega vjerojatno sam već ušla u pretinac sjećanja.

To mi se istodobno i jest i nije sviđalo. Bila sam opuštena i uznemirena. Bilo je čudno. Ti osjećaji nisu blijedjeli. Ni najmanje.

To je bilo sranje. Ne zato što nisu blijedjeli, nego stoga što su me zbunjivali.

Još uvijek sam se pitala misli li na mene dok obavlja stanovitu tjelesnu radnju.

Nakon nekoliko dana pokušavanja da uvjerim samu sebe kako mi se ta ideja ne sviđa (ili da ne razmišljam o tome; nijedno mi nije pošlo za rukom) priznala sam da mi se to sviđa i izluđivalo me koliko mi godi (a puno mi je laskalo). Ipak, teško je povjerovati da je muškarcu poput njega uopće potrebna „Desanka” za takvo što, kao i u bilo čemu drugom, pa sam imala debele razloge za sumnju.

Zato sam odlučila izići. Popiti nekoliko pića, plesati i proslaviti kupovinu novih plahti, nove posteljine i novih jastuka. Sada kad više nisam morala kupiti mobitel, posteljina se popela na rasporedu stvari koje sam si mogla priuštiti. I počastila sam se dobrom stvari, nečim što si inače ne bih dopustila, a to sam učinila ne samo zbog toga što sam imala novaca nego i stoga što mi je Viv pribavila novu mušteriju. Siguran prihod od dodatnih petnaest dolara svaka dva tjedna za nedjeljnu manikuru. A za mene je trideset dolara mjesečno *fantastično*. Zato se slavilo.

- Znaš, raspitala sam se i doznala da onaj Vitez Sebring ima klub! - vikala mi je Viv na uho dok smo ulazile u „Slade”, trendovski noćni klub u središtu Denvera. Bio je trendi na jedan bizaran način da nije to bio samo godinu ili dvije, nego još od vremena kad sam ja počela izlaziti po klubovima s dvadeset jednu godinu. Upad je bio skup, ali ovo je *bilo pravo* mjesto za vidjeti nekoga i biti viđen.

Čudno, jer klubovi uđu i iziđu iz mode, a „Slade” uvijek ostaje popularan. I to toliko popularan, da zvijezde koje borave u gradu uvijek svrate. A to je zato što je „Slade” mogao ponuditi manje, srednje i veće VIP separee koji su ih odvajali od običnoga puka. Ovdje su dolazile filmske zvijezde. Reperi. R&B zvijezde. Broncosi. Nuggetsi. Vodili su svoju rulju u VIP odjeljke i imali vlastite konobarice i izbacivače. Oni ništa nisu vidjeli, ali su bili sretni što mogu biti viđeni u separeima.

Ovo se tako rijetko događalo, da sam zapravo ozbiljno razmislila o takvom fenomenu i došla do zaključka da je „Slade” toliko dugo ostao u trendu zato što su ga svake godine zatvarali na mjesec dana, a potoni obnavljali cijeli interijer. Bilo je to kao da dobiješ novi klub, ali ipak ne u tom smislu. I uvijek je ispadao najbolji, najviše kul i najviše u trendu. Pomislila sam da je to skupa, ali pametna shema koja je očito djelovala.

Da ne spominjem to da su konobarice uvijek bile prekrasne djevojke zamamnih tijela, da su konobari bih zgodni, a izbacivači i osiguranje

krupni i golemi, strašni, ali svi zgodni. Tako su oba spola očekivali užici kada dođete u „Slade”. Nije se radilo samo o dobroj glazbi u trendovskoj atmosferi i izdašnom točenju pića posluženih u fantastičnim čašama, nego su se tu mogle pronaći i prave poslastice za oko.

Svake večeri moralo se stajati u redu, čak i radnim danima. Izbacivači su sami odabirali one koji mogu ući bez obzira na to što drugi ljudi mislili o tome. Nije se radilo samo o odjeći i novcu. Ako si prekrasna, dolaziš na čelo reda. Potom dolaziš na čelo ako izgledaš kao da zarađuješ ozbiljnu lovicu. Svi ostali mogu stajati satima i nikad ne ući, pa su tijekom godina shvatili da se nema smisla ni gnjaviti.

Mi smo ušle na račun Sandrinine bujne plave kose, silikonskih sisa koje joj je bivši momak darovao i sposobnosti da odbije desert u svako doba, zbog čega je imala savršeno vitko tijelo. Da ne spominjem Vivicu s njezinom mršavošću i visinom, tamnom i savršenom kožom, neobičnim svijetlosmeđim očima, izduženim elegantnim vratom i savršeno oblikovanom glavicom s kratkom afrofrizuricom. Tu sam, konačno, bila i ja kao novi upad s licem koje bi ukrutilo kurčeve tisuću muškaraca odjednom. Kompliment nije bio baš najsuptilniji, ali ipak je iskazao sve što treba reći, i to bez okolišanja.

Primijetila sam to jednom (ne ovaj dio koji se odnosi na mene jer njega sam doznala tek prije osam dana) i zbog toga šest mjeseci izbjegavala „Slade”. Sandrine me, naravno, uspjela nagovoriti, pa sam si ukinula zabranu izlaženja tamo.

Tako sam se vratila, kao što sam se i prijašnjih godina vraćala na ovo mjesto, iako su mi razmaci s vremenom postajali sve veći.

Osim toga, prošle sam subote Viv i Sandrine ispričala sve o Vitezu.

Sandrine je komentirala: - Nadam se da će te ostaviti na miru. Jako je zgodan, ali je i pravi seronja.

Vivica je samo zurila u mene i nije ništa rekla. To je bio njezin stil. Ona bi donosila svoj sud samo kad bi joj sve činjenice stajale na raspolaganju, pa čak, doznala sam to, ako zna da se jedna od tih činjenica odnosi na to da je neki tip poslao „svoje dečke” da nekoga prebiju u moje ime. Ipak, bila je to jedna od tri milijuna dvadeset dvije tisuće i šesto jedanaest stvari koje sam voljela kod nje. A kad bi jednom donijela svoj sud, bez obzira na to je li prav ili kriv (ili ga barem ja takvim smatram), ne bi ga promijenila ni da je se baci na muke. To bi me ponekad znalo malčice iritirati. Ali bila je to jedina Vivina mana, barem koliko sam ja mogla vidjeti. Budući da smo se većinom mana nosili u Sandrininu slučaju, ovako je sve dolazilo u ravnotežu.

Nijedna od njih nije čula za Viteza Sebringa dok ga ja nisam spomenula.

Ali Viv se, očito, raspitala. To me nije začudilo. I to je dio Vivina stila. Bila je sklona znatiželji, a ovog je puta upala u petu brzinu kad je doznala da mi je neki tip darovao mobitel od tisuću dolara i prebio mi kućepazitelja da se osjećamo sigurni(je).

- Stvarno? - doviknula sam joj.

Kinmula je. - Aha. Otkako se otvorio prije osam godina. Opa! Zanimljivo.

Iznenada sam bila sretna što sam odjenula svoju najbolju haljinu. *Bila je* dizajnerska, ali sam je kupila u dućanu rabljene odjeće. Crna, uska, nekoliko centimetara iznad koljena, jedno golo rame, druga ruka bez rukava. S bočne strane otvarao se veliki procjep koji mi je otkrivao kožu ispod druge ruke bez rukava, i to od rebara do bokova. Haljina nije bila mrak. Ovdje se radilo o *pomrčini*. Dio toga dodatno je zamračivala očita činjenica da nisam mogla nositi donje rublje kad bih je odjenula. Obožavala sam to. Uz nju bih uvijek nosila visoke, crne sandale koje su izgledale kao da su prekrivene sjajnim srebrnim slojem. Nisu bile pretjerano skupe - kupila sam ih na rasprodaji u jednoj prodavaonici cipela osrednjih cijena - ali su zato bile seksi kao sam vrag.

- Jesi li ti, uh... doznala još nešto o njemu? - još uvijek sam joj vikala na uho dok smo se probijale kroz gomilu tijela na putu do šanka.

Pogledala me u oči i odmahнула glavom. - Ne. Ne zna se puno o njemu osim toga da je Nickov stariji brat. Mislim da ima trideset četiri ili trideset pet godina. Spominjali su mi razna godišta, ali na kraju se svelo na ova dva. Nick mu nije baš po volji, a to znači da mi se već sviđa. Usto ima ozbiljno, jebeno ime. I vlasnik je ovoga kluba.

Tu nema puno podataka. Nešto od ovoga već sam znala, ali svejedno je zanimljivo čuti.

- *Bože moj!* - obje smo čule Sandrinin vrisak i pogledale prema mjestu na kojem se probijala kroz klub ostavljajući pustoš za sobom kako bismo Viv i ja mogle proći. Tad smo opazile da nam je okrenuta leđima. - Taj šupak je *ovdje!*

Nisam stigla ni pogledati prema mjestu na koje je Sandrine pokazivala prstom, a ona se opet počela probijati do VIP separea srednje veličine, prilično udaljen od mjesta na kojem smo mi stajale i koji je imao spektakularan povišen položaj s kojeg se mogao promatrati cijeli podij jer je do njega vodilo barem pet stuba. Ovoga je puta doslovno razmicala i bacala ljude s puta kako bi se probila.

Očito je gore opazila Nicka Sebringa. Nije se radilo o iznenađenju. I prije smo ovdje susretale Nicka koji bi sjedio u vlastitom VIP odjeljku.

Prvo mi je palo na pamet pogledati nije li i Vitez u tom separeu. Nije bio ondje.

Druga pomisao bila mi je da je ovo sranje.

Treća pomisao bila je ta da se ipak podsjetim da nije sranje. On je nekoga prebio i žalio se što to nije mogao obaviti sam. Svakako, učinio je to zbog mene i kućepazitelj Steve bio je pravi govнар, ali on je to doista obavio i mene je stvar plašila.

Zadnja pomisao bila mi je mrdnuti guzicom što prije jer je Sandrine očito popizdila, a kad Sandrine popizdi to uglavnom završi scenom.

Vivica je odmah prozrela moju posljednju misao i požurila prema Sandrine u jalovoj nadi da će uspjeti maknuti je na stranu. I doista je to bio jalov napor.

Prije nego što sam se ja uspjela približiti i dok je Vivica zaostajala za njom još otprilike dvadesetak koraka, Sandrine se uspinjala stubama do separea odgurujući izbacivača koji je gledao iza sebe prema Nicku da vidi ima li zeleno svjetlo pustiti je unutra. Sandrine je skupila dugogodišnje iskustvo u tome da dođe gdje god želi doći i prođe mimo izbacivača, zaštitara, upadne u prve redove, nađe se iza pozornice ili smjesti guzicu za stol do prozora u nekom trendovskom restoranu. Trebalo je samo reći ime nekog mjesta i ona bi već pronašla način da stigne onamo, čak i ako se pritom mora poslužiti svojim lijepo oblikovanim mišićima.

A to je upravo radila.

Gledala sam kako ju Vivica prati, a izbacivač se nije okrenuo vidjeti ima li zeleno svjetlo za Viv. Samo je jednom pogledao Vivinu oblu guzu u uskoj tirkiznoj haljini i nakon toga nije mogao skinuti pogled s nje.

Vidjela sam da mu je odvukla pozornost, pa sam i ja lako mogla proći pokraj njega.

Vivica je zakasnila, a ja još više i bolnije. Shvatila sam to čim sam stupila na pozornicu.

Kažem „bolnije” zato što Nick Sebring nije bio samo kreten mamutskih razmjera.

Nick Sebring bio je još strašniji od svoga brata.

A to sam znala zato što sam prekinula Viteza Sebringa u smirujućem pušenju cigarete tako što sam mu upala u osobni prostor i poslužila se njegovim telefonom. Iako je jasno iskazao svoje negodovanje, stvar se završila tako da me odvezao kući.

S druge strane, Nick je raskrstio sa Sandrine, njezinim porukama, telefonskim pozivima, upadom u VIP separe s namjerom da napravi skandal, a izabrao je stravičan način da joj to dade do znanja.

Shvatila sam *to* čim sam se našla pokraj njih, preko puta Vivice. Približila sam se i vidjela Nicka kako drži Sandrine za ruke. Trznuo ju je prema sebi tako da joj se tijelo našlo uz njegovo, licem uz lice, a znala sam da je taj stisak boli zato što se Sandrinino prelijepo lice izobličilo.

- Nick, pusti me - šapnula je. - Boli me.

- Hoćeš li mi se više ikad javljati? - upitao je na način iz kojeg sam dokučila da se ponavlja.

- Neću - rekla je tiho.

- Imao sam te, ne želim te više i ne želim tvoja sranja - zarežao je, još uvijek prislonjen uz nju i unoseći joj se u lice. - Shvaćaš?

- Shvaćam.

- Nemoj da ti moram dalje objašnjavati i da ti ni slučajno nije palo na pamet preispitivati ovu odluku - nastavio je toliko bijesan da sam mislila da se još dugo neće moći smiriti, a ja sam se onda približila, jer su mu ruke još uvijek bile na mojoj prijateljici.

- Nick, molim te, pusti je. Bit će sve u redu s njom. Obećavam ti. Samo je pusti i mi odlazimo - rekla sam glasno kako bih nadglasala glazbu, a istodobno i nježno kako bih mu dokazala da ozbiljno mislim ovo što govorim.

Nick je okrenuo glavu prema meni i trebalo mi je dosta snage da ne zadrhtim.

Da, definitivno stravičniji od brata. Vitez Sebring mogao se kontrolirati. Nicku Sebringu to apsolutno *nije* polazilo od ruke.

- Nick, molim te, obećavam ti, dosta je bilo. Pusti me. *Boli me.* - Sandrine je s mukom izrekla svoju molbu, ali Nick je gledao mene, a nju nije puštao. Nije me prestajao gledati u oči.

- Hoćeš da pustim ovu kučku? - upitao me.

- Da - odmah sam odgovorila.

- Onda se pobrini da ova kuja smjesta odjebe odavde, ali ti možeš ostati i popiti piće sa mnom - odgovorio je, a mene je nešto stegnulo u trbuhu.

- Ne, pusti je i idemo sve zajedno odavde - Vivica je upala u razgovor, ali Nick nije skidao pogled s mene čak ni dok je tresao Sandrine. Čula sam kako jauče: ili ju je drmusanje uplašilo ili je on dodatno pojačao stisak.

- Dopustit ćeš mi da te počastim pićem? - upitao me.

- Da - odgovorila sam. - Svakako.

- Anya - obratila mi se tiho Vivica.

- Pusti je - rekla sam Nicku.

Nick je pogledao Sandrine, podignuo je na vrške prstiju tako da su im sad nosovi bili u istoj ravni, a ona je vidljivo treptala.

- Kujo, ne želim te vidjeti. Ne želim te čuti. Ne želim te ni jebeno *namirisati* u svojoj blizini - zarežao je pa je snažno odgurnuo od sebe.

Zateturala je na svojim dvanaest centimetara visokim štiklama (znala sam da će ih vratiti idući tjedan jer su koštale šesto dolara, a ona takvo što sebi nije mogla priuštiti). Vivica ju je uhvatila da ne padne.

I ja sam je pokušala dohvatiti, ali nisam stigla dovoljno ispružiti ruku jer sam osjetila stisak s unutarnje strane lakta. Okrenula sam vrat i opazila da Nick sada drži mene.

- Piće odrješito se oglasio.

Kimnula sam mu dok me sve stezalo u želucu i srce mi divlje lupalo.

- Anya! - viknula je Vivica, a ja sam pogledala prema njoj dok me Nick odvlačio prema dnu separea gdje se nalazilo dugo, meko sjedalo boje maline.

- Dobro sam! - zaderala sam se. - Idi! Ja ću samo popiti piće i šaljem ti poruku čim iziđem.

Vivica je preletjela pogledom od mene do Nicka prema još jednom izbacivaču kojeg prije nisam primijetila, a onda ga je opet zadržala na meni.

- Bit ćemo za šankom! - doviknula mi je.

- Ti si s onom kujom, a vas dvije ćete na jebenu cestu! - vikao je Nick, još uvijek me vukući za sobom. - Zaboravite nju, ona ostaje ovdje.

Ne. Nisam htjela da Vivica bude u blizini.

- Idi! - izderala sam se na nju.

Vivica me pogledala dok je rukom pridržavala Sandrine koja je sad plakala i zurila u mene s vidljivim strahom na licu. Nestale su mi iz vidokruga kad mi je Nick pustio lakat, omotao ruku oko struka i okrenuo me licem u smjeru u kojem me vodio.

Sranje. Sranje. *SRANJE!*

Bože, *Sandrine*.

Ozbiljno, ta cura će mi jednoga dana doći glave. U redu. Piće. Mogu popiti piće s Nickom. Sranje.

Sjeo je do mene, i to preblizu, a potom se odmah počeo osvrutati po ograđenom prostoru otvarajući usta i glasno izgovarajući: - Hej!

Konobarica nam je hitro prišla. Tad sam opazila da je onaj izbacivač kojeg sam zadnjeg primijetila sada stajao na samom rubu separea. Još jedan izbacivač u crnom odijelu stajao je na podiju ispod njega. Podignuo je ruke kako bi ga se bolje čulo i nešto glasno izvikivao.

- Što ćeš popiti?

Skrenula sam pogled s izbacivača, udahнула i pogledala Nicka.

- Mineralnu - odvrtila sam.

- Jebote, je l' ti to mene zajebavaš? - protisnuo je. U redu, ovo je bio pogrešan odgovor.

Pogledao je konobaricu. - Njoj ide cosmo. A meni Hennessy, Paradis.

Na sekundu je iskolačila oči prije nego što se uspjela pribrati, očito zbog toga što je upravo svjedočila pravoj sceni ili je jednostavno znala kakav je Nick, a potom je požurila po narudžbu.

Nick me pogledao i izjavio: - Ona tvoja prijateljica ide mi na živce.

I meni je išla na živce. S druge strane, u ovom sam trenutku isto osjećala i prema njemu.

Odlučila sam mu ne odgovoriti na ovo.

- Jebote, pa zar ta misli da me može dovesti do orgazma i da sam onda njezino vlasništvo? - upitao me.

Nisam znala odgovoriti na njegovo pitanje. Ipak sam u sebi morala priznati da je donekle u pravu, iako je kreten koji se dere kao manijak.

- I ti mi ideš na živce - izjavio je. Što sam ja skrivila?

Nisam ga to pitala. Prvo, nisam željela znati. Drugo, nastojala sam ne povratiti i doživjeti srčani udar pa sam mislila da su mi te dvije stvari sada prioritete.

- Znam da nisi sakrila mačkicu u željezne gaćice zato što ti ih vidim kroz tu jebenu haljinu. Isuse, jebeš li se to s nekim? - upitao me.

- Hm... - promrmljala sam, ali mu više ništa nisam kazala. Uglavnom zbog toga što ga se to ni najmanje ne tiče. Djelomično zbog toga što sam bila usred duge suše po tom pitanju. Posljednji razlog bio je taj da sam se živa usrala od njega.

Promatrala sam ga kako provlači ruku kroz kosu i tada opazila da malo slični na brata, ali samo malo. Obojica su imali crnu, malo valovitu kosu, samo što je Nick svoju frizuru držao u savršenom redu, i to sigurno pomoću nekih preparata. I Nick je imao plave oči, ali nisu bile ni približno toliko treperave kao Vitezove. Bio je barem šest centimetara niži, ali još uvijek visok. Iako je Nick bio dobro građen, nije bio toliko krupan.

Ipak, crte lica nisu im bile slične. Nimalo. Nick je bio zgodan, ali nije se mogao nositi s Vitezovom čistom, agresivnom, muškom ljepotom. Ni blizu.

Spustio je ruku i pogledao me.

- Sjebao - promrmljao je.

- Molim? - šapnula sam. Pratio je kako mi se usne pomiču i to mi je bilo neugodno, ali s obzirom na to da sam šaptala usred bučnog kluba, onda je ili poznavao čitanje s usana ili ništa nije mogao razumjeti.

Nagnuo se prema meni i ponovio: - Sjebao sam stvar. - Potom je nastavio: - S tobom. Ona scena. Sjebao sam. To sigurno jesi.

- Ne brini se za to - rekla sam mu, ovoga puta glasnije da me može čuti. - Popijmo ovo piće, a onda... hm... moram otići provjeriti neke stvari.

Gledao me i primijetila sam kako mu ljutnja izbija iz očiju. - Kakve to veze ima s tobom?

Osjetila sam kako mi se obrve skupljaju. - Molim?

On se još više nagnuo, a ja sam pokušala ne odmaknuti se, jer mi sad više nije djelovao ljutito, ali ga ipak nisam htjela iskušavati.

- Kakve to veze ima s tobom? Jesi li za večeru? - upitao me.

Oh, Bože, molim te, samo me nemoj zvati van. Molim te, molim te, molim te.

Razmatrala sam i tu mogućnost da ga obavijestim kako sam lezbijka, ali sam osjetila da bi ga to moglo još dodatno napaliti.

Osjetila sam poznato bujanje zastrašujuće, prodorne, treperave vreline.

Bio mi je poznat taj osjećaj i ja sam znala da nam on dolazi u susret.

I Nicku je bio poznat jer mu se tijelo trznulo, a glava okrenula, baš kao i moja. Opazila sam Viteza koji se šuljao prema nama ne skidajući pogled s brata, s maskom čistoga bijesa i razjarenosti na licu.

Stao je ispred Nicka, spuštene brade i divljeg pogleda u očima, a ja sam se sledila.

- Viteže... - započeo je Nick.

- Dižeš ruku na ženu u mom klubu? - upitao ga je Vitez dok mu je iz glasa izbijao isti onaj bijes kao i iz pogleda.

Razmišljala sam da se malo udaljim, kad je Nick iznova krenuo: - Viteže...

To je jedino što je uspio kazati jer Nick iznenada više nije sjedio pokraj mene. Odjednom je ispario sa sjedala i poletio preko cijeloga separea. Zabio se u nekoliko momaka i djevojaka koji su pali zajedno s njim.

Ja sam skočila sa sjedala.

Vitez je hitro okrenuo glavu i prikovao me pogledom na licu mjesta.

- Ne miči se - zarežao je. Prestala sam se gibati.

Pogledao je opet Nicka, baš kao i ja, i vidio kako ustaje okružen trojicom izbacivača. Ljudi koje je oborio na tlo također su se sporo osovljavali, a rulja iz Nickova separea užurbano se povlačila.

- Lekcija - odbrusio je Vitez jednom od izbacivača. Ovaj je kimnuo i spustio šape na blijedog Nicka pa ga odmah odvuкао prema stubama, u pratnji još jednoga izbacivača. Vitez je nastavio s pričom. - Pronađite Anyine prijateljice. Ako nemaju automobil, odvezite ih kući. Ako ga imaju, ispratite ih do auta. I dajte im VIP ulaznice. Odmah.

Opa, ovo je bilo lijepo. VIP ulaznice za „Slade“. Svi znaju što to predstavlja. Dobiješ separe za sebe i prijatelje, vlastitu konobaricu, svog izbacivača, a ako imaš iskaznicu, onda su i pića besplatna.

Razmišljala sam o tome kad sam osjetila kako se Vitezova ruka jako stegnula oko moje stišćući mi prste toliko da me zaboljelo, i to me je šokiralo.

Nisam imala vremena odgovoriti uglavnom zbog toga jer sam sada ja bila ona koju se vuklo prema stubama. Nije olabavio stisak, a ja sam se silno borila ostati na nogama i pratiti ga u stopu i zato nisam pogledavala oko sebe dok se probijao stubama povlačeći me za sobom. Potom se provukao kroz gomilu oko separea odgurujući ih u stranu bez oklijevanja, a onda prema vratima kluba. Izbacivač koji je stajao uz njih otvorio ih je prije nego što smo stigli, a vidjela sam da vode prema nekim osvijetljenim stubama. Odjednom smo ušli i ja sam se uspinjala stubama protestirajući iza Viteza koji se brzo kretao.

- Viteže! - kazala sam. - Uspori! Ne mogu te pratiti. Pogreška.

Povukao me za ruku dok se okretao i ja sam osjetila kako padam. Uhvatio me, podignuo na ruke dok sam vrištala od šoka i uhvatila se za njega kao i one večeri kad me prenio preko kaputa. Tada smo stigli na vrh stubišta. Sagnuo se i otvorio vrata kroz koja smo potom prošli. Grubo me spustio na zemlju i taj pokret me uzdrmao, a potom je zatvorio vrata. Glazba koja je bila prigušena dok smo se uspinjali stubama sad je potpuno utihnula kad su se vrata zatvorila, a ja sam gledala u ozbiljno ljutitog i ozbiljno strašnog Viteza Sebringa u njegovom osobnom uredu uz glazbenu pozadinu nečega što je mojim neizvježbanim ušima zvučalo poput Beethovena.

- Koji je... kurac... s tobom? - upitao me polako dok mu je glas još uvijek podrhtavao i bijes tinjao, a ja sam trepnula.

Molim?

Ja nisam ništa učinila.

Smatrala sam da bi on to trebao znati i ne imati nikakve dvojbe po tom pitanju.

Zato sam se zadcrala naginjući se prema njemu.

- Ništa nisam učinila!

Brzo mi je prišao. Ja sam se, ne tako brzo, povukla. Udarila sam u nešto i izgubila tlo pod nogama. Guzicom sam bočno lupnula o stolicu, leđa su mi udarila o jedan naslon, a noge se našle preko drugoga. Vitez se sagnuo do mene, jednu ruku položivši preko naslona stolice, a drugu na sjedalo do mene, dok mu je lice stajalo udaljeno samo centimetar od moga.

Bože, Bože, Bože, plašio me kao sam *vrag*.

Zašto je ljutit? I to na mene!

- Dakle, u takvoj se haljini izlazi van, zar ne? - šapnuo je zlokobno.

- Molim? - uzvratila sam šapatom.

- Iz kuće... ne izlaziš... tako odjevena... osim ako ne hodaš ruku pod ruku s muškarcem poput mene - protisnuo je stravičnim staccatom u stankama koje su me preplašile.

- S muškarcem poput tebe? - šapnula sam.

- S muškarcem koji bi drugome pucao u glavu samo ako bi te pogledao. Da, Anya, s muškarcem... poput... *mene*.

Ozbiljno je mislio. Ozbiljno je mislio. I to se odnosilo na svaku riječ. Bože, *ovdje nije bilo šale*.

- Viteže, plašiš me. Da, još uvijek šapat.

- Dobro - protisnuo je. Na trenutak su mu oči lutale po mom licu, a potom je zarežao: - Jebi me. Jebi me. Jebi... *me*.

Što je sad ovo?

Ne, ne. Nisam ni htjela doznati. Nisam više htjela ni VIP propusnice iako bih njih mogla prodati preko interneta i zaraditi pola novca koliko mi je potrebno za otvaranje onog planinskog spa centra.

Samo sam željela otići.

Odmah.

- Možeš li se pomaknuti da ustanem i odem? - oprezno sam zahtijevala.

- Sutra idemo na doručak. Pokupit ću te u devet. Trepnula sam.

A potom, da, *još uvijek* šapatom. - Molim?

- Čula si me.

Odmahnula sam glavom. - Ne mogu.

- Sereš. Vidimo se u devet. Možeš odbiti, ali svejedno te častim doručkom, ali samo zato što ćeš večeras, cijelu noć, sve do jutra, biti vezana na mom krevetu.

Eto ga. Cijelo mi je tijelo opet počelo drhtati na način za koji nisam znala je li vrlo, *vrlo* dobar ili vrlo, *vrlo* loš.

- Viteže - izustila sam.

- U devet.

- U jedanaest me čeka mušterija izlanula sam, a on je trznuo glavom dok su mu se obrve munjevito skupile.

- Mušterija?

- Akrilika. Hm... umjetni nokti. Stalna mušterija koja dolazi svaka dva tjedna. Zove se Shirley - objasnila sam mu, pružajući višak informacija uglavnom zato što me ova situacija *izluđivala*.

Zurio je u mene i osjetila sam kako mi cijelo tijelo postaje vrelo pod bijesnim sjajem iz njegovih očiju. Onda je rekao: - Ručak, u jedan. Oh, Bože.

- Viteže... - ponovila sam.

- Ručak, Anya, u jedan. Ti dođi do mene. Do mog stana. Ako ne primim poziv do jedan, moji dečki idu po tebe i dovode te.

Ni ovdje se nije šalio. Bože, on sve ovo ozbiljno misli.

- Plašiš me - rekla sam mu tiho i iskreno.

- To je dobro, znači da ćeš napraviti svaku jebenu stvar koju ti kažem - odvratio je. - Sad idem, poslat ću ti piće, popij to do kraja dok ti ja ne pronađem dovoljno pouzdanog i povjerljivog muškarca koji će te provesti ovim klubom na način da te nijedan drugi muškarac ne pogleda. On će te smjestiti u auto i odvesti kući. Otpratit će te do vrata. Ući će s tobom i u stan. Ako mu budeš pravila kakva sranja, on će mi to ispričati, a ja ću *tebe* onda kazniti. Pratiš li me?

- Ne baš - šapnula sam.

- Pratit ćeš - uzvratio je šapatom, odmaknuo se i odšuljao prema vratima.

Ja sam se uspravila na svom sjedalu dok se on vratio, ali nisam se mogla iskoprcati jer me pogledom prikovao za mjesto.

- Mala, ta haljina... Ako je ponovno odjeneš, bit će to samo za mene.

Tad je nestao iza vrata. Čula sam kako se zaključavaju s druge strane i njega više nije bilo.

5. POGLAVLJE

ZBOG OVAKVA LICA VODILI SU SE RATOVI

Slobodno recite da sam luda. Kvragu, čak sam se i ja smatrala ludom, ali idućeg dana u petnaest do jedan bila sam u autu koji me vodio do Vitezova nebodera. Nisam zvala policiju. Ne, to nije moj stil.

Ali sam nazvala Vivicu i Sandrine pa ih obavijestila o svemu, da netko zna odakle započeti potragu za mojim tijelom ako slučajno nestanem.

Sinoć mi je prišla konobarica, nedugo nakon što je Vitez otišao, praćena izbacivačem čiji je zadatak bio, znala sam to, da ne pokušam pobjeći.

Opet sam pokušala naručiti mineralnu nadajući se da izbacivač neće staviti svoje šape na mene zbog toga što sam naručila vodu, kad uzmem u obzir da je Vitez ranije tako popizdio jer je Nick digao ruku na Sandrine.

I nije. Povukli su se, a ja sam se osvrnula oko sebe pokušavajući obuzdati strah.

Zidovi su bili obojeni toplom, žarkocrvenom bojom, više u nijansi vina negoli krvi. Gomila stvari prekrivala je golem stol od tanina drva. Bilo je očito da je Vitez tu radio. Laptop, telefon, razbacani dokumenti i fascikli, dvije skupe (to sam mogla opaziti) kemijske olovke na vrhu svežnja dokumenata, velike omotnice itd.

Visoka i otmjena crna uredska stolica stajala je iza stola, a ispred njega nalazile su se dvije udobne grimizne kožne fotelje. Kauč je stajao uza zid, a ispred njega stolić od tamna drva. U kutu je bio još jedan stolić od tamna drva oko kojeg je bilo raspoređeno pet grimiznih fotelja. Nizak i duguljast ormarić nalazio se uza zid preko puta kauča, a na njemu su bile posložene boce pića. Ništa posebno. Samo jedna boca Jacka Danielsa, Grey Goosea, Tanqueraya i tekile Patrón. Uz njih je stajalo nekoliko teških, rezbarenih kristalnih čaša.

Ispod boca i čaša nalazio se gladak komad drva koje je na umjetnički zanimljiv način bilo izrezbareno u obliku bujnog ženskog torza od vrata do butina. Ruke su stajale iza leđa, a drvo i njezine obline bili su valoviti i u pokretu, kao žito na vjetru. Izgledalo je fantastično iako nisam htjela da tako bude jer to odaje Vitezov izvrstan ukus (ili još bolji od onog kojeg sam očekivala), a ja sad nisam htjela misliti ništa dobro o njemu.

Slike na zidovima ipak su mi pružile još jedan dokaz - goleme i crno uokvirene, kremasto matirane panorame crno-bijelih fotografija denverskih nebodera.

Iza Vitezova radnog stola stajao je ormar također prekriven radnim materijalom. S jedne strane bile su dvije uske staklene police u kojima je bila pohranjena golema kolekcija CD-ova. Na zidu je bila pričvršćena uska i visoka glazbena linija s 10 CD-ova. Radilo se o pravom remek-djelu. Vidjela sam je na internetskoj stranici na kojoj mi je kupio mobitel i iako nisam provjerila cijenu, znala sam da košta *puno više* od moga mobitela. Šlag na kraju bili su izvanredni zvučnici na izrezbarenim drvenim postoljima u svakom kutu prostorije.

Kad su mi poslužili mineralnu, ja sam je pijuckala i čekala. Za to vrijeme zurila sam u krcat klub kroz golem prozor koji mi je počinjao od struka i zauzimao gotovo ostatak zida. Promatrala sam rasplesana tijela, rasvjetu, flert, smijeh i sve mi je to djelovalo nesuvislo na jedan bizaran način dok su se oko mene širili zvuči umirujuće klasične glazbe.

Nikad ne bih rekla da je Vitez tip za klasiku. Mogla bih pretpostaviti da je nevjerovatno zgodan psihopat, ali nikako netko tko sluša Beethovena (ili slično).

Ali tako je ispalo.

Imala sam deset minuta da popijem mineralnu dok me nije odvuкао izbacivač koji se nije ni predstavio. Šutio je i izgledao poput Hulka samo bez zelene kože. Otpratio me do stana iako mu nisam znala ni ime, prošetao po njemu kad smo stigli i, na svu sreću, otišao.

Te večeri nisam sanjala Viteza, uglavnom zbog toga što nisam oka sklopila.

Ustala sam, pomno se pripremila za okršaj s njim, nazvala prijateljice da podijelim priču s njima i pripremila materijal prije nego što mi stigne mušterija.

Slučajno je ispalo tako da ni Vivica ni Sandrine nisu bile oduševljene idejom da se sama suočim s Vitezom Sebringom. Vivica je bila dovoljno pametna da je to uplaši i ona bi u tom slučaju napravila pravu stvar, primjerice, nazvala policiju. Sandrine je sinoć okusila kakvi su Sebringovi i to joj se nije baš svidjelo. Pojavila se pukotina u tvrđavi tatine male princeze u kojoj je ona lutala cio život, a i uplašila se zbog mene. Meni je bilo drago što je pala obrana te tvrđave i nadala sam se da će je to malčice privesti k svijesti, ali nimalo *nisam* bila zadovoljna načinom na koji se to zbililo.

Vidjet ćemo.

Odjenula sam svoje najbolje traperice. I najbolji par smeđih čizama na visoku petu (da, zvuči suludo, ali htjela sam dobiti na visini, a i ove su čizme bile u špic, pa će ga i te kako zapeći ako ga budem morala lupnuti u goljenicu). To sam sparila s najboljim svijetloružičastim, kašmirskim džemperom koji sam također kupila u trgovini rabljene odjeće. Imao je velik prorez na leđima. Kožu koju će on otkriti pokrila sam potkošuljom kremaste boje. Provirivale su ružičaste naramenice moga grudnjaka, a i džemper se često spuštao niz rame, ali zato sam ponijela svoju elegantnu i pripijenu smeđu kožnu jaknu (kupljenu prije dvije godine na popustu u jednom skladištu s dizajnerskom odjećom i *outletu* u Castle Rocku). Nisam namjeravala skidati jaknu, pa džemper ispod nje zapravo i nije bio toliko bitan.

Izravnala sam kosu. Pažljivo nanijela tek toliko šminke i pudera da se ne vidi kako cijelu noć nisam spavala. Namirisala se parfemom, onako iz navike. Stavila velike srebrne naušnice, isto iz navike. A ostatak sam uglavnom tvorila ja.

Nažalost, jedino parkirno mjesto koje sam uspjela pronaći bilo je iza ugla nekoliko zgrada udaljeno od njegove. To je značilo (nakon što platim kartu za minimalno petnaest minuta parkinga i zapitam se koji vrag u ovom kvartu ne ponude slobodno parkiranje nedjeljom) da sam ušla u predvorje njegove zgrade sa sedam minuta zakašnjenja i vidjela da vratar radi i nedjeljom.

Ako Vitez bude bijesan zbog toga, tko ga jebe.

Ovo će prestati u ovom trenu. I on i njegov brat. A ja ću prenijeti tu poruku. Osobno.

Ako ne prestane, onda će mi iduća postaja biti policija.

- Gospođice Gage - pozdravio me vratar s osmijehom, a mene je prestravila činjenica da mi zna prezime kao i to da je podignuo slušalicu rekavši: - Gospodin Sebring obavijestio me da ćete stići. Sad ću ga nazvati.

Prinio je slušalicu uhu prije nego što sam išta mogla zaustiti.

Udahnula sam i uzvratila mu osmijehom jer čovjek nije bio kreten. To je bio samo jedan - zapravo dvojica - njegovih stanara. Ja sam se smjestila, čekala i mentalno se pripremala za okršaj.

Odložio je telefonsku slušalicu, ponovno mi se nasmiješio i pozvao me: - Gospodin Sebring kaže da mu se pridružite gore.

Očito je zaboravio što to znači biti džentlmen nakon što je u potpunosti razotkrio psihopata u sebi.

Nevažno.

Još jednom sam se osmjehnula vrataru i potom zatoptala prema dizalu nastojeći odati dojam da ne topćem, jer sam nagnječila nožni prst jednakom snagom s kojom sam pritisnula dugme na dizalu.

Otvorila su se jedna od vrata. Ušla sam i zatvorila su se za mnom.

Kad se to dogodilo, znala sam da me ovdje očekuje neizbježan sukob i pomislila, sa zakašnjenjem, kako ovo možda nije najbolja zamisao.

Vrata su se otvorila prije nego što sam mogla ponovno razmotriti situaciju i gotovo su me oborila dva muškarca u tamnoplavim radničkim hlačama i tamnoplavim majicama koji su prenosili kutije.

- Bože mili! Oprostite! - uzviknuo je jedan. Selidba. U nedjelju. Čudno.

- Ma nema problema - promrmljala sam.

Zaobišla sam ih, udahnula i uputila se prema vratima Vitezova stana.

U redu, uđi, kaži što imaš reći i *izađi*.

Kad sam stigla, opazila sam da su vrata otvorena i da ih pridržava drveni trokut.

Iznutra su dopirali zvuci glazbe. Bila je neka nježna melodija. I ovdje se radilo o klasičnoj glazbi, samo se klavir čuo, a ja nisam imala blage veze o čemu se radi.

Prišla sam, pokucala i zazvala: - Viteže?

- Kuhinja - čula sam njegov duboki glas.

Da, psihopat je izbio na površinu, a džentlmen ispario.

Išla sam hodnikom i gotovo se sudarila s još dvojicom radnika u tamnoplavim hlačama i majicama iste boje koji su prenosili madrac.

Zar se to Vitez seli?

- Oprostite, oprostite - promrmljala sam stišćući se uza zid na putu do kuhinje i uvlačeći trbuh (kao da će to nešto pomoći; svejedno, ipak sam to učinila), dok su se oni probijali pokraj mene.

Prošli su. Skrenula sam udesno i opazila dnevni boravak u njegovom punom sjaju bez gomile tijela, praznih boca, pepeljara i palo mi je na pamet kako je pravo sranje što on nije neki izvanredan tip kojeg ja zanimam, nego psihopat kojeg privlačim, a potom sam prošla iza ugla i ušla u kuhinju.

Tada sam stala i zabuljila se.

Ovog puta nije nosio odijelo. Crna iznošena majica pristajala mu je tako *dobro*, na njoj su se ocrtavali njegovi leđni mišići, a kad se malčice okrenuo torzom prema meni uspjela sam razabrati izblijedjeli natpis *Metallica*. Iznošene traperice također su mu *predobro* pristajale, a budući da sam ga gledala okrenutog leđima prema meni, mogla sam mu promotriti i guzu u njima i uvjeriti se da mu super stoje. Bio je bosonog.

Gustu crnu kosu sad je svakako valjalo podšišati, bila je sva raskuštrana i neuredna. Ruke su mu bile zauzete odmatanjem nečega što je bilo omotano u bijeli mesarski papir. Lice bezizražajno, ali ipak predivno. Treperave plave oči usmjerene prema meni.

Koje sranje.

Metallica?

- Mala, dođi ovamo. Naredba.

Odmah sam se trznula iz ovog snoviđenja da je Vitez zgodan tip.

Kreten!

Nisam krenula prema njemu. Umjesto toga upitala sam ga: - Seliš se? - Jebote, ne - odgovorio je. - Izbacujem Nicka. A ti kasniš. Dođi ovamo.

Prekrižila sam ruke na prsima. - Zapravo, neću doći. Nemam vremena. Platila sam parking za samo petnaest minuta, ali neće mi ni toliko trebati da ti kažem ono što ti moram reći.

Nije skidao pogled s mene dok sam govorila, a ni kad sam završila s pričom. Gledao me neko vrijeme. I nastavio me gledati dok je išao prema telefonu, uzeo ga s postolja, pritisnuo dugme i prislonio ga na uho.

- Spine? Da, Vitez je. Slušaj, imaš jednu plavu Corollu parkirane negdje na ulici, ima kronicu na retrovizoru i medaljon s likom sv. Kristofora. Uskoro će joj isteći parking. Plati dodatno. A ja ću ti dati ključeve da je pomakneš u garažu za nekih deset, možda petnaest minuta. U redu? - Nastupila je stanka. - Odlično. Čujemo se.

Tad je odložio telefon i vratio se svome mesarskom paketu. Zurila sam.

Vitez je pogledao meso i izjavio: - To ti je sranje od auta, mala. Morat ćemo ti nabaviti nešto pošteno.

- Sve je u redu s mojim autom - odbrusila sam.

Okrenuo je vrat prema meni i ponovno me pogledao. - Dosadan je.

- Prebacuje me od točke A do točke B - odgovorila sam.

- Da, ali bez imalo stila.

Zašto mi razgovaramo o mom autu?

- Poslao si Spina ili... kako se već zove... na uzaludno putovanje. Samo sam ti došla kazati kako bi me jako usrećilo da više ni kada ne vidim ni tebe ni tvoga brata. A ako bih vas vidjela, osjetila bih se toliko *nesretnom* da bih imala potrebu nazvati policiju.

Ako želiš izbjeći takvu larmu i gužvu, ja ću izbjegavati tvoj klub, a ti se pobrini da ti i Nick izbjegavate mene.

- Mala, dođi ovamo.

Je li on na nekim drogama?

- Ne. Odlazim - odbrusila sam.

- Ne želiš otići od mene. Podignula sam obrve. - Ne želim? - Ne.

- Varaš se - odvrtila sam. - Želim otići. I žao mi je - nastavila sam i dovršila: - Zbogom, Viteže.

Čula sam radnike kako se vraćaju, pa sam skrenula iza kuhinjskog zida.

Uspjela sam napraviti samo jedan korak. Potom se nisam samo našla u kuhinji, nego me bilo posvuda po njoj, da bih na kraju bila leđima pritisnuta uz radnu plohu s Vitezom stisnutim uz sebe.

Šakama sam mu šćepala majicu oko struka i zabacila glavu. Prsa su mi se brzo dizala i spuštala i bila sam preplašena.

Radnici su mu bili *u kući*, a on me ovako zlostavljao.

- Makni se - šapnula sam iz jednog jedinog razloga, a taj je da nisam osjećala snagu kazati to glasnije.

- Neću - uzvratilo mi je šapatom i pomaknuo se. Podignuo je ruke prema mome licu i ja sam se trznula, bila sam spremna na sve, ali tad mi ih je položio na čeljust. Širom sam rastvorila dotad čvrsto zatvorene oči. Zato što mu je dodir bio nježan i, bez obzira na to što sam bila preplašena, nisam mogla poreći da je bilo slatko.

I lice mu se promijenilo. Nije više bilo bezizražajno. One treperave oči prelijetale su preko moga lica, a nešto se iza njih kuhalo u njegovoj glavi. Nisam ga još dovoljno poznavala da pogodim o čemu se radi, ali sam instinktivno pretpostavila da to sluti na zlo po mene.

- Zbog ovakva lica vodili su se ratovi - promrmljao je kao da govori sebi u bradu. Menije srce prestalo kucati dok mi je on palcima nježno prelazio preko obraza. - Čovjek bi se zbog takva lica zakopao u zemlju, pao na koljena i preklinjao da ga zadrži, izdržao mučenje da ga zaštiti, primio metak za njega. - Pogledao me u oči. - Čovjek bi otrovao vlastitog brata da posjeduje ovakvo lice.

Oh.

Moj.

Bože.

- Viteže - izustila sam.

- Nećeš tek tako otići od mene.

- U redu - jednostavno sam čula samu sebe kako govorim.

- Onu predstavu sinoć je izveo zbog tebe. Trebao sam znati da ćeš mu zapeti za oko kad se pojaviš. Čuo sam što se dogodilo. Izgubio živce. Bio

sam ljut kao pas na njega i iskalio se na tebi. Mala, ja popizdim, često mi se to dogodi i događat će se i dalje.

- U redu - ponovila sam.

- Nastojat ću to zauzdati, ali poznajem samoga sebe. Ponekad neću uspjeti. Moraš se priviknuti na to i jednostavno se nositi s tim.

- U redu - opet sam šapnula.

- Dobro, radnici su skoro završili. Ja ću započeti s kuhanjem. A ti ćeš skinuti kaput i dati mi ključeve kako bi ti Spinolli mogao premjestiti auto. Popit ćeš čašu vina, nešto pojesti i provesti ovo poslijepodne sa mnom.

- U redu - rekla sam nježno.

Pridržavao mi je lice rukama i gledao me u oči. Onda je šapnuo: - U redu.

Ostala sam bez daha. Srce, koje mi je napokon počelo kucati, preskakalo je dok mi je on prelazio prstima preko lica, oborivši glavu i trljajući nos tik uz moj nastavlajući me gledati u oči.

- Ubit ću ga ako te opet takne - promrmljao je. Oh, Bože.

- Viteže - izustila sam stežući mu majicu jošjače.

- Ubit ću svakoga tko te dirne. Oh, Bože.

Sklopila sam oči i osjetila kako pomiče nos dok su me žmarci prolazili od kralješnice pa sve do lubanje. Osjetila sam kako svojim čelom dodiruje moje netom prije nego što me oslobodio.

Nisam imala drugog izbora osim pustiti mu majicu budući da se spremao otići, pa sam tako i učinila i otvorila oči.

- Hej! - doviknuo je šecući prema kuhinjskom ulazu. - Može li jedan od vas, kad budete išli dolje, ostaviti ove ključeve vrataru?

- Bez brige - odazvao se jedan od radnika. Vitez se okrenuo prema meni.

Na tren sam zurila u njega, a onda sam skinula torbicu s ramena, uvukla ruku i izvukla ključeve. Prišla sam mu, a on je samo podignuo dlan. Ispustila sam ključeve na njega, a Vitez me nakratko pogledao u oči prije nego što se okrenuo i nestao iza zida.

Stajala sam u kuhinji i držala torbicu pitajući se koji mi je vrag.

Tad mi je sinulo.

Zbog ovakva lica vodili su se ratovi.

Sad sam drhtala iz potpuno drugog razloga koji je bio mnogo stravičniji, ali se nisam ni pomaknula. Samo sam drhtala. On se opet pojavio i pogledao me.

- Anya, jakna - izjavio je. - Ostavi je gdje god želiš. Moram provjeriti u kakvom su stanju odresci, a onda ću ti donijeti čašu vina. Ti se raskomoti kao da si kod kuće.

Vratio se svome mesu.

Ja sam dršćući skidala jaknu dok sam izlazila iz kuhinje. U redu, sve je u redu. Kog vruga radim?

U redu, sve je u redu.

Oh, Bože.

Sranje!

Otišla sam do uvučenog dnevnog boravka pa bacila jaknu i torbicu na jedan od dva ista crna kauča postavljena jedan preko puta drugoga. Potom sam prošetala do druge strane na kojoj su bili sami prozori. Stajala sam i promatrala vedar dan uživajući u nepomućenom pogledu na Front Range s mišlju da je proljeće već stiglo. Uskoro ću moći opet nositi sandale.

- Kamo će Nick otići?

Da, stajala sam uz prozor i postavila to pitanje.

- Nemam pojma i uopće me ne zanima. - Stanka. - A tebe?

- Ne baš - promrmljala sam, misleći da me zbog veličine stana uopće neće čuti.

- Odletio je iz mog stana i s mog posla - Vitez je promrmljao sebi u bradu i sad nisam bila toliko sigurna u to da nije čuo ono moje mumljanje jer sam ja njegovo savršeno čula.

Skrenula sam pogled s Front Rangea na njega.

- On radi za tebe?

Okrenuo je glavu i pogledao me u oči. - Radio je za mene, ali više neće.

Oh, brate mili. Doslovno.

Pomaknula sam se da budem posve okrenuta prema njemu. - Viteže, ako ovo ima neke veze sa mnom...

- Anya, nema - prekinuo me. Izgubila sam ga iz vidokruga dok je gurao meso u pećnicu, ali sam mu zato čula odjek glasa. - I ima i nema. Sjećaš se onog tuluma?

Stao je i ja sam ga upitala: - Da?

Ponovno se pojavio i počeo šetati po kuhinji. - Nije bio prvi put. Čak ni jebeni drugi put. Ovo nije njegov stan. Moj je.

Jednostavno je upao ovdje. Onda je dovukao gomilu svojih sranja. Mene to ne zanima, ionako nikad nisam ovdje, ali on zna da ja ne želim privlačiti pažnju. I opet mi to uvijek priušti.

Prišao je radnoj plohi koja je razdvajala kuhinju od dnevnog boravka, stavio dvije duboke vinske čaše na nju, a potom se opet vratio u kuhinju dok sam ga ja gledala.

- Znači, on je izbačen - oglasila sam se iza njegovih leđa.

- Da. Izbačen. Dosta mi je više povrataka kući i pronalaženja njega kako jebe neku ženskicu na kauču. Trošio je moju hranu. Piće. Vino. Slina po ogledalima koju su čistačice pronalazile posvuda, gdje god bi on ispuhao nos. A onda pritužbe zbog iskorištenih kondoma bačenih u jebene kante za smeće. Isuse. Ne trebaju mi takva sranja. - Vratio se do radne plohe s bocom vina i otvaračem, a onda me pogledao u oči. - Sinoć je dirao tvoju prijateljicu. Moji dečki ispričali su mi da nije bila lijepa scena. Onda je dodirnuo tebe i počeo igrati svoju igru onako kako to samo Nick može kad se namjeri na ženu poput tebe, a ni to nije bila lijepa scena. E tu sam stavio točku na i.

- Točno - šapnula sam razmišljajući o ovome i o svemu ostalom što sam znala o Nicku Sebringu. I ja bih stavila točku na i što se njega tiče.

Okrenula sam se prema prozorima.

Čula sam da su se radnici ponovno pojavili, ali nisam gledala prema njima dok sam im osluškivala glasove.

- Gotovo, gospodine Sebring.

- Dobro. Račun ili ćemo odmah na ruke? - To je bio Vitezov glas.

- Račun.

- U redu. - Opet Vitez.

Dugo se nije ništa čulo, a potom: - Opa, hvala vam, gospodine Sebring.

To, očito, nije bio Vitez. Ali Vitez je, očito, ostavio dobru napojnicu.

To me nije iznenadilo.

- Nema na čemu - začuo se Vitezov prigušen glas.

Ništa više nisam čula dok sam zurila prema Front Rangeu i nastojala svim silama ne razmišljati o tomu zašto sam još uvijek ovdje. Da, onaj komentar da su se zbog ovakva lica vodili ratovi bio je epski. Ali to me nije nimalo smirilo jer su dokazi upućivali na to da je Vitez Sebring puno ljudi od mene.

Žmarci su me podilazili od kraljeznice i širili se sve do lubanje kad sam osjetila lagan dodir prsta preko poruba moje potkošulje.

Okrenula sam se i vidjela Viteza oborena pogleda, držao je vinske čaše u rukama, a dodirivao me kažiprstom jedne ruke.

Bože.

Ozbiljno.

Potpuno sam poludjela.

Nikad, nikad i *ni u kojem slučaju* nisam smjela odjenuti ovaj džemper. Bio je najbolji koji sam imala, ali isto tako najviše kul i najseksi.

Pogledao me u oči i pružio mi čašu.

- Crno vino - šapnula sam primajući čašu.

- Ne sviđa ti se crno? - upitao me i ja sam skrenula pogled s čaše na njega.

- Da, sviđa mi se - odgovorila sam blago.

- Dobro - i on je kazao blago.

- Ja sam inače vegetarijanka - izlanula sam uglavnom zbog toga što mi se sviđao njegov nježan dodir i blag glas. Gubila sam se u svemu tome i morala sam paziti na to da ostanem prisebna.

On je trepnuo.

Trepnuo!

Navela sam Viteza Sebringa na to da trepne!

- Nisam zapravo vegetarijanka - rekla sam da ga ne zbunjujem više.

Pogledao me u oči, a onda zabacio glavu i prasnuo u smijeh. Zurila sam u njega.

Dosad sam ga uvijek viđala bezizražajnog, živčanog ili ljutitog. Čak i u takvim stanjima izgledao je divno. A sad, kad se smijao, nisam mogla vjerovati. Oh, Bože. Ozbiljno. Nisam bila luda. Bila sam u nevolji.

Još uvijek se smijao, ispružio ruku, uhvatio me oko struka i privukao uz svoje treperavo, čvrsto, toplo tijelo. Našla sam se u posvemašnjoj *nevolji*.

Još uvijek je pokazivao prekrasan, očaravajući osmijeh i potom promrmljao: - Moja mala je smiješna. Oh, Bože. Oh, Bože. Oh, ne. Oh, *sranje. Moja mala*. To mi se svidjelo.

Našla sam se u ozbiljnoj, totalnoj, posvemašnjoj, *potpunoj nevolji*. Morala sam uložiti popriličan napor da se priblerem.

- Kako znaš koje auto vozim? - upitala sam ga.

- Gledao sam te onog petka kako parkiraš ispred zgrade - odgovorio je.

- I opazio si kronicu i svetog Kristofora? - ustrajala sam, znajući da je to nemoguće osim ako ne posjeduje vid pravog Super-mana.

- Pogledao sam izbliza prije odlaska. Ozbiljno ti govorim, treba ti novi auto.

- Ne treba. S ovim je sve u redu. Svake godine odvezem ga na servis. Mijenjam gume. Redovito mijenjam ulje. Toyote traju vječno.

- Tako je običan. - Pa?

- Anya - stisnuo me rukom - ali ti *nisi* obična. Ponovno su se pojavili oni žmarci.

- Treba ti otmjeniji auto - nastavio je s pričom. - Ništa luksuzno. Ne treba ti više pažnje od one koju već privlačiš. Samo malo otmjeniji.

Pažljivo sam ga promatrala.

A potom ga obavijestila: - Viteže, ja nisam sigurna da ostatak svijeta u meni vidi ono što ti vidiš.

On je odmahnuo glavom. - Ne, mala, *ti si ta* koja ne vidi ono što ostatak svijeta vidi. Nemaš jebenog pojma.

- Imam - uzvratila sam.

- Koliko ti se muškaraca nasmije? - odmah me upitao i trznula sam glavom.

- Molim?

- Muškarci - izjavio je. - Koliko njih ti se nasmije nakon što te pogledaju?

Razmislila sam o tome i odgovorila: - Svi. Zurio je u mene i promrmljao: - Točno.

- Pa to je samo prijateljski.

- Uh... ne. Žele ti se uvući u gaćice, čak i ako samo prođu ulicom pokraj tebe.

- To nije istina - odvrtila sam. - I žene mi se također osmjehuju.

- Sve?

Razmislila sam i o ovome pa promrmljala: - Ne.

- One zgodne? Skrenula sam pogled.

- Anya, gledaj me u oči. Pogledala sam ga.

- Zgodne kučke ti se ne osmjehuju, zar ne?

- Uh... - promrmljala sam i ništa više nisam kazala.

- Konkurencija - izjavio je. Ponovno sam ga pažljivo promatrala.

Potom sam tiho rekla: - Viteže, meni se ovo, ozbiljno i iskreno, doima ludim.

- Anya. mala - stisnuo me drugom rukom i oborio glavu dok sam ja zadržavala dah ti si, ozbiljno i iskreno, u potpunom jebenom pravu. Ovo je jebeno ludo. I ovo se jebeno događa.

- Pa što je to? - usudila sam se upitati.

- Početak tebe i mene.

Tijelo mi se ukočilo. Vratili su mi se žmarci, zurila sam mu u oči, a srce mi je opet prestalo kucati. Tad sam šapnula: - Što?

- Mala, u mom si zagrljaju, u mojoj kući i piješ moje vino nakon što si pristala na to u kuhinji.

- Nisam ni gucnula to vino - istaknula sam. Usne su mu se trznule.

Trznule!

Navela sam Viteza Sebringa na to da mu usne trznu!

- Dobro, u redu, pa popit ćeš - promrmljao je.

- I nisam se složila ni s čim - nastavila sam. Opet trzaj usana.

I opet: - Dobro, u redu, pa složiti ćeš se.

- Viteže - podignula sam ruku i oprezno mu ju položila na prsa (koja su bila tvrda kao kamen da usput kažem... u ozbiljnoj sam *nevolji*). Još sam probavljala u sebi koliko je dobro osjetiti njegova prsa pod rukom i nastavila pritiskati, oprezno ga obavještavajući:

- Plašiš me na neki način.

- Da. Ja sam takav tip jer mi je suđeno biti takav - izjavio je tajanstveno. Potom mi je ponovno približio lice i počeo govoriti tiše kad je nastavio: - Ozbiljno, mala, ja sam takav tip jer jednostavno *jesam* takav. Ali naučit ćeš s vremenom da se ne moraš ničega bojati kod mene.

- Povlačiš me naokolo - šapnula sam.

- Da, a ti ćeš me pratiti.

- Mislim da nemam baš nekog izbora. - istaknula sam. Zabacio je glavu i bilo kakva naznaka zabavljenosti isparila mu je s lica kad me obavijestio: - Uvijek imaš izbor. Samo što se nisi odlučila. Osim jednom, a to je bilo kad si se u dizalu odmaknula od mene.

To je, kad se sad sjetim, bilo na neki način istinito.

- A ti si me dvaput jednostavno uzeo u ruke i nosio - podsjetila sam ga.

- I ti si se oba puta držala za mene.

Kvragu. I ovo je također bilo istinito i nimalo mi se nije svidjelo.

- Moram bolje razmisliti o svemu.

Stegnuo me rukom, a divan osmijeh raširio mu se preko podjednako divna lica. Tad sam shvatila da sam to rekla naglas. Zvonce se oglasilo u kuhinji.

- Dobro, onda razmišljaj dok jedeš svoj odrezak. Ja sam gladan - naredio je. Pustio me i odšetao do kuhinje.

Stajala sam na mjestu, promatrala ga kako se kreće i otpila gutljaj vina.

Tad sam opazila da ga pratim u stopu.

Kad sam došla do njega, on je izvlačio tavu kako bi okrenuo meso.

- Mogu li ti kako pomoći? - ponudila sam se.

- Možeš, uzmi nekoliko podmetača. U ladici su ti s ove strane šanka - prihvatio je moju ponudu i gurnuo tavu natrag u pećnicu.

- Imaš podmetače? Uspravio se i pogledao me.

- Da. Zašto pitaš?

- Muški koji nose majice s natpisom Metallica nemaju podmetače u kući - obavijestila sam ga i usne su mu se opet trznule.

- Da, u pravu si, ako se ne radi o muškarcu koji je unajmio kučku što obožava trošiti gomilu novaca na opremanje njegova novoga stana. *Takav* muškarac ima podmetače u kući.

Promotriala sam pozornije kuhinju u kojoj su se nalazili sjajni crni kućanski aparati, potom aparati na šanku te blještav i skup pribor za kuhanje koji je visio na kukicama ispod šanka. Šank je bio sav u crnom, na vrhu je stajala ploča od crnog mramora, a uglancani kuhinjski ormarići bili su crni kao i pločice na kuhinjskom podu.

Pogled mi je stalno lutao prema dnevnom boravku i izduženim kaučima, niskim stolićima sa staklenim površinama na vrhu te visokim, golemim, kromiranim, zakrivljenim lampama u kutovima koje su bacale bijele, kupolaste sjene preko cijeloga prostora. I sve je to stajalo na ugljenastosivom sagu koji je izgledao poput golemog, kockastog komada finog krzna.

Lutala sam pogledom od niže postavljenog ormarića prema višem koji je stajao uza zid s tri goleme i sjajne posude na vrhu koje su bile opako kul, ali u kojima nije bilo ništa. Potom sam opazila uokvirenu sliku na zidu iznad toga: izgledala mi je poput mnoštva sivih i crnih mrlja koje ništa ne predstavljaju i ne ostavljaju nikakav dojam na mene. Na kraju sam opazila i vrhunski, sudeći po dizajnu iznimno skup CD player koji je bio montiran na zidu.

Bio je minimalistički dizajniran i gotovo bezbojan, ali jebeno kul.

Pogledala sam Viteza. - I ta je žena kupila sve ovo?

On je skidao sjajne crne tanjure s ormarića dok je odgovarao: - Samo me pitala koja mi je omiljena boja. Potom je sve pokupovala.

- Čekaj da pogodim, rekao si joj da ti je crna omiljena boja. Pogledao me i trznuo usnama.

Ponovno!

- Ne, rekao sam da je crvena! Zurila sam u njega.

Potom sam ja bila ta koja je prasnula u smijeh. Upitala sam ga kroz smijeh: - Ozbiljno?

- Ne zajebavam se. - Položio je tanjure na šank i otvorio ladicu, dok sam ja otišla i otvorila i zatvorila dvije ladice prije nego što sam pronašla i

dohvatila dva crna podmetača. - Namagarčen sam. Bio sam na poslovnom putu, vratio se i dočekalo me ovo. Ni traga od crvene u cijelom stanu. Ni traga od *bilo čega*.

Odložila sam podmetače na stolice s druge strane šanka i upitala ga: - Je li ona uredila i spavaću sobu? - Jest.

- Znači, ne voliš satenske plahte?

Pogledao me. Ukočila sam se od nečega što sam mu zapazila u očima, a onda je on odgovorio: - Bacio sam samo jedan pogled na njih i gotovo poludio. Ona, na svu sreću, nije bila u blizini. Jedne sam večeri prespavao na njima i odlučio da nikad više neću spavati na nečemu drugom. Bar ne dok sam u svom stanu.

- Znači da su dobre - šapnula sam.

- Sto posto - uzvratio je šapatom.

Nakratko smo zurili jedno u drugo, a ja sam osjetila da su me njegove dvije zadnje riječi dirnule.

Tada je Vitez lutao pogledom po mom licu prije nego što su mu se oči susrele s mojima i tiho rekao: - Mislim kako bi bila dobra ideja da prestanemo pričati o mojim plahtama.

Svakako.

Odložio je kuhinjski pribor na radnu plohu i naredio: - Sredi to sranje i parkiraj guzicu na stolicu, mala. Ja ću poslužiti ovo.

Dohvatila sam pribor, otišla s druge strane i posložila ga na podmetače dok je Vitez radio u kuhinji. Tad sam parkirala guzicu na stolicu, pijuckala vino i promatrala.

Rezao je vrole pečene krumpire kad sam opazila: Objasnio si mi za auto. Ali kako si mi doznao prezime?

- Molim? - upitao me dok je razmazivao maslac po krumpirima.

- Vrtar zna kako se prezivam. Pretpostavljam da si mu jedino ti to mogao reći.

Pogledao me i potom opet usmjerio pogled na krumpire mrveći papar iznad njih. - Nick mi je rekao.

Osjetila sam kako mi se obrve skupljaju. - Nick zna kako se prezivam?

Odložio je papar na stranu i uzeo prstohvat soli iz male crne posude pa je posuo po krumpirima. - Dan nakon što sam ga prekoračio da je seronja zbog novog tuluma on me pitao koga sam to odvezao kući. Rekao sam mu kako se zoveš, a onda je on kazao: 'Anya Gage?' i budući da si vjerojatno jedina Anya u Denveru i sigurno jedina Anya koja je bila na tulumu, pogodio sam da ti je to prezime. Dakle, da, Nick mi je rekao.

- A kako je Nick znao? - upitala sam.

- Nemam pojma - promrmljao je odlazeći prema hladnjaku. To mi se nije svidjelo.

- Ne znam što bih mislila o tome, ne sviđa mi se to. Ja mu nikad nisam rekla svoje prezime.

Nosio je kiselo vrhnje u ruci i ošinuo me pogledom. - Tvoja prijateljica? Moguće.

- Možda - promrmljala sam.

- Kad smo već kod nje - započeo je posežući rukom u ladicu da dohvati žlicu - ona mora malo stati na kočnicu.

- Molim?

Razmazivao je pune žlice vrhnja po krumpirima, a potom me pogledao. - Savjetuj joj da malo stane na kočnicu. Viđao sam je više puta u klubu iako nikad dosad u tvom društvu. Ona se bacila u lov. Muške to razdražuje. A nju čini ranjivom. Učinit će sve što treba da dobije ono što želi, a svi oni to znaju. Znaju i što točno ona želi. Ona odmah baci sve karte na stol, oni uzmu što im odgovara i odbace ostalo. A odbace ostalo zato što ona širi takvu vibru da bi ih isisala do kosti samo ako joj malo popuste. Neka se ugleda na tebe, neka pravi tvoje poteze.

- Moje poteze? - upitala sam ga dok je odlagao vrhnje na stranu i spremao se otvoriti vrata pećnice.

- Da - odgovorio je izvlačeći tavu.

- A kakvi su to moji potezi?

Odgovorio mi je dok je stavljao debelo izrezane odreske na tanjure.

- Potezi djevojke u kutu koja promatra scenu i opušteno igra svoju igru. Ne prilaziš im. Oni dolaze k tebi ako imaju muda za to, a ja pretpostavljam da to rijetko čine jer nemaju hrabrosti i ne žele da izvise s tobom. Ti si djevojka koju se vodi na večeru. Kupi se neki dobar šampanjac. Pruži se pažnja. Kupi joj se neko sranje koje ju razmekša i usreći. A onda se samo nadaš da će se sve ono slatko što vidiš pretvoriti u divlje kad se jednom nadaš s njom u krevetu.

Vidio me u kutu?

I razmišljao o svim onim drugim stvarima vezanima za mene?

Osjetila sam knedlu u grlu, ali sam uspjela izustiti: - Molim? Pogledao me izravno u oči i podignuo obrve: - Zar griješim?

- D, griješiš - odmah sam odgovorila.

- Sereš - promrmljao je dok je opet išao prema hladnjaku.

- Uh... Viteže, valjda znam kakva sam, ti sereš. Nije odgovorio. Samo se vratio sa zdjelom salate. Tad mi je sinulo.

- A ti me sad kao mekšaš i pružaš mi pažnju kako bi me uvukao u krevet? - upitala sam.

- Bit ćeš u mom krevetu, Anya - rekao je dok je vadio salatu na tanjure.

Nakon kratke rasprave o satenskim plahtama htjela sam se naći u njegovu krevetu. Sad. Ne baš.

- Baš si siguran u sebe - promrmljala sam. Pojavio se s oba tanjura i odložio ih na podmetače.

Tad je položio svoje široke dlanove na radnu plohu i pogledao me ravno u oči.

- Ostalo nam je još, od svih stvari koje moramo znati, doznati i to odgovaraš li mi u krevetu. Ako bude tako, mala, onda znaš da ćemo završiti zajedno. Nitko ne zna kamo će nas to odvesti, ali kamo god da se uputimo, bit ćemo zajedno.

U redu. Sad se pretvorio u divnog i stravičnog psihopata koji je usto i genij za komplimente, kako god oni ispali, te nevjerojatno arogantan.

Znam samo to da ću sad oboriti rekord u brzini konzumacije odreska i nakon toga otići.

Jedan dio usta mu se uzdignuo, pogled mu je postao topliji i on se okrenuo prema hladnjaku.

Vratio se s nekoliko bočica umaka za salatu, položio ih na radnu plohu, a potom je zaobišao i sjeo na stolicu pokraj mene. Uzela sam ranch umak i počela ga izljevati po salati.

- Mala, shvati ono o čemu sam ti pričao - rekao je Vitez tiho.

- Što da shvatim? - upitala sam ga odrješito, nabadajući salatu vilicom.

- Nazovi svoju prijateljicu. Mora se srediti. Ako to ne učini, mogla bi biti povrijeđena, i to na mnoštvo načina.

- Mislim da je sinoć naučila tu lekciju od tvoga brata - obavijestila sam ga i utrpala zalogaj salate u usta.

Vitez nije odgovorio.

Sažvakala sam salatu, progutala je i nabola još na vilicu pa nastavila: - A ti upravo sad učiš i mene jednu drukčiju lekciju.

Iznenada mi je omotao ruku oko vrata i ja više nisam gledala u tanjur. Gledala sam u njegov tanjur jer me na silu okrenuo prema njemu.

- Nemoj mi se suprotstavljati u vezi s ovim - upozorio me, - Ja sam odlučila da se nemam u vezi s čim suprotstavljati - odvratila sam.

- Plašim te, a sama si došla ovamo. Nitko te nije prisilno dovukao. I nisi povel nikoga sa sobom da ti štiti leđa. Nitko te ne prisiljava da ostaneš. Nemoj ni meni ni sebi prodavati sranja da ne želiš istražiti što te

čeka sa mnom. Da to ne želiš, ne bi sad bila ovdje. Shvaćam da se boriš i odupireš. Samo ti kažem da nećeš pobijediti.

- To ne možeš znati - kazala sam mu.

- Da, znam to, zato što upravo sjediš sa mnom.

- Mogu jednako tako i otići, odšetati.

- Da, možeš, samo što to nećeš učiniti, a to znam jednostavno zato što si se pojavila ovdje. I znani jer mi je tvoje lice, kad smo razgovarali o plahtama, odalo da želiš znati što bih ti radio na njima. Bez obzira na to kako te vlastiti mozak želi sjebati, ti se nećeš moći zaustaviti sve dok ne doznaš o čemu se radi. - Ja nisam tako sigurna u to kao što si ti.

- Ne moram ti se sviđati da mi dopustiš da te pohebem, ali budući da se ti meni sviđaš, bilo bi mi draže da je tako.

Zurila sam u njega i osjetila kako me steže u želucu bez obzira na to što me on raspizdio.

Tad sam šapnula: - Sviđam ti se?

Pogled mu je ponovno lutao po mom licu dok mi se nije zaustavio na očima i onda mi je uzvratilo šapatom: - Mala, ispričala si se što si mi onako upala u sobu i to si i mislila. Istog si mi dana vratila mobitel koji je koštao tisuću dolara i koji nisi ni otvorila. Zahvalila si mi se što sam malo doveo u red tvog kućepazitelja. I nasmijala si me. Da ne govorim o tome koliko te

volim gledati i promatrati. I zato, da, jebeno mi se sviđaš i jedina si ženska u ovih deset godina koja je uspjela ostvariti sva ova sranja koja sam naveo. Sviđalo mi se to. Puno mi se stvari sviđalo kod njega. Puno mi se toga i nije sviđalo kod njega. A toliko me toga još čekalo, da sam se izgubila u vezi s tim tko pobjeđuje u ovoj igri.

- Mene sve ovo zbunjuje - priznala sam oprezno.

- Samo uđi u moj krevet i sve će se razbistriti. Ozbiljno?

Evo nešto što mi se ne sviđa.

- Tako si dobar u krevetu? upitala sam ga s blagim sarkazmom, ali on me privukao još bliže tako da su nam lica stajala udaljena svega nekoliko centimetara.

- Da, jesam, mala. Tako ću se pobrinuti za tebe, i to na sve moguće načine koji su ti potrebni. To ti mogu zajamčiti.

Osjetila sam žilu kucavicu na vratu dok sam ga gledala u superozbiljne oči.

Slobodno recite da sam luda, ali njegova samouvjerenost i riječi kojima ju je popratio obećavali su da će se pobrinuti za moje potrebe, i to mi se svakako sviđalo.

Vrijeme je da se ovo prekine.

Zato sam izlanula: - Gladna sam.

Pogled mu se ponovno preobrazio od ozbiljnog u topao. Kad se to prošli put dogodilo, nisam bila tako blizu da osjetim puni učinak, a sad sam poželjela da nije ispalo ovako i istodobno željela zapamtiti taj pogled i osjećaj koji mi je pružio.

Tad je nježno rekao: - Onda je najbolje da pustim svoju malu da jede.

- To bi bilo dobro - odgovorila sam tiho. - Možemo li jesti bez priče? Kad ti pričaš, najčešće se uplašim.

Tad su mu oči vedro zasjale i meni je ovako izbliza to izgledalo još bolje.

- Meni to odgovara - promrmljao je. - Razreži taj odrezak i kušaj ga, pa nećeš ni osjetiti potrebu za pričom. Samo ćeš htjeti utrpiti još u usta.

- Jedva čekam - šapnula sam. Pogledao je moja usta i oči su mu postale tamnije.

U redu, ovo je bio najbolji dio.

Tad me opet pogledao. Stisnuo mi je vrat rukom, a potom me oslobodio.

Okrenuo se prema tanjuru. Učinila sam isto što i on. Počeo je jesti. Ja sam nastavila nakon gutljaja vina od kojeg sam se gotovo zagrcnula.

Pet sekundi poslije otkrila sam da je bio u pravu po pitanju odreska.

Topio mi se u ustima. Savršeno.

6. POGLAVLJE

NEŠTO SMIRUJUĆE | HRANJIVO

Polako sam otvarala oči i nisam imala pojma gdje se nalazim. Samo sam znala da mi je savršeno udobno i toplo. Tad sam ih vidjela. Prozore od poda do stropa i sjaj denverskih svjetala.

Bila sam na mekom, udobnom, sivom kauču od antilop kože u jednoj od Vitezovih soba. Ova se nalazila na kraju hodnika i u njoj je gledao TV te očito provodio normalan, uobičajen, svakodnevan život (ako je uopće bio takav). Bila je sva u nijansama sive, od golubinje sive do ugljenastosive, samo znatno manje stilizirana. Uređena je da bude prije svega udobna, a ne da ostavlja vizualni dojam. I tu me doveo da ga pričekam dok ne obavi razgovor u vezi s nekim poslom za koji mi nije točno objasnio o čemu se radi.

Na zidu sam opazila golemi plazma TV, a ekran je sad bio plav, što je značilo da je DVD koji je Vitez ubacio spreman za gledanje. To sam propustila. Prethodne večeri nisam oka sklopila, pa sam se samo ispružila i zaleгла.

Ali tad nisam imala preko sebe prebačen meki, vuneni pokrivač.

Vitez je bio u kući i prebacio je preko mene meki, vuneni pokrivač da se ugrijem. Dobro, u redu. Uh...

Sranje.

Duboko sam udahnula uživajući još uvijek u udobnosti i toplini njegova kauča i razmišljajući o stvarima koje smo radili poslije ručka, zbog kojih sam se i složila da ostanem dok se on ne pobrine za ono za što se trebao pobrinuti kako bih ga ja još uvijek čekala dok se ne vrati.

On nije pričao, kao što smo se dogovorili, tijekom jela. A priuštio mi je izvrstan ručak. Nije se radilo samo o odresku koji je, slučajno je ispalo, bio najbolji komad mesa što sam ga ikad okusila. Pečeni krumpiri također su bili ukusni. Bili su hrskavi i začinjani češnjakom i talijanskim začinima dok je unutrašnjost bila fino i točno koliko treba ispunjena nadjevom, maslacem i vrhnjem. Bilo je jednostavno, hranjivo i slasno.

Kad smo završili, prekršio je zavjet šutnje kako bi mi kazao da „ne mičem guzicu sa stolice“. Tako sam i učinila dok je on skupljao tanjure, odnosio ili do sudopera i ležerno odbacio savršeno dizajnirano posude tako da se čulo lupanje. Ostavio je sude ne ispravši ga i vratio se napuniti mi čašu vinom.

Tad je izišao iz kuhinje i skrenuo iza zida vraćajući se za nekoliko trenutaka s kutijom cigareta i upaljačem Zippo u ruci. Odmah mi je prišao. Pružio mi je vinsku čašu i uhvatio me za drugu ruku. Nježno me povukao sa stolice i poveo prema balkonskim vratima ne silazeći stubama uvučenog dijela, nego me vodeći uz sam rub.

Izišao je bosonog i samo u majici na prohladan zrak kakav je sredinom ožujka u Coloradu pa me poveo sa sobom. Pustio me da izvuče cigaretu i pripali je potezom svog Zippa. Nisam pušila i slobodno možete misliti da sam luda, ali meni su Zippo upaljači uvijek bili kul. Tad je odložio kutiju i upaljač na željezni kovani stolić, omotao mi prste oko lakta i smjestio me uz balkonsku ogradu.

Zadržavala sam dah dok se on smještao iza mene polažući mi jednu ruku na prsa i privlačeći me bliže k sebi.

Podignuo je cigaretu i povukao dim. Ja sam podignula čašu i otpila gutljaj.

- Ne bi smio pušiti - savjetovala sam ga nakon gutljaja.

- Čuo sam to već ranije - promrmljao je.

- Sigurna sam da jesi - promrmljala sam i ja.

- Smeta ti to? - upitao me i razmislila sam o tome.

Nije mi smetalo, iako cio život nisam pušila. Bilo je uvrnuto, ali podsjećalo me na dom. Moj tata je pušio. I teta. Navikla sam se na dim. Osjećala sam nostalgiju, barem što se tate tiče. A što se tiče tete, to je jednostavno bilo tako kako je bilo. Bio je to moj dom. I odrastala sam s njima.

- Ne smeta - odgovorila sam nježno i iskreno. Podsjeća me na dom.

- Starci su ti pušili?

- Da, moj tata. I teta. Ona je dimila kao Turčin. Kutiju i pol na dan.

Osjetila sam kako mu se tijelo ukočilo, a on me upitao: - Tvoja teta?

- Ona me odgajala nakon smrti mojih roditelja.

Zašutio je na trenutak, napetost je rasla, a tad je opustio ruku koju mi je držao na prsima, ali samo da me okrene prema sebi. I on se okrenuo bokom prema ogradi. Tad mi je položio ruku oko struka i približio me k sebi, a gotovo smo se dodirivali dok me on gledao.

- Tebi su roditelji preminuli? - upitao me tiho promatrajući me žarkim pogledom i licem koje je opet postalo bezizražajno.

- Da, u drugom osnovne.

Zjenice su mu se malčice suzile. - Oboje? - Pljačka u prometu.

Nestalo je bezizražajnosti. Oči su mu zasjale i čula sam ga kako oštro udiše.

Tad je šapnuo: - Kvragu, pa kako to?

- Radili su zajedno. Ne... - Odmahnula sam glavom. - *Išli* su zajedno na posao. Radili su u zgradama koje su bile jedna preko puta druge i zato su se zajedno vozili do posla. Prvo bi mene odbacili do škole i potom skupa otišli na posao. Svjedoci su ispričali da su čekali na crvenom kad je neki tip s pištoljem otvorio tatin prozor. Triput je pucao u njega, izvukao ga na ulicu, ušao u auto i odvezao se s mamom. Nakon dvadeset pet kilometara vožnje pronašli su i moju mamu na cesti, ustrijeljenu. Tata je preživio do bolnice i umro u kirurškoj sali. Mama je dobila metak u sljepoočnicu. Umrula je prije nego što ju je izgurao iz auta.

Pustio mi je ruku, ali nije skidao pogled s mene. Položio mi je ruku na vrat i provukao mi prste kroz kosu dok je mrmljao: - Isuse, mala, jebote.

Odmahnula sam glavom. - Viteže, u redu je. Znam da zvuči dramatično, ali nije tako. Sranja se stalno događaju, i to mnogim ljudima. Očito njih dvoje nisu imali pojma da će umrijeti istodobno, pa nisu mogli odlučiti što će biti sa mnom. Moja tetka preuzela je imanje i skrb nada mnom, kao i novce od njihova životnog osiguranja. Moj stric živi na Aljasci. Učinio je što je mogao da on dobije skrbništvo, ali je radio na naftnoj bušotini, nije bio oženjen i živio je u baraci s gomilom drugih tipova. Suci to nisu prihvatili. A moja baka s mamine strane već je bila bolesna pa nije dolazila u obzir. Napustila je mog djeda koji se vratio u Rusiju jer je očito bio kreten, ali mu je nedostajao i dom. Kćeri mu nisu nedostajale i više nije imao nikakvog kontakta s njima nakon što je otišao. Tata nije bio blizak sa svojim roditeljima. Oni su već odgojili dva sina i nisu bili zagrijani za ideju da sad još odgajaju i jednu sedmogodišnjakinju, pa nisu ni zatražili skrbništvo. Ipak, uvijek su mi bili relativno kul i još uvijek jesu, iako sad žive u Arizoni. Tako me odgojila tetka koja je... hm... pušila. I također... hm... pila mnogo votke.

Vitez nije skidao pogled s mene i upitao me: - Pila je? I ona je preminula?

- Ne, ona je jako živahna. Čini mi se da vražji pomoćnici za nagradu postanu imuni na rak, srčana oboljenja i ciroze.

Osjetila sam kako mu se prsti jače stežu na mojoj lubanji kad je čuo izraz „vražji pomoćnici“, ali pričekao je da dovršim prije nego što me upitao: - Nije bila dobra prema tebi?

Objasnila sam mu: - Radila sam u Arbyju i uselila se u stan s tri cimerice. Plaćala stanarinu, spavala na kauču osam mjeseci dok se jedna od njih nije odselila, a to je bilo dva dana prije mog osamnaestog rođendana. Još uvijek sam išla u srednju, i to samo da maturiram, ali s osamnaest sam već bila go-to-va. *Gotova*.

- Nije bila dobra prema tebi - promrmljao je, a potom okrenuo glavu, povukao dim i srdito ga otpuhnuo. Tad je počeo promatrati Front Range s izrazom lica nekoga tko kuje urotu kako da sravni sa zemljom to područje.

- Bilo je to prije mnogo godina, Viteže - rekla sam tiho, a on je ponovno oborio pogled prema meni.

- Je li te tukla? - upitao je odrješito.

Odmahnula sam glavom. - Ne, samo nije baš bila dobra i draga prema meni.

- Što to zapravo znači u Anyinu jeziku, to da nije bila dobra i draga?

- U Anyinn jeziku?

- Znam da umanjuješ ono što se doista dogodilo. Ali ne poznajem te dovoljno da bih doznao kako to točno radiš. Zato želim znati i to *točno*.

- Viteže... - započela sam, a on mi se približio licem dok me rukom u kosi privlačio k sebi.

- Točno, mala - naredio je. Uzdahnula sam.

Tada sam počela s pričom jer ni ja njega nisam dobro poznavala. Ali sam već shvatila činjenicu da uvijek nastoji pronaći načine da dođe do nečega što želi, a većina tih načina povezana je s poduzetničkim ponašanjem pomiješanim s upornošću.

Odmaknuo se kad sam počela pričati, dao mi je nekoliko centimetara prostora i pušio dok se micao.

- Jednostavno nije bila draga. Ta bi se osobina dodatno pogoršala kad bi se silno napila, a to se, nažalost, često događalo. Mi nismo posjedovali puno, a nije ni ona kad je preuzela skrbništvo nada mnom, da ne pričam i o tome da je, po mojemu mišljenju, glupo postupila kad je uzela novce od životnog osiguranja i prodala stvari iz naše kuće pa sve brzo potrošila. Budući da je sve novce spiskala na votku, cigarete, odjeću, nov namještaj, glazbenu liniju, TV, a onda mene ostavila s bolesnom bakom kako bi otišla u Teksas ili putovala kruzerom, na kraju se moralo tako dogoditi.

Vitez je pušio dok sam pričala, ali mu se ruka spustila s kose do mog vrata, gdje mi je palcem milovao kožu.

Bio je to ugodan osjećaj. Toliko lijep da me smeo, a onda sam nastavila pričati samo da ne mislim o tome koliko mi je fino kad mi ovako palcem miluje kožu.

- Ali nije baš bila draga ni dok se novci nisu istopili. Znala sam da joj predstavljam trošak jer mi je to sama kazala. Znala sam da misli kako zaslužuje nekakvu naknadu što je preuzela skrb jer me pretvorila u pravu robinju. Kuhala sam. Čistila. Odlazila sam u kupovine čim sam naučila voziti. Ona to nikad nije obavljala, a kad kažem nikad, onda tako i mislim. Samo je grijala guzicu i kad bi htjela piće rekla bi mi da joj ga donesem.

Povremeno ledeni čaj. Uglavnom votka. Nije mi pomagala s domaćim radovima iako mislim da nije ni imala dovoljno pameti da mi u tome pomogne. Nisu je zanimale moje ocjene. Stalno je komentirala moju odjeću i frizuru. Iz čiste zlobe. Čim sam se zaposlila natjerala me da samoj sebi kupujem odjeću od plaće i prestala mi davati novce. Imala sam samo krov nad glavom i hranu. I stalno je bila loše raspoložena. Nije vodila život kakav je željela, nikad. Ali ako život već nije sjajan, ona sigurno nije bila tip osobe koja bi tražila način da ga poboljša ili barem malo popravi. Jednostavno se mirila sa stvarima i to je postajalo gore kako je vrijeme prolazilo, a nju je sve više i više oneraspoloživalo, bez obzira na to što nije ni prstom pomaknula da to promijeni.

Vitez je samo pušio, promatrao me, milovao, a ja sam udahnula i nastavila.

Nije bila u vezi s muškarcem ili barem s nekim tko je spreman malo duže ostati uz lijenu ženu, a i zbog toga je svaljivala krivnju na mene. Rekla mi je da su je muškarci odbacivala zato što sam joj bila uteg za vratom. Ali, doista, radilo se samo o njoj. Što je još gore, ona je doista obožavala moju mamu. Mislim, stvarno. Komplicirano je, ali vjerujem da je jedina osoba koju je doista voljela u svom životu bila moja majka. Ja izgledam poput mame. Stalno mi je to govorila. Podsjećala sam tetku na majku i često mi je davala do znanja kako je pravo sranje što nje nema, a ja sam ovdje. Razmišljala sam o tome i uvijek se pitala nije li je to učinilo takvom kujom. To da joj je nedostajala moja mama, da nije znala kako se nositi s tim, da su je preplavljivali osjećaji kojih se morala riješiti, a da nije znala kako i da je bila osoba koja se zbog svega toga istresala na meni. Nebitno. Uglavnom, nije baš bilo zabavno. Zato sam šmugnula iste minute čim mi se pružila prilika. Nikad je više nisam vidjela. Ona mi je sad samo uspomena.

Završila sam s pričom.

Vitez se nije ni pomaknuo, njegovo tijelo i pogled nisu me napuštali.

Tad mi je odmaknuo ruku s vrata i zaobišao me da ugasi cigaretu u čistoj pepeljari na stolu od kovana željeza. Kad je završio s tim, pogled mu se opet usmjerio prema planinama.

Sve je to radio bez priče.

Nisam ni ja pričala, samo sam se okrenula pogledati ga i nisam ga prestala promatrati dok je gledao Range.

Naposljetku mi se učinilo da je ovo postalo čudno, pa sam ga zazvala: - Viteže?

Pogledao me istoga trena.

- Sutra navečer vodim te na večeru - izjavio je i trepnuo. Učinila sam onako kako je zatražio od mene, objasnila sam mu *točno* kako su stajale stvari s mojom tetkom i on nije imao ništa reći na to.

Isuse, ovaj tip je čudan. Zgodan, ali čudan.

- Ne mogu - rekla sam mu. - Imam predavanja.

- Predavanja? - upitao me.

- Škola. Kozmetička škola. Dobit ću svjedodžbu iz uljepšavanja kože.

- Utorak - izjavio je spremno, a ja sam odmahнула glavom.

- Mušterije. Dvije me očekuju. Jedna u šest i trideset. Druga u osam.

- Mušterije?

- Već imam svjedodžbu za pedikuru. Oboje s akrilikom. Okrenuo se cijelim tijelom prema meni i upitao me: - Zašto primaš mušterije navečer i vikendima?

- Zato što tijekom dana radim na svom stalnom poslu tajnice. Pozorno me promatrao.

Tad je promrmljao: - Život nije pošten, treba pronaći način da postane takav ili ga barem malo poboljšati.

- Molim? - upitala sam ga tiho, ali sam znala o čemu se radi. Kao da sam slušala odjeke vlastitih riječi i razmišljanja.

- Nemam ti ja pojma o tome - izjavio je. - Zar žene koje se bave pedikurom moraju obavljati još jedan posao kako bi skrpale mjesec s mjesecom?

- Hm... ne. Ali ja imam samo povremene mušterije. Kako bih unajmila mjesto u nekom salonu ili bilo gdje drugdje gdje bih mogla tako zarađivati za život, potrebne su mi stalne mušterije. Sad radim na tome.

- Mala, puno radno vrijeme uz školovanje ti je nemoguća misija, samo da znaš.

- Ma, treba mi samo još nekoliko tjedana da dobijem svjedodžbu za uljepšavanje kože, a onda mogu početi primati mušterije ponedjeljkom, srijedom i petkom navečer. Tad će mi biti lakše. Usto mogu proširiti pružanje usluga i prebaciti se i na kožne tretmane.

Usne su mu se stegnule. A tad je opet počeo promatrati Range.

- Viteže? - pozvala sam ga.

Ošinuo me pogledom. - Mala, nema mjesta za mene u tom rasporedu kojeg se ti pridržavaš. A to mi se nimalo ne sviđa.

Sad sam i ja stegnula usne jer je ovo na neki način bilo istinito.

- Ne odrađujem subote navečer i većinu nedjelja - rekla sam blago.

- A meni su subote navečer *radne*, što znači da ostaju samo nedjelje - odgovorio je, a potom ponovio: - Dakle, to mi se nimalo ne sviđa.

Isuse. Rekao mi je da mu se sviđam, ali dokazi su upućivali na to da mu se *stvarno* sviđam. A meni se to sviđalo.

- U subotu dođi u klub - kazao je. - Povedi svoje djevojke. Dat ću vam VIP ložu i poslati automobile po tebe i njih. Dat ću vam i Kathleenin broj u slučaju da poželite pozvati još neke prijateljice, a ona će vam dati propusnice koje im trebaju da uđu u vašu ložu. Ja ću, ako stignem, doći do vas, da provedemo malo vremena zajedno. Ostalo ćemo poslije. Ti ćeš mi se pridružiti kad završim s poslom. I sad te odmah rezerviram za nedjelju.

- U nedjelju ujutro imam mušterije - kazala sam mu.

- Odvest ću te kući da ih središ, a onda te pokupiti, da provedeš ostatak nedjelje sa mnom.

Odvesti me kući?

To znači da pretpostavlja kako ću provesti večer u njegovu stanu.

I meni se svidjela ta pretpostavka.

Srce mi se stegnulo.

Mobitel u Vitezovu džepu zazvonio je.

- Samo sekundu, mala - promrmljao je izvlačeći ga, pogledao ekran, a potom pritisnuo dugme i prislonio mobitel na uho. - Hej - pozdravio je, zastao i potom nekako napola zarežao: - Ma sigurno sereš. - Još jedna stanka i potom upit: - Koliko je sad sati?

- Stanka: - Pa koji je kurac čekala do dva i pol da dovuče guzicu do tebe? - Tišina: - Isuse, jebote, ova kuja će me sjebati u glavu. Koja je ovo pizdarija. Izjavila je da je on redovit gost? - Još jedna stanka, a potom srdit ton, mislim *stvarno* srdit ton: - Već je to radio? - Nova stanka i zlokobno tih ton: - Oh, ne. Ovo je poruka koju ću prenijeti. Anya je ovdje sa mnom. Idem porazgovarati s njom, pa ću doći do kluba. - Stanka: - U redu. Dvadeset, možda trideset. Čujemo se.

Pritisnuo je dugme i pogledao me. Ja moram nešto obaviti, a ti me čekaj dok se ne vratim.

- Možda bih trebala... - započela sam, ali on je odmahnuo glavom.

- Želim da me čekaš ovdje.

- Viteže...

- Anya, ti to još ne shvaćaš, ali kad si prije dva tjedna slučajno upala u moju sobu da se poslužiš telefonom, život kakav si živjela, a nije bio baš nešto, popravio se. Jebeno se popravio. Zato što ću se ja potruditi da tako ispadne. I malo ću zauzvrat tražiti od tebe. Sve što sad tražim jest samo to

da ostaneš ovdje dok se ja ne vratim kako bih proveo još malo vremena s tobom, jer te vjerojatno neću vidjeti do idućeg tjedna.

On će mi popraviti život.

Oh, Bože.

Oh, Isuse.

Oh, sranje.

Bio je u pravu. Već je to učinio. Skup mobitel. Siguran stan. Ušteda na taksiju. Sočni odresci. Moje curke koje su doživjele neugodnu scenu i zauzvrat dobile mjesta u VIP loži te pratnju do auta.

To ti je sranje od auta, mala. Morat ćemo ti nabaviti nešto pošteno.

Oh, Bože.

On je razmišljao o tomu da mi kupi auto!

- Anya?

Tijelo mi se streslo, a pogled usmjerio prema njemu.

- Viteže, ne znam.

Bio je udaljen od mene jedan metar.

A onda više nije bio. Rukama mi je ponovno obujmio čeljust i sad sam mogla vidjeti samo njegovo lice.

- Mala, jedi što želiš, pij što želiš, gledaj TV ili film, ili me samo čekaj dok dođem. Tražim samo da mi daruješ svoje vrijeme i, kad se vratim, društvo. I kažem ti da to stvarno jako želim - rekao je nježno.

Bože, ja se njemu ozbiljno sviđam. I sviđalo mi se koliko mu se sviđam. Slobodno kažite da sam luda, ali sviđao mi se.

- U redu - složila sam se.

Promatrala sam izbliza kako mu se oči smiješe. Srce mi se stisnulo i usne razdvojile.

Tad sam izbliza promatrala kako mu se pogled spušta na moja usta. Oči su mu postale tamnije.

Osjetila sam pritom kako mi se grudi nadimaju i koljena klecaju, a slobodnom rukom uhvatila sam ga za majicu oko struka.

- Jebote, želim osjetiti ta usta - promrmljao je kao da govori sam sa sobom, ali ja sam ga čula jer je bio uz mene, gledao je moja usta očima koje su sad bile tamne i gladne, a ja sam osjetila žmarce u leđima, vratu, njihovo širenje po lubanji i još jednu navalu na jednom tajnom mjestu duboko u sebi.

Dobro, u redu.

U redu, Bože.

Htjela sam da mi „osjeti” usta. Htjela sam to svakim djelićem tijela.

Tijelo mi se nagnulo na njegovo, a ruke mu se stegnule na mojoj vilici i oči usmjerile na moje.

- Ne sad, mala - šapnuo je. - Kad budem uživao u tvojim ustima, želim tomu posvetiti dovoljno vremena i pažnje, a sad mi nedostaje ovo prvo. A ako se prepustim drugome, onda neću obaviti ono što moram.

Ovo je bilo razočaravajuće. Ozbiljno razočaravajuće.

Unatoč tomu, šapnula sam: - U redu.

Nije me puštao, nastavio me gledati u oči.

Potom mi je čvršće počeo vršcima prstiju stezati kožu i onda je zarežao grubim, suludo seksi glasom koji me podjednako škakljao po tajnome mjestu: - Jebote, ja ne mogu jebeno *dočekati* da budeš ispod mene i da me gledaš kao što me sad jebeno gledaš.

Dobro, u redu.

U redu, *Bože*.

I ovo mi se sviđalo.

- Viteže... - izustila sam.

- Isuse, posjedovat ću tu ljepotu.

Oh, *Bože*.

Još jedan tajni drhtaj.

- Dušo - šapnula sam dok sam se naginjala prema njemu.

- Odstupi, Anya - naredio je.

- Molim?

- Odstupi od mene, mala. Odmah.

Pogledala sam ga u oči. I onda učinila ono što mi je rekao.

Spustio je ruke, ali je jednom dohvatio moju. Odveo me do svoje sive i udobne sobe pa mi pripremio film. Tad je prešao prstom preko poruba mojih traperica, obećao mi da će se uskoro vratiti i otišao.

Kad je napustio stanja sam nastavila piti vino i bila sam izvan sebe. Raširila sam se na njegovom udobnom kauču nastavljajući piti vino i biti izvan sebe. Potom sam odložila čašu na stolic ispred sebe i pokušala se usredotočiti na film.

Onda sam, očito, zaspala.

Vitez se vratio kući dok sam spavala i pokrio me mekim, toplim, vunanim pokrivačem.

Kad si prije dva tjedna slučajno upala u moju sobu da se poslužiš telefonom, život kakav si živjela, a nije bio baš nešto, popravio se. Jebeno se popravio. Zato što ću se ja potruditi da tako ispadne.

Sklopila sam oči i uzdahnula.

Tad sam odbacila pokrivač, ustala i prošetala do prozora. Ova soba nije imala uvučeni dio, sve je bilo u istoj ravni. U svakom slučaju, izvrsno je izgledala.

Zurila sam opažajući ono što sam već ranije usput primijetila. Vitez ima pogled iz ovog stana koji ni u jedno doba dana ili noći nije loš. Sunce, Denver i planine tijekom dana. Mjesečina, gradska svjetla i ljubičasti planinski obrisi noću.

Kad sam skrenula pogled, iskričava svjetla Denvera postala su maglovitija, a ja sam opazila svoj odraz na prozoru.

Frizura mi je bila dobra. Čak je i Sandrine, koja ima super frizuru, poželjela da joj je ovakva kao što je meni. Inače sam i dugokosa. Kosa mi je iza leđa sezala čak ispod kopče grudnjaka. Bila mi je sjajna čak i kad ne bih koristila preparate za kosu. Tamna, bogata, sjajna smeđa kosa.

Imala sam sreće i što se kože tiče. Dok sam bila mlađa, u ovo doba godine imala bih trag ili dva od sunca, ali to je prestalo u ranim dvadesetima. I ta koža posjedovala je čudno svojstvo da izgleda dobro na onaj ružičast, kremasto bljedunjav način zimi, dok bi relativno lako preplanula ljeti.

Sviđale su mi se i vlastite oči. Zato što sam ih naslijedila od tate, majka bi mi se slatko nasmiješila kad god bi me gledala u oči pa mi šapnula na svoj pjevni način: „Kad se irske oči smiješe...” Tata mi je bio Irac i iako nitko od njih nije bio u Irskoj, oboje su se ozbiljno složili oko toga da Iraci imaju najljepše oči na svijetu. A mama je isticala moje i tatine oči kao dokaz i to nam često ponavljala.

Nisam ih baš mogla najbolje vidjeti u odrazu, ali znala sam da su sad svijetlosive s tankim tamnoplavim rubom oko šarenice. Bile su lijepo usađene u moje lice i s tamnim dugim trepavicama i tamnim uzdignutim obrvama koje sam naslijedila od mame, morala sam i sama priznati da imam dojmljive oči.

Visoka sam metar i sedamdeset. Imala sam istaknute grudi i guzu te blago zaobljen trbuščić. Trudila sam se trčati kad god bih uhvatila vremena, radila sam i trbušnjake i vježbala koristeći loptu, da ne spominjem sklekove i ostale stvari, ali ta zaobljenost nikako nije nestajala. Trbuh mi je inače bio ravan, a struk tanak. Ruke su mi bile lijepe, ne tako dobro oblikovane kao Sandrinine, ali zategnute i nimalo mlohave. Ali taj obli trbuščić uvijek me zezao. Vivica mi je rekla da to ne smeta, da mi lijepo pristaje, muškima se i te kako sviđao, posebno u ovakvoj kombinaciji s tankim strukom, krupnijom guzom i sisama. Kazala mi je i da ću se s vremenom naviknuti i prestati ga mrziti. Ali do toga još nisam došla.

Ipak sam sad drukčije promatrala vlastiti odraz koji sam svojim nutarnjim pogledom poznavala napamet.

Vidjela sam ono što je Vitez vidio u meni.

Ljudi su ljudi i svatko je različit. Različitih ukusa i mišljenja ima onoliko koliko ima i ljudi. I ja sam dobro znala da postoje muškarci kojima se grudi, guzica i kosa sviđaju znatno više od pretjerane mršavosti.

Vitez je, očito, spadao u tu skupinu.

Pričao je o mom licu i dnk je tako stajao, ja sam se sjetila kako bi tata znao zaustaviti mamu bez ikakva razloga, samo da joj rukom obujmi obraz i prede joj palcem preko njega dok je gleda ravno u oči. Činio je to kao da je hipnotiziran, kao da je vidi prvi put iako je s njom već proveo mnoge godine. I uvijek je to radio s osmijehom.

Sjećam se i kako bi mi se tetka znala napiti ne prestajući mljeti o majčinoj ekstremnoj ljepoti.

- Mogla je imati bilo koga - zapletala bi jezikom. - *Bilo koga*. Filmsku zvijezdu. Nekog milijunaša. Samo jedan pogled bio bi joj dovoljan. Toliko je moja Ekaterina bila lijepa.

Tek sam tada shvatila da mi je često govorila kako sličim na majku iako me stalno grdila zbog odjeće, šminke ili frizure. Upućivanje takva komplimenta majci također je, iako ona to nije skužila, značilo i pohvalu meni.

Imala sam lice koje ukrućuje tisuću kuraca. Lice zbog kojeg su ljudi spremni ratovati. Lice koje želi posjedovati muškarac tako agresivno muževan i lijep kao što je Vitez. I to toliko, da je odlučio pronaći načina da provede što više vremena sa mnom iako me jedva poznao.

Promatrala sam mutan odraz u staklu smiješeći se onim tajnim osmijehom koji sam čuvala samo za sebe i osjećajući kako se nešto smirujuće i hranjivo ugnijezdilo duboko u meni.

Tad sam izišla iz sobe potražiti Viteza.

Začula sam Billie Holliday čim sam otvorila vrata. Bilo je jako tiho i znala sam da je to stoga što je on želio slušati glazbu, ali tako da ne uznemiri mene.

Ponovno sam se nasmiješila svojim tajnim osmijehom, ali kutovi usana nisu mi se pomaknuli. Pomak sam zato osjetila na onom mirnom i sitom mjestu u sebi.

Upala sam u područje između kuhinje i dnevnog boravka i opazila da svjetla ispod kuhinjske radne plohe i ona na stropu meko i blago osvjetljaju uvučeni dnevni boravak. Bila je tu i visoka podna lampa koju nisam isprva primijetila, stajala je na povišenom dijelu u kutu do prozora i širila blago svjetlo po prostoriji.

Viteza nisam vidjela sve dok mi pogled nije dopro do balkona, kad sam opazila njegov sjenovit obris i tinjajući vršak cigarete.

Krenula sam onamo i stupila na balkon, a on se okrenuo prema meni.

Nosio je čizme i crnu dolčevitu. Pitala sam se je li tako prekrio Metallicu ih je skinuo tu majicu i poslao je u ropotarnicu savršeno ležerna Viteza kako bi ga zamijenio još uvijek ležernim i zgodnim vlasnikom kluba u skupoj dolčeviti.

- Hej zazvala sam ga dok sam šetala balkonom prema njemu. - Žao mi je što sam zaspala.

- Dođi, mala odazvao mi se blago dok sam išla prema njemu, ali kad mi je ispružio ruku znala sam da me želi u *zagrljaju*.

Razmišljala sam o tome dok sam prelazila malo više od pola metra koliko me dijelilo od njega.

Tad sam se prepustila i osjetila kako me steže rukom oko struka. Primaknuo me k sebi.

- Jesi li obavio što si imao? - upitala sam naginjući glavu kako bih mu pogledala lice djelomično osvijetljeno mjesečinom i gradskom rasvjetom, kao i svjetlom što je dopiralo iz stana.

- Da - odgovorio je i upitao me: - Jesi li ti sinoć spavala?

- Ni sekunde.

- Jebote - promrmljao je i onda pogodio pola priče: - Nick. On je bio druga polovica priče, ali to mu nisam odala. Ništa nisam rekla.

Pomaknuo je i ugasio cigaretu u pepeljari koja je stajala na rubu ograde.

Potom mi je opet prišao i obuhvatio me drugom rukom, pa sam se labavo oslanjala na obje njegove ruke. Upitao me: - Što je na kraju bilo s njim?

Pitanje me zbunilo, pa sam uzvratila protupitanjem: - S kim?

- S tipom koji ti je ubio roditelje.

Iznenada sam morala udahnuti jer me ovo pogodilo kao neočekivan udarac u tijelo.

On ili nije čuo ili je bio toliko usredotočen zato što je ponovio: - Što se dogodilo s njim?

- Osuđen je na doživotnu kaznu - šapnula sam.

- Bez šanse za pomilovanje?

Odmahnula sam glavom. Ubio je dvoje ljudi koji su se samo vozili na posao. Bili su roditelji jedne sedmogodišnjakinje, a ubio ih je muškarac koji im je ukrao auto jer je doslovno bježao od policije. Policajci su ga se napokon dočepali zbog toga što je trudna djevojka zbog njega završila u

bolnici jer ga je raspizdilo to što je zatrudnjela. Taj problem riješio je tako da je ova izgubila dijete.

Ne. Nema pomilovanja.

Vitez je nastavio s ovom pričom. - Jesu li ga strpali negdje daleko?

Odmahnula sam glavom. - Ne znam.

- Da umre u zatvoru, policija bi ti to vjerojatno javila.

- Zar ne bi javili mojoj teti?

- Da je umro dok si bila maloljetnica, onda bi možda očekivali da ti to ona prenese. Sad više ne bi. Pronašli bi tebe i javili ti.

- Pa, ja nisam ništa čula.

Na trenutak je zašutio prije nego što je promrmljao: - Ako nema šanse za pomilovanje, onda valjda misle da ti ništa više ne trebaju reći.

Smatrala sam da je tako, ali nisam imala pojma. Nisam razmišljala o njemu. Nikad.

Nisam željela znati išta o njemu.

- Zašto me pitaš o njemu? - upitala sam ga tiho, a on me lagano stegnuo rukama.

- Bez veze. Samo sam znatiželjan, mala. Začepit ću o tome, važi?

Kimnula sam.

Vitez me upitao: - Jesi li gladna?

Iz nekog sam se razloga zahihotala, a onda mu objasnila: - Uh... onaj ručak nekako me zasitio.

- Da, mala, ali ručak smo pojeli prije šest i pol sati. Žmirnula sam gledajući ga.

- Tako je kasno?

- Uh... da. Opa.

Možda bih trebala krenuti kući - promrmljala sam mu uz grlo i još jednom me lagano stegnuo.

- Ne, možda bi trebala odgovoriti na moje pitanje jesi li gladna. Kad sam razmislila o tome i uzela u obzir koliko je sati, odjednom sam osjetila glad.

- Jesam, ali ako opet budeš spremao odreske, eksplodirat ću.

Čula sam njegov dubok i blag hihot. I osjetila ga. To mi se nikad nije dogodilo u isti mah i jako mi se sviđjelo.

Tad mi je rekao: - Imam ja svoju kvotu, mala. Kuham jednom tjedno. I priuštio sam ti to uživanje. A sad te vodim van na večeru.

Spoj. Zapravo, tog dana imala sam najduži, najčudniji i začudo najnormalniji spoj u povijesti iako sam mu se pojavila u stanu da mu kažem da ga nikad više ne želim vidjeti. Razmijenili smo neke tajne. Dodirivali se. Proživjeli duboke i silovite trenutke. Kuhao mi je. Ja sam zaspala u njegovu stanu. A sad prvi put idemo na zajedničku večeru.

Još jednom me lagano stegnuo dok sam razmišljala o tome i jednostavno mi naredio: - Jakna, Anya.

Nisam se pomaknula, samo sam ga pogledala u tajnovito lice. - Mogu li voziti tvoj auto?

- Ne možeš - odmah me je odbio.

- Pa ja sam dobra vozačica.

- Ja vozim kad god je tvoja guza do mene. A ako ga nekad želiš posuditi, tvoj je.

- Viteže, dosad sam iskusila samo jednu vožnju s tobom, ali mislim da sam zapravo bolji vozač od tebe.

- Sumnjam, mala, s obzirom na to da sam vozio relije i utrkiavao se po ulicama. Tata mi je bio lud za utrkama. Živio je za to, a mene je posjeo za volan kartinga kad sam imao osam godina, i to bez ikakvih problema.

Ovo mi je objasnilo onaj njegov komentar da „vozi od svoje dvanaeste”, iako mi je malo slagao jer sam pomislila da se računa i karting, što znači da vozi od svoje osme.

Nisam se nadmudrivala s njim oko ovoga. Umjesto toga rekla sam: - Ti likovi što se utrkuju svako malo doživljavaju lomove i krševe.

- Kad si posljednji put čula da se to jednom pravom vozaču dogodilo na gradskoj ulici?

On je, nažalost, bio u pravu.

Odlučila sam mu ništa ne odgovoriti i složiti se s njim šutnjom. Prihvatio je to i potom izjavio: - Ja vozim. Ti si suvozačka. To nije pravilo, nego zakon. Shvaćaš?

- A što da ti se dogodi nekakva blesava nesreća pa slomiš ruku ili zglob? - upitala sam ga da doznam detalje.

- Ako se to sranje dogodi, onda se stvarno nadam da ćeš biti dovoljno pametna uzeti mobitel i nazvati hitnu umjesto da mi izvlačiš guzicu iz auta, što bi bila agonija, potom je ponovno guraš u auto, što bi bila još veća agonija, i vodiš me u bolnicu.

Još jedan valjan argument. Ponovno sam se složila šutnjom.

Vitezovo tijelo počelo je drhtati, baš kao i glas, kad me upitao: - Jesmo li gotovi s ovim jebenim, glupim razgovorom?

- Mislim da jesmo - promrmljala sam. Još uvijek sam željela voziti njegov auto.

Ponovno sam osjetila lagan stisak, a potom je približio svoje nasmiješeno lice momemu. - Kad god želiš, mala, možeš posuditi moj auto. Samo kaži. I ja ću sve srediti. Samo što neću biti s tobom u njemu.

- Zašto? - upitala sam ga.

- Zato što sam muškarac - odgovorio je. - Pa?

- Razjasnit ću to. - Ponudio je objašnjenje. - Ja sam muškarac koji ne dopušta vlastitoj ženi ili bilo kojoj drugoj ženi da vozi dok je moja guzica u autu.

- To prelazi preko ruba mačističke ludosti, Viteže - obavijestila sam ga.

- Da. - Njega ovo uopće nije uvrijedilo. - Glavu gore, mala, navikni se na to.

Točno tad sinulo mi je da on samo upućuje na ono što je očito.

Zato se ovoga puta nisam složila šutnjom, nego sam rekla: - Sad osjećam još veću glad.

Osjetila sam kako mu čvrsto tijelo još jače drhti uz moje. Svidjelo mi se, a on je ponovio: - *Jakna*, mala.

- Točno - šapnula sam.

Odmaknula sam se i ušla u njegov stan uzeti jaknu i torbicu. Susrela sam se s njim na trećoj stubi pred ulazom u hodnik, gdje me čekao.

Uhvatio me za ruku. Poveo me do auta.

A onda je vozio kao bivši vozač utrka i odveo me na večeru.

Ležala sam u krevetu uživajući u novoj mekoj posteljini i razmišljajući o tome kako su Vitezove satenske plahte vjerojatno znatno mekše. Također sam zurila u strop razmišljajući kako me Vitez Sebring drži svojom, nema sumnje oko toga, ali me još uvijek nije poljubio.

Večera nije bila dobra - bila je izvrsna. Odveo me do Wynkoopa i iznenada sam se osjetila nekako smirenom nakon cijeloga dana, spavanja, mog shvaćanja cijele situacije i naših lakih, bezopasnih i zabavnih čarki. Vitez se uvijek doimao ležernim, čak i dok bi bio živčan i srdit. Vitez je jednostavno bio takav. I ja sam se pomirila s tim.

Pričao mi je svom ocu koji je bio manijak za utrke. Pričao mi je o majci koju su te utrke izluđivale. Rekao mi je da su oboje još živi i da žive na Havajima. Priznao mi je da sam u pravu i da „Slade” ne gubi na popularnosti zato što se svake godine zatvori na mjesec dana kad on traži od dizajnera da mu ponude rješenja za novi jebeno dobar izgled kluba i

nakon toga odabere jedan i pusti ga da obavi svoj posao. Rekao mi je da je tog dana morao obaviti nešto u vezi s jednim drugim poslom koji je na neki način vezan za klub (iako mi to nije do kraja razjasnio). Ispričao mi je da mu je Nick u životu uvijek predstavljao dosadan i naporan zajeb, ali mu je, očito, ipak bio brat. Zato je Vitez to trpio i puno toga zataškavao kako roditelji ne bi patili zbog Nickova seratorskog ponašanja i zajebancija, ali Nicka to nije ni najmanje sprječavalo da nastavi s takvim ponašanjem.

Ja sam njemu pričala o Vivici i Sandrine. Podijelila sam s njim detalje svoga radnog rasporeda. Neodlučno i sramežljivo ispričala sam mu o tome da mi je cilj otvoriti vlastiti spa, a sve vrijeme dok sam to pričala promatrao me čudno napeto umjesto uobičajeno pozorno. Rekla sam mu da mi na kupovnom rasporedu iduća stvar neće biti neki sladak autić, nego izvrstan stol za kojim mogu obavljati šminkanje i njegu lica. I odala sam mu da Wynkoop toči pivo zbog kojeg sam ga svrstala u pet omiljenih mjesta za izlazak u Denveru, što se tiče i restorana i piva.

Razgovarali smo opušteno u ugodnu ozračju, uz često osmjehivanje, nekoliko dubokih hihotanja (Vitez) i nekoliko tihih cerekanja (ja). Sjedili smo na istoj strani separea, a džemper mi je u više navrata skliznuo i ogolio rame. Vitez bi tada podignuo prst i nježno mi njime milovao kožu. Tad sam čestitala samoj sebi na dotad neznanjoj vidovitosti da će mi nošenje tog džempera biti dobra zamisao. To sam učinila kad me prestao dodirivati i prije nego što sam ponovno navukla džemper. Popravljala sam ga jer sam znala da će se opet spustiti i privući Vitezovu pozornost (zato što mu to nijednom nije promaklo) te da će me opet dotaknuti.

Bila je to igra. Oboje smo to znali, ali ne bi se moglo odrediti komu se više sviđala.

Odvezao me natrag do svoje zgrade, parkirao se do moje Corolle koja se nalazila na njegovom drugom parkirnom mjestu, a onda me obavijestio da mi je ostavio daljinski za otvaranje garaže unutar štitnika od sunca. Pružio mi je ključeve koje je preuzeo od Spinollija dok sam ja spavala.

Tad mi je jednom rukom obujmio čeljust i toliko mi se primaknuo licem da sam pomislila kako će me poljubiti. I doista sam, doista, željela da to učini.

Umjesto toga prešao je nosom uz moj na onaj sladak način, baš kao ranije, a ja sve vrijeme nisam mogla odvojiti pogled od tople žestine njegovih očiju. A onda je, na moje toliko duboko razočaranje koje je graničilo s očajem, podignuo i odmaknuo glavu centimetar i pol.

Tad je šapnuo: - Uskoro ću te nazvati, mala. Vidimo se u subotu.

Spustio je ruku i udaljio se.

Sad sam se samo mogla baciti na njega, a to nisam namjeravala učiniti, pa sam se stoga nasmiješila, ušla u auto i odvezla se kući.

On je stajao ruku prekriženih na prsima, oslonio se bedrom na stražnji dio automobila i gledao. Znala sam to jer sam ga opazila U retrovizoru i nestao mi je iz vidokruga tek kad sam morala zaobići rampu do iduće razine parkirališta.

Tako sam se našla u krevetu pitajući se zašto me nije poljubio, a usto sam požalila što se nisam bacila na njega.

Razmišljala sam kako je do subote još dugo, jako dugo.

7. POGLAVLJE

OBILJE ŽENSKIH UŽITAKA

U utorak popodne radila sam u uredu kad mi je zazvonio moj vrhunski, svemirski mobitel, a na zaslonu sam vidjela da piše „Vitez”.

Nazvao me jučer (očito je znao koji mi je broj mobitela jer mi ga je on kupio). Dodala sam ga na popis kontakata nakon što me nazvao, a to je bilo kasno, u deset i trideset. Već sam bila u krevetu i čitala, ili barem pokušavala čitati, nastojeći odagnati razočaranje zbog toga što me nije nazvao (drugim riječima kazano, popizdila sam što me nije nazvao). Javila sam se misleći da ne bih smjela jer sam smatrala da se poigrava mnome i da sigurno zove tako kasno jer se... igra.

Ali nije se igrao. Shvatila sam to odmah čim su do mene doprli zvukovi iz kluba, glazba je u pozadini svirala tako glasno da sam ga jedva čula. Prve riječi koje mi je uputio na kratak su mi i jasan način objasnile da je „cio dan do grla u govnama” i da nije imao dovoljno vremena za pravi razgovor, nego se samo htio „čuti” sa mnom. Osjetila sam da mu se ono režanje u glasu pojačalo i, iako su mi iskustva bila ograničena po tom pitanju, ja sam znala da ga ovo frustrira kao i činjenica da naš razgovor mora biti kratak, brz i da, barem on, mora glasno režati kako bi ga se čulo.

Ostalo je još sat i pol do zatvaranja, nije još prošao ni dan od njegova posljednjeg poziva, a s tim se u Priručniku kretenskih igrača zarađuju oštri ukori osim ako niste taj kretenski igrač.

Prihvatila sam poziv, prislonila mobitel na uho i nježno rekla: - Bok.

- Hej, mala - odgovorio mi je nježno i ja sam opet osjetila kako mi se oni žmarci šire iz kralježnice prema sjeveru. To je prestalo kad me bizarno upitao: - Tko je Dick?

- Molim?

- Dick. Tko je on?

- Uh... - promrmljala sam zatečena pitanjem koje nisam shvatila i zato nisam ni znala odgovor na njega.

- Susjed, mala - pojasnio mi je.

- Oh. - Sad mi se sve razbistrilo. - Dick.

- Da, Dick. Tko je on?

Odjednom mi se ovaj razgovor nije učinio samo čudan, nego i smiješan.

Nisam to podijelila s njim. Samo sam ga upitala: - Otkud ti znaš Dicka?

- Ne poznajem Dicka, ali nismo sad razgovarali o tome. Razgovaramo o tome kako to da ga ti poznaješ.

- Susjed mi je. Živi preko puta - objasnila sam mu.

- Prijatelj? Što je sad ovo?

- Uh... ne. Sad znam da ne poznaješ Dicka, jer da ga doista poznaješ, ne bi postavljao ovakva pitanja. Dakle, zašto me ispituješ o Dicku?

- Poslao sam ti nešto kući. Kad se radilo o mobitelu, poslao sam Kathleen. Ona je to sredila, ali ponekad ima toliko stvari za obaviti da ne pazi na sranja koja se događaju oko nje. Rekla mi je da su ulazna vrata sad osposobljena i osigurana te da je stalno stiskala dugmad dok se netko nije javio preuzeti paket. Bila je zaposlena i u žurbi, pa nije pridavala puno pažnje tomu tko će ga preuzeti. Momak kojeg sam danas poslao učinio je istu stvar, ali on je muško, a muški ponekad, zbog određenih stvari, znaju zanemariti žurbu i poslove. Javio mu se Dick i tad je dao sebi vremena jer mu se Dick nije svidio. Nije mu se svidjelo ni to koliko je Dicka uzbudilo primanje pošiljke namijenjene tebi. Na svu sreću, pojavio se neki Charlie dok se moj radnik upoznavao s Dickom. Rekao je da radi na održavanju zgrade, imao je ključ uza se, pa ti je on ostavio paket u stanu. Kazao je Dicku da prošeće i onda je, nakon što je ovaj otišao, savjetovao ovom mom radniku da, kad ti nešto bude morao dostaviti, ni u kojem slučaju to ne predaje Dicku u ruke. Potom mu je dao svoj broj i popis ljudi u tvojoj zgradi kojima se mogu povjeriti dostave na tvoje ime. Dečko mi je sve ovo ispričao, pa bih htio znati nešto više o tom Dicku.

Bože, koliko volim Charlieja.

Pitala sam se kakvo mi je to „sranje” Vitez dostavio.

Očito sam se predugo pitala, a to sam shvatila kad sam čula Vitezov nestrpljiv glas: - Anya. Reci mi nešto o tom Dicku.

- Dick ti je teret s kojim se mora nositi svaka cura koja živi sama u blago ofucanoj zgradi. On ti je onaj tip čudaka i nezaposlenog susjeda koji živi vrata do tvojih.

- Je li ti neugodno zbog njega?

- Uh... da. Pa on je Dick.

- Onda je vrijeme da se Dick preseli.

Tijelo mi se potpuno ukočilo, ali nekako sam uspjela protisnuti: - Molim?

- Vrijeme je... da se Dick... *preseli*. Njegov miran, dubok glas nije bio odlučan. Bio je čeličan.

- Viteže... - šapnula sam.

Vitez me prekinuo: - Poslat ću danas jednog momka koji će Dicku objasniti plan selidbe. A tebe ću poslije nazvati. Kad ti odlazi zadnja mušterija?

Neprestano sam žmirkala uz visok i kockast stol na kojem sam razvrstavala dokumente i nisam ni zucnula.

- Anya, mala, netko me treba ovdje. Kad ti odlazi zadnja mušterija?

- U devet, ako ne bude brbljava - rekla sam sva zadihana. - Češće u devet i trideset, nakon što popije čašu vina sa mnom.

- Nazovem te poslije devet i pol. Čujemo se, mala. Tad je prekinuo.

Spustila sam ruku i odložila mobitel na stol dok sam još uvijek zurila u njega.

Dick će dobiti plan selidbe zato što Vitez ne želi da preko puta mene živi netko tko je čudak.

- Kakvo sranje - šapnula sam.

- Molim? - upitala me Beth, jedna od radnica na recepciji, dok je ulazila.

Pogledala sam je i šapnula: - Ma, ništa.

Ona je zurila u mene, a potom mi se približila i pozornije me promotrila. - Isuse, Anya. Je li sve u redu?

Nato sam, tjeskobna i očito pod dojmom shvatljive privremene ludosti, izlanula: - Imam novog dečka. Fantastičan je. Zaštitnički raspoložen. I strašan. Često me izludi jer sve te osobine zna pokazati odjednom, u paketu.

Na njezinu je licu zasjao širok osmijeh: - Imaš novog dečka?

- Novog dečka koji je fantastičan, zaštitnički raspoložen i strašan. Najčešće je ovo posljednje.

- Super - rekla je kao da me nije čula. Ili, da tako kažem, kao da je čula samo ono što je htjela čuti.

- Beth, rekla sam ti da je lik strašan - podsjetila sam je.

- Djevojko - rekla mi je mahnuvši rukom gledaj to s vedrije strane. Svaki tip koji se veže uz tebe mora biti i te kako strašan. Ako nije takav, onda će mu neki novi strašniji, fantastičniji i još više zaštitnički raspoložen tip oteti tebe pred nosom. I zato, evo ti moj savjet: uživaj u fantastičnom i zaštitnički raspoloženom, a zanemari ono što te plaši kod njega. - Zjenice su joj se suzile. - Osim... ako ti ne radi neke strašne stvari u krevetu?

Odlučila sam prestati s povjeravanjem i započeti s laganjem. - Nije takav.

Opet se nasmiješila. - Onda je u redu. Reci mu da mora doći ovamo i odvesti te na ručak. Meni daj znak, podigni glavu. Tako ću moći skupiti sve

djevojke pred ulazom kako bismo ga dobro odmjerile od glave do pete, a kad se vratiš, poslušat ćeš našu presudu.

Nažalost, moje usne svojevrijedno su odlučile opet krenuti s povjerenjem, pa sam kazala: - Čista, sirova, agresivna muška ljepota od glave do pete.

Trepnula je. I opet se široko osmjehnula.

Tad je izjavila: - To me ne iznenađuje. Budući da mi je to sad poznato, bolje mu je da što prije dovuče svoju guzicu ovamo, a ti se pozabavi time jer ja upravo izlazim i širim dalje ovu sočnu vijest. Pritisak vršnjakinja uskoro će ti postati neizdrživ.

Ja i moje lajanje.

Beth je odložila neke dokumente na moju hrpu i pozdravila me: - Vidimo se, krasotice.

Tad je požurila razglasiti sočnu vijest koju sam dragovoljno i vrlo, vrlo glupo podijelila s njom.

Zurila sam u dokumente misleći kako je ovaj sustav pohranjivanja zastario. Bilo je dosadno. Bilo je besmisleno. I bilo je beskrajno.

Tada sam pomislila kako bi bilo lijepo živjeti bez stalne uznemirenosti zbog toga da ne naletim negdje na Dicka i da ne moram tražiti pristojan način kako što prije odmagliti iz njegove blizine.

Onda sam se zapitala na koji će to način Vitezov „momak” uvjeriti Dicka da se odseli.

Odlučila sam kako mi je bolje ne razmišljati o tome.

Kad sam završila s tim, zapitala sam se kako da ne razmišljam o nečemu o čemu znam da bih trebala razmišljati. Ne samo to, trebala sam se pitati kakav to muškarac može i hoće učiniti takve stvari s kojima Vitez očito nema nikakvih problema.

Tad je ušao netko i odložio gomilu dokumenata na moju hrpu, pa sam prestala razmišljati o svemu jer sam se morala baciti na posao.

Nakon posla uspješno sam stigla do stana i pritom nisam naletjela na Dicka. To mi se nije često događalo. Ni približno, jer je Dick uvijek radio neka sranja u svom stanu i nije ga toliko zanimalo uhođenje susjeda po hodnicima ili izluđivanje denverskog stanovništva time što bi im se pridružio na ulici. Svejedno sam mislila kako sam dobro prošla i iznova zatomila poriv da u glavi vrtim činjenicu kako je moj novi dečko odlučio ukloniti ga iz mog života. I na koji način to misli obaviti. Kako to u moralnom smislu vjerojatno nije u redu. Kao i činjenica da mi je novi dečko očito novi dečko, a još me nije ni poljubio.

Sve te misli vrzmale su mi se glavom dok sam otključavala tri brave na vratima (dvije su bile nove) i ulazila u stan vidjeti kakvo mi je to „sranje” Charlie ostavio unutra, odnosno, što je to dostavio Vitezov momak.

Sledila sam se kad sam došla do kauča i opazila gomilu sjajnih vrećica na njemu.

Usput rečeno, kauč mi je bio predivan. Bio je djevojački ukrašen slikama cvijeća, ali na jedan poseban način, a kako se radilo o jedinoj cvjetnoj stvari u cijeloj prostoriji, dobro je izgledalo (iako je i ostatak stvari bio prilično djevojački). Kupila sam ga na rasprodaji, kao i obično, a cijena mu je bila ozbiljno snižena jer je jedan jastučić na njemu bio malčice poderan. Ali ja sam taj jastučić jednostavno prevrnula na drugu stranu i *voila!* Savršen kauč.

A postao je jos savršeniji kad sam vidjela natpise na vrećicama koje su stajala na njemu.

Rame mi se toliko opustilo da mi je torbica pala ravno na pod. Tad sam prokrčila put do kauča, odložila ključeve na svoj starinski, ovalni, bijeli, savršeno izrađen i uvrnut stolić (da, taj je bio baš djevojački) koji sam kupila za tri dolara na jednom sajmu i onda sam zavukla ruku u prvu vrećicu.

Izvukla sam pomno zamotan paket, pažljivo strgnula omot i došla do crne haljine čije je tkanje bilo daleko od poliestera ili bilo kakve sintetike da mi to jednostavno... *nije bilo...* smiješno.

Pod rukom mi je pružala osjećaj kakav sam smatrala da raj pruža ljudima.

Kad sam je podignula vidjela sam da izgleda baš kao nešto što bi i anđeli rado odjenuli u slučaju da imaju osobnog talijanskog stilista, da žele otkriti dosta kože dok je nose, da su odjeveni u crno umjesto u bijelo i da imaju čudesan, savršen stil.

Pridržavala sam je i zaglađivala s prednje strane, osjetivši da me nešto peče u nosnicama.

Nikad nisam vidjela nešto tako izvanredno, nikad to nisam dodirnula, držala u rukama i, što je svakako najsigurnije, nikad to nisam *posjedovala*.

Pažljivo sam je položila na naslon kauča i vratila se vrećicama.

Druga haljina, platinastometalne boje. Nešto uzvišeno.

Treća haljina, crvena. Besprijeekorna. Takva da pobuđuje strahopoštovanje.

I tu crvenu prostrla sam po kauču, a potom krenula prema sljedećoj vrećici.

Cipele. Tri para. Sve štikle. Sve sandale. Jedne crne. Jedne platinaste. Jedne crvene. Cijene na markicama nisu bile skinute ili prebrisane, a najjeftiniji par koštao je sedamsto pedeset dolara.

Srce mi se uzlupalo i počelo divlje kucati.

U sljedećoj vrećici našla sam tri izvanredne večernje torbice. Crvena sa šljokicama. Crna kao ugljen s niskom kuglica. Jedna boje šampanjca, satenska.

U sljedećoj, manjoj vrećici: hrpa kutijica. U jednoj niz tankih narukvica urešenih sićušnim crvenim kuglicama. U drugoj naušnice koje su se slagale s ovim narukvicama, duge niske crvenih kuglica isprepletene s dugim nizovima tankih srebrnih karika. Bila je tu još i kraća, spletena ogrlica s nizom crnih kuglica. S njom su se slagale slične crne naušnice. Potom široka narukvica sa složenom, teškom i kompliciranom kopčom koju su krasili tuceti spletenih bisera boje šampanjca. I, naposljetku, naušnice koje su se slagale s njom, i to toliko duge, da su mi dopirale do ramena kad sam ih stavila.

Još sam na dnu vrećice s haljinama pronašla karticu veličine vizitke s Vitezovim rukopisom u crnoj boji. Naredba je glasila:

Odaberi jednu u subotu. V

Odaberi jednu.

Odaberi jednu.

Još uvijek me peklo u nosnicama, zurila sam prema kauču i stoliću preko kojih je bilo prebačeno pravo obilje ženskih užitaka, dostavljeno od fantastičnog, zaštitnički raspoloženog i zastrašujućeg novog dečka koji me još nije ni poljubio.

Odšetala sam, sva ukočena, do torbice na podu. Sagnula sam se, dohvatila je i s jednakom ukočenošću vratila se do kauča izvlačeći pritom mobitel. Prsti su mi se još jednom svili oko suludo skupe sprave, a svoju jeftinu (ali slatku) torbicu odbacila sam do skupog novog „sranja” koje mi je Vitez dostavio. Tad sam sagnula glavu i počela birati broj.

Prislonila sam mobitel na uho.

I začula Vitezov miran i dubok glas: - Sebring, ostavite poruku.

Poruka koju sam ostavila bila je blaga i izrečena drhtavim glasom: - Dušo, ti me još nisi ni poljubio.

Tad sam se osjetila glupo, uplašeno, uzvišeno, tajanstveno i tjeskobno - ne samo zbog ovog dobrog osjećaja, koji je često bio ispravan, često me i plašio, a ponekad zbunjivao. Mučilo me to da mi on toliko toga daje, bez obzira na to o čemu se radilo, a da ja neću ispuniti njegova očekivanja. Pritisnula sam dugme da prekinem poziv i zurila u svoju guzu.

Udahnula sam i pažljivo, sa strahopoštovanjem, odložila novostečenu zalihu u sobu prije nego što sam si na brzinu spravila sendvič, pojela ga i pripremila se da dočekam mušteriju na svojem slatkim, izrezbarenom, u bijelo obojenom, otkačenom stoliću koji mi je darovala prijateljica kad se preselila k suprugu i izjavila kako nema šanse da će njegova guzica sjediti za tim stolom.

Jahala sam slona. Bio je bijel, podignuo je surlu i oglasio se.

Ja sam bila u svojoj novoj crvenoj haljini, cipelama i naušnicama i hihotala sam se.

I čula sam kako mi negdje zvoni mobitel.

Otvorila sam oči i opazila da sam u mraku. Čula sam da mi je mobitel prestao zvoniti i žmirnula prema budilici. Ponoć i trideset.

U dnevnom boravku čula sam zvuk portafona. Koji je ovo sad vrag?

Odbacila sam sa sebe nov pokrivač koji je bio nježan, mek i usto s cvjetnim uzorkom (u redu, imala sam više stvari s cvjetnim uzorkom, ali ostalo se nalazilo u drugoj prostoriji, pa se ne računa). Bila sam pospana, definitivno omamljena i požurila sam u svijetloplavom gornjem dijelu pidžame ukrašenom ružičastim točkicama, kratkim hlačicama i ružičastom košuljicom prema dnevnom boravku.

Upalila sam svjetlo, zgrabila slušalicu sa zida pokraj vrata i promrmljala: - Tko je?

- Anya, mala, ovdje sam već pet jebenih minuta. Sigurno si spavala kao zaklana. Otvori mi vrata.

Ostala sam bez daha.

Vitez.

Trepnula sam. Tad sam se stresla i pritisnula dugme da mu otvorim ulazna vrata.

Čula sam iz slušalice kako su se vrata otvorila, a potom ni zvuka.

Vratila sam slušalicu na mjesto i zurila u nju.

Nije me nazvao nakon posljednje mušterije. Nije me nazvao između dviju mušterija. Nije me uopće nazvao, čak mi nije napisao ni poruku. To me razočaralo i malčice uplašilo. Ali otišla sam na spavanje s mišlju da njemu dan započinje onda kad meni završava i zato sam jednostavno morala prijeći preko toga jer mi tog dana očito nije htio pokazati kako se igraju igrice.

Sad je prošla ponoć i on je stigao.

Ovamo.

Svake će sekunde biti tu. Uputio se dizalom (možda).

A meni je frizura bila u neredu, nisam imala šminku na sebi i bila sam u pidžami. Oh, Bože!

Sledila sam se od panike dok mi je milijun misli jurcalo kroz glavu. A ništa od toga nisam mogla promijeniti - primjerice, nisam se mogla presvući, skinuti maskaru, počešljati kosu, oprati zube ih se namirisati - jer sam začula kucanje na vratima.

Došla sam do vrata pokraj kojih sam ionako stajala, pogledala kroz špijunku i opazila kako Vitezova zgodna glava zuri očito u kvaku na mojim vratima.

Ponovno je u tamnom odijelu. Ovoga puta košulja mu je bila iste boje kao i njegove oči.

Bože, Bože, prezgodan je.

Ponovno se začulo kucanje na vratima. Nestrpljivo.

Poskočila sam, otključala sigurnosnu bravu, okrenula kvaku i uklonila zasun. Kad sam položila ruku na kvaku, osjetila sam kako mi se već okreće u ruci.

Skočila sam kad su se vrata otvorila i kad je Vitez uletio unutra.

Pogledala sam ga i opazila mu na licu neku izrazitu silinu, pa sam šapnula: - Dušo, je li sve?...

Nisam stigla dovršiti, jer mi je obujmio čeljust rukama i toliko me čvrsto privukao k sebi, da sam stajala na vršcima prstiju dok mi je glava istodobno padala.

Tad je silovito spojio usne s mojima.

Grлено sam se oglasila, podignula ruke i stegnula prste oko njegova revera. Jezik mu je iskočio uz moje usne. Otvorila sam usta i on je prodro u njih. Oh, Bože, kako je taj okus bio *dobar*.

Zajecala sam držeći se čvrsto za njegove revere dok su mi noge slabjele i tijelo se naginjalo prema njemu.

Poharao mi je usta jezikom i ne mogu naći bolju riječ da to opišem. To je to, *poharao*. Tu slatku aktivnost izvršio je poljupcem koji je bio tako vlažan, silan, dug, zahtjevan i *zadivljujući*.

Stenjala sam uz njegova usta odmičući jednu ruku s revera kako bih je podigla uz toplu, glatku kožu njegova vrata i potom u meku i gustu razbarušenost njegove kose. Utisnula sam torzo što sam dublje mogla u njegov, još uvijek se pridržavajući za njegov sako, dok je on držao ruke na mojoj čeljusti.

Predala sam se poljupcu. Vitezu. Svu me obujmio rukama. Njegov daroviti jezik cijelu me poharao.

Odvojio je usta od mojih i ja sam mijauknula i negodovala što se odmiče od mene. To je postala moja svrha postojanja. Samo postojanje. Istodobno su mi prsti bili spleteni u njegovoj kosi, a ja sam mu se još više približila u neverbalnom naporu da mu prenesem ovu poruku.

Osjetila sam njegov topao dah na usnama, disao je brzo, a ja sam sporo otvorila oči da se zagledam u Vitezove koje su bile tamne i gladne.

- Sad sam te poljubio, mala. Osjećaš li se bolje? - upitao me hrapavim glasom i tako... *jebeno...* prekrasnim.

Htjela sam se nasmijati jer je bilo smiješno. Bilo je i slatko. Ali nisam mogla.

Mogla sam se samo držati za njega i izustiti: - Da.

Prelazio mi je pogledom preko lica, a ona mračna silina slagala se sa silinom kojom mi je međunožje postajalo sve vlažnije, kad me upitao: - Sviđaju li ti se haljine?

- Da - odgovorila sam sva zadihana.

- Dobro - šapnuo je i nastavio šapatom: - Moram se vratiti, mala.

Treptala sam i prsti su mi se opet stegnuli u njegovoj kosi.

- Molim?

- Radim, Anya. Imam svakakvih sranja za obaviti. Nisam imao vremena. Ugrabio sam ga da zaslužim zahvalnost s tvoje strane, a sad se moram vratiti.

Nisam se ni pomaknula. Samo sam ga gledala i gledala u oči. To je potrajalo nekoliko trenutaka prije nego što je promrmljao: - Moja mala ne želi da odem.

Ne. Nisam htjela da ode.

To mu nisam rekla. Pustila sam da mi tijelo razgovara s njim i ono mu je stalno prenosilo poruku da ostane tu i nikamo se ne miče.

- Rekao sam ti, mala - kazao mi je nježno. - Kad te poljubim u usta, trebat će nam vremena da se tomu posvetim kako valja. Poslala si mi slatku poruku, nisam mogao čekati, pa zato sad nismo imali vremena za to. Ovo je totalno u kurcu, ali sad stvarno moram poći.

Ukrao je vremena i prevalio toliki put samo da me vidi.

Bože.

Bože!

To mi se sviđjelo. A sad je morao ići.

Zato sam se odmaknula i sklonila mu ruku iz kose dok sam šaptala: - U redu, dušo.

Njegovi palci su mi još uvijek bili na čeljusti i milovali mi obraz. Tad se sagnuo, prešao nosom uz moj, a potom podignuo glavu da me poljubi u čelo.

Ponovno je privukao moje lice k sebi.

- Čujemo se, mala.

- Čujemo se, Viteže.

Nježno me stisnuo prstima, a potom me pustio i otišao. Ispratila sam ga, zaključala vrata, ugasila svjetlo, okrenula se leđima prema vratima i zurila u svoj mračni dnevni boravak. Omotala sam ruke oko trbuha i nasmiješila se. Ovo je golemo.

8. POGLAVLJE

JEBOTE, DRŽI SE

Izišla sam na gotovo ljetni zrak kasne ožujске večeri. Bila je subota, malo iza deset. Prije pet minuta primila sam obavijest preko portafona: Hej. Upadaj u auto kraj pločnika i dođi do „Sladea”. I to je bilo to.

Bez pozdrava, bez uvoda, a po elektroničkom kliku znala sam da je već otišao.

Uzela sam torbicu, pojurila do kupaonice da se još jednom pogledam, otvorila torbicu vidjeti jesam li ponijela sve što mi treba i požurila dolje.

Auto je bio dug, velik, crn i sjajan. Parkiran tako da zauzima dva mjesta. Pokraj njega čekala me mrcina u crnoj košulji, crnim hlačama, crnom puloveru i mrka pogleda.

- Ženo, straga je sve puno, ti ideš naprijed - izjavio je kad sam se približila i otvorio mi suvozačeva vrata.

Tom mrkom pogledu uzvratila sam osmijehom jer, kao prvo, bila sam fantastično odjevena. Drugo, očekivala me jebeno dobra večer s prijateljicama. I treće, nakon tri dana kratkih poziva mobitelom, nikakvih poziva tijekom dana i ostatka vremena tijekom kojeg uopće nisam vidala Viteza, večeras je došao tren da se susretnemo.

Uvukla sam se unutra i odmah se okrenula otraga gdje su sjedile Viv i Sandrine i gledale me onako skockane i sa širokim osmijesima na licima.

- Ta... haljina... ti je... *opasna!* Oh, *Bože!* - vrisnula je Sandrine.

- Bez zezanja, jebote, stvarno ti ne laže - složila se Viv. Široko sam se osmjehnula i šapnula: - Znam.

I na njihovim licima zasjali su široki osmijesi. Znale su za haljine jer sam im ispričala. Zapravo, sve sam im kazala i zato su obje, razumljivo, promijenile mišljenje o Vitezu Sebringu.

Snagator je ušao, okrenuo svoj panj od vrata i uputio mi mrk pogled.

- Ženo. Zaveži se - zarežao je.

Pogledala sam prema curama, a potom se okrenula i učinila onako kako mi je mrcina naredila.

Mrcina je ubacio auto u brzinu čim je čuo klik pojasa i mi smo krenuli. Potom je posegnuo u unutarnji džep sakoa, izvukao mobitel, rasklopio ga i počeo pritiskati dugmad. Sve je to radio ne skidajući pogled s ceste.

Skretao je udesno kad je kazao: - Hej. - Potom je uslijedila stanka. - Da, ovdje je. - Opet stanka. - Crvena. - Stanka. - Kasnije.

Zaklopio je mobitel i gurnuo ga natrag u džep.

Ali ja... Ja sam prestala disati.

Crvena.

On mu je sve referirao.

Vitez je želio znati koju sam haljinu odjenula.

Okrenula sam glavu i pogledala djevojke.

Iskolačile su oči i još uvijek se široko osmjehivale.

Znale su ono što ja znam.

Zahihotala sam se.

I one su se također zahihotale.

Mrcina je promrmljala: - Sranje. Ja sam se glasnije zahihotala. I one su se glasnije zahihotale. Mrcina nas je odvezla do „Sladea“.

Sjedila sam u našoj VIP loži držeći čašu martinija u ruci zajedno s ostacima bombona od limuna kad su tri prijateljice s kojima sam razgovarala, od dvadeset i pet koliko sam ih pozvala, pogledale preko mog ramena.

Znala sam o čemu se radi.

Bilo je kasno. Provela sam sate i sate ovdje. Ponoć je već davno prošla. A meni su ostala samo četiri bombona od limuna. On je napokon stigao.

Okrenula sam se i opazila ga u košulji boje patlidžana i crnom sakou, a tad sam pravodobno podignula glavu da vidim kako on spušta svoju prema meni, i to tik prije nego što mi je dodirnuo kožu golog ramena.

Ponovno sam osjetila one žmarce, popeli su mi se do lubanje i spustili do dna kralježnice, šireći mi se pritom preko struka, kukova i guze.

Bože, divno je.

On je podignuo glavu jedva centimetar i pogledao me u oči. - Hej - šapnula sam, a to se čulo čak i u bučnom klubu. Toliko mi je bio blizu.

- Pristaje ti - uzvratio mi je šapatom.

- Da - potvrdila sam ono što je bilo očito. Haljina mi je savršeno pristajala. Kao da je krojena po uvjeri.

Prešao je pogledom preko mog ramena i uspravio se, ali ja sam osjetila vrelinu njegova tijela na leđima dok mi se približavao.

- Dobra večer, dame - pozdravio ih je mirno, ali glasnije, da ga se čuje uz bučnu glazbu.

Skrenula sam pogled s Viteza na cure i vidjela da zure s različitim stupnjevima šoka i čuđenja.

- Viteže - sad sam i ja glasnije govorila pa ih po redu upoznavala s njim. - Ovo su Monica, Helen i Christie.

Podignuo je bradu.

Monica je progutala pljuvačku.

Helen je zacvrkutala: - Hej.

Christie je brzo mahnula, usne su joj se pomaknule, ali nije se čuo nikakav glas. Jedva sam se suzdržala od hihotanja.

- U redu. Ti si zgodan, haljina ove cure do mene je opaka, a ja besplatno pijem u VIP loži i, samo da znaš, to te već uzdiglo iznad onog kretena i majmuna od tvoga brata. E sad, shvaćam da ti je on brat, a ja sam Anyina i Sandrinina sestra, iako su nam izgled i krv različiti, ali ipak mislim da razumiješ što ti želim poručiti.

Viv je izvodila svoj lukavi napad sa strane, a derala se prema Vitezu kako bi se uvjerila da je unatoč bučnoj glazbi čuo ovu važnu poruku.

Okrenuo je glavu prema njoj. Srce mi je stalo. Christie, Helen i Monica mudro su se i užurbano udaljile.

- Skužio sam - odgovorio je Vitez.

- Možda postoji neki paralelni svemir u kojem moja Anya nosi jeftine cipele i skuplja novac za jebeni mobitel, ali to se ne odvija ovdje. Iako proživljava pravu parodiju. Drago mi je da sređuješ to sranje - nastavila je, i to opet glasno.

Osjetila sam Vitezovu ruku oko struka i promatrala kako mu se usne trzaju, ali ništa nije odgovorio.

Ja, ipak, jesam.

- Viv, sad je pravo vrijeme da *začepiš*.

- Muškarci razumiju izravnu komunikaciju. Samo kuje pričaju u šiframa - odvrtila je.

Vitez me jace stegnuo rukom i privukao k sebi.

Svidjelo mi se to, osjećaj je bio dobar. Htjela sam uživati u tome.

Budući da mi je prijateljica lagano išla na jetru svojom izravnošću, zaštitničkim raspoloženjem i ludošću, ja sam umjesto uživanja odgovorila Viv: - U redu, prilično si izravno rekla ono što si imala reći. A sad... *začepi*.

- Kupio ti je tu haljinu, cipele, što znači da mu se toliko sviđaš da ništa što ja kažem to ne može umanjiti - Vivica mi je brzo uzvratila.

- Mislim da to ne bi trebalo testirati, zar ne? - glasno sam joj predložila.

- Koliko god mi ovo bilo zabavno - ubacio se Vitez - ukrast ću vam je na sekundu, ako nemate ništa protiv.

- Slobodno - Vivica se velikodušno složila s tim, pružajući ruku prema nama.

Dobro je što me Vitez odmah odvuкао u mračan kut gdje smo mogli uživati u privatnosti - radilo se o separeu tik uza zid, a nikoga nije bilo u blizini. Sa sigurnošću sam znala da ne želim da mi u blizini bude suluda Viv. Dobro je bilo i to što je Sandrine bila malčice pripita pa je plesala sama na podiju, a to je i inače bio njezin stil. To neće dugo potrajati jer će joj se naposljetku pridružiti jedan, dva, pet ili dvanaest tipova. Ali mislila sam na to da je dobro što nije uz mene jer me tako neće moći osramotiti. Posljednja je dobra vijest bila ta da je Vitez *uza me*. Napokon.

Loših vijesti nije bilo.

Došli smo do kuta i Vitez me okrenuo tako da sam shvatila da želi da smjestim guzu na sjedalo, što sam i učinila. On je došao do mene, blizu. Položio je ruku na naslon separea i usmjerio pogled prema nečemu na podiju, nešto mu je privuklo pozornost i on je podignuo bradu.

Gledala sam ga u oči i vidjela konobaricu kako juri prema nama.

Osjetila sam da će mi čaša iskliznuti iz ruke. Oborila sam pogled i opazila da je Vitez pridržava, a tad sam gledala kako je predaje konobarici.

- Anya će do kraja večeri piti mineralnu - naredio je, a ona je kimnula i brzo se udaljila.

Pogledala sam Viteza.

- Molim? Zašto? Imam VIP karticu. Kathleen mi ju je donijela. Nikad prije to nisam imala. Moram se malo uživjeti.

- Mala, ti si moja. Svaki put kad si u „Sladeu” imaš VIP status i besplatna pića.

Oh. Super.

- Stvarno? - upitala sam.

Zurio je u mene, a onda je odmahnuo glavom i uzdignuo kut usta.

Pretpostavila sam da je to odgovor jer mi ništa više nije rekao, a iako je odmahivanje glavom negativna gesta, nagađala sam da je odgovor zato potvrđan.

Budući da on nije ništa rekao, ja jesam.

- Zašto mineralna, Viteže? Nisam pijana. Nisam čak ni pripita.

- A takva nećeš ni postati. Jebat ću te pijanu, mala, ali ne prvi put.

Kao da mi je netko izbio sav zrak iz pluća.

Vitez je nastavio s pričom. - Dakle, ostatak večeri voda. Kužiš?

Kimnula sam.

Prelazio mi je pogledom preko lica.

Tad me upitao: - A imaš li ti nešto za mene?

Zurila sam. I onda se uspaničila.

Dao mi je vozača, VIP ložu i počastio s četiri pića (uz neiscrpne zalihe mineralne, da ne spominjem sad haljinu koju sam odjenula itd.). Zar sam trebala donijeti nekakav dar u znak zahvale?

- Uh... - promrmljala sam i zastala.

- Anya, nisam te vidio od utorka. Istina.

- Znam - nekako sam uspjela vikom nadjačati glazbu.

- I ti nemaš ništa za mene?

- Hm... - započela sam, stala i ugrizla se za usnicu.

On je trznuo usnom, još više mi se približio licem i naredio mi: - Mala, jebote, želim da me poljubiš. Oh. Bože. Oh, Bože!

Ja njega nikad nisam poljubila, a on je mene samo jednom. A kad je to učinio, nisam mu istinski to uzvratila. Samo sam se prepustila.

Oh, Bože.

Bože!

Pa, jebi ga. Ako ne izvedem ovo kako treba, srušit će mi se samo cio svijet. Bez pritiska. Kvrugu.

Podigla sam mu ruku do vrata, zabacila glavu, pogledala ga u oči i spojila usne s njegovima.

Sklopila sam oči kad sam namirisala njegovu kolonjsku vodicu. Bože. Predivno.

Prelazila sam mu jezikom duž usana.

Tad je iznenada omotao ruku oko mene. Torzo mi je bio tik uz njegov, a tijelo izvijeno i nagnuto prema njemu. Djelomično sam mu se našla u krilu, a on mi je drugu ruku uvukao u kosu dok mi je gurao jezik u usta. Zapravo, *on* je ljubio *mene*.

Poharana.

Jednom sam to osjetila.

Očajnički mi je nedostajalo.

Ruke sam mu položila na ramena, a jednu pritom gurnula u kosu. Držala sam se i vraški uživala u ovoj vožnji.

Prekinuo je poljubac, okrenuo mi glavu i tako je premjestio da su mi usne sad bile na njegovu uhu, a njegove na mom.

- Kad god me vidiš, Anya, za četiri dana, četrnaest dana ili četiri sata, moraš me ljubiti - zarežao mi je na uho.

- U redu - šapnula sam i ja njemu na uho.

Ruku koju mi je držao na struku spustio je na bok, a potom još niže, dok mi je mrmljao na uho: - Moja mala i bomboni od limuna.

Zadrhtala sam.

- Kad te budem jebao pijanu, uzmi nekoliko tih bombona od limuna.

Opet sam se stresla i šapnula: - U redu.

- U redu - odvratio je šapatom. - Jebote. Kako jebeno slatko. Malčice sam okrenula glavu da mu mogu pomirisati vrat. Nisam imala pojma o čemu se radi, ali tko god je osmislio ovu njegovu kolonjsku vodu treba dobiti odlikovanje, vlastiti otok ili državicu.

Vitez, koji nije propuštao puno toga, nije propustio ni činjenicu da ga mirišem.

- Sviđa ti se? - upitao me.

- Da - šapnula sam.

- Dobro - šapnuo je i stisnuo me rukom. Tad me opet stegnuo, ali to me nije opustilo jer je bilo drugačije izvedeno i zato sam odmaknula glavu da ga pogledam iz profila.

Bio je usredotočen na još nešto osim mene, pa sam okrenula glavu i opazila kako mu mrcina daje znak rukom.

Osjetila sam kako se Vitez pomaknuo i vidjela da je trznuo bradom i pritom me pogledao.

- Moraš ići - rekla sam nježno.

Prelazio mi je pogledom preko lica, a onda me pogledao u oči.

- Da - odgovorio je blago.

Nagnula sam glavu u stranu. - Vidimo se poslije?

- Definitivno. Nasmiješila sam se.

Pogled mu je zastao na mojim ustima. Primaknuo se i prešao usnama preko mojih.

Tad se odmaknuo i pogledao me u oči. - Jesi li odjenula crvenu zbog mene?

Iz nekog razloga iznenada sam se osjetila plahom, ali sam mu ipak odgovorila: To ti je omiljena boja.

Odmah sam bila nagrađena. Crte lica su mu se razblažile, oči dobile onaj taman sjaj, a prelijepe usne šapnule: - Mala.

U tom trenu odlučila sam da će mi se u garderobi naći još više crvenih odjevnih predmeta.

Nisam se ni snašla, a već sam bila na nogama, držao me za ruku i vodio prema Vivici.

- Sad si ti zadužena za nju - obavijestio ju je.

Široko se osmjehnuo prelazeći mi vršcima prstiju preko kuka dok me na sekundu gledao izravno u oči. Tad je nestao.

- Jebote... ja ga... *volim* - izjavila je Viv i ja sam skrenula pogled s mjesta na kojem je Vitez maloprije stajao na nju. Brza prosudba. Kao iz kakva lošeg romana.

- Ne raspoložem još svim podacima o njemu - podsjetila sam je. - A ti si u njegovu društvu provela, koliko ono, sekundu?

- Curo, znam samo ovo: taj tip trebao bi biti jebeni terorist da ga ja ne... *volim*.

- Zašto? - upitala sam.

- Uh... pa ta haljina? - odgovorila je. Dobar razlog.

- Trenutačan izraz tvoga lica - nastavila je. Još jedan dobar razlog.

- Činjenica da je ušetao u klub pun prekrasnog svijeta, većinom žena, i da nije skidao pogled s tebe od trena kad sam ga opazila do trenutka kad je otišao.

Osjetila sam neku milinu u trbuhu.

- Stvarno? - šapnula sam, a riječi mi je rasula glasna glazba, ali ona je pratila moje usne i kimnula mi.

Vitezova pobjeda.

Pogledala sam u pod i tajanstveno se nasmiješila, više onako za sebe, nije se radilo ni o kakvoj tajni, ali tako sam se osjećala. Vivica je nastavila.

- Dovoljan ti je jedan pogled prema Nicku da vidiš kako je tip totalni govнар. Kad pogledaš Viteza, da, vidiš da s njim nema zajebancije, ali osim toga vidiš i to da ima stila, odrješitosti, samopouzdanja i novca. Ovo posljednje je zato što se trudi, muči i zarađuje, a to drugima ne stavlja pod nos i ne pravi se važan.

- Već sam odlučila da ću istražiti o čemu se ovdje radi, Viv - podijelila sam s njom nešto što već zna, dovoljno glasno kako bi me čula i s nadom da drugi oko nas neće čuti. I to su mi bile prijateljice, ali ovo što sam govorila povjerava se samo najbližem čoporu.

- Da, samo ti kažem da ćeš doznati neka sranja o tom tipu zbog kojih ćeš iskočiti iz svoje kože. Ti se probij, curo, i dođi do druge obale. Jer ako se on nastavi ponašati ovako kako se sad ponaša s tobom, a ne govorim samo o haljinama i svemirskim mobitelima, nego o osjećaju da ti cio svijet nestaje pod nogama dok on sjedi pokraj tebe u separeu najposjećenijega denverskog kluba, onda će ti se i te kako isplatiti.

- Što misliš reći time da ću doznati za sranja zbog kojih ću iskočiti iz svoje kože?

Osvrnula se oko sebe, a onda me povela u stranu i odvojila od prijateljica koje su stajale pokraj nas. Tad je započela s pričom.

- On ti je započeo s automobilskim utrckama i za tili čas postao vlasnik kluba. S dvadeset šest godina već je uspješan gazda kluba. On je vlasnik svega što vidiš oko sebe i, koliko mi je poznato, nikome ne mora polagati račune. To znači da nema ulagača i da je on vlastiti novac potrošio na uređenje i vođenje ovog kluba. Nemam pojma koliko točno, ali znam da su samo stakla bila preskupa, pa nagađam da je, po toj logici, potrošio milijune na klub. Ne znam ništa ni o utrckama, ali mislim da se tako ne postaje milijunaš. Vozi Aston Martin. Vlasnik je luksuznog i skupog stana, šalje vozača po svoju curu i njezine prijateljice. Toliko je jebeno samozatajan da *nitko* ne zna ništa o njemu, vjeruj mi, raspitivala sam se. On je vlasnik „Sladea”. Brat mu je kurvin sin. Vozi odličan auto. Ne izlazi s curama, ali bira s podija i može se nasititi pičke do mile volje. Nijedna od tih kučki ništa ne govori, ali dovedi ga i pokaži im ga i svaka se smiješi. I nitko, mislim nitko, tko sve to ima, sve to čini, a da pritom nitko drugi o tome nema pojma, ne može biti bez tajni. I to krupnih. Zato će te on izluditi, Anya, i kad te tajne počnu izlaziti na vidjelo, ti se samo drži i izdrži. Shvaćaš li me?

Zurila sam u nju.

Tad sam je upitala: - Pičke do mile volje? Zabuljila se u mene i naglasila: - *Mile volje*. Oh, Bože moj.

- Mala, curo, slušaj me sad - rekla je brzo, zgrabila me za ruku i znala sam da se vidi kako pucam po šavovima ne samo iznutra nego i izvana. Usmjerala sam pozornost na nju, a ona je nastavila:

- Znaš me. Znaš da ja obavim svoj domaći rad. Prestao je s tim prije dva tjedna.

- Jesi li sigurna? - upitala sam.

- Nisam. Nisam detektivka i ne pratim ga kući. Ali poznajem ekipu koja praktički živi ovdje. Vidaju ga, poznaju ga i znali bi da je u nekoj akciji. Već neko vrijeme nije se poslužio sa svoga švedskog stola.

Okrenula sam glavu u stranu. - Ne izlazi s curama?

- Tako kažu.

- A što to znači?

- Ako mu se sviđaš, onda će ti kuhati kod kuće. Ako ništa više ne želi, onda ti to kaže i ti ideš kući.

Kuhati kod kuće? Oh, Bože.

Vivica mi je stisnula ruku. - Mala, odveo te do Wynkoopa. I ne moram te podsjećati da ti je kuhao, ali da te još nije *odradio*.

- Oh, Bože.

Sad mi je protresla ruku. - Mala, slušaj me. Haljine, mobitel, auto, VIP loža, to *nije* njegov stil. Wynkoop *definitivno* nije. Podaci još uvijek pristižu, ali sporo i nema puno materijala. Ne bi bilo tako da se on mnogo vrzma po gradu. Ljudi bi ga vidjeli i priče bi kružile. A to se nije dogodilo. Njegov je život klub i stan. Djevojke dođu i odu i poslije se često više ne vraćaju onamo. A sigurno mu ne dolaze u stan na odrezak, prisan i intiman razgovor o pokojnim roditeljima, spavanac, da bi ih poslije izveo van i poslao kući bez poljupca. Niti se, koliko je meni poznato, pojavljuje pred stanovima djevojaka u gluho doba noći kako bi napokon udijelio taj poljubac i dobio ga. Zapela si mu za oko, privukla si ga. Da je on veliki jebač, onda bi njegove cure vrvjele ovim ložama i to bi se često događalo. Koliko sam ja čula, *ti* si prva koju je pustio u osobnu ložu.

Sad sam razmatrala je li bilo pametno podijeliti s njom te informacije o susretima s Vitezom, ali, jao meni, već je bilo prekasno za takva razmišljanja.

- Zašto mi ovo nisi ispričala prije izlaska? - upitala sam je.

- Zato što sam ga htjela vidjeti s tobom da doznam što ono ostalo znači. Sad znam. Privukla si ga, i to ne samo za jebanje. Jednostavno si *ga privukla*.

Pogledala sam preko njezina ramena i glasno promrmljala: - Pogledaj konobaricu.

Viv mi je pustila ruku i okrenula se na moju stranu. Nasmiješila sam se konobarici koja mi je dolazila ususret i preuzela svoju mineralnu.

Viv se okrenula prema konobarici i prilično je smjelo upitala: - Znaš li ti je li Sebring dosad primao ženske u svoju VIP ložu?

Oh, Bože, Viv i njezina znatiželja. Bila je pomoćnica u *catering*u i voditeljica organiziranja banketa u jednom otmjenom hotelu, a zapravo je trebala biti istraživačka novinarka.

Konobarica je problijedjela, uspjela sam to opaziti unatoč klupskoj rasvjeti.

Udaljila se i pristojno odgovorila: - Gospodin Sebring ne dopušta širenje tračeva.

- Nećemo to dalje rastrubiti - uvjerala ju je Viv.

- Ne smijem riskirati - odgovorila je. - Žao mi je, ali kad kažem da gospodin Sebring ne dopušta širenje tračeva, to znači da, dozna li da je to krenulo od mene, ja ostajem bez posla.

Opa. Zanimljivo.

Viv me pogledala. - Vidiš o čemu ti govorim?

Pogledala sam je iskolačenih očiju, a potom se opet osvrnula na konobaricu. - Žao mi je, nije te htjela dovesti u neugodnu situaciju.

- Ako vas nešto pita, recite mu da vam ja ništa nisam kazala - izjavila je i ja sam osjetila kako mi se obrve skupljaju.

Ali odgovorila sam: - U redu.

- Velika je stvar što sam počela raditi u ložama. Za to odabire samo najbolje cure, one prave. Ovo mi je prvi put da radim na ovakvu mjestu. S ovakvim odjelom dolazi i bonus zato što su pića ponekad besplatna, to se zna dogoditi i s taksijem, a nekad zaborave ostaviti napojnicu. Bogatašima se to često događa. Čak i zvijezde toliko toga dobiju besplatno da znaju, recimo to tako, „zaboraviti” na napojnice. Barem su mi tako ispričale djevojke koje rade u VIP ložama. Gospodin Sebring zato nam daje dobre bonuse. I to veće od bilo kakvih napojnica, a daje nam ih čak i kad njih primimo, kao što je slučaj s vašim prijateljicama večeras. Ja želim nastaviti s ovim. Imam dijete. I dobro bi mi došao ustaljen bonus. Znaite, tu mu je cura, njezine prijateljice su znatiželjne i on bi mogao povezati dva i dva, shvatiti da ste me ispitivale, a onda pitati mene jesam li što izlanula. Reći ćete mu da nisam, u redu?

- U redu - rekla sam tiho, ali ona me svejedno čula. Znala sam to po olakšanju koje sam joj opazila na licu, a shvatila sam i da je već sigurno vješta u hvatanju podataka usred glasne glazbe jer je imala prakse.

- Ako vam bude trebala još koja mineralna - nagnula je glavu prema mojoj boci, a potom pogledala Viv s napola punom čašom martinija - ili martini Grey Goose - nasmiješila se odvažno pokazujući da je zapamtila Vivinu narudžbu - samo me pozovite. U redu?

- Da - odgovorila je Viv.

- A ja ću mu reći da dobro obavljaš svoj posao - dometnula sam, ali ona je odmahнула glavom.

- Ne morate. On sam to vidi. Gleda nas. S prozora. On, ili neki od njegovih momaka, sve vidi. Zato mislim da bi vas mogao pitati jesam li možda nešto izlanula ako me sad ugleda s vama ili to opazi neki od momaka koji će mu odmah otići na raport, zato što mu sve govore.

- Pa, ako si nervozna, ne moraš biti blizu nas, draga - kazala sam joj.

Kimnula je. - Nemojte se naljutiti, ali pravila gospodina Sebringa vrijede za sve, bez obzira na to o kojoj se zvijezdi radi, i zato sad moram prošetati uokolo jer se prema svakome u loži moramo odnositi s jednakom pomnjom.

- Hajde onda, slobodno - rekla sam joj. Opet je kimnula, nasmiješila se i udaljila.

Pogledala sam Viv i opazila da ona gleda prema konobarici. Tad je okrenula glavu prema meni i široko mi se osmjehnula.

- Ti si zvijezda.

- Uh, Viv, zar ti ne misliš da je to čudno?

- Uh, Anya - nagnula se - *da*. Što sam ti rekla? Ovaj tip *zna* što radi.

To mi se nije sviđalo.

- Ne sviđa ti se to.

Trepnula sam, trznula glavom i zaboljila se u Viv.

- Daj, ostavi me na miru - naredila sam joj.

- Curo, znam te osam godina, a najbolja si mi prijateljica sedam godina i tri četvrtine od tih ukupno osam. Nije moguće da te ostavim na miru. Zato ću ti ponoviti, ali ovoga puta koristeći jedan primjer. Sandrine. Obje šest godina pratimo kako se ta cura nastoji dočepati zlatnog kokota. Ti si svog uhvatila. Slušaj što ti teta Vivica kaže, bez obzira na to koliko bi vožnja s njim mogla postati gadna: samo se jebeno drži.

Uspravila sam se. - Vitez nije zlatna koka. Primaknula se, ozbiljna izraza lica. Toliko ozbiljna, da sam zadržala dah.

- Jest. On je apsolutna, stopostotna... zlatna... koka. To se odnosi na haljine, mobitele, vrhunske jebene stanove, Aston Martine i prekrasnog muškarca koji vidi samo tebe, i to toliko da cijeli svijet nestaje kad ste zajedno, pa čak i samo pet minuta. Malo je žena koje takva tipa upoznaju u životu jer je malo takvih tipova. Još je manje žena koje to prepoznaju, pobrinu se da se održe i pomaknu nebo i zemlju da se to sačuva. Slušaj me sad. Samo. Se. Jebeno. *Drži*.

- U redu, teta Vivice - šapnula sam.

Naslonila se, široko se osmjehnula i naredila: - Vrijeme je za narudžbu.

Udahnula sam.

Tad sam se složila: - U redu.

Spustila je pogled na moju ruku, a potom me pogledala u lice.

- Mineralna? - upitala me.

- Vitez ne želi da se napijem - odgovorila sam.

Ponovno se široko osmjehnula. Ovoga puta sporije. Znalački. Opazila sam kako su joj oči postale toplije.

- Samo me nazovi ako poželiš nestašluke. Zakolutala sam očima.

- Briga me i ako te natjera na potpisivanje ugovora, a onda te tuži jer si sve meni izlajala. Želim znati kakav je taj tip u krevetu.

- A da napravimo ovako krenula sam s prijedlogom. - Osmislimo tablicu s ocjenama i tako ću ti onda samo odati broj koji će ti sve kazati, a ja neću biti tužena ni za što.

- Prva mogućnost, on je govno o kojem ne treba trošiti riječi, pa ćeš ga napucati zadržavajući pritom mobitel, cipele, torbice, haljine i ostalo - odmah je rekla i nastavila: - Drugo, sranje je, ali ne toliko da bi zbog toga vrijedilo ostati bez stana, vožnji i VIP lože. Treće, sranje je, ali ima i lijepih trenutaka s njim. Četvrto, donekle je sranje, ali samo zato što ti smatraš da je ovo nešto novo, da se treba uhodati i da će s vremenom postati bolje. Peto, sredina i nešto što gura. Šesto, malo iznad prosječnog i obećavajuće. Sedmo, usrećuje te, ali još ima prostora za poboljšanja. Osmo, sve je dobro i postoji mogućnost da će biti još bolje. Deveto, potresao te do temelja. Deseto, stvorio je neke nove temelje i svjetove, a ti se ne želiš buditi iz tog sna. Dobra ljestvica?

- Nisam sigurna da ću je uspjeti upamtiti.

- Pa, ja sigurno hoću i zato se ne brini. Podsjetit ću te kada dođe vrijeme za to.

Sigurno hoće. Prasnula sam u smijeh.

Viv mi je položila ruku oko struka, primaknula me k sebi i također prasnula u smijeh.

Ja sam njoj položila ruku oko struka i prestala se smijati kad sam otpila gutljaj svog San Pellegrina s limunom.

Tad sam okrenula glavu, zabacila je centimetar unatrag kako bih pogledala svoju curu ravno u oči, prignula se i šapnula: - Da samo znaš koliko te volim.

- I ja tebe također volim. I, mala, samo da ti kažem, ovaj tip nije šala, ne igra se s tobom, ispunjava svoja obećanja i ništa ne mulja. Da sam na tvome mjestu, ja bih pala na koljena i zahvalila se Bogu. Zaslužuješ samo najbolje, otkako si se rodila. A od sedme pa nadalje samo jedeš govna i sad radiš kao mazga za ono malo dobrih stvari koje si možeš priuštiti svojom zaradom. Ako je on konačno sunce koje se pojavilo na tvom obzoru, onda ću svog prvog dečka nazvati po njemu. Istina, to neće biti teško jer lik ima jebeno ime, nije neki Herbert ili slično. Ali, ipak ti to kažem.

Nasmiješila sam se i pogledala je u svijetlosmeđe oči.

Ona se nasmiješila i pogledala u moje sive.

Tad se vratila ispijanju martinija.

Ja ispijanju mineralne.

Onda sam je upitala: - Jesi li za ples? Vivica je odgovorila: Svakako. Odložile smo pića i krenule prema podiju.

Petnaest minuta kasnije na podiju sam osjetila nečiju nepomičnu ruku na križima.

Okrenula sam vrat i trepnula spazivši mrcinu.

Prignuo se i kazao mi na uho: - Vitez želi da se udaljiš s plesnog podija.

Ovo sigurno nisam dobro čula.

Zato sam se primaknula još uvijek se njišući u ritmu glazbe i glasno odvrtila: - Molim?

Držao mi je usta blizu uha, ruku na križima i ponovio: - Ženo, Vitez želi da se udaljiš s plesnog podija.

Odmaknula sam se, pogledala ga u oči i upitala: - Udaljim?

Kimnuo je. - Aha.

- S plesnog podija?

Još jednom je kimnuo. - Aha. Koji je sad ovo vrag?

- Zašto? - upitala sam.

- Ja ne odgovaram na pitanja. Samo obavljam ono što mi se kaže. A Vitez želi da se udaljiš s *plesnog podija*.

Približila sam mu se i viknula: - A što ako to ne želim?

- Tad ću te odnijeti do njegova ureda, zaključati te, reći mu da me nisi htjela poslušati i prepustiti tebi da mu objašnjavaš zašto me nisi slušala.

Oh, Bože.

Podignula sam pogled prema prozoru Vitezova ureda. Nisam znala što mi je činiti. Voljela sam plesati. Nije mi se svidjelo što mi netko to zabranjuje. Nimalo. Ali ovo je njegova zabava i on ju je platio na toliko mnogo načina da mi se u tom trenutku to nije nimalo svidjelo. Sranje.

Pogledala sam mrcinu.

On se ne bi libio odnijeti me do Vitezova ureda. Nimalo. *Sranje!*

Okrenula sam se prema Vivici koja nas je promatrala, i to ne prestajući plesati, a ja sam stavila ruku preko usta.

- Vraćam se u ložu! - viknula sam.

Ona je prelijetala pogledom s mrcine na mene i obratno.

Tad je i ona stavila ruku na usta i zaderala se: - Rekla sam ti već. Samo se jebeno drži.

Udaljila se i krenula s izvođenjem nekog plesnog pokreta, što je također bio Vivin stil. Mogla je plesati sama i ufurati se u to toliko, da uopće nije trebala biti omamljena.

Mrcina me otpratila do VIP lože.

Vratila sam se svojoj mineralnoj i pogledala prema Vitezovu prozoru. I nekoliko puta duboko udahnula. U redu, dobro je. Razgovaraj s njim. Pitaj. Slušaj. Onda odluči.

Neke prijateljice prišle su mi i ja sam se vratila zabavi koja nije imala nikakve veze s pićem ili plesanjem.

Klub se praznio i ja sam to promatrala uz Vitezov prozor.

Mrcina me dopratila do Vitezova prazna ureda prije nego što je ispratio pijanu Sandrine i ne toliko razvaljenu (ali svakako sretnu) Vivicu kroz stražnji ulaz do automobila koji ih je čekao da ih odveze kući.

Sve prijateljice su mi otišle. Prošla su već tri sata ujutro i moja večer s Vitezom napokon je započinjala.

Gledala sam kroz prozor, svjetla su još bila upaljena, a glazba isključena, i vidjela sam kako zaostali gosti skupljaju svoje stvari i vuku se dok osoblje već počinje s čišćenjem. Bila sam zadivljena. Budući da sam pola sata ranije stajala na istome mjestu, dok se još svjetla nisu upalila i glazba utišala, bila sam već neko vrijeme fascinirana. Zapravo, toliko se toga događalo, toliko se toga moglo vidjeti i bilo je toliko ljudi, a s ovog povoljnog vidika sve se lako moglo promatrati da mi se učinilo kako bi satima mogla samo gledati a da mi nikad ne postane dosadno.

Gnjavilo me jedino to što se sve moglo vidjeti. Apsolutno sve. A ako si zgodan i bogat vlasnik kluba koji može birati do mile volje, onda samo trebaš stajati na tom mjestu i odabrati pičku sa svoga švedskog stola.

Možeš vidjeti i svoju novu curu kako pleše i poslati mrgu da je u trenu prekine.

Vrata su se otvorila dok sam razmišljala o tome. Osvrnula sam se i opazila Viteza koji je ulazio.

Bilo mi je baš blesavo što izgleda jednako dobro u odijelu kao i u izbljedjeloj majici s natpisom Metallica i trapericama. I bilo mi je blesavo što se ne mogu odlučiti koji mi se od ta dva Viteza više sviđa.

- Hej, mala - rekao je zatvarajući vrata za sobom. - Volim plesati - izlanula sam, a on je okrenuo glavu u stranu. Gledao me u oči i to je potrajalo neko vrijeme dok sam ja čekala. Tad je rekao: - U redu. Ionako moramo porazgovarati o tome. Prišao je radnom stolu.

Promatrala sam ga razmišljajući: *O čemu mi to moramo porazgovarati?*

Sjeo je za stol i naredio: - Dođi ovamo, Anya.

Udaljila sam se od prozora, prišla stolu i stala sa suprotne strane.

On me gledao naslonjen u fotelji i tiho izjavio: - Mala, rekao sam ti već, dođi ovamo.

- Ovdje sam - odgovorila sam.

- Tu si - odvratio je naginjući glavu prema meni, a potom mi je ukazao rukom na svoje krilo. - Želim te ovdje.

Oh, Bože.

Stisnula sam usne i zaobišla stol.

Ispružio je ruke čim sam se našla dovoljno blizu. Položio mi je ruku oko struka, polako i nježno, a potom me privukao k sebi. Okrenuo me i smjestio tako da su mi noge visjele preko jednog naslona stolice, leđa se oslanjala na drugi, stražnjica je bila na njegovu krilu, a on me zagrlio objema rukama.

- U redu, Anya, mala, važno je da shvatiš o čemu ti govorim prije nego što odemo do mog stana u krevet - rekao je tiho.

Zurila sam u njega i kimnula kad nije nastavio.

- Mislim da si u ovo malo vremena što si ga provela sa mnom uspjela primijetiti da mi se sviđa kontrola.

Pa, to sam sigurno skužila. Opet sam kimnula.

- U redu. - Stisnuo me, a onda je jednom rukom lagano počeo kliziti po mojoj, od čega su me podišli žmarci sve do ramena, da bi konačno prestali na vratu oko kojeg je omotao prste. Sagnuo se i približio lice tik do moga. - Moraš shvatiti da ja... volim... *kontrolu*. U svim stvarima.

- U redu - šapnula sam.

- Zato, kad kažem svojoj ženskoj da ne pije, ona ne pije. Kažem joj da ne pleše, ona ne pleše. Imam svoje razloge zašto to činim, a ti se moraš s tim suglasiti. Ako ne želiš, onda mi moraš odgovarati za to. Budeš li ometala nekog od mojih momaka u radu, također ćeš mi odgovarati. A, mala, vjeruj mi, ne želiš znati što znači meni odgovarati za nešto.

U redu, dobro. *Ovo* mi se nije sviđalo. Viteže...

Lagano mi je stisnuo ruku oko vrata i još mi se više približio licem. - Neću te ozlijediti. Nikada te ne bih ozlijedio. Ne na onaj način na koji ti misliš. Ali platila bi mi za to, a takva isplata mogla bi uključiti bol.

Oh, moj Bože.

- Molim? - izustila sam.

- Evo ti jedan primjer: zamisli da si ovo što sam ti sad rekao znala ranije i da si svejedno rekla Kurtu da ćeš nastaviti plesati. E pa, sad bi bila prebačena preko mojih koljena na jedan drugačiji način. Shvaćaš?

Oh. Moj. *Bože!* Tijelo mi se ukočilo.

Vitez me privukao k sebi. - Kazna će biti odmjerena u skladu sa zločinom, Anya. Neće dugo trajati, neće ostaviti nikakve tragove i neće se oduljiti satima. Poslije toga ću se uvijek pobrinuti za tebe. Večeras dobro izgledaš, ta haljina dobro ti pristaje i zato su te pratili muški pogledi. To mi se nije svidjelo. Dok si u loži, mogu te promatrati, mogu te vidjeti, ali ti se ne mogu približiti. Na plesnom podiju bolje vide, prate kako se gibaš dok plešeš, ti im daješ materijala i oni ti mogu pristupiti. A ti si moja. I nitko ne dira ono što je moje, nitko se ne približava onome što je moje, na to ne smiju ni pomisliti. Vidio sam kako te gledaju dok si bila na podiju i znao sam o čemu misle. To me ugnjavilo. I zato sam to prekinuo. Shvatit ćeš već da neću od tebe tražiti nešto što ti se ne sviđa ili što ti je neugodno. Tražit ću samo da napraviš ili ne napraviš ona sranja koja su mi bitna. A ako sam ti bitan, onda ćeš poslušati. Isto se odnosi i na to kad budemo u krevetu.

Ništa nisam rekla, nisam mogla smisliti što da kažem. Samo sam zurila u njega.

Vitez je nastavio s pričom.

- Udovolji mi i ja ću udovoljiti tebi. Uradi ono što ti kažem i pobrinut ću se za tebe. Nemoj me poslušati ili radi po svojoj volji i ja ću te kazniti, *a potom* se pobrinuti za tebe. - Prešao mi je palcem preko čeljusti i šapnuo: - Ako ti se sviđaju kazne, mala, onda samo budi svojeglava i dobit ćeš ih, ali ću se ipak nakon toga uvijek pobrinuti za tebe.

Je li lud?

Ili samo nastran?

- Lože li tebe sado-mazo priče? - šapnula sam. Odmaknuo se malčice. - Etiketiranje mi se sigurno ne sviđa.

Meni se sviđa kontrola. Ne voziš auto dok sam ja tu. Ne piješ kad te želim jebati trijeznu. Ne plešeš dok ti ja to ne kažem. I ne loži me nastranost, životinje, vosak, igračke, noževi, krv, igle, vezivanje, davljenje, a definitivno ni gora sranja od toga. Ne radi se tu o životnom stilu, igraonicama i opremi koju imaš. To nije sklonost. To je život. Mala, rekao sam ti da neću puno tražiti od tebe, ali ovo tražim. Tražim da shvatiš, da mi daš što mi treba, a ako zajebeš, da snosiš kaznu i da nastavimo dalje. Ako ti se sviđa i želiš se igrati, onda ću ti reći koje su moje granice. Doznat ćeš kako izvršavam kaznu i znat ćeš u što se upuštaš. Uđi u igru i dat ću ti što želiš. To mi ne treba, ali mi se sviđa, a ako ti hoćeš takve igrice, u redu, odmah ti kažem da ću se rado igrati s tobom.

- A što ako ja ne želim tu igru? - upitala sam ga neodlučno.

- To bi me razočaralo - odgovorio mi je odlučno. Pozorno sam ga promatrala, srce mi je divlje lupalo i šapnula sam mu: - To kupuješ haljinama, cipelama i mobitelima?

Sledila sam se opazivši promjenu na njegovu licu i bijes u očima dok mi je uzvraćao šapatom: Zbog toga bi, Anya, da si me doista shvatila, sada stajala gologuza preda mnom.

Oh, Bože.

Odgurnula sam se.

On me jače stegnuo rukom.

Prestala sam se otimati i počela duboko udisati.

- Drži se mene - protisnuo je. - Ti, samo ti, shvatit ćeš zašto sam ovakav kakav jesam. Nitko to ne zna. Nitko. Ali ako se ti, Anya, budeš držala uz mene, onda ću to podijeliti s tobom. A sad i bonus. Kazat ću ti ono što već znaš, ali još ne razumiješ. Sviđa mi se kontrola i imam kratak fitilj. Doživljavam svijet na poseban način. Želim da *moj* svijet bude onakav kakvim ga doživljavam i trudim se da tako ispadne. Ako ne uspijem, ako to ne mogu kontrolirati ili zauzdati, onda stvari mogu postati gadne. Zato se pobrinem da tako ne ispadne. I kad to radim, primjerice kad te kažnjavam, *nikad* ne gubim kontrolu jer se samo opuštam. Izgubit ću kontrolu samo onda kad napokon uđem u tebe, a to će ti se svidjeti, obećavam ti.

Bože, sad me počeo napaljivati, odbijati i činiti znatiželjnom, i to sve u isti mah!

Udahnuo je i nestalo mu je bijesa iz očiju.

Tad mi je prešao palcem preko vilice, podignuo ruku da mi obujmi čeljust, a potom mi palcem prešao preko obraza i usana dok me gledao u oči i šaptao: - Mogu nježno. Mogu normalno. Mogu, i učinit ću to na mnoštvo načina s tobom, mala. Ako ti se nešto posebno sviđa, samo kaži i ja ću ti, ako sam raspoložen, to i priuštiti. Ali dok si u mom krevetu, mom stanu, mom autu i mom klubu, moraš znati da sam ja muško. Pristani na to i vjeruj mi da ću se uvijek brinuti za tebe.

Mnoštvo načina?

Tražila sam neko razjašnjenje.

- Tebi bi se svidjelo, hm... da me vežeš? - upitala sam ga.

- Vezivanje? Povezi? Začepeljivanje usta? - uzvratilo je protu-pitanjem.

Kimnula sam. Odgovorio je: - Svakako. Jebote.

To me napalilo i potaknulo znatiželju u meni. Sranje.

- Ovo je... - zastala sam tražeći pravu riječ - ... malo neobično. Jedan kut usta mu se podignuo. - Da. Takav sam.

- A mogu li ja ostati onakva kakva jesam? - upitala sam ga i njemu su se obrve skupile.

- Molim?

- Ako ti se ja, hm... *podložim*, ne znam... mislim, mogu li ostati ista?

- Uh... da. - Kako?
- Dobit ćeš svoja ograničenja.
- Bez daljnjih objašnjenja?

- Mala, kupio sam ti onaj mobitel zato jer ti je trebao. Kupio sam ti haljine zato što znam da bi se tako odijevala, samo što nemaš novaca priuštiti si dobra sranja, i zato sam ti kupio dobra sranja koja ti se sviđaju kako bih te usrećio. Ja ta sranja nisam radio kako bih poslije to naplatio od tebe. To što sam učinio nešto lijepo, a ti sad impliciraš da sam te time išao kupovati, nije kul. Zbog toga, *zbog toga* bi dobila kaznu nakon koje bi nekoliko dana imala ozbiljnih problema sa sjedenjem. Rekao sam ti da ja vozim kad si sa mnom u autu. Budeš li navaljivala oko toga, a znajući pritom da je to moje pravilo, opet ćeš biti kažnjena. Već sam ti objasnio stvar s plesnim podijem. Zar ne vidiš uzorak koji se ponavlja u postavljanju ovih granica?

- Ali ja volim plesati - šapnula sam.

- Onda upali glazbu u mom stanu i pleši do mile jebene volje. Priredi tulum i pozovi sve prijateljice, pa se rasplešite. Izađi sa svojim curama u neki drugi klub koji nije moj i plešite. Ali dok god si u loži moga kluba, nema plesanja. Ovo nije ispalo toliko loše.

- Znači, ne smeta ti da me tipovi gledaju i približavaju mi se u drugim klubovima?

- Mala, mogu gledati, ali neće ti se moći približiti. Rekao sam ti da možeš izići plesati sa svojim curama u nekom drugom klubu, ali to ne znači da neću poslati nekog od svojih momaka da bude u blizini. Učinit ću to iz tri razloga. Prvo, i ti i tvoje djevojke ste lijepe, a već sam ti objasnio da to može biti pravi recept za katastrofu kad si sama. Vas tri u kombinaciji ste trostruko jača prijetnja i zbog toga mi je nelagodno na mnoštvo načina. Pravo je čudo da je ona scena koju je tvoja prijateljica doživjela s Nickom prva koja vam se dogodila. Muškarac *treba* biti s vama, i kad obilazite grad daleko od moje klupske lože, budite sigurne da ćete ga i dobiti. Drugo, ne želim da te neki seronja dira ili ti se približava. *To se odnosi samo na tebe*. A ako je muško s tobom, to se neće dogoditi. I treće, on će vam biti vozač. Nema plaćanja taksija. Možete piti koliko vas je volja i opet sigurno doći kući.

Ozbiljno, kako jedan muškarac može biti istodobno toliko predivan i lud?

- Mislim da moram razmisliti o tome, Viteže - rekla sam tiho.

- Onda razmisli, ali budi jebeno sigurna da to nećeš činiti sama u svom krevetu. Tjedan dana očekujem tvoje tijelo pod svojim plahtama i neću čekati dulje.

- Nisam sigurna... - započela sam.

- Ako ne želiš da te jebem večeras, čekat ću do jutra da se dobro naspavaš. Ali ako već želiš spavati, onda spavaš uz mene. Trepnula sam. Tad sam se ukočila. I odrješito kazala: - Ozbiljno?

Nagnuo se prema meni široko se osmjehujući. Širokim osmijehom!

- Anya, mala, skuži više, jebote. Otkad si me vidjela pa dosad, ja sam isti muškarac kakvog sam ti večeras opisao. A ti si se držala, pratila me, prišla mi, poljubila me i nisi htjela otići. Rekao sam ti da večeras nećeš piti. I složila si se. Večeras sam poslao Kurta da te udalji s plesnog podija. Gledao sam, mala, i ti si napustila jebeni podij. Nema ni jebelih deset minuta kako sam ti rekao da dođeš ovamo i kad mi se nisi dovoljno približila, dao sam ti do znanja da želim tvoju guzu u svome krilu. I ti mala, upravo sad, bez riječi protivljenja, sjediš na svojoj slatkoj guzi u mom krilu. Shvaćam da ti je ovo sranje silovito, i to zato što sam *ja* siloviti, a o tome se zapravo jebeno radi. Znam da će ti trebati vremena da se privikneš na to. Ali ti to želiš. Jebote, čak ti se i sviđa. Samo što to još ne razumiješ. Ali hoćeš.

Vitez Sebring često me plašio. Možda me još češće zbunjivao. I totalno me izluđivao. Isto je tako znao biti jako sladak. A sad je bio sve to u isti mah. Možda samo bez ovog slatkog, ali čak je i to bilo na neki način prisutno, jer je bio otvoren sa mnom, da mi je sve iskreno izložio i dao si vremena objasniti. Iako je smatrao da je kraj priče neizbježan zaključak, njegova me bahatost nije iznenadila jer je takav bio i prije. Osim toga, ne mogu ga za to kriviti, jer je ono što je ispričao bila živa istina.

Htjela sam doznati njegove tajne. Samo sam htjela znati više o njemu. Svidalo mi se provoditi vrijeme s njim.

Ali on me još uvijek izluđivao.

- Kakve ti se to misli motaju po glavici? - upitao me nježno i tad sam dokučila da sam odlutala, pa sam se usredotočila na njega.

- Plašiš me, zbunjuješ me, izluđuješ me, a znaš biti i tako sladak, pa zato nemam pojma što da radim s tobom.

Bio je iskren, pa sam i ja mogla biti takva.

- U redu, mala - šapnuo je, prelazeći mi palcem preko usana i obraza, a potom mi je nježno stisnuo prste na vilici i nastavio: - Evo još jednog bonusa. Prihvati me ovakvog kakav jesam i skinut ću ti teret s leđa da se sve vrijeme moraš pitati što ti je činiti.

Eto ga. Ponovno zbunjenost.

- Molim? - odvratila sam šapatom.

- Jebote, Anya, pa ti dugo nosiš težak teret. Imaj povjerenja u mene i ja ću ti skinuti taj teret. Nemoj se puno zadubljivati u ova sranja, raspitivati

se i stvarati predodžbe. Ne nosiš tu haljinu zato što sam ja klasično dominantan tip. Sama se odijevaš. Jedeš što želiš. Živiš svoj život. Ali ako stekneš povjerenje i počneš me puštati u svoj život, ja ću podijeliti teret s tobom. Samo mi se prepusti i sve ćemo srediti, kunem ti se, mala, bit ćemo igrači na duge staze, a ja ću biti sretan što te imam i pustit ću te da živiš slobodno.

Eto ga. Slatko.

Napetost je jenjavala, sva sam se rastapala i šapnula mu: - Viteže...

- Anya, mala, htio bih te odvesti kući, ali moram još obaviti neka sranja. Želim da ostaneš sjediti tu gdje jesi dok ne završim s tim. Tad ću te odvesti doma. I u krevet. Spavat ćeš sa mnom. I tu je kraj priče. Sve sam ti izložio. Shvatila si me. Dajem ti vremena. A sutra ćeš ti odlučiti.

Oblizala sam usne.

Vitezov palac milovao mi je obraz.

Nisam zaboravila što je pričao o meni, o sebi, o tome kako sam već s njim, kad sam šapnula: - U redu.

Kut usta mu se podigao i znala sam da ni on to nije zaboravio.

Tad je sjeo, izvukao mobitel iz unutarnjeg džepa sakoa i birao broj.

A ja sam mu sjedila u krilu, kao da sam se suglasila s njim, dok je on obavljao sranja koja je morao obaviti.

9. POGLAVLJE

ŠTO GOD ŽELIŠ

Ušla sam u golemu garažu punu automobila. Bilo je karoserija, neki su bili uzdignuti na onim masnim stupovima dok su im svjetla visjela ispod osovina, a nekima je bio podignut poklopac motora.

Ali ja sam se gibala prema središnjem dijelu gdje je stajao velik i elegantan sag, lijepo oblikovan namještaj i ugodna rasvjeta.

Uokolo su se vrzmali momci kojima su traperice visjele toliko nisko da im se naziralo donje rublje, nataknuili su bejzbolske šilterice i namjestili obod sa strane.

Na kauču se ispružila Vivica u večernjoj haljini koja je izgledala kao da je od kristala.

Pogledala me svojim svijetlosmeđim očima.

- Jebote, čekaj malo - šapnula je.

Trepnula sam.

Tad sam se probudila i osjetila neobjašnjivo meku, glatku i hladnu svilenkastost satenskih plahti koje su me okruživale.

Otvorila sam oči i opazila crni saten, bjelokosne zidove i francuske prozore iza kojih je sjalo sunce koje nisam mogla vidjeti.

Vitez je sinoć zvao, primao pozive, obavljao sranja za radnim stolom, i sve to dok sam mu ja sjedila u krilu. Ništa mi nije objašnjavao.

Tad me izveo onamo gdje ga je čekao Aston Martin, odveo me do svoga stana i izravno poveo u ovu sobu.

- Još samo nekoliko poziva, mala - promrmljao je. - Tu ti je krevet.

Poljubio me u čelo i polako se udaljio.

Glava mi je bila puna dojmova, pažljivo sam promatrala sobu dok se u meni sudarao strah sa znatiželjom, a potom sam došla do niza ladica koje sam otvorila i pronašla u njima Vitezove majice. Uzela sam jednu s vrha i uputila se do kupaonice koja je bila podjednako luksuzno uređena kao i soba te u cijelosti ukrašena u boji bjelokosti. Nikakve druge boje, čak ni crne. Ništa. Ali svaka je pločica sjala, a rasvjeta i uređenje bilo je dostojno kralja.

Nisam imala ništa da očistim lice i osvježim ga kremom, a nisam imala pojma bih li to uopće trebala raditi. A onda sam pomislila kako ne bi bilo

baš kul ostaviti tragove šminke i maskare po Vitezovim plahtama. Skinula sam se, navukla njegovu majicu i sapunom skinula šminku i maskaru.

Izašla sam iz spavaće sobe i izravnala haljinu na naslonu kauča. Savršeno sam odložila cipele sa strane, popela se stubama i uvukla mu se u krevet.

Plahte. Božanstveno.

Ozbiljno.

Misli su mi se sredile i ja sam gotovo odmah zaspala, a to me iznenadilo s obzirom na sve što se događalo i ono što je Vitez pričao, a manje me iznenadila činjenica da je bilo kasno.

Sad je već bilo jutro i ja sam morala donijeti jednu odluku.

Prije nego što sam se uspjela pribrati kako bih to obavila, osjetila sam ruku oko trbuha i našla se okrenuta na leđima. Vitez je ležao na meni.

Na meni!

Trepnula sam i prije nego što sam mu uspjela kazati „Dobro jutro”, on je pritisnuo usne uz moje i zarežao: - Otvori ih.

Osjetila sam kako me steže u trbuhu i svejedno otvorila usta. Vitez me poljubio.

Nije to bio sladak poljubac za dobro jutro. Bio je to pohlepan, sirov i njegov tipičan poljubac koji te pohara. Završilo se tako što sam se čvrsto držala rukama za njega, kao da ću pasti i on me mora prihvatiti da se to ne dogodi.

Malčice je odmaknuo glavu i pogledao me u oči.

- Slažeš se? - upitao me dubokim glasom još uvijek grubim od sna.

Zadivljujuće. Oh, Bože.

Morala sam razmišljati, a ne osjećati ovo tvrdo, teško i toplo tijelo kako me spaja s krevetom, kako me plaši ovaj strastveni i zahtjevni poljubac, a dubok, sirov i seksi glas me zadirkuje.

- Anya, slažeš li se? - navaljivao je.

- Viteže, meni treba...

- Sad si moja - prekinuo me. - Odmah, Anya, nema čekanja. Slažeš li se?

- Molim te - šapnula sam.

- Ili shvaćaš da to želiš ili ne shvaćaš. Slažeš li se?

- Viteže.

- Slažeš... li... se? Oh, Bože.

- Da - izustila sam.

Oči su mu se odmah zamračile, zjenice tako brzo proširile da me to hipnotiziralo, a licem mi se toliko približio da nas je dijelio samo dah.

- To želim čuti, mala.

Tad se rukama uhvatio za majicu i počeo je skidati.

Sledila sam se u panici i položila ruke oko njega tako da ga mogu čvrsto stegnuti prstima oko zapešća.

- Moram ti nešto kazati - brzo sam izjavila. Usredotočio je pogled na mene. - Što?

Nisam mu rekla o čemu se radi. Nisam uopće razmišljala. Izluđivao me. Željela sam ga, i to toliko da me to plašilo. Plašilo me što znači biti s njim i, konačno, plašilo me ono s čim sam se upravo složila.

- Važno je da te upozorim na to - šapnula sam.

- Na što?

- Ti me vidiš na jedan svoj način, ali moraš to znati prije nego što se otkrije.

Lagano je trznuo glavom, pažljivo me gledao u oči, a jednom se rukom oslobodio stezanja mojih prstiju pa mi je potom omotao oko vrata.

Tad je šapnuo: - Mala, *na što* ciljaš?

- Trbuščić mi je okrugao - uzvratila sam šapatom i on je trepnuo.

Tad je ponovio: - Molim?

- Ja, hm... nisam savršena. Imam trbuščić, znaš, kao Buda. Zurio je u mene.

A ja sam nastavila blesavo lupetati. - Trčim, radim trbušnjake, znaš već... takve stvari. I to radim redovito, mislim, kad god mogu, a to baš i nije *redovito* u pravom smislu riječi, nego je, hm... na neki način redovito. Ali ovo ne nestaje. I ja, hm... ja ne želim da se razočaraš kad to opaziš zato što mislim da ti vidiš u meni nešto više, ali moraš znati da sam ja ipak samo ja. Nisam ono što ti vidiš. Nisam savršena.

Još je neko vrijeme buljio u mene, a potom mi prišao s boka. Kad se približio, spustio je plahte do mojih bedara.

Gledao me u oči i tiho mi naredio: - Pokaži mi.

Oh, Bože!

- Uh... nećeš vidjeti. Ležim na leđima, i to...

Stegnuo je ruku koju mi je držao na vratu i ponovio: - Pokaži mi.

Provukla sam usne između zuba. Tad sam ga gledala dok je spuštao glavu, a rukama sam povlačila njegovu majicu preko trbuha s kojeg on nije skidao pogled.

Kad sam zadignula majicu tik ispod grudi, on mi je pomaknuo ruku s vrata i položio je onako toplu na moj trbuh, a potoni me ponovno pogledao u oči.

- Ti shvaćaš da sam ja odabrao te haljine - izjavio je.

- Molim? - upitala sam.

- Tvoje haljine. Ja sam ih odabrao.

- Oh - šapnula sam.

- Pogodio sam veličinu - nastavio je.

- Oh - izustila sam.

- Mala - lagano mi je pritisnuo trbuh - vidiš da nisam pogriješio.

U redu, dobro. Oh, Bože.

Posramljuje li ovo? Nisam to mogla reći s obzirom na nježan način na koji me gledao.

Točno - rekla sam blago.

- Ti si savršena. Odmah sam te htio izjebati misleći da ću skrenuti s jebenog uma ako te ne budem imao tako slatku, meku, ženstvenu. Želim zabiti svoj kurac u ženu koja je toliko slatka, meka i... - približio mi se licem - ... *ženstvena*.

Oh, Bože.

Svidjelo mi se ovo, mislim *stvarno*.

I još mi je bilo draže što je Vitez to govorio tako da se uopće nisam sramila.

Nije još završio.

- Trči, radi trbušnjake, boli me neka stvar za to. Ali ako izgubiš samo *komadić* te guze, sisa, bokova ili trbuščića, kažem ti, mala, onda ćeš izgubiti i mene.

Oh. Bože.

Da, to mi se sviđalo. *Stvarno*.

- Viteže - šapnula sam i stala na tome. Nije me prekinuo, nego mi je puno značilo ovo što mi je rekao i nisam znala što da mu odgovorim na to.

- Onda, želiš li još o nečemu razgovarati prije negoli te pojebem?

- Ne - rekla sam tiho.

- Jebeno - promrmljao je, a tad je oborio glavu i poljubio me.

Poljubio me kao što me uvijek ljubi. Strastveno, zahtjevno, ali ovog puta još bolje zato što mi nije pomicao ruku s trbuha i milovao ga. Tad je vršcima prstiju prešao preko ruba mog donjeg rublja. Ponovno je ispružio ruku, položio mi je na struk i perolakim dodirom milovao me po boku.

Drhtala sam dok mi je to radio i držala sam se najbolje što sam mogla, jer je on još uvijek ležao do mene.

Tad je odmaknuo usne od mojih i spustio obraz do mog uha.

- Skidaj ruke s mene, mala. Položi dlanove na krevet i raširi noge.

Osjetila sam stezanje u trbuhu, potom čvor, zapletaj i vrelinu koja je jurnula prema mom tajnovitom mjestu.

Podignuo je glavu i pogledao me u oči. Ugrizla sam se za donju usnicu, a potom sklonila ruke s njega i učinila kako mi je rekao.

Drži ih tako, mala, bez obzira na to kako ćeš se osjećati - nježno mi je naredio i ja sam kimnula. - Sad ih raširi - šapnuo je.

Sporo sam širila noge, a Vitez je okrenuo vrat da to promatra.

Tad je promrmljao: - Moja mala je dobra, sluša me. Oh, Bože.

Zašto ovo toliko napaljuje?

Uvlačio je i izvlačio ruku pa mi samim vršcima prstiju prelazio preko gaćica, sve do moje srži. A potom s unutarnje strane bedara.

- Podigni koljena, Anya, i još ih više raširi.

Disala sam na prekide, cijelo mi je tijelo gorjelo, grudi su mi nabrekle i osjetila sam vlažnost u međunožju dok sam radila onako kako mi je rekao.

Vitez je vršcima prstiju prelazio gore-dolje po stražnjoj strani mojih bedara i preko koljena. Okrenuo se i naslonio tako da se mogu spustiti oslanjajući se na listove i zapešća.

U redu, ovo je bio dobar osjećaj. Slatko, blago, divno.

Tad je sve ponovio s mojom drugom nogom i opet prolazio stazom do mog izvora i još jednom mi između nogu perolakim pokretima klizio preko unutarnjeg ruba gaćica.

Nestrpljivo sam uvijala kukovima.

Bože, trebalo mi je još više ovoga.

- Dušo - šapnula sam, a Vitez je sklonio ruku i pogledao me u oči.

- Uzimaš ono što ti dam, mala, radiš što ti se kaže i šutiš. *Šutim.*

Oh, Bože.

Zašto me i ovo napaljivalo?

Htjela sam da vrati ruku ondje gdje je bila i kimnula sam. Gledao me dok sam kimnala i na licu mu se pojavio lijen izraz.

- Dobro, mala.

Oblizala sam usne. I to je promatrao, a ovoga puta izraz lica bio mu je gladan. U redu, dobro.

Bože, samo promatranje tog izraza i prekrasnih crta njegova lica također me napaljivalo.

Opet je okrenuo vrat da me može gledati, dok sam ja promatrala kako vraća ruku na svoje mjesto i lagano prelazi njome preko mojih gaćica.

Trznula sam kukovima.

- Budi mirna - šapnuo je.

Opet je prstima prelazio preko gaćica i meni je bila potrebna sva snaga da se suzdržim, da ne zarijem prste u plahte, a nagrada mi je odmah stigla kad sam to postigla. Zakačio se prstom za ušivak i potegnuo. Jednostavnim i laganim pokretom efektno mi je potegao gaćice. - Totalno vlažna - zarezao je i odmaknuo se.

Namještao se i pomicao između mojih nogu, a jedva sam osjetila kako blago klizi nosom po meni i od toga su me podišli žmarci na svakom centimetru kože. Tad je otvorio usta i osjetila sam kako pritišće jezikom preko gaćica.

Oh, Bože. Oh, Bože.

Izvila sam vrat, rukama šćepala plahtu i zajecala.

- Isuse, mala - zarezao je Vitez. - Sviđa mi se to. Polizat ću te. Ližem te do kraja.

Odmaknuo se, a ja sam smjesta ispravila noge kako bi mi skinuo gaćice. Tad mi se obratio.

- Savij koljena, podigni i raširi noge i daj mi tu pičku. Odmah sam ga poslušala i osjetila njegov jezik na sebi. Oh, Bože. Oh, Bože.

Bože.

Da, bio je gladan. Znala sam to jer je lizao. Sisao je. Uposlio je i prste i oni su me stiskali, uvijali se oko mene, širili se, zabijali. Jebao me prstom. Jebao me jezikom. I dok mi je snažno cuclao klitoris s dva duboko zabijena prsta u meni, ja više nisam leđima dodirivala krevet, zarila sam glavu u jastuke, prstima čupala posteljinu i otvorila usta dok mi se otimao grlen, dubok i dug jecaj koji me svu obuzeo. Potpuno. Od glave do pete. Sav svijet ispario mi je pred očima, bila su tu samo Vitezova usta na meni i silovit, tjelesno iscrpljujući orgazam koji mi je priuštio.

Činilo mi se da traje vječno, a kad sam se smirila i kad su mi se leđa ponovno smjestila na satenu, brada olabavila i oči otvorile, vidjela sam Viteza kako mi kleči između nogu. Oslonio je guzu na listove, a kukove mi je djelomično povukao na svoja bedra. Strastveno me gledao, položio mi jednu ruku na spolovilo, a drugom pridržavao moju koju sam omotala oko njegova struka. Nisam ni primijetila da se pomaknuo i smjestio.

- Prekrasno - promrmljao je i osjetila sam kako uvlači palac u mene ne pomičući pritom ruku. Tad mi je naredio: - Skini majicu.

Držao mi je nogu omotanu oko sebe, gurnuo palac unutra i nije micao ruku s moga spolovila dok je pratio kako skidam majicu i odbacujem je u stranu.

Tamne oči postale su mu još tamnije i ja sam zadrhtala.

Izvukao je palac. Obje ruke pomaknuo je prema mojim kukovima i uputio me: - Stolić. Zaštita. Slobodno se pomakni, ali uvijek prati moje pokrete.

Liznula sam usne i potom ih spojila dok sam se pažljivo okretala oko struka pružajući ruku prema noćnom stoliću. Otvorila sam ladicu i opazila hrpu kondoma u njoj. Uzela sam jedan, ostavila ladicu otvorenu i legla na leđa.

Ispužio je ruku. Pružila sam mu ga pa zadivljeno i začuđeno promatrala kako zubima kida omot i izvlači ga. Odmotao ga je na svom dugom, krupnom, velikom, prekrasnom (naravno) i savršenom (od glavića do korijena) kurcu.

Oh, Bože.

Mogla bih se zakleti da sam disanjem pomicala krevet dok sam ga osjećala kako se pomiče. Odvratila sam pogled od njegova kruta kurca i vidjela ga kako se nadvija nada mnom. Uhvatio me rukama i podignuo s kreveta.

- Obje noge oko mene - zarežao je.

Šutke sam pristala. Namjestio me, a potom gurnuo dolje, zabio mi ga i ispunio me. Tako me ispunio. Tako, tako me *ispunio*. Oh, Bože. Zabacila sam glavu.

- Pogledaj me.

Trznula sam glavom naprijed i usredotočila se na njega. - Ja jebem silovito, mala - šapnuo je.

- U redu - izustila sam.

- Za sekundu ćeš osjetiti samo moj kurac u sebi. Želim te gledati dok ga primaš. Čvrsto me steži tim svojim nogama dok ti ga budem zabijao u pičku.

- U redu.

- Ti si mi se upravo predala, to uključuje tvoju pičku, tvoj klitoris. Sve je to moje, Anya, i nećeš se ni dodirivati dok ti ja ne kažem da možeš. Čak i ako si blizu orgazma i želiš ga silno, pustit ćeš mene da ti ga priuštim osim ako ne želim gledati kako mi pomažeš. Jasno?

- Jasno - odmah sam se složila.

Kliznuo mi je rukom preko leđa i gurnuo prste u moju kosu pomičući mi lice nadolje, tako da su mi usne sad bile naslonjene na njegove.

Tad je šapnuo: - Spremi se, mala.

Nisam se morala pripremati. Već sam bila spremna. Totalno.

Tad se nagnuo i okrenuo me leđima prema krevetu. Odmaknuo se, naslonio, uspravio na objema rukama uz mene i učinio upravo ono što je kazao da će učiniti.

Promatrao me vreli, gladnim, pohlepni pogledom, od lica, torza pa sve do pogleda na to kako gura kurac u mene, i to je sve što sam dobila od njega. Noge su mi sve to vrijeme bile čvrsto omotane oko njegovih kukova dok sam ga primala i opet sam prstima stezala plahte.

Bio je jak, izdržljiv, ali ovo nije bilo silno. Bilo je grubo i brutalno.

Briljantno.

Svidjelo mi se što ga gledam dok me gleda i što ga gledam dok me jebe. Jako mi se svidjelo. Toliko da me cijelu obuzelo. Čvrsto sam stegnula noge, prstima potezala posteljinu i osjetila kako mi se pičkica steže dok mi ga je uvaljivao. Bože, tako dubok, tako jak, tako nevjerojatno sladak osjećaj.

Potrajalo je duže i ja sam osjetila kako me prekriva tijelom, kako se divljački propinje i sve dublje i jače mi ga zabija dok me pritom silnije trese pod sobom.

- Jebote, ta pizda - zarežao mi je na uho. - Ta slatka, jebena pizda. *Moja* pizda, tako jebeno prekrasna.

Oh, Bože.

- Stavi ruke oko mene, Anya. Stavila sam ruke oko njega.

- Kako je jebeno slatka pizda moje male - protisnuo je. - Oči, Anya, želim da me gledaš dok budem svršavao u tu pizdu.

Okrenula sam glavu, on je svoju malčice podignuo i pogledao me u oči.

- Toliko - još jače mi ga je zabio, jebote, i te kako jače *prekrasna* - zarežao je naginjući glavu u stranu, zabijajući ga duboko i ne vadeći ga iz mene. Zario je zube u moju donju usnu, a meni je cijelo tijelo postalo jedan veliki grč.

Znala sam da se smiruje kad mi je prestao gristi usnu. Uživala sam kad je kliznuo jezikom preko nje, a nije me više ni pritiskao cijelom težinom jer se oslonio na podlakticu do mene u krevetu.

Sklopila sam oči dok su mi se žmarci penjali uz kralježnicu i vrat, širili mi se po lubanji dok je on trljao nos o moj, a potom se spustio na obraz i okrznuo mi uho prije nego što je promrmljao: - Da, sve mi se sviđa kod moje male.

Osjetila sam kako me preplavljuje čista sreća dok sam ga čvrsto i snažno stezala rukama.

- Dobra si bila, mala - šapnuo je.

- Stvarno? - odvratila sam šapatom, a on je podignuo glavu i pogledao me.

- Oh, da. Nasmiješila sam se.

Približio mi je ruku licu i palcem pratio crtu mog osmijeha dok me gledao. Još sam se više rastopila među onim plahtama.

- To je moje - šapnuo je gledajući me u usta i povlačeći palac. Tad je promatrao kako klizi preko mojih jagodica. - To je moje - ponovio je šapatom. Sa strane mi je uvukao ruku u kosu, još uvijek me promatrao, a dok mi je sapletao prste u kosi, napokon me pogledao u oči i spojio usne s mojima. - Ja sam taj koji posjeduje tu ljepotu.

Zurila sam u njega razdvojenih usana, ovo me na neki čudan način dirnulo, a kad to kažem mislim na to da me duboko potreslo.

- Kaži - naredio mi je.

- Što? - šapnula sam.

- Tko je tvoj vlasnik, mala? Oh, Bože!

- Viteže...

- Reci to, Anya. Počela sam teže disati.

- Anya, tko je vlasnik te pizde, tog tijela, te ljepote?

Ja sam buljila u *njegovu* ljepotu, još uvijek sam osjećala njegov kurac duboko u sebi, mirisala sam ga, njegovu kolonjsku u tragovima i čvrsto tijelo koje me pritiskalo.

- Mala - približio mi se licem dok me upozoravao - ja se sad dobro osjećam. Nemoj me iskušavati. Tko je... tvoj... vlasnik?

- Ti si, Viteže - šapnula sam.

- Da - odmah mi je uzvratio šapatom. - Možeš se jebeno kladiti da sam to ja. Svaki centimetar, Anya. Svaki jebeni centimetar je moj.

Gledala sam ga u oči i duboko disala.

Vitez me promatrao, a tad mu se izraz lica ublažio i rekao mi je nježno: - Bojiš se? Kimnula sam.

- Nemoj - šapnuo je. Sagnuo se do mene, okrznuo mi usne svojima i odmaknuo se. - Plašiš se, zabrinuta si, zbunjena, a ipak si mi se upravo predala s punim povjerenjem i zato ću se pobrinuti za tebe, mala. Ti si sad sa mnom i ne želim da se ikad više plašiš nečega. Pratiš me?

- Ja, hm... pokušavam - odgovorila sam tiho. - Ja ću ti sve objasniti - promrmljao je.

Tad se okrenuo i neočekivano ga izvukao. Iz grla mi se oteo jedva čujan jecaj, podjednako neočekivano, a usne su mi se razdvojile i udovi

stezali. Pogledao me u usta dok sam promatrala kako mu oči postaju veličanstveno lijene.

- Moja mala ne voli ostati bez mene.

Bio je u pravu. Nisam to voljela. Pružao mi je dobar osjećaj. I to cio.

Izvršno je bilo ovo što smo upravo radili, ali sad mi je međunožje bilo preosjetljivo, nježno, gotovo sirovo, na jedan začuđujuće dobar način.

Položio mi je ruku na bok klizeći njome od struka do rebara i gledajući me u oči.

- Moram se riješiti ovog kondoma. Ti budi tu dok se ne vratim, dobro se slijepi leđima uz madrac, raširi noge i čekaj me.

U redu, dobro. To mogu.

Možda.

Sranje!

Sagnuo je glavu i prešao mi nosom preko vilice, a potom se udaljio od mene.

Stajao je uz krevet, gledao me i zazvao: - Anya. Trepnula sam.

Zato što me prikovalo njegovo vitko, kao isklesano tijelo, moćna bedra, mišići, ruke, dlake na prsima, dobro oblikovani trbušnjaci, zapravo sve.

Pogled mi se polako usmjerio prema njegovu licu.

- Molim? upitala sam.

- Što sam ti rekao? - uzvratilo mi je tihim protupitanjem. Oh. Točno.

Sranje!

Učinila sam kako mi je naložio. Jedan kut usana mu se uzdignuo. Tad je odšetao do kupaonice. U redu, dobro.

Pogled na stražnju stranu možda je još i bolji.

Mislila sam da će mi biti teško ležati tako izložena, raširenih nogu i bez pokrivača. Nije bilo teško. Upravo sam doživjela dva nevjerovatna orgazma. Tek tad mi se Vitezovo tijelo urezalo u pamćenje i još uvijek sam ga mogla vidjeti, i sprijeda i straga. Uzgred rečeno, nije mu trebalo sto godina da mi se vrati.

Bilo je nevjerovatno lako kad se vratio, popeo se na krevet s donje strane, penjao se do mog međunožja i stao poljubiti me tik iznad dlakavog trokutića. Tad se podignuo i poljubio me u trbuh. Potom još više ljubeći me između grudi. Još više i primila sam poljubac u grlo.

Ponovno se smjestio na meni, položio podlaktice uz moje bokove i naredio mi: - Opet me čvrsto stegni nogama, mala.

I ja sam još jednom učinila kako mi je rečeno.

Oborio je glavu u stranu i osjetila sam kako me nosom miluje po vratu.

To je bilo lijepo.

Bio je posesivan i izluđivala je ova njegova želja za kontrolom, ali usto se mogao maziti i umiljavati nosom nakon seksa. S ovim se mogu nositi. Svakako. Potpuno.

Sporo sam okrenula glavu, prislonila mu se uz uho i tiho ga upitala: - Mogu li te dirati?

Podignuo je glavu i pogledao me blago zbunjena izraza lica. - Uh, pa diraš me, mala.

Ne, mislim na... - šapnula sam, malo se odmaknula i počela mu prelaziti rukom preko glatke kože i čvrstih leđnih mišića da mu pokažem na što točno mislim.

Jasno sam vidjela Vitezovo lice. Pogled mu je postao blag i glas tiši kad mi je rekao: - Da, mala, kad ti ja ne kažem što da radiš ili ne radiš, ti radi što god ti jebeno odgovara.

- Dobro - rekla sam sa smiješkom i krenula u istraživanje objema rukama. Otkrile su stvari zbog kojih sam odmah odlučila postati posvećena istražiteljica koja će provoditi sate, dane, tjedne i godine, ako mi Vitez pruži tu priliku, u istraživanju svakog njegova centimetra.

- Kad smo već kod toga što ne smiješ raditi - započeo je Vitez, a ja nisam prekidala svoje istraživanje, ali sam zato prestala biti usredotočena na osjete koje mi je pružala njegova koža pod prstima i prebacila sam pozornost na njegovo lice - ne smiješ uzimati moje majice. Kad mi se uvučeš u krevet, to činiš gola, u vlastitim slatkim kratkim hlačicama ili košuljicama, a ja ću ti kupiti neka sranja u kojima te želim vidjeti. Moje majice možeš nositi po kući nakon što završim s tobom, možeš nositi i moje košulje ako želiš, ali kad se već odlučiš na to, onda ne smiješ nositi donje rublje. I ne smiješ spavati u tome. A ako ne nosiš kratke hlačice, onda isto tako ne spavaš u donjem rublju. Pratiš me?

To ne bi bilo teško, pa sam kimnula.

Vitez je nastavio izdavati naredbe.

- Ja ću htjeti redovito tu pizdu koju si mi dala. Ne samo subotama navečer ili nedjeljama kad uhvatiš vremena za mene. Ono što radiš tebi nešto znači, pa ćemo pronaći neki način da to sredimo. Dobila si već daljinski za ogradu, a sad ću ti dati i niz ključeva. Ja ću biti na poslu, a ti u mom krevetu. Dođi mi spremna i onda mi reci što ti je bolje. Večeri nakon predavanja ili večeri nakon mušterija?

- I jedno i drugo - odgovorila sam. - Ja sam se naviknula na svoj raspored, dušo. Kako god tebi odgovara.

Pogled mu se promijenio na način koji mi se sviđao i još više me stisnuo dok je mrmljao: - Što god ja želim. Oh, Bože. Što sam učinila?

- Viteže... - započela sam, ali on me pogledao u oči.

- Želim da mi kažeš koji ti je ulazni kod i da mi daš par svojih rezervnih ključeva. Kad te poželim ovdje u satenu, šaljem ti poruku i ima da dovučeš guzicu ovamo. Kad završim s poslom i želim promijeniti rutinu, ja dolazim kod tebe. Shvaćaš?

Razmislila sam o tome, i to brzo, jer sam stekla dojam da Vitez voli odlučnost.

Tad mi je sinulo: *Pa da.*

Zato sam rekla: - Pa da.

- Dobro - promrmljao je i upitao: - Jesi li gladna? Široko sam se nasmiješila. - Jesam.

- Znaš li kuhati?

Kuhati Vitezu u njegovoj fantastičnoj crnoj kuhinji. Dobro, to mi se sviđalo.

Širok osmijeh pretvorio se u smiješak i rekla sam: - Da.

Vitez mi je uzvratio podjednako širokim osmijehom dok mi je tijelo bilo omotano oko njegova i naredio: - Onda miči guzicu s mog kreveta, opet nabaci moju majicu, ostani bez gaćica i pripravi mi doručak.

U redu, slobodno pomislite da sam luda. Što se mene tiče, možete me smatrati ludom, briga me.

Svi dokazi upućivali su na to da volim naredbe.

Stoga sam šapnula: - Dobro.

Vitezu se sviđalo što mi se sviđaju zapovjedi. Znala sam to jer mu se širok osmijeh pretvorio u sladak smiješak kad sam mu odgovorila, sagnuo je glavu i poljubio me. Bio je to vlažan i dug poljubac, ali nije bio zahtjevan.

Sve je bilo slatko.

I, Bože, meni se to sviđalo.

Podignuo je glavu, prešao nosom preko mog i šapnuo: - U redu, mala, nahrani me. Tad se otkotrljao s mene.

Ja sam se otkotrljala na drugu stranu, odjenula njegovu majicu, uputila njemu i njegovu izduženu, mišićavu tijelu smiješak preko ramena i uputila se prema kuhinji.

Izlazila sam iz kupaonice nakon što sam odložila sve stvarčice koje su mi potrebne za manikuru i začula ključ u bravi.

Spravila sam Vitezu doručak i to me, nažalost, podsjetilo na vrijeme (jer sam opazila sat na pećnici i mikrovalnoj) te na činjenicu da se neću moći još dugo zadržati. Kad je izišao u trapericama i bez majice, rekla sam mu to, iako je prizor Viteza Sebringa u trapericama i bez majice svakako vrijedan gubitka dviju mušterija. Definitivno.

Zato nisam morala ići do kraja s nekim vrhunskim jelom koje pokazuje moj kulinarski dar (bez lažne skromnosti, ali stvarno sam dobro kuhala). Spremila sam tost i paštetu (za sebe) i prepečeni kruh sa sirom (za Viteza). Poslije toga on je navukao majicu i čizme, ja sam odjenula haljinu i cipele, ušla u njegov vrhunski auto i odvezao me kući.

Otpratio me do vrata i prošetao po stanu. Kad je izišao iz kuhinje, dala sam mu par rezervnih ključeva. Tad sam mu napisala i ulazni kod, a on me poljubio (opet na sladak način) i upitao me kad sam gotova s poslom.

Rekla sam mu, onda me još jednom poljubio (nažalost, kraći poljubac) i otišao.

Uletjela sam pod tuš i brzo to obavila. Sлагala sam stvari za manikuru i istodobno se odijevala šminkajući se i namještajući frizuru u ono malo vremena što mi je ostalo dok se Vitez ne vrati. Tad mi je stigla prva mušterija, potom druga potkraj tretmana s prvom, onda je prva otišla, potom je druga otišla, a sad sam, pa... eto me.

Vitezov ključ u bravi.

Vrata su se otvorila i on je ušao držeći vrećicu s natpisom Wild Oats u jednoj ruci.

Svidjelo mi se to kako ulazi u moj prostor. Jako mi se sviđalo.

- Hej - pozdravila sam ga s osmijehom.

- Tri sata, pet sati, pet dana, mala - odgovorio mi je stojeći tik uz vrata koja je maloprije zatvorio za sobom.

Trepnula sam na ove riječi. Onda sam se sjetila i prišla mu.

Položila sam mu ruku na trbušne mišiće, a drugu omotala oko njegova vrata, propinjući se na vrške nožnih prstiju i pritišćući usne na njegove.

Ovog puta nije preuzeo kontrolu. Ovog puta pustio je mene da obavim posao.

A ja sam to i učinila, sad je *moj* jezik uletio u *njegova* usta, istražujući, otkrivajući, *harajući*.

Oh, Bože.

Kakav dobar okus.

Divno.

Bacila sam se na posao i objumila ga objema rukama da se mogu što čvršće držati. Jednu sam mu položila na vrat, a drugu na leđa kako bih se

mogla što više stisnuti uz njega. Tad se Vitez bacio na posao. Vrećica je pala na pod, a on me stegnuo jednom rukom dok mi je drugu gurnuo u kosu, stisnuo u šaku i preuzeo stvar u svoje ruke.

Čak sam i ja znala da sam mu priuštila dobar poljubac.

Vitezov je bio bolji.

Šapnuo je udaljujući se od mojih usana: - Zapamti ovo: baš ovako mi se sviđa, Anya. *Točno tako.*

Dobila sam peticu, a uopće nisam učila.

Široko sam se osmjehnula i odvrtila šapatom: - Smatraj da sam ovo uzela na znanje, Viteže.

Uzvratio mi je širokim osmijehom i stisnuo me. Tad me pustio, pokupio vrećicu s poda i ušao u kuhinju.

- A u vrećici imamo?... - upitala sam ga sporo izgovarajući riječi dok sam ga polagano pratila do kuhinje.

- Jamčim ti da ćeš sačuvati tu guzu, te sise i taj trbuščić - odgovorio mi je odlažući vrećicu na radnu plohu.

Bože, kako sam *pobogu* pronašla muškarca poput ovog koji se tako prokleta *navukao na mene?* Samo mene. Baš mene.

Nisam puno razmišljala o tomu. Samo sam mu uputila osmijeh koji je precizno izražavao koliko sam sretna, a on je tad okrenuo glavu od vrećice prema meni. Gledala sam kako mu tijelo postaje potpuno ukočeno i kako počinje zuriti u mene.

Primijetila sam nešto što je bilo nemoguće ne opaziti, osmijeh mi je iščeznuo s lica i upitala sam ga: - Jesi li dobro?

- Jebote - promrmljao je.

Obrve su mi se skupile.

- Viteže? Jesi li dobro?

Zurio je u mene, ali sam shvatila da ja nisam ono što vidi. Bio je kilometrima daleko. Tad se usredotočio na mene, i to toliko silovito da sam osjetila kako se radi o nečem tjelesnom što me omata i ovija.

Ne, zapravo me *hvata u klopku.*

- Svidjelo ti se ono što sam ti učinio jutros? - upitao me, i to toliko odrješito, naglo i oštro, da me šokiralo nakon lakoće naših prethodnih trenutaka.

- Da - šapnula sam.

Upravo kad sam pomislila da sam proniknula u bit Viteza Sebringa, ponovno sam ostala zbunjena.

- Želiš li još? - upitao me i osjetila sam kako mi tijelo počinje drhtati.

- Da - odgovorila sam kolebljivo.

- Predat ćeš se, primiti ono što ti nudim, na bilo koji način na koji ti to ponudim i kako god znaš i umiješ?

Ispružila sam ruku, položila ju na rub radne plohe i kimnula.

- Zaslužila si to, a jesi li spremna prihvatiti kaznu?

- Viteže - šapnula sam.

- Odgovori mi. Oh, Bože.

- Da - kazala sam tiho.

- Odjeća, cipele, mobitel, moj stan, auto koji dolazi po tebe, moj klub, sviđa li ti se to?

- Da - tiho sam ponovila.

- A bih li te ja zanimao da sve to nestane?

- Viteže, o čemu ti to?

- Pitao sam te nešto, Anya. Dobro, sad sam već postajala ljutita.

Zato je ispalo odrješito i nabusito kad sam mu odgovorila: - Imam svoju odjeću i gotovo sam skupila novce za mobitel, a nisam još toliko zaklošarila da si ne bih mogla priuštiti upad, čak i u tvoj klub, koji je, uzgred budi rečeno, definitivno najbolji u Denveru, ali cijena upada ti je lihvarska. I zato, da, Viteže. Da sve to nestane, još uvijek bi me zanimao.

Zurio je u mene.

Kuhalo je u meni, i to toliko brzo da sam uskoro bila jako ljutita.

Zato sam mu kazala: - Usput da ti kažem, u pravu si za ono što sam sinoć rekla, a tebi se učinilo kao nimalo kul stvar. Točno. Ali ja sam se branila jer si mi počeo tovariti na vrat prilično teška sranja. Samo da znaš, i ovo što si mi sad rekao *podjednako je bez veze*. Ja sam ti vratila taj mobitel, Viteže. A ako sve želiš natrag, osim mobitela koji sam koristila, ali može i to, te stvari koje sam nosila sinoć, još uvijek su sve markice na njima. Možeš to uzeti. I vratiti. Dati nekoj sa svojega švedskog stola. Što god. Samo mi nemoj o tome pričati, a ja ću ti olakšati stvar jer, ako doista misliš da te iskorištavam, bit ću sretna što te mogu razuvjeriti tako što ću jednostavno otići od tebe.

- S moga švedskog stola? - upitao me podižući obrve.

- Sa švedskog stola pički u tvom klubu - objasnila sam mu, a lice mi se toliko ukočilo da sam to jasno osjetila.

Pozorno me promatrao.

Tad je promrmljao: - Moj švedski stol pički.

- Da.

- Moj švedski stol pički - ponovio je mrmljajući.

- Da! - odbrusila sam prilično glasno. Vitez je prasnuo u smijeh.

Gledala sam ga i pomislila kako je baš zgodan dok se smije. A razmišljala sam i o tome da dohvatim neku od svojih tava i odalamim ga po glavi. Mislila sam i da bih upravo mogla zaplakati. Konačno, poželjela sam da mi je stan veći tako da se mogu negdje skloniti, zaključati vrata za sobom, a potom se prepustiti napadaju bijesa, vrištanju, jecanju ili svemu od navedenog.

Smijanje mu se već pretvorilo u cerekanje kad mi je naredio: - Dođi ovamo, mala.

- Hoćeš li me izlupati po guzici ako ne dođem? - odvrtila sam. Uozbiljio se i kratko odgovorio: - Hoću.

Kvragu.

Nagazila sam na njega.

Okrenuo se prema meni, primio me u zagrljaj i čvrsto me držao uz sebe.

Tad mi se približio licem i tiho me upitao: - Ti si mene istraživala?

- Ne - odgovorila sam oštro. - To je bila Vivica. I pazi se nje, Viteže, ona je podjednako zaštitnički raspoložena, luda i divlja kao ti. Voli me. Zna sve o meni. Želi da imam dobar život, i to na takav način da bih se mogla zakleti kako to više želi za mene nego za sebe. Zato njezina uobičajena ekstremna znatiželja, kad je riječ o mojoj budućoj sreći i onome tko bi mi je mogao ili ne bi mogao priuštiti, doseže sulude razmjere. Iako ti je ona, kad to već spominjem, udarila pečat odobrenja, a budući da taj pečat nije baš žig užežen u meso da ostavi trajan ožiljak, ja mislim da si dobar. Osim ako nisi terorist, obavijestila me da je to jedini razlog zbog kojeg bi se njoj prestao svidati.

Ovo je bilo dosta. Previše, ali još uvijek nisam mogla začepiti, toliko sam bila ljutita.

- Oh, ako se ispostavi da se ne poigravaš mnome, namjerava svog prvog sina nazvati po tebi.

Tad sam zašutjela i opazila kako se Vitez smiješi i žmirka prema meni.

Onda me upitao: - Jesi li gotova? - Jesam - odbrusila sam.

- Hoćeš li mi kazati zašto si toliko popizdila? - upitao me.

- Neću, ali znam da mi ti ne bi dopustio da ti to ne kažem, pa ću zato izbjeći Viteza Gnjavatora. Ja si nikad u svom životu ne bih mogla priuštiti mobitel koji si mi kupio. Ni one haljine. Ni bilo koji par onih cipela. Ti su me darovi dočekali u kući, Viteže, i nisam ih namjeravala vratiti, za razliku od mobitela, jer sam te pustila u svoj stan. Samo sam pomislila da nikad u svom životu, nikad, neću stajati u dnevnom boravku na kauču kupljenom na rasprodaji za bagatelu jer mu je jastučić bio razderan, pokraj mog

stolića kupljenog na sajmu, stolice koju mi je darovala prijateljica, i vidjeti raširenu preko toga luksuznu ljepotu koje me netko smatrao vrijednom udostojati. Roditelji su mi umrli kad sam imala sedam godina, ali nisu bili milijunaši. Imali smo dobar život. Pun ljubavi. Bila sam sretna, ali nikad razmažena. Ti si me razmazio i sad nije važno je li se to dogodilo jednom ili sto tisuća puta znajući da se ne bih mogla naviknuti na taj osjećaj jer ga nikad nisam očekivala. Svaki put bio bi podjednako dragocjen, a tu dragocjenost ne bi tvorile skupe stvari koje bi mi ti darovao. Radilo bi se samo o činjenica da to daješ meni. Viteže, ja sam naučila, otkako su mi roditelji umrli, da ništa ne očekujem *ni od koga*. Život će biti onakav kakvim ga sama oblikujem, koliko budem radila i zaradila. Zato mi je taj trenutak bio prekrasan, a ti si ga sad pokvario insinucijama da te želim iskoristiti i popizdila sam jer je bolje biti takav nego se osjećati povrijeđen, a upravo se tako uistinu osjećam.

Sklonio je lijevu ruku s moje kako bi mi mogao obujmiti čeljust i šapnuo: - Mala.

Odbrusila sam bez oklijevanja: - Ne razumijem ovo što se događa između nas, kako se smijem ponašati i mogu li uopće popizditi od ljutnje, ali samo da znaš da, upravo sad, ne želim da budeš fin prema meni i ne želim da me diraš.

- To ti neću učiniti, Anya - rekao je nježno. I pretpostavljala sam.

Skrenula sam pogled u stranu i uzdahnula.

- Mala, pogledaj me.

Pogledala sam ga, iznova promišljajući ovu situaciju zato što želim, kad popizdim, kad sam povrijeđena ili što god bilo, samo biti ona koja jesam, ja sama.

- Ti si, Anya, žena kojoj treba pas, kuća s bijelom ogradom, jedan dječak, jedna djevojčica, jedan muškarac koji se klanja tlu po kojem hodaš i svake se večeri zahvaljuje Bogu što je bio toliko jebeno sretan da te namami da nasloniš svoju glavicu na jastuk do njegova, a da pritom još uvijek može gledati nogomet nedjeljom. Drži se mene i to je upravo ono što ti ja nikad neću priuštiti.

Opet sam zurila u njega... suludo... *zbunjena*.

- Molim?

- Dvaput sam se pokušao udaljiti i prepustiti te takvoj sudbini. A onda mi se pojaviš u klubu u onoj jebenoj haljini. Znao sam da ne nosiš donje rublje. Nisam morao ni gledati dok si ulazila u moj klub, a već sam znao da se svakom tipu diže kurac u gaćama od pogleda na tebe u toj haljini, zato što izgledaš tako kako izgledaš, ali i zato što nemaš jebenog donjeg rublja na sebi. Onda si došla do Nicka. Gledao sam te kako sjediš pokraj njega,

prelijepa, ali jebeno uplašena do boli, i ja sam shvatio dvije stvari. Prvo, moraš biti moja i moram se pobrinuti za tebe prije nego što te neki govнар ili gomila njih ne izjebu u svojoj bijesnoj potrazi za svime što im predstavljaš. Drugo, moraš biti moja zato što samom sebi više nisam mogao nijekati koliko te jebeno želim. Zasluđuješ onaj život sa psom i bijelom ogradom, mala. Zasluđuješ sve što je dobro, normalno i uredno. Kad si ušla u ovu kuhinju i tako mi se vedro nasmiješila kao da nikad nisi bila toliko jebeno sretna u životu, shvatio sam da je to zbog onog što ti mogu dati i što sam ti dao. I zato sam se bacio u potragu. Spoznaja da sam ja tu bitan, a ne ono što sam ti dao, kao i spoznaja, mala, da bi mogla biti sretna i bez te bijele ograde i psa, to je ono što *mene* usređuje.

- Ti nisi dobar i normalan i uredan? - šapnula sam.

- Ne, Anya, ništa od toga. Bude li te netko zajebavao, ja ću mu bez problema pustiti krv, natjerati ga da pati i jebeno se pobrinuti da ti to više nikad ne uradi. Već sam to učinio i neću oklijevati da isto i ponovim. Kad navečer legnem u krevet, možda nekad budeš zavezana do mene tako da te, ako te poželim usred noći, mogu poljubiti bez čekanja. Nisam dobar. Nisam normalan. Nisam uredan. I jebeno volim svoj život. Ali dobit ću i te kako više nego na normalan način kad ti kažem što želim i vidim da se ti obazireš na to. Imaš jebeno dobar okus. I ta tvoja pizda pruža mi još bolji osjećaj. A kad te gledam u lice dok svršavam, još mi je bolje. Sve mi je to učinilo život mnogo boljim. Zato moraš znati da si mi ti to priuštila i to je moje, ali ja nikad ne namjeravam biti dobar, normalan ili uredan.

Zašutjela sam.

Ovo me i te kako napaljivalo.

I Vitez je ušutio. Potom je nastavio s pričom.

- Zato sam, Anya, mala moja, morao doznati da sam *ja* taj koji te čini sretnom. Pitao sam te. Ti si mi se povjerila. I to je dobro. Jer na kraju balade ne želim imati onaj odvratni osjećaj da sam te prepustio nečemu dobrom, normalnom i urednom. Jebeno me veseli što ti se sviđa ono što se razvija između nas, ozbiljno, mala, to me stvarno raduje. I još jedna stvar: očekuj da ćeš biti razmažena jer ću također raditi i na tome. Ti stolići kupljeni na sajmu stvar su jebene prošlosti.

Iznenada sam ostala bez daha. Drhtala sam.

Prešao mi je palcem preko usana i zastao na sredini, lagano me pritisnuo, a lice mi je toliko približio da sam sad mogla vidjeti samo njegove treperave oči.

- Na kraju, reci toj svojoj prijateljici da se prestane raspitivati o meni. Shvaćam zašto ti ona treba. Ali ja ću ti reći sve što trebaš znati o meni kad budem spreman da to doznaš. Ne volim da mi se ljudi petljaju u život. Ne volim da se ljudi raspituju o meni. I ne volim da ljudi znaju neke stvari o

meni osim ako ja ne odlučim to podijeliti s njima. Ona ti je prijateljica, ali ja te upozoravam da mi se ovo nimalo ne sviđa i da ću joj to sigurno na jasan način dati do znanja ako ne odstupi. Prvi put ću to učiniti blago. Ako dođe do drugog puta, shvati da mi ti nešto značiš, ona tebi nešto znači, ali ništa ne obećavam. Kužiš me?

Oh, Bože. Vrijeme je da sjednem i ozbiljno porazgovaram s Vivicom.

Nisam to rekla. Nisam ništa rekla. Samo sam kimnula.

- Shvaćaš li da se u vezi sa mnom odričeš dobrog, normalnog i urednog?

- Mislim da shvaćam - šapnula sam mu na palac koji je odmaknuo usred mog odgovora.

Kad sam dovršila, ponovno ga je vratio na prijašnje mjesto i promatrao me dok ga je stiskao i povlačio mi usnu nadolje. Tad mi je vrškom palca prešao preko zuba. Automatski su se razdvojili. Palac je kliznuo između njih i vršak mi je dodirnuo jezik. Usne su mi se, opet automatski, sklopile oko njega i počela sam ga lizati.

Promatrala sam kako mu se zjenice šire i on mi je pritisnuo jezik palcem dok je režao: - Jebote, moja mala me shvaća.

Mišići mojega međunožja tako su se snažno stegnuli da sam gotovo doživjela mini orgazam.

A možda sam ga i doživjela.

Izvukao je palac i ponovno mi počeo milovati donju usnu. Tad mi je uvukao ruku u kosu, a tijekom toga uopće nisam skidala pogled s njega.

- Prevario sam se: ono o tvojoj prijateljici nije posljednja stvar koju ti moram reći - kazao je tiho. - Posljednje je to da volim pičke i neću ti poreći da sam u njima uživao koliko god sam mogao. Ali hrana s tog švedskog stola koji si ti, mala, spomenula nestala je. Ti si mi se predala i ja ću se predati tebi. Ako želiš to testirati, nema problema. Ako ne piješ pilule ili nešto slično, moraš odmah početi s tim jer ne želim da išta stoji između mog kurca i tebe. Imaj povjerenja, pobrini se za to da mi daš ono što mi treba i budi sigurna da ću sve dijeliti s tobom dok god si sa mnom.

U redu, ovo je dobro. Vrlo dobro. Izvrsno.

- U redu - šapnula sam.

- Sve pičke s kojima sam dosad bio bile su samo pičke. A ti nisi samo pička. One znaju da ne smiju pričati o onome što sam im dao. Ali moraš znati da to znaju zato što su to dobile. Za njih je to bilo samo jedno iskustvo. Tebi će to postati dio života. Shvaćam da ćeš to podijeliti sa svojim prijateljicama. Ali tražim od tebe da staneš na tri najbliže prijateljice i da im objasniš kako je ne volim da o meni kolaju priče. Čvrsto se drži toga, mala. Ja živim povučeno. Ne volim pažnju. I ne bi mi se

svidjelo da je ti navučeš na mene. Nakon toga ne bi uslijedila kazna. To bi bio kraj naše veze. Pratiš li me? Kimnula sam.

- Jesi li još ljuta? - upitao me. Odmahnula sam glavom.

- Želiš li jesti ili se jebati? Trepnula sam.

Tad sam ga upitala: - Imam li izbora?

- Sad imaš.

Pogledala sam ga dok su mi njegove riječi odzvanjale u glavi, pogotovo neke.

Tad sam ga upitala, nježno i pažljivo, nešto što sam već duže željela znati, a mislila sam da mi se šansa za to nikad neće pružiti i da se ne bih usudila čak i da mi se pruži.

Ali učinila sam to.

- Drkaš li misleći na mene?

- Svakako.

Ponovno sam osjetila grčeve u maternici. Znala sam da mi se to jasno vidjelo na licu zato što sam začula njegov šapat: - Mala želi svog taticu. Oh. Moj. Bože.

Definitivno mini orgazam.

- Jebote, mala stvarno želi svog taticu - zarežao je. Tad me podignuo i položio mi ruku na guzu. Omotala sam mu noge oko kukova, a on mi je drugu ruku uvukao u kosu držeći mi i nagingujući glavu, pritišćući mi usne uz svoje dok me ljubio. Poveo nas je do moje spavaće sobe.

Oboje smo u isti mah pali na krevet.

Mala je dobila svog taticu.

Slasno.

- Otvaraj - naredio je Vitez.

Otvorila sam usta i on mi je gurnuo komadić kolača od mrkve. Pobrerala sam se da bude što ukusnije sklapajući usne i sišući mu palac dok ga je izvlačio.

- Jebi se sa mnom, mala - šapnuo je.

Podignula sam pogled, svidjelo mi se ono što sam vidjela i široko sam se osmjehnula iako sam još uvijek žvakala.

Oči su mu odmah poprimile tamniji sjaj dok je drugom rukom uhvatio plahtu i razmaknuo je s moje guze.

Osjetila sam stezanje u prsima.

Učinio je to kao veliki, a potom otišao u kuhinju po hranu. Vratio se još uvijek raspoložen kao gazda, a znala sam to jer mi je kazao da ostanem ležati na trbuhu, pa me tako i hranio.

Ležala sam u svom krevetu, gola i na trbuhu, a Vitez je ležao uz mene. Plahta mu je sezala do struka, ali sad je bila preko moje guze. Držala sam ruke prekrížene na jastuku ispred sebe, a po mračnom i izgladnjelom Vitezovu pogledu znala sam da tatica nije nikamo otišao, još uvijek je definitivno u svojoj kući.

Lagano mi je prešao rukom preko guze dok je naređivao: - Raširi noge.

Ponovno sam počela disati, ali jako otežano.

Tad sam ih raširila.

Vitez je promatrao kako mu ruka zaranja. Udahnula sam.

Malo se sagnuo da može bolje pristupiti.

Počela sam dahtati.

- Volim ovu pičkicu, mala - promrmljao je. Znala sam to jer je duboko ulazio u mene s dva prsta, razdvajao me, širo, trljao ih i ja sam počela uzdizati kukove. - Budi dobra, Anya.

Ugrizla sam se za usnu i ukočila.

Jednu ruku držao mi je između nogu, a drugom je posegnuo prema tanjuru koji je stajao između nas na krevetu, zahvatio palcem gustu glazuru kolača, skinuo je i prslonio mi zalogaj ustima. Vitez mi ga je tad gurnuo u usta, a ja sam ga dublje usisala.

Počeo me brže milovati prstima između nogu.

Izvukao mi je palac iz usta, zgrabio tanjur i sklonio ga da nam ne smeta, a sve je to činio ne mičući prste s mog međunožja.

Tad mi se približio. Oslanjao se na podlakticu, a ja sam podignula pogled prema njemu. Gledao je u moju stražnjicu i svu pozornost usmjerio na mene.

- Podigni guzu.

Malo sam se podignula na koljenima.

- Više.

Još sam se više podignula.

On se opet premjestio tako da može namjestiti ruku, izvukao prste i jedan mi prslonio na klitoris. Oh, Bože. Oh, da. *Da*. Propela sam se na kukovima.

- Ovo se sviđa mojoj maloj - zarežao je. - Još više. Još sam se više podignula.

- Tako je, Anya, drži guzu visoko i pronadi ga, mala. Sklopila sam oči. On je radio prstima.

- Pogledaj me.

Otvorila sam oči i pogledala ga sva u magli. On nije stajao s prstima.

- Popni mi se na kurac bez obzira na to što ćeš svršiti i zajaši svog taticu do kraja, čuješ me što ti govorim?

Oh, Bože. Da. Oh. *Da*. Kimnula sam.

- I tako ćeš me jahati sve dok mi ne daš što mi treba. Opet sam kimnula.

On me jače pritisnuo prstom. Fino, tako prokleta fino. Bože.

Zajecala sam.

- Jebote, Anya, moraš ga sama pronaći. Svršit ću ovako samo te gledajući i slušajući. Pomakni kukove, pronađi ga.

Očajnički sam se trljala o njega, propinjala se, njihala i trzala.

- Jebote, moja je mala jebeno opasna igračica - zarežao je i ja sam od tih riječi, njegova prsta i svojih sluđenih bokova svršila. Bio je to snažan orgazam, ali sam i svršavajući pazila na njega.

Okrenula sam se dok sam svršavala, još uvijek se očajnički pomičući, tražeći i pretražujući, a onda sam mu rukom obujmila kruti, debeli kurac. On mi je pomogao tako što se okrenuo na leđa, pa sam prebacila nogu da ga zajašem i nabila se na njega.

Bože. Pružao mi je tako prokleta dobar osjećaj. Izvila sam leđa, zabacila glavu i ruke iza sebe da se uhvatim, a onda sam ga stegnula oko čvrstih bedara.

- Tako je, baš tako. Ostani tako izvijena i jaši me - naredio je Vitez. Glas mu je bio dubok, grub, oštar, držao mi je ruke na trbuhu, a onda je jednom obujmio moju sisu, a drugom krenuo niže.

Ja sam radila onako kako mi je rekao i doživljavala orgazam za orgazmom, jedan se vrhunac stopio s drugim dok mi je on držao palac na klitoris, a sad mi se već bližio i treći orgazam. Snažno sam se izvila i izložila mu se pa ga silovito i brzo jahala. Oh, Bože, oh, Bože, rascijepit će me na dva dijela.

Pomaknuo je palac s mog klitorisa, položio mi ruke na kukove i spustio se niže dok mi ga je uvaljivao, a ja ga nisam prestalajahati.

- Daj mi tu ljepotu - zarežao je.

Pomaknula sam se udesno, pala i oslonila se na ruku uz njega dok sam ga s teškom mukom nastojala usredotočeno gledati u lice.

Snažno me potegnulo naniže i podigao se, a ja sam promatrala kako mu se izlažem i predajem.

Znala sam da se spušta na mene kad je premjestio ruku s mog kuka na guzu, snažno me počeo stezati prstima i dublje utiskivati njihove vrške u moje meso, posesivno i posjednički. Drugom je rukom klizio po mom boku, prešao preko rebara i obujmio mi grudi. Obuhvatio mi je nabreklu i osjetljivu bradavicu palcem i kažiprstom i gledao kako je čvrsto steže i oštro poteže.

Osjetila sam nalet vatre u sebi, duboko uzdahnula i propela se kukovima uz njegove.

- Mala voli kad je grubo - šapnuo je.

- Da - izustila sam.

- Da i što još?

Pogledala sam ga polusklopljenim očima i šapnula: - Da, tatice.

Iz grla mu se oteo seksi, grub, privlačan, čudesan i nerazumljiv zvuk. Čula sam ga kako mi vibrira u samoj srži, a njegovi prsti su mi opet snažno potegli bradavicu. Tako sam mu sve dala *točno onako* kako je želio.

Kad sam se propela, zadahtala i zastenjala, Vitez je sklopio ruke oko mene, prebacio me na leđa ne odmičući se od mene i ne prekidajući naš dodir. Usne su nam se spojile snažno i duboko u strastvenom poljupcu koji je uzeo i ono malo što je još ostalo od mene.

Tad je prekinuo poljubac i podignuo glavu, a njegove još uvijek užarene i prelijepe oči prelijetale su preko mog lica.

- Čvrsto se omotaj oko mene, Anya - promrmljao je i ja sam to učinila.

Podignuo je ruku i vršcima prstiju odmaknuo mi uvojke kose s lica. Tad mi je počeo dodirivati obraz, čeljust i usne dok me gledao. Uvukao mi je ruku u kosu sa strane, a pogledi su nam se susreli i stopili.

- Jesi li sita? - upitao me tiho, a ja sam se baš tako osjećala. Zasitili su me hrana i on. - Da.

Dugo me gledao u oči.

Tad me nježno upitao: - Jesam li usrećio svoju malu? - Svi moji udovi automatski su se stisnuli.

Želio je to, htio mi je to pružiti. Jako je to želio.

Ja sam njemu dala ovo i to mi se svidjelo.

Ne, slobodno recite da sam luda. Ja sam to jebeno *obožavala*.

A on je meni, zauzvrat, htio sve dati.

- Da - šapnula sam dok je on promatrao kako mi se usne pomiču.

Potom me ponovno pogledao u oči. Gledala sam kako mu se pomiče kut usta, a onda je promrmljao: - Dobro.

10. POGLAVLJE

BITI ZLOČESTA

Molim? To je bila Viv.

- Moraš se prestati raspitivati uokolo o Vitezu. To je bio moj glas, nastavila sam dalje.

- On, uh... zna, ili je shvatio iz nekog našeg razgovora, ja sam se nekako izlanula, a onda mu sve ispričala i ti si u pravu. On je povučen, ali *stvarno* povučen. Ne sviđa mu se pažnja. Ne želi da ljudi znaju bilo što o njemu i to stvarno jebeno ne želi. Zato mi je rekao da ti prenesem da odstupiš, pa stoga i tražim od tebe da se dalje ne raspituješ.

- Rekla sam ti već da taj tip drži sva svoja sranja u punoj tajnosti - odgovorila mi je.

Nije mi to trebala govoriti.

Bio je utorak navečer i bilo je kasno. Ostala sam kod Viteza. Sinoć je došao po mene, probudio me u četiri ujutro pa me snažno i dominantno zadovoljio. Nakon toga odspavala sam sat i pol prije buđenja za odlazak na posao. On je još bio u krevetu kad sam mu prišla odjevena, a onda me potegao, okrenuo na leđa i pružio mi pravu strastvenu akciju.

Večeras je bio moj red u njegovu krevetu.

A tu sam sad i ležala na satenskoj postelji i već odjevena u pidžamu razgovarala s prijateljicom.

Odnosno, upozoravala je.

- Vi ste razgovarali o tome? - upitala me na tipično svoj, nametljivo znatiželjan način.

- On me usrećuje. To sam mu razjasnila. A onda je pošasavio. Ispričao je neke stvari da se uvjeri kako je on taj koji me usrećuje, a ne njegova velikodušnost. Mene je to raspizdilo. I sve sam mu sasula u lice. Onda smo o svemu porazgovarali. I sad je sve u redu.

- On te usrećuje - šapnula je, a meni je srce preskočilo kad sam čula s kakvim je tonom to rekla.

- Jako - odvrtila sam šapatom.

- Doista? - još uvijek je šaptala i govorila s nadom u glasu.

- Doista - i ja sam nastavila šapatom pa joj se povjerila: - Sviđa mu se moj trbuščić. Čak mi je donio i sve moguće vrste sireva, krepera, kruha i

pašteta, nudeći mi i kolač od mrkve kako bi mi pomogao da to i održim. - Glas mi je postao tiši: - Viv, doista mu se sviđam, i to ovakva kakva jesam.

- Već sam ti rekla da ti trbuščić super pristaje - podsjetila me.

- Ne znam sad baš koliko mi dobro pristaje. Samo znam da se Vitezu sviđa tako mekan i sladak i ženstven, a to ima kod mene.

- Drugim riječima, zgodni Vitez misli da je trbuščić seksi.

- Kako god - promrmljala sam, a ona se zahihotala.

Tad je izjavila: Onda, pretpostavljam da si se pojebala s njim i da je i to ispalo super i seksi.

Sad sam se ja zahihotala i izjavila usred cerekanja: - Uh... ne možeš ti pojebati Viteza. Nema šanse. Vitez je taj koji jebe tebe.

Tišina, a potom: - Možeš li mi to ponoviti?

Pogledala sam pokrivač i trepnula.

Kad sam joj uzvratila tišinom, izjavila je: - U redu. Imaš ugovor koji si potpisala. Prvo, mala, on ne želi da se ja raspitujem i lajem o njemu, pa ga uvjeri da je s tim gotovo. Neću napraviti neko sranje da ti ovo sjebem. Drugo, samo mi daj ocjenu od jedan do deset.

- Dvadeset pet - šapnula sam.

- Molim? - izustila je.

- Možda trideset - predomislila sam se.

- Uh... ne, mala, ne. Reci mi, molim te, da nisi sklopila taj ugovor s njim.

- Nisam, Viv, ali kad mi razgovaramo o tome, to ostaje samo između nas. O ovome neću razgovarati čak ni sa Sandrine. Ona postane brbljava kad se napije, a da pritom ne pleše. Ti možeš šutjeti kao grob kad ti se kaže, a želim da s ovim bude tako. Ne govori o Vitezu.

- Usne su mi zapečaćene, mala - uvjerala me. - Stvarno? Trideset?

- Onje... drugačiji.

- To ti vjerujem promrmljala je, a ja sam se ponovno zahihotala.

- Dakle, Viv... hm, ima jedna caka s njim. - Caka?

- Caka.

- Kakva caka?

- Dominantan je.

- Dobro, to me ne iznenađuje.

- Dobro, pa on ti je takav. T to u svemu. Sviđa mu se kontrola.

- Kontrola?

- Kaže mi što želi da ja učinim i ja ga poslušam. I to više-manje u svim stvarima... hm, u seksualnim svakako, ali i u nekim drugim prilikama. Ali

samo ako mu je važno, a dosad je sebi dao vremena da mi sve objasni. - Stala sam i rekla blago: - Ako ga ne budem slušala, onda će me kazniti. - Brzo sam dovršila ovaj dio. - Ali to se još nije dogodilo.

Zašutjela je. Mene je stisnulo u trbuhu.

- Nije to tako izopačeno kao što zvuči - brzo sam je nastojala razuvjeriti. - To ti je kao...

- Anya, mala, ja volim biti podložna - rekla mi je tiho i ja sam trepnula.

Moja napadna, hrabra, odvažna, izravna i neuvijena Vivica je podložna?

- Molim? - izustila sam.

- Razmisli, shvati, dođi do toga da ti se sviđi i učini to. Trebalo se izvući iz one kvartovske priče i ne proživjeti svoj život kao drolja ili kuja nekog lika koji će popiti metak u šupak ili završiti u zatvoru ostavljajući me s troje djece na grbači koji će svi izrasti u gangstere, drolje ili glupe kuje vezane za mrtve tipove, i u tome sam poput Viteza. Trebala sam se držati sebe i ne pričati puno o tome. Ne želim biti ničiji pomoćni menadžer. Želim biti menadžer. A nakon toga želim postati direktorica. Želim imati vlastitu kuću. Želim dobar dom, dobar auto, dobru odjeću, dobre cipele, dobar namještaj i pristojna tipa koji će mi izbaciti smeće iz kuće bar kad ga drugi put zamolim i koji će me redovito zadovoljavati onako kako mi se to sviđa te me, doslovno, izlupati po guzici kad ne budem dobra.

Oh, moj Bože. Nastavila je govoriti.

- Trebam puno raditi, toliko se boriti i kontrolirati kako bih se održala na pravoj stazi i dobila ono što želim od života, pa bi mi bilo pravo olakšanje odreći se svega toga i prepustiti se u nečije ruke. Prepustim im se i oni se uglavnom pobrinu za mene. Bila sam u dužim vezama s dva dominantna tipa. Jedna veza propala mi je iz razloga koje ti ne želim objasniti zato što ćeš shvatiti o komu se radi, a on ne želi da itko dozna, to je njegova tajna i ja je neću dijeliti. Druga mi je veza propala zato što je tipa više ložio sadizam nego povjerenje ili veza i nije često znao *mene* zadovoljiti, pa sam ga otkantala. Neke žene to pali. Mene ne. Ali gledam oko sebe. Teško je pronaći onoga koji shvaća da se tu radi o spavaćoj sobi, a ne o životu, barem ne o *cijelom* životu.

- Zašto mi to nisi nikad rekla? - tiho sam je upitala.

- Zato što neki ljudi misle da je to izopačeno, Anya, a zapravo... *nije*. Nekad su me znali zajebavati već zbog boje kože. Ne želim se dovesti u još gori položaj dijeljenjem ove informacije. Nema jebene šanse.

- Ja te ne bih nikad zajebavala - podsjetila sam je osjetivši se povrijeđenom.

- Znam, ja te samo nisam htjela iskušavati - nježno mi je odgovorila i ublažila uvredu.

- Meni možeš reći sve - šapnula sam joj.

- Znam to sad kad si ovo podijelila sa mnom. Obje smo ušutjele.

Vivica je prva progovorila.

- Pa, ako si mu dala ocjenu trideset, onda ti se očito sviđa ovo.

- Da - rekla sam tiho.

- I on će te kazniti ako nešto usereš? - Aha.

- Rekao ti je to? - Da.

- A znaš li koje su mu granice? Je li bio iskren prema tebi? Rekao ti što možeš, a što ne smiješ? Što on može, a gdje se mora zaustaviti?

Da. Mislim, naznačio mi je granice, koje mogu ili ne moram istraživati, ali one su i te kako jasne i nedvosmislene. A i već mi je prilično razumljivo objasnio što mu se nikako ne bi sviđjelo. Ne radi se o vosku, povezima ih sličnim stvarima. Radi se o kontroli.

- Rekao ti je sve što treba - promrmljala je.

Tako je izgledalo.

- Dobro - šapnula je.

- Aha - ponovila sam.

- Mala, dajem ti savjet da nešto zasereš i krivo napraviš. Ponovno sam trepnula.

Tad sam izustila: - Molim?

- Ne zezam se. Znam da ti ovo zvuči strašno i ludo, ali nije tako. To jest strašno i ludo, ali na *seksi* način.

Noge su mi počele drhtati.

- Stvarno? - šapnula sam.

- Oh, da. *I te kako*. Znam da je tvoj, mala, ali sama pomisao na to da me Vitez Sebring ide za nešto kazniti je, hm... *neću ništa kazati*. Mislim da ću prestati pričati u šiframa sa svakim tipom kojeg susretнем u Denveru u nadi da otkrijem da je dominantan, pa ću jednostavno dati oglas u novine da tražim nekoga tko će me dobro izlupati po guzici.

Prasnula sam u smijeh.

- Ne šalim se - odgovorila je na moj smijeh.

- U redu, dobro - rekla sam još uvijek se hihoćući.

- Slušaj me - kazala je mrtva ozbiljna i moje se cerekanje utišalo. - Iskreno mi reci, je li ti to kul sad kad si već probala? Sviđa li ti se?

- Da - šapnula sam.

- Do tridesetice? Da, Viv.

- Onda zajebi sve. Ako ti se sviđa da ti on naređuje, to znači da ti je stvar napeta. Pružiš li mu valjan razlog da prijede na iduću razinu, onda će se ta tridesetica pretvoriti u pedeseticu, a s tim se ne šalim. Strašno. Ludo. *Privlačno.*

Drhtave noge počele su mi se tresti kao i ruke dok sam gledala Vitezovu suvremeno dizajniranu budilicu na noćnom stoliću.

Deset i petnaest. Viteza neće biti još satima. Kvragu.

- Znaš što, mala? - upitala me Viv na uho.

- Puno toga ja znam, dušo. A što ti želiš znati? - odgovorila sam.

Osjećala joj se vedrina u glasu dok je govorila: - Već sam ga zavoljela zbog tebe. A sad ga volim zato što ti pruža ono što ti se sviđa. Što se takvog života tiče, seks ti nikad neće biti dosadan. Povjerenje koje će se izgraditi jebeno je i čudesno. To dovodi do bliskosti. Ako ti to uspije priuštiti, ja ću ga zauvijek voljeti. Ali ima toga još. O ovim sranjima ranije sam mogla pričati samo sa svojim partnerima, a to nije isto kao s vama djevojkama. Dakle, i to nam je on priuštio. Zato mislim da ću ga zauvijek voljeti, od dana današnjeg pa do kraja.

Meni je sinula strašna i suluda pomisao da bi se to i meni moglo dogoditi.

- Da - šapnula sam.

- Tu sam ako hoćeš razgovarati o bilo čemu. Ali, da ti dam još jedan savjet, prvo razgovaraj s njim. Već ti je jasno naznačio da želi biti otvoren i iskren s tobom, pa mu slobodno reci kako to ide kod tebe. Kaži mu što ti se sviđa, a što ne sviđa. Daj mu naznake kad budeš spremna krenuti dalje. Kunem ti se, mala, *on će tebe* onda voljeti zauvijek. Imat će prekrasnu kaju s kojom će izgledati još glamuroznije, ženu koja će ga nasmijavati, koja zna kuhati, koja shvaća što je to vjernost i koja će ga dovoditi do orgazma baš onako kako mu se sviđa. Nema ništa bolje od toga. A on će to također znati.

Zahihotala sam se, a potom iznenada stala i šapnula: - Drago mi je da nam je dao ovu priliku iako sam nije svjestan koliko nam to znači. Drago mi je da si podijelila sa mnom nešto o sebi, a sad znaš da sa mnom možeš dijeliti sve, i to, dušo, bez obzira na sve.

Došao je red na nju, pa je kazala: - Da. Ja sam se široko osmijehnula.

Tad sam začula udaljen, nejasan zvuk kako odjekuje u Vitezovom prostranom stanu, kao da je netko ušao kroz ulazna vrata. Tijelo mi se trznulo i ponovno sam usmjerila glavu prema satu. Deset i osamnaest. Osluškivala sam zvukove.

Vitez se ranije vratio kući. Ili je možda samo došao po nešto.

Pokušala sam načuti zvuk koraka po podu, ali nisam ništa uspjela čuti, pa sam se zapitala zašto me nije došao vidjeti dok sam se dizala s kreveta i rekla: - Vitez je došao kući. Možda je došao po nešto što je zaboravio.

- Slušaj, dok vučeš tu svoju bijelu guzicu po ovoj gajbi, napni malo vijuge i razmisli kako bi mogla postati zločesta curica. Sutra ćeš me nazvati na mobitel i zahvaliti mi.

Nasmijala sam se na ovu opasku o mobitelu i znala sam da me čula kad sam ušla u hodnik i šapnula: - Čujemo se poslije, dušo.

- Budi zločesta curica, mala.

- U redu - promrmljala sam.

- U redu - izjavila je odlučno, a potom blaže: - Čujemo se. Tad je otišla, a ja sam upravo skretala niz onaj L-dio hodnika. Dnevni boravak bio je u mraku, baš kao što sam ga i ostavila, jer sam nakon razgovora s Viv namjeravala otići na spavanje. Ali sad sam opazila tračak svjetla koji se širio iz hodnika prema ulaznim vratima.

Skrenula sam iza ugla i vidjela jedna otvorena vrata u hodniku, koja nikad prije nisam vidjela, iza kojih je dopiralo svjetlo.

- Dušo, nešto ti je trebalo, a ja uglavnom ne idem na spavanje prije jedanaest - zazvala sam ga u hodniku još uvijek šetkajući. - Mogao si me nazvati. Klub je na deset minuta vožnje odavde. Mogla sam ti ja to donijeti...

Stala sam pred vratima i zašutjela. Nije me iznenadilo kad sam opazila veliku, dobro namještenu i vrhunski dizajniranu radnu sobu, ali ne takvu kao i ostatak ogoljenog, bezbojnog i stiliziranog stana, nego toplu, mušku i punu života.

A onda sam vidjela Nicka Sebringa koji je čučnuo pokraj nečega što mi je izgledalo poput sefa u zlatno uokvirenom drvenom ormaru. Sef je bio zatvoren, a on je bijesno pogleda prema meni.

- Samo napravi jedan korak prema meni, Nick, i ja trčim do Vitezove sobe, zaključavam se i ne zovem policiju. Zovem Viteza - upozorila sam ga dok sam se uspravljala.

- Jebote, pa sad ja sve shvaćam - srdito je prošaptao dok me šibao pogledom u kojem se nazirala jedva kontrolirana srdžba.

- Što ti radiš ovdje? - upitala sam ga gledajući u sef.

- Sigurno me ne zanimaju večera i ti - zasiktao je. - Ti si pička koja se prodala.

Ošinula sam ga pogledom.

- Hm... *molim?*

Prekrižio je ruke na prsima. - Razočaralo me to. Mislio sam da si slatka. Vrijedna. Vrijedna truda. Vrijedna muke. Da si tip žene pokraj koje bi se čovjek mogao smiriti. Trajno. Trebao sam znati kad si se pojavila na onom tulumu. Nije to bila tvoja scena. Ali ti si htjela Viteza i nadala si se da će on biti tamo. Čestitke, mala. - Pogledao me ovakvu u pidžami. - Čini mi se da si uspjela.

Udahnula sam i upitala ga: - Nick, kako si ušao?

Ponovno me odmjerio od glave do pete. Tad mu se na licu i u očima nešto promijenilo. Pojavilo se nešto ružno i proračunato, ali nisam bila sigurna jesam li to dobro opazila.

Potom je progovorio, ali ne kako bi odgovorio na moje pitanje.

- Budi oprezna: ne zaslužuješ to, ali nisi prva.

Još jednom sam udahnula i obavijestila ga: - Znam to.

On je trznuo glavom u stranu, uputio mi opak smiješak i upitao me: - Dakle, tebi ne smeta primanje milostinje? - Tijelo mi se ukočilo. - Naravno da ti ne smeta, mala. - Koraknuo je prema menija sam napravila korak prema hodniku pripremajući se za bijeg, a onda je on stao. - Sve ti to dolazi s dobrim sranjima. Stan. Kupuje li ti već odjeću? Auto?

Zurila sam u njega dok mi je srce počelo kucati sve jače i brže.

- Ništa od auta - promrmljao je, pažljivo me promatrajući. - Vitez to voli. Vidi ljepotice s jeftinim cipelama na sebi i frizurama od dvadeset dolara. A žele više od toga. On im to pruži i odigra svoju predstavu. Pokaže im sve dobro. Pokaže im sve slatko. Odresci. Fina odjeća. Satenske plahte. To ga napaljuje. Želiš moj savjet? Drži se i samo čekaj da dođe do auta, mala. Dat će ti da ga zadržiš.

Ovo sam zasad zanemarila izjavljujući: - Očito imaš ključeve. Vitez bi vjerojatno želio da ih predaš meni prije nego što odeš, a to znači sad.

- Nemoj se smesti - šapnuo je naginjući se prema meni i pažljivo me promatrajući. - Nemoj misliti da će te on zadržati. Njemu dosade ti socijalni slučajevi i on ih se lako otarasi. Može biti nekoliko dana. Može biti nekoliko tjedana. Može biti i duže. Kladam se da će tebe, Anya, zadržati malo duže. Ali postat ćeš mu zamorna. Odbacit će te. A ti ćeš ostati s autom i odjećom, samo što ćeš se opet naći na početnom položaju, a Vitez se neće osvrtnuti na to. On se nikad ne osvrće. Samo čeka iduću ljepoticu da se pojavi u „Sladeu”, i to u haljini koju je neka druga nosila prije nje i cipelama za koje se nada da ih nitko neće primijetiti, a on će opet slatko i fino s njom. Dok mu i ta također ne dosadi.

Pokušala sam usporiti disanje, podignula sam ruku, ispružila dlan i izrekla svoj zahtjev: - Ključeve. Prišao mi je.

Odstupila sam da mu ostavim dovoljno prostora i bila sam spremna za bijeg kad se našao u hodniku pokraj mene.

- Samo da znaš, odvratno je uzimati ostatke s tanjura mog jebenog brata, ali kad bude gotov s tobom, dođi do mene. I ja ću biti sladak s tobom i znaj da će isto potrajati malo duže.

- Ključeve - zasiktala sam.

Podignuo je ruku i ispustio ključeve namjerno promašivši moj dlan, tako da su pali na pod. Gledala sam ga u oči ne namjeravajući se spuštati po ključeve dok je on još tu.

Skočila sam u stranu kad je pomaknuo nogu i šutnuo ključeve. Nisam ih gledala, samo sam slušala kako klize po podu i padaju niz stube u uvučeni dnevni boravak.

- Dobro se izjebi s njim, Anya, a onda mi možeš pokazati kako se to mom bratu sviđa kada dođeš k meni - šapnuo mi je.

- Sad je vrijeme da odeš - uzvratila sam šapatom. Ljutito me pogledao.

Potom se okrenuo i dao si vremena da dođe do vrata. Vitezova vrata zaključavala su se automatski. Čula sam zvuk zatvaranja, a onda sam dotrčala i okrenula lokot. Stajala sam pred vratima. Socijalni slučaj. Odjeća. Odresci. Auto. *Auto.*

To ti je sranje od auta, mala. Morat ćemo ti nabaviti nešto pošteno. Rekao je to i nije mi obećao da će ga kupiti, ali dao je naznaku, a jedva me jebeno poznavao. Nick je znao. Odresci. *Glupi odresci.*

Nickje znao.

Vitez Sebring pogledao je moje cipele, petnaest minuta kasnije bio je u mom stanu i već je znao da ima novi komad mesa. Nick je znao.

Vitez me tad nije ni pojebao, a potrošio je tisuće dolara na mene.

Trebala sam znati da Vitez Sebring, koji može imati svaku koju poželi u svom luksuznom stanu sa svojim Astonom Martinom i vrhunskim klubom, ne bi izabrao mene da ne postoji neki jebeni razlog za to.

Zbog ovakva lica vodili su se ratovi.

Koja pizdarija.

Pitam se kolikim je to ženama rekao. Čvrsto sam sklopila oči.

Tad sam se okrenula. Ukočena sam se gibala, isključila svjetlo u radnoj sobi i prostorija bez prozora postala je crna. Tad sam, kao da ću dobiti ocjenu za taj trud, oprezno zatvorila vrata.

Sporo sam šetala od hodnika prema spavaćoj sobi.

Odjenula sam se i ugurala pidžamu u svoju torbu. Otišla sam u kuhinju, zgrabila torbicu s radne površine i izvukla ključeve Vitezova

stana. Odložila sam ih na radnu površinu, navukla jaknu pa dohvatila svoju torbu i torbicu.

Zbrisala sam iz Vitezova stana koliko su me noge nosile.

Plahte su bile razmaknute, a ja sam otvorila oči i prva pomisao bila mi je ta da je netko provalio u stan. Znala sam da je on.

Znala sam to jer je cijelu prostoriju ispunila vibrirajuća žestina.

- Viteže... - šapnula sam, ali samo sam to uspjela izustiti prije nego što sam se našla izvan kreveta, izvučena i prebačena preko njegova krila. Položio mi je jednu ruku na kukove, a drugom mi je stezao kosu držeći mi lice udaljeno od svoga samo centimetar.

- Jebenih tri i pol ujutro, vozim se iz kluba do stana samo kako bih pronašao prazan krevet. Dolazim ovamo i vidim da si stavila lanac. Odgovori mi samo jednom riječju - protisnuo je. - Da ili ne. Jesi li zaboravila gdje trebaš spavati i tko će spavati pokraj tebe? Mala, upozoravam te, bolje ti je da odgovor bude potvrđan.

Zurila sam u njegovo zasjenjeno lice.

Tad sam rekla: - Ne.

Odmah je počeo zamahivati prema meni. Ali ja sam se držala i odbrusila mu: - Viteže! Ne. Nemaš pravo kažnjavati me. Gotovo je s nama. Ukočio se. Potpuno.

- Koji kurac? - šapnuo je.

- Nick je došao večeras. - Tijelo koje mu je već bilo ukočeno postalo je još čvršće i zbijenije. - Imao je ključ. Razgovarali smo. I ja znam.

- Ti znaš - odrješito je rekao. - Što ti znaš?

- Znam za tvoje socijalne slučajeve. Tišina.

Strašna tišina. Stravična tišina.

Tad se začuo smrtno ozbiljan, tih šapat: - *Za koga?*

- Za djevojke koje pronalaziš. Ljepotice za koje se pobrineš, razmaziš ih, a potom ti dosade pa ih odbaciš - podsjetila sam ga. - Mislim na djevojke poput mene.

Još više one stravične tišine od koje je postalo zagušljivo u prostoriji. Takav je bio njegov bijes.

Ja sam nastavila. On može popizditi, stvarno popizditi, ali nisam mogla zamisliti da bi me mogao ozlijediti.

- Dakle, gotovo je s nama.

- Nick ti je to rekao - izjavio je.

Ja sam olabavila stisak ruku oko njegovih ramena, opustila se i pokušala se odgurnuti, ali on me tad snažnije stisnuo, pa sam prestala.

- Da - odgovorila sam sa zakašnjenjem.

- Nick je ušao u moj stan, vidio je tebe, rekao ti to, a ti si mu povjerovala i napustila me.

Sad je bio moj red da se ukočim.

To mi se dogodilo zbog tona njegova glasa koji je izražavao prezir.

Tad sam šapnula: - Da.

- Otišla si a da me nisi ni nazvala. Otišla si a da me nisi ni nazvala bar da mi kažeš kako mi je jebeni kreten od brata ušao u stan, a znala si da to ne smije. Nije smio imati ni ključ, ali to mi je očito nekako sakrio i lagao mi kad sam mu uzeo drugi ključ. Tad ti napriča svakakva sranja o meni i ti me ni zbog toga ne zoveš. Ne čekaš me da dođem kući i ispričaš mi. Ti si samo otišla.

Uh-oh.

- Viteže.

- Pustit ću te, Anya, a potom ćeš se sama popeti na krevet obraza uz madrac, guzice visoko u zraku, i bit ćeš sretna što nismo kod mene. Trebala bi dobiti štap za ovo, barem neki manji bič, ali ja imam samo remen, a to bi moglo ostaviti tragove, pa ćeš me uhvatiti za ruku.

Štap?

Nisam ga to pitala.

- Lagao mi je? - upitala sam ga i to je bio pogrešan potez s moje strane. Tako me jako stegnuo rukom da nisam mogla disati. Počupao mi je kosu šakom i osjetila sam bol po cijeloj lubanji.

Nije trajalo više od sekunde kad je olabavio stisak i obratio mi se.

- Aha. Lagao ti je. A znaš li tko ti nije lagao? Oh, Bože.

- Viteže...

- Ja - zarežao je.

- Dušo.

Sklonio je ruke s mene dok je naređivao: - Popni se na krevet, Anya.

- Viteže...

- Učini to, kunem ti se Bogom da u protivnom nećeš moći lako sjediti tjedan dana.

Osjetila sam kako mi je puls podivljao, ali udovi su mi se pomicali. Popela sam se na krevet i svako malo ostajala bez daha dok nisam dopuzala do sredine. Tad sam prislonila obraz na madrac, guzicu podignula visoko i stavila ruke sa strane.

Krevet se počeo pomicati kako se Vitez pomicao, ali ja sam samo mogla vidjeti njegovu sjenu kako se nadvija nad mene u mračnoj sobi.

- Odveži to - naredio mi je.

Pomaknula sam ruku i odvezala donji dio pidžame. Nisam se ni snašla, a već su mi donji dio i gaćice bili spuštene do butina.

- Raširi noge, Anya, široko. I drži ih čvrsto.

Sirila sam noge sve dok više nisam mogla, dok nisam napela donji dio i gaćice.

Iznenadio me gurajući mi ruku između nogu i meni su se bedra zatresla.

- Moja mala baš ima sreće - šapnuo je pritišćući me prstima i trljajući me, a ja sam utisnula prste u pokrivač. - Volim njezinu pičku, volim ovu slatku guzu. Večeras će tu guzu zaboljeti, ali njezinu pičkicu toliko volim da ne mislim sutra uživati u njoj a da mi se pritom bol ispriječi na putu.

Čvrsto sam sklopila oči i potpuno se ukočila.

Odmaknuo je ruku od mene i krevet se počeo opet pomicati. Uslijedio je trenutak tišine nakon kojeg sam čula šuštanje odjeće koja je padala na pod. Kad se krevet ponovno pomaknuo, znala sam da mi se vraća gol.

Oh, Bože.

Viv je bila u pravu.

Zajebala sam.

I to vrhunski.

A ovo mi je bilo strašno, suludo i *napeto*. Bedra su mi stalno drhtala.

Osjetila sam ga iznad sebe, zavukao mi je prste pod košulju i podignuo je. Glava i ruke su mi se pomaknuli dok ju je povlačio i za tren je nestala. Uhvatio me usput za kosu pa je istodobno grubo i nježno potegnulo dok sam se ja oslanjala na podlaktice.

- Želim da mi bude krut i spreman dok budem lupao tu guzu sve dok ne pocrveni, mala. Uzmi mi kurac i dobro ga pripremi - naredio mi je, a potom me opet počupao dok se nisam našla oslonjena na ruke. Osjetila sam kako rukom usmjerava kurac prema mojim ustima. Vršak glavića našao mi se na usnama, potom ga je blago gurnuo dok nisam razdvojila usne, pa mi je uletio u usta već posve krut.

Oh, Bože. Svidjelo mi se. Strašno, suludo, *napeto*.

Izvila sam vrat unatrag i zastenjela uz njegov kurac.

- Ne - zarežao je. - Jebat ću tvoje lice, mala. Oh, Bože!

Držao me za kosu i upravo to i učinio.

Bože, oh moj Bože, meni se svidio svaki njegov nalet.

Dao mi ga je i ja sam ga primila. Sporije, brže, snažnije, Vitez me vukao za kosu prema sebi dok mi ga je gurao. Kad sam počela stenjati i pušiti mu najbolje što sam mogla, on mi ga je nabijao držeći mi prste podalje od međunožja, a potom ga je izvukao.

- Obraz na madrac - zapovjedio je i ja sam se spustila. Krevet se pomaknuo.

Onda me Vitez kaznio.

Oštro, snažno, žarko, ja sam se lecnula, trzala i uzdisala te u izmaglici primijetila samo to da mu se ruka nikad nije dvaput našla na istome mjestu.

Tad je stao i počeo se snažno trljati o moje međunožje.

Usljedio je povratak mojoj stražnjici. Bol se širila kroz bedra i škakljala me između nogu. Usta su mi bila otvorena, ali nisam ispustila nikakav zvuk zato što sam podigla šaku da ga prigušim. Drugom rukom ščepala sam pokrivač.

Tad se vratio na moje međunožje i položio mi prst na klitoris masirajući ga sve dok nisam zajecala. Pomaknuo se opet do moje guze i prostorijom je sad odjekivao zvuk udarca njegova dlana po mojoj koži.

Zavukao mi je prste u donji dio pidžame i gaćice, a potom ih oštro strgnuo. Spustile su mi se do koljena, a onda ih je odbacio.

- Sad se samo podigni na koljena, Anya - naredio mi je. Digla sam se i teško dišući osjetila njegovu ruku na trbuhu kako klizi naniže, savija se i hvata me dok sam mu istodobno osjećala usne na uhu. Srednjim prstom klizio je kroz moju vlažnost i šaputao mi: - Mala je natopljena. Sve curi. Sad će te tatica pojesti. Svršit ćeš mi na lice. Spustit ćeš se, mala, i srediti to. Iskoristi mi usta najbolje što možeš. U redu.

- U redu - izustila sam.

- U redu? - ponovio je stavljajući mi ruku na spolovilo i lagano je povlačeći naviše.

Oh, *Bože*. Strašno. Suludo. *Napeto*.

U redu, tatice.

- Tako je, mala. Sad budi mirna, tatica će te uzeti u svoje ruke. Učinio je to smjestivši me ispod sebe, a potom mi je položio ruke na kukove i spustio me na svoje lice. Počeo me jesti.

Bila sam toliko spremna da sam se odmah počela nabijati na njega i njihati se.

Pomaknuo je jednu ruku s mog kuka i njome obuhvatio kurac. Znala sam, djelomično sam to pratila u mraku, čula sam to, osjetila uzdahe i režanje između svojih nogu dok je vrške prstiju druge ruke gurao u mene.

Nastavila sam mu se spuštati na lice, gibala sam se, premještala, njihala i nije mi trebalo dugo da svršim. Nije bilo snažno. Bilo je silovito. Toliko me duboko potreslo da sam zajecala i nisam uopće bila sposobna kontrolirati se. Pomaknula sam se naprijed držeći ruke na krevetu pokraj Vitezova struka.

Stalno me potezao naniže rukom koju mi je držao na kuku. Ja sam dahtala još uvijek se njišući i svršavajući, ne skidajući pogled s njegove šake u mraku kojom je obrađivao kurac, a potom sam ponovno svršila. Stajao je blizu mene i promatrala sam kako mu se ruka u sjeni pomiče na kurcu i *opet* sam svršila.

Oh, Bože, je li netko umro od previše orgazama?

- Dušo - rekla sam promuklim glasom.

Rukom me snažno trznuo naniže i duboko usisao. Bože, tako duboko. Tad je zarezao i svršio u isto vrijeme kad i ja.

Lizao me i lijeno ga natezao dok smo oboje svršavali, a potom je okrenuo glavu. Poljubio me s unutarnje strane bedara i promrmljao: - Skini se s mene, mala. Otiđi i donesi mi kakvu mokru krpku.

Uradila sam kako mi je rečeno pružajući ruku prema pidžami kad sam se našla na podu do ruba kreveta, ali onda mi se on obratio.

- Bez odjeće, Anya.

Pogledala sam prema sjenovitom obrisu koji se oslanjao na podlaktici i izležavao na krevetu. Kimnula sam i učinila ono što mi je rekao, samo gola.

Kad sam se vratila, Vitez je sjedio ramenima oslonjen o uzglavlje i podignutih koljena. Spolovilo mi se zgrčilo kad sam ga vidjela, bio je tako proketo seksi, čak i u sjeni.

- Počni puzati s dna, mala. Želim da mi se pojaviš između nogu i očistiš me.

Ja sam se još jednom gibala onako kako mi je naložio i uradila što mi je rekao.

Obratio mi se kad sam završila: - Sad to odnesi u kupaonicu, a onda mi se vrati.

Kimnula sam i izvršila naredbu vraćajući se Vitezu koji se nije ni pomaknuo.

- Opet počni puzati s dna, Anya.

Puzala sam, i dok sam to radila pala mi je na pamet jedna misao. Nisam znala smijem li to učiniti, je li mi to dopušteno. Ali svejedno sam to uradila.

Kad sam mu prišla, stala sam mu između nogu, sagnula se i poljubila mu ravne trbušne mišiće. Tad sam se podigla i počela mu ljubiti prsa. Krenula sam još više i lice mi se našlo do njegova vrata, pa sam ga i tu ljubila mirišući mu kolonjsku.

Znala sam da sam donijela dobru odluku kad me obujmio rukama i stegnuo bedrima zarobljavajući me na taj način.

- Moja mala, tako si jebeno slatka - promrmljao je. Položila sam mu glavu na rame.

Spustio je jednu ruku i nježno me uhvatio za guz. - Je li boljelo? - šapnuo je.

- Nježno - uzvratila sam šapatom.

- Prvi put sam uvijek nježan.

Oh, Bože. *Ono* je bilo nježno?

- Anya, ako opet tako teško zajebeš, morat ćeš zatražiti bolovanje i tjedan dana se oporavljati na mom krevetu.

- Viteže...

Stegnuo me rukama.

- Snažno svrši i dobro se osjećaj. Ali nemoj me živcirati. Zašutjela sam.

- Jesi li naučila svoju lekciju? Nadala sam se da je tako. Kimnula sam mu uz rame.

Stegnuo me rukama dok mi je prste nježno zabadao u stražnjicu.

Onda je tiho rekao: - Vjerujem ti, ali ovdje želim biti jasan. Između nas se mogu dogoditi neka sranja koja bi ovo mogla pogoršati. Ti me ne smiješ napustiti dok god oboje ne doznamo da više ništa ne možemo učiniti kako bismo vratili ono što smo imali. Ako pak ti vjeruješ u to, a ja se ne složim, onda *porazgovaraš* sa mnom prije nego što me napustiš. Možeš čuti svakakva sranja i pizdarije o meni iz raznih izvora. Ali *razgovaraj* sa mnom prije nego što se odlučiš za nekakav potez. Ja ću potvrditi ili zanijekati, bit ću iskren, a na kraju ću ti i objasniti. Ako se radi o nekom sranju za koje ne želim da još doznaš, i to ću ti razjasniti, samo što ćeš pričekati da budem spreman. Ako osjetiš da se ne možeš nositi s tim, ipak ćeš jebeno *porazgovarati... sa... mnom... prije nego što me napustiš*.

Opet sam mu kimnula uz rame.

Vitez je nastavio pričati.

- Deset posto od onoga što izađe iz Nickovih usta je istinito i tu mu se može vjerovati. Ne moraš se brinuti zbog toga jer njega ionako nikad više nećeš vidjeti. Ako se dogodi nemoguće i ipak ga vidiš, onda ćeš me jebeno nazvati, bez obzira na to šćeš li ulicom, a on je s druge strane ceste ili dvije zgrade udaljen od tebe. Shvaćaš?

Još jednom sam kimnula. Vitez nije stao.

- Ne jebem se sa socijalnim slučajevima. Ne znam što ti je on ispričao, ali da ti budem iskren do boli, ja uopće ne znam što to *znači*. I da znaš da nijedna, Anya, a kad ti to kažem - opet me stegnuo rukom - onda mislim kako *nijedna* nije imala moje vrijeme, pažnju i kurac onako kako ti to imaš. Tebi to nisam priuštio zato što si najljepša žena koju sam ikad vidio. Tebi sam to dao zato što si jednostavno ona koja jesi. Nešto u tebi lako je povjerovalo sranjima koja ti je Nick napričao. To moramo srediti, mala, a s tim se ne šalim i želim da to izvedemo do kraja. Ali nema... jebenog... *načina* da žena poput tebe, ne samo neka koja izgleda kao ti nego *žena poput tebe*, u milijun jebenih godina pomisli da je socijalni slučaj. Moraš shvatiti, mala, da sam ja sretnik u scenariju koji se odvija na ovom krevetu, bez obzira na to tko je nježan, a tko nije. Pratiš me?

Trznula sam glavom kad sam čula riječ „sretnik” i počela mu zuriti u zasjenjeno lice.

- Molim? - izustila sam.

- Ne pratiš me - promrmljao je.

- Ti to ozbiljno?

- Imaš li što protiv činjenice da su moji momci nalemali tvog kućepazitelja?

Tijelo mi se ukočilo i šapnula sam: - Dušo...

- Odgovori mi, mala, imaš li što protiv toga?

- Možemo li?...

Prislonio mi je ruku na čeljust pa me snažnije stegnuo rukom i približio me dok je šaptao: - Anya, mala, odgovori mi.

- Nemam - izlanula sam.

- Ali ti si to stavila sa strane zato što te privlačim i usrećujem - pretpostavio je.

- Da.

- Onda sam, mala, ja sretnik zato što s tobom ne moram stavljati nikakva sranja sa strane. A mislim da ti već znaš da ćeš to uvijek morati raditi dok si sa mnom.

Kliznula sam mu rukom prema prsima i šapnula: - Dušo, nemojmo razgovarati o tome.

- Zakopaj glavu u pijesak, mala, molim te, Bože, samo to učini. Ali iskreno ti govorim, daj mi dobro, normalno i uredno i budi sigurna da ti nikad neću uzvratiti na jednak način. Uzet ću to. Jebote, da, uzet ću to. Ali to ću učiniti znajući da negdje unutar sebe primaš ono što daješ i razumiješ da ti nikad neće biti uzvraćeno.

- Ponovno me plašiš, Viteže.
- Dovoljno da me zamoliš da odem?
- Ne - šapnula sam, a on mi je stisnuo vilicu.
- Isuse, mala moja - šapnuo je.

Nisam htjela više razgovarati o ovom, pa sam promijenila temu.

- Žao mi je što sam povjerovala Nicku - rekla sam tiho.
- To što si mu povjerovala ne govori ništa o meni. Ali govori dosta o tome kako ti doživljavaš sebe. Poradit ćemo na tome.

Bože, bio je strašan. Strašan na sladak način, ali također i na pametan.

- Kladam se da sam ovdje upao u kombinaciju s lošom djevojkom - promrmljao je, a ja sam trepnula.

- Molim?

- Mala, koliko si mi puta svršila na licu? Ugrizla sam se za usnu.

Tiho sam izjavila: - Ne sjećam se više.

Vitez je prasnuo u smijeh stežući me objema rukama dok nas je premještao naniže u krevetu, a mene okrenuo na leđa stojeći mi tik uz bok.

Kad se prestao smijati, podignuo je ruku da mi je stavi oko vrata i položio mi dlan na grlo.

- Hoćeš li biti zločesta djevojka? - šapnuo je.
- Nisam još odlučila - odvrtila sam šapatom, a on me stegnuo rukom.

Tad me upitao zvučeći zgroženo: - Jesam li te povrijedio?

- Uh... jesi, Viteže. Izlemao si me po guzi.

- Prejako? - Hm...

- U smislu da nisi mogla podnijeti bol, Anya, da ti nije bilo dobro čak i kad si se osjećala loše. Da je bilo preteško, mala. Nisi mi odala takav dojam, ni blizu. Kad sam završio, bila si sva vlažna.

- Pa to je zato što, hm... što je odgovor niječan. Ako je ono bilo prejako, onda nisam to osjetila. Ni blizu.

Ruka mu se opustila, baš kao i tijelo.

Bože, kako me ovaj tip upravo izlemao po guzici da još uvijek osjećam kako mi je stražnjica topla i meka, a u isto je vrijeme ovako nevjerojatno sladak?

- Treba nam lozinka - promrmljao je.
- Vjerojatno - odvrtila sam mrmljajući.

Ne, mala, to nam treba. Trebali smo to ranije srediti, ali ja sam krenuo lagano s tobom, pružao ti pažnju, nisam te odmah jako pogurao. Nisam

mislio da ćemo stići do ovoga tako brzo. Razmislit ću i reći ću ti to prije idućeg puta.

Krenuo je lagano sa mnom.

Možda se ipak nečemu mogu unaprijed veseliti.

- U redu - rekla sam tiho.

Kad sam to kazala, stisnuo me prije nego što se premjestio izvlačeći posteljину ispod nas, prebacujući je preko nas i liježući na leđa. Prevrnuo me i smjestio uz svoj bok.

Tad je naredio: - Spavaj, mala.

- U redu, Viteže.

Smjestila sam se. Vitezova ruka jače me stegnula, a potom se opustila. Ja sam prebacila ruku preko njegova ravna trbuha, svila se uz njega i pridržavala se.

Tad sam ga zazvala: - Viteže?

- Da, mala.

Ugrizla sam se za usnu. - Mala?

Prestala sam gristi usnu.

Počela sam šaptati. - Uh... trebao bi me pripremiti kad misliš biti loš, hm... povremeno.

Vitez se na trenutak ukočio, a tad me čvrsto obgrlio objema rukama i prasnuo u smijeh.

Skrenula sam iza ugla do Vitezove radne sobe.

Nick je čučao pokraj sefa. Bio je otvoren. Prekopavao je po sadržaju.

Otvorila sam usta da nešto kažem, a onda je on okrenuo glavu prema meni.

Munjevito se uspravio iz prijašnjeg čučnja jureći prema meni. Ovo više nije bila Nickova glava, nego golema, razjapljena usta ispunjena nizovima i nizovima oštrih, smrtonosnih zuba.

Trznula sam se i razbudila, još uvijek sam ležala uz Vitezov bok, ali sam ovako polusnena osjećala da me zarobljava njegova ruka, pa sam se otkotrljala i udaljila od njega.

- Koji ti je kurac, mala? - začula sam dubok, pospan i grub glas te se sledila.

Uspravila sam torzo i guzu na krevetu, podignula koljena i položila stopala na krevet. Oslonila sam se na laktove, ruke stavila na glavu i duboko udahнула.

Vitezova ruka omotala se oko mog struka,

- Anya? - nježno me dozvaao.

- Loše sam sanjala - šapnula sam.

- Isuse, pa kako ne bi - promrmljao je i nježno me povukao za lakat, a ja sam uspravila glavu. Spustila sam ruku na krevet skupa s njegovom i pogledala mu zasjenjenu glavu.

- Nick je pokušao provaliti u tvoj sef - izjavila sam i opazila kako mu se tijelo ukočilo poput hridi.

- Molim? - šapnuo je, a potom počeo širiti oko sebe vibrirajuću, ljutitu vrelinu.

- Nije ga otvorio, barem koliko je meni poznato. Čula sam ga kako ulazi i prilično se brzo našla pokraj njega zato što sam mislila da si to ti. Skrenula sam iza ugla do tvoje radne sobe, a on je čučao pokraj sefa. Nije bio otvoren. Odmaknuo se od njega i onda mi prodao onu priču o tebi. Uzela sam mu ključeve i on je otišao. Zbog, hm... svega što se ovdje dogodilo, zaboravila sam ti to kazati. - Okrenula sam lakat i odmaknula mu ruku od sebe, ali on je brzo pronašao moju ruku i omotao svoju oko nje. - Žao mi je, dušo. Potpuno sam zaboravila.

Stisnuo mi je ruku i povlačio je dok mi je govorio: - Ne brini se za to, mala. Ja ću srediti stvar s Nickom.

Kimnula sam i osjetila da je prestalo ono bijesno strujanje te da se plamen povlači. Prepustila sam mu se da me povuče na sebe i ponovno stisne uza se.

Duboko sam udahnula, a potom omotala ruku oko njegova trbuha. Tad sam još jednom udahnula i prisilila vlastito tijelo da se opusti uz njegovo.

On me nježno stisnuo rukom na boku i promrmljao: - Jesi li to sanjala Nicka?

- Čučao je pokraj tvoga sefa - šapnula sam. - Tad je pojurio i doslovno poletio zrakom do mene, a cijela mu se glava pretvorila u usta puna zuba.

- Jebote - promrmljao je Vitez.

- Da - tiho sam se suglasila s njim.

Još sam se jače stisnula uz njega, a on me čvrsto stegnuo rukom.

- Kad je on bio tamo? - upitao me.

- Oko deset i petnaest.

- Vratar odlazi u deset. Koji je jebeni govнар taj Nick - promrmljao je pa dometnuo: - Promijenit ću bravu. Došao je kad nije bilo vratara. A nisu mijenjali ulazni kod otkako je on otišao. Reći ću Spinu. On će se pozabaviti promjenom koda. Nick od sutra više neće moći ući u moj stan. Za nekoliko dana neće se moći ni približiti zgradi. U redu?

- Da, dušo.

- Ljuti me što je uspio doći do tebe, pogotovo kad mene nije bilo.

- Nije me očekivao.

- Kladam se da nije, jebeni govнар - Vitez je opet promrmljao.

- Ja često sanjam, Viteže. Nisu sve lijepi snovi. Navikla sam se na to. U redu je. Nije baš zabavno biti u Nickovoj blizini, ali, stvarno, ja sam dobro.

- Ljuti me što je uspio doći do tebe, pogotovo kad mene nije bilo, Anya, bez obzira na to osjećaš li se ti sad dobro ili loše. Jebenih je pet i pol ujutro. Sanjala si sulud san. Preplašena si. Napunio ti je glavu svakakvim smećem. A nisi sa mnom da bi ti se događala takva sranja.

- Ne možeš me zaštititi od cijeloga svijeta, Viteže.

- Mogu pokušati.

Osjetila sam slabost u trbuhu.

- Poduzet ću neke mjere - nastavio je kao da mi nije upravo potresao cijeli svijet. - Ovdje se osjećaš sigurnije, pa ćemo neko vrijeme biti u tvom krevetu. Vraćaš se u moj ovoga vikenda, kad ulazni kod bude promijenjen. U redu?

- Može, dušo - složila sam se tiho.

- Imaš još jedan sat da zaspiš. Hoćeš li moći? - Da.

- Onda spavaj.

Nasmiješila sam mu se uz rame. I šapnula: - U redu. Vitez me stisnuo rukom.

Osjetila sam toplinu u trbuhu, žmarci su mi prolazili gore-dolje po kralježnici, preko lubanje i po cijeloj koži, dok nisam pomislila da će me svu prožeti i usisati.

Nisam se brinula zbog toga.

Ni najmanje.

Osjećaj je bio *izvrstan*.

11. POGLAVLJE

TVOJE PRAVO JA

Čvršće, Anya. Stegnula sam udove oko Viteza kad sam osjetila ove tihe riječi na koži svoga vrata, pa sam zurila u strop spavaće sobe dok me peklo u nosu i dok mi je srce snažno kucalo.

Bila je nedjelja ujutro i Vitez je upravo vodio ljubav sa mnom.

Vodio.

Ljubav.

Sa.

Mnom.

Nije bilo posjednički, prljavo niti se radilo o vježbi kontroliranja. Mogla sam ga dodirivati, kušati, lizati, mogla sam što sam htjela, a to je mogao i on (kao i obično). Bilo je sporo, lijeno, nježno.

I prelijepo.

Iskreno, nisam znala da ima tu crtu u sebi. Rekao mi je da može biti normalan i nježan. Ali nakon tjedan dana, više nisam ni razmišljala o tomu. Očekivala sam da će iskoristiti to što mu se dajem onako kako mu se sviđa.

I bilo je tako.

Tog jutra probudio se u drukčijem raspoloženju, bio je sladak i dao mi je da uživam u tomu. Svidjelo mi se, a koliko sam uspjela dokučiti, i njemu također.

S Vitezom sam doživjela sve, barem u krevetu. Strašim, ludo, napeto. Avanturistički. Žarko. Silovito. Uzbudljivo. Neočekivano. Sporo. Lijeno. Nježno. Slatko.

Nikad, ni u kojem razdoblju svoga života, nisam imala sve to, niti sam očekivala da ću imati.

Sad jesam, i da kažem kako me to ganulo, premalo bih rekla.

Vitez mi je prestao dodirivati vrat nosom i usnama, a potom je podignuo glavu.

Pogledala sam ga u oči.

On je djelić sekunde pogledao moje i šapnuo: - Mala, što je?

- Želiš li iznenađenje? - odvrtila sam šapatom ne misleći mu odati o čemu se radi. Ne tad. Možda kasnije.

Nadala sam se da će to biti kasnije nakon što sve ostane dobro kao što sam znala da će ostati.

Dugo me gledao u oči i znala sam da se odlučuje za nešto. Tad je krenuo.

- Aha - odgovorio je sa zahvalnošću, smišljeno puštajući da mu to polako prijede preko usana.

- Nazvala sam svoje nedjeljne mušterije, sve. Prebacila sam ih. Sad su mi nedjelje slobodne.

Kapci su mu se opustili i on me pogledao.

- Dakle, sad si moja, i to cio dan - rekao je nježno.

- Svaku nedjelju - odgovorila sam s podjednakom blagošću. Podignuo mu se jedan kut usana i on je nastavio s nježnostima rekavši: - Hvala ti, mala.

To je želio. Mene. Cijelu nedjelju. Bože.

- Nema na čemu, dušo.

Podignuo je ruku i počeo prelaziti vršcima prstiju preko jagodice mog obraza dok je mrmljao: - Jebote, moja mala baš je slatka. A i tatica je.

- Imam još jedno iznenađenje - izjavila sam, a on je usmjerio pogled s prstiju koji su mu sad počivali na mojoj sljepoočnici na moje oči.

- Da?

- Svjetski poznate zapečene palačinke s bademima i javorovim sirupom, onako kako ih sprema Anya Gage. Sinoć sam donijela sve što mi treba.

Tad mi se široko nasmiješio. - Svjetski poznate? Uzvratila sam širokim osmijehom. - Totalno. Pogledao me u usta, a zjenice su mu se proširile kad me opet pogledao u oči.

- Spravljaš ih bez donjeg rublja, samo u mojoj košulji. Vratio se posjedničkom stilu.

Meni se nešto zgrčilo u utrobi.

- U redu, tatice - šapnula sam, a on me pritisnuo kukovima između mojih.

- Jebote, kako se ovo dogodilo? - promrmljao je kao da govori sebi u bradu dok je promatrao moje lice. - Što?

Ponovno me pogledao u oči. - Pa ti si savršena, mala.

Trepnula sam.

Tad sam šapnula. - Viteže...

- Ne, Anya, ne želim čuti nikakva jebena sranja iz tih slatkih usta. Neću to slušati i ubit ću se od posla i truda da prestaneš pomišljati na to. Ne

zanima me ni ako mi za to budu trebala desetljeća. Umjesto toga moraš znati da mi svake sekunde koju provedem s tobom postaje sve jasnije i jasnije da si stvorena za mene. To je dar koji ne zaslužujem, nisam ga zavrijedio ni zaradio, ali ga sigurno ne vraćam.

Ponovno me počelo peckati u nosnicama i ja sam ga tiho zamolila: - Prestani.

- Neću to učiniti, Anya. Nikad. Neću dok me ne shvatiš, mala.

- Evo, ovakve su ti cure - brzo sam krenula objašnjavati trudeći se da se što prije maknemo s ove teme. - Osim Sandrine koju su muški, od oca pa nadalje, totalno razmazili uvjeravajući je da je dragocjena. A znaš i sam da takve stvari dovode do određenih problema. Mi provodimo sate uvjeravajući se da smo pune mana. Čak i Vivica, koja uglavnom zna da je čudesna osoba, ima tu izraženu ambiciju i sklonost savršenstvu i stvaranju savršenog života. S tim se žena jednostavno mora nositi.

- Sranje - odmah je odgovorio i ja sam trepnula.

- Molim?

- Sandrinin tata znao je što radi. Sandrine je ta koje će to sad sjebati. Kad imaš curu do koje ti je stalo, bio ti njoj tata ili tatica, onda je doista razmaziš do boli. Daješ joj do znanja da je dragocjena, ali je ne uvjeravaš u to sranje jer se ne radi o uvjeravanju. Radi se o razumijevanju da je to jebena istina.

Sad sam treptala iz drugog razloga. Brzo.

- Ozbiljno, Viteže, prestani - šapnula sam.

- Duboko udahni. Kontroliraj te suze. I pustit ću te nakon što ovo dovršim. Nismo imali vremena pozabaviti se onim što ti je Nick uradio i činjenicom da si mu onako olako povjerovala. Tvoja tetka bila je nemarna, a to može stvoriti rane. Povrh svega bila je još i pizda od osobe, čime rane postaju samo još dublje. Ti si u pravu, svatko se treba izboriti za bolji život na koji god način to bilo moguće. Ali to ne znači da se usput ne smiju nadati i očekivati dobre stvari. Slučajno i neočekivano. Uobičajeno ili rijetko. Nebitno, dobre stvari događaju se jednako kao i loše. A sjebano je misliti da te neće dopasti tvoj dio dobrih stvari, mala. Još je sjebanije da pomisliš kako to ne zaslužuješ onda kad se dogodi ili da se te stvari na neki sjeban način odraze na tebi.

Udahnuo je dok sam ja duboko disala, a potom je nastavio.

- Nick je šupak, ali to ne znači da je glup. Njegova je pamet u tome da dobro primjećuje stvari. On vidi svakakva sranja. Tu bi odliku mogao iskoristiti na dobar način, a ponekad, kad je dobro raspoložen, on to i može učiniti. Osim toga ima jednu duboku, sjebanu i zlu crtu u sebi na kojoj stalno radi. Vidio te i pročitao te. Raspizdilo ga je što se dižeš iz mog

kreveta i šećeš prema njemu kad te on želi u svom krevetu i zato te povrijedio, išao je ravno u kost, i to točno gađajući u mjesto za koje je znao da će prokrvariti. Moraš samo shvatiti da je to njegov usrani stil. Moraš mu to sranje baciti natrag u lice i skužiti da on reagira iz čiste zlobe. A to čini zato što te želi, ne može te imati i zbog toga pizdi. Ono što je učinio zapravo je sjeban, gadan i uvrnut kompliment. Trebala si se samo nasmijati u sebi, uvući se u moj krevet, čekati me da dođem kući i ukažem ti na tvoje pravo ja.

Upozorila sam ga grlenim glasom: - Ako ne želiš da se rasplačem, Viteže, onda moraš začepiti, ozbiljno ti govorim.

Pozorno me promatrao. Onda se nasmiješio i tiho rekao: - Zasad ćeš to dobiti, mala. A sad miči tu guzicu iz kreveta i napravi mi palačinke.

- U redu - šapnula sam.

Sagnuo je glavu i dodirnuo mi usne svojim. Prešao je jezikom preko moje donje usne, a ja sam ga automatski stisnula rukama i nogama. Izvukla sam jezik i uzvratila mu jednakom gestom.

Zarežao je, nagnuo glavu u stranu i *poljubio me*.

Tek poslije toga ustala sam iz kreveta osjetivši kako me gleda dok navlačim na sebe njegovu tamnoplavu, pripijenu košulju krojenu po mjeri. Nastavila sam osjećati njegov pogled na sebi dok sam zakopčavala dugmad od grudi prema pupku. Nastavila sam osjećati taj pogled dok sam ulazila u kupaonicu da se sredim (uzgred rečeno, riješili smo se kondoma jer sam ja počela piti pilule; to sam rekla Vitezu prije nego što me uzeo drugi put), operem zube i umijem se. Nastavila sam osjećati taj pogled i dok sam izlazila iz kupaonice smiješeći mu se široko dok je ležao na svojoj strani kreveta ruke pod glavom, osjećala sam to dok sam išla prema vratima, pa čak i dok sam prolazila hodnikom. I voljela sam svaku sekundu tog osjećaja.

To će biti savršen dan, mogla sam osjetiti u zraku.

Znala sam to zato što sam stajala blizu Viteza i mirisala kolonjsku s njegove košulje dok su mi palačinke bubrile na tavi. Bile su savršene. Moram priznati da ima dana (ne ovakvih savršenih) kad čak i moje svjetski poznate zapečene palačinke s bademima mogu loše ispasti.

Danas nije bio takav dan.

Čula sam kako mi se približava žamor Vitezova glasa i znala sam da razgovara mobitelom. Okrenula sam vrat kako mi je postajao sve bliži i bliži, pa sam ga vidjela kako ulazi u dnevni boravak te sam se potajno nasmiješila osmijehom koji mi nije podigao kut usana, nego nešto drugo, duboko u meni.

Izbljedjele traperice. Bosonog. Iznošena majica s natpisom Motörhead.

Mljac. Provodim nedjelju s Vitezom u trapericama i heavy metal majici.

Apsolutno savršen dan.

Razgovarao je mobitelom šecući, ali je mene pratio pogledom. Nasmiješila sam mu se i vratila se palačinkama.

- Da - čula sam ga. Potom: - Ne. To mi se ne sviđa. Osjetila sam kako mi je prišao s leđa.

- Točno - rekao je.

Osjetila sam ruku na trbuhu i njegov topao torzo na leđima. Široko sam se smiješila palačinkama dok sam ih okretala.

- Ne, to ćemo sutra obaviti - rekao je onome s kim je razgovarao.

Koljena su mi zaklecala kad je pronašao otvor na košulji i tad sam osjetila na trbuhu kako nam se kože spajaju i dodiruju. Još jedan tajni unutarnji osmijeh.

- Ako želi doći, neka dođe. Ali Kurt je u pripravnosti - izjavio je Vitez, a meni se trbuh opustio i pogled zalutao kad mi je zavukao ruku i objumio me.

- Čekaj malo - rekao je, a meni je šapnuo na uho: - Još raširi noge, mala.

Ispružila sam ruku i položila je na mramorni rub do pećnice osjetivši pritom tvrd i hladan kamen, a onda sam učinila kako mi je Vitez naložio.

Osjetila sam ga kako mi se stisnuo uz leđa dok se sve više naginjao kako bi imao bolji pristup, a srednjim prstom čvrsto mi je prelazio preko klitorisa i potom kliznuo unutra.

Udahnula sam, i to tako da se dobro čulo.

- Evo me - čula sam ga kako mrmlja na mobitel. - U redu. Sredi to. Čujemo se onda sutra. Anya je cijeli dan sa mnom, pa drži sve ostale podalje od mene. U redu? - Nastupila je stanka, a potom: - Čujemo se.

Vidjela sam kako je odložio mobitel na radnu plohu, osjetila njegove usne na uhu dok mi je slobodnu ruku polagao na struk, ali nekako sam se držala i duboko disala.

- Dobro mi izgledaju, mala - šapnuo mi je na uho.

- Aha - izustila sam.

Čula sam ga kako se hihoće uz moju kožu i sva se naježila.

Tad me upitao: - Shvaćaš li sad ovo moje pravilo da ne smiješ nositi donje rublje?

Oh, to sam i te kako shvatila. Toliko sam dobro razumjela, da sam pomišljala na to da sve donje rublje bacim u smeće.

- Da - opet sam izustila.

Svejedno mi je objasnio dok je pravio lijen, spor krug prstom u meni. - Odmah imam pristup, želim čak i naznake uzbuđenja koje mi možeš priuštiti.

Noge su mi zadrhtale i ja sam se čvršće uhvatila za radnu plohu.

- Isuse, osjećam da si jebeno vlažna. Čvrsto sam stisnula usne.

- Jesi li uvijek spremna za mene?

- Da - šapnula sam. - Da?

- Da, tatice.

Pomaknuo je usne na kožu mog vrata dok je izvlačio prst, prelazio mi preko klitorisa i šaptao: - To je moja mala. Ugrizla sam se za usnu.

Ispružio je ruku, podignuo je, počeo kliziti njome preko mog trbuha, i to tako da me pridržavao.

- Gladan sam, Anya, zato se priberi, mala, i usredotoči se na palačinke.

- U redu - šapnula sam, a Vitez me pridržavao dok sam nekoliko puta jedva udahnula i pokušala se prizvati k svijesti. On kao da je to osjetio, pa me poljubio u vrat i pustio kad sam se ponovno usredotočila i opet osjećala čvrsto tlo pod nogama.

Vratio se svojoj kavi. Ja sam podignula tavu sa štednjaka i razmaknuta tanjure položene na podloške koje sam ranije prostrla. Izvlačila sam palačinke, a Vitez me upitao: - Imaš li kave?

- Da, dušo.

- Treba li ti je podgrijati?

Pogledala sam ga i široko se osmjehnula. - Sve je u redu. Doručak je spreman.

Lice mu se razblažilo i odložio je šalicu kave na šank. Ja sam vratila tavu na štednjak, uvjerala se da je sve isključeno i pridružila mu se.

Počelo je razmazivanje maslaca i javorova sirupa. Tek sam nakon trećeg zalogaja smogla snage zaustiti.

- Mogu li te nešto pitati?

- Što god želiš - promrmljao je jedući palačinke, a ja sam ga pogledala.

Sjedila sam prekrivenih nogu na stolici pokraj njega. Njegove su noge bile široko razmaknute i uopće mi nije morao kazati da mu se sviđaju svjetski poznate zapečene palačinke s bademima zato što je uzimao goleme zalogaje.

- Sviđaju li ti se palačinke? - upitala sam ga i on me pogledao.

- Uh... da. - Nabojе još više na vilicu i ugurao u usta. Zahihotala sam se. Žvakao je, gutao i obrve su mu se podigle. - To si me htjela pitati? Odmahnula sam glavom.

Tad sam izlanula: - Imaš li štap?

On je malčice nagnuo glavu u stranu i upitao me: - Molim?

- Ti si, hm... sinoć si rekao da ti treba, hm... remen ili štap. Pa, hm... imaš li to? Mislim... bilo što od toga.

Pozorno me promatrao, a tad mu se licem raširio spor, lijen i opak smiješak.

Meni su se nožni prsti zgrčili.

- Pišeš domaći rad? - upitao me tiho.

- Samo sam znatiželjna - malo sam slagala.

Nastavio se smiješiti tim opakim smiješkom dok mi je odgovarao: - Imam i jedno i drugo. Nemaм bičeve, mlatilice ni lisičine. Ali otići ćemo u kupovinu ako želiš da postanem raznovrsniji po tom pitanju.

Trepnula sam.

- Kupovinu?

- Kupovinu.

Bože moj.

Vitez je nastavio objašnjavati. - Rubovi su glatki kod remena. Osjetit ćeš kako te peče, Anya, ali neće ostaviti nikakve tragove na tvojoj koži. I, da ti ublažim znatiželju, ako nešto malo sjebeš, dobit ćeš mojom rukom po guzici. Ako više sjebeš, onda te čeka remen. A ako najviše sjebeš, tu je štap.

Nastojala sam ne vrpolti se na stolici i to mi nije pošlo za rukom, ali sam si čestitala jer sam se ipak samo malo promeškolljila.

Vitezu to nije promaklo, a to sam doznala kad je ispružio ruku, objmlio mi stražnji dio vrata, okrenuo me prema sebi nagingući se, sve dok nam lica nisu stajala tik jedno do drugoga.

- To već znaš, ali svejedno ću ti kazati. Jebeno sam oduševljen što si mogla i željela toliko podnijeti, mala. Ali ta sranja događaju se samo onda kad ih zaslužiš. Nakon palačinki ću biti nadahnut, ako želiš eksperiment. Ali znaj da će ti guzica poplaviti samo kad nešto zasereš. Ako ti se to sviđa, samo naprijed. Reći ću ti još i ovo, iako sam ti to već kazao: s jebelim ću oduševljenjem igrati tu igru s tobom ako to želiš. Tako stvari stoje. Dali smo si riječ i igru možemo zaigrati kad god poželiš. Ja to kontrolirani, a ako još nisi shvatila, onda shvati da se radi o tome. Mala, ako uđeš u igru, to onda predstavlja tvoj način da kontroliraš mene. Pratiš me?

Kontrolirati Viteza. To mi se svidjelo. Kimnula sam.

- Nemoj biti ni nervozna ni sramežljiva oko ovog sranja, Anya. Povest ću te dokle god ti želiš ići samo pod uvjetom da mi je to ugodno. Ni ti nemoj pristajati ni na što neugodno. Ako odem predaleko, samo reci riječ koju smo dogovorili. Nemoj oklijevati i ja ću se odmah povući. Za tebe, mala, neće biti nikakvih posljedica, a ni ja neću biti razočaran. Obećavam ti. Budemo li samo imali ono što imamo sad, ja ću opet biti i te kako zadovoljan. Isto vrijedi i u suprotnom slučaju: ako ti se nešto sviđa i želiš više toga, onda mi samo moraš reći... i ja ću ti to dati. U redu? Kimnula sam.

Pogledao me u oči i nježno upitao: - Trebam li potražiti nadahnuće sad dok jedem palačinke? Opet sam kimnula.

A on se ponovno sporo, lijeno i opako nasmiješio. Noge su mi se počele tresti. - Jedi - šapnuo je i pustio me.

Ja sam duboko udahnula da dođem k sebi i obratila pozornost na palačinke.

Pojela sam dva zalogaja prije nego što mi je zazvonilo u torbici koja je stajala blizu Viteza. Ispružio je ruku, dovukao torbicu do svog mjesta uz radnu plohu, gurnuo ruku unutra i izvukao mobitel.

Pogledao je u ekran, a potom u mene dajući mi ga i mrmljajući: - Sandrine.

Primila sam ga, progutala zalogaj, preuzela poziv i prislonila mobitel na uho.

- Hej, dušo.

- Anya?

Kad sam joj čula drhtav i ustravljen glas, leđa su mi se odmah uspravila, a potom sam se ukočila.

- Sandrine, gdje si? Što ti je? - upitala sam je, osjetivši kako je Vitez pokraj mene upao u stanje pripravnosti.

- Oh, Bože... Anya - šapnula je, potom su joj riječi zamrle na usnama i jednostavno je brižnula u plač.

Pogledala sam Viteza koji me pozorno promatrao bezizražajna lica, oči su mu bile budne i pratile su me, ali ja sam nastavila razgovarati mobitelom.

- Sandrine, dušo, reci mi... Što se događa? Gdje?...

Tad mi mobitel više nije bio na uhu. Preuzeo ga je Vitez prislonivši ga na svoje uho.

- Sandrine, ovdje Vitez. Priberi se. Dvije minute. Jesi li upala u kakvu nevolju? - Nastupila je stanka dok sam ja zurila u njega ne skidajući pogled s njegova bezizražajna lica. - U redu. Znaš li gdje se sad nalaziš? - Još jedna

stanka dok nisam počela drhtati. Vitez me pogledao, podignuo drugu ruku, pucnuo prstima i pokazao na svoj mobitel. - Je li on još uvijek tamo? - upitao je Vitez dok sam ja skakala sa stolice i jurila prema njegovu mobitelu.

Oh, Bože. Oh, *Bože*.

- Ovo mora biti jasno kao dan, Sandrine, pa mi zato kaži točno kako je bilo. Je li te on prisilio na to ili si sama željela?

Oh, Bože! *Oh, Bože!*

Zgrabila sam Vitezov mobitel i dotrčala do njega.

- Dobro, Sandrine. Dobro je biti otvoren. Ti samo stoj tu i drži se. Sjećaš li se tipa koji te vozio prošli vikend? - Pružila sam mu mobitel, uzeo ga je, a ja sam stajala blizu njega prisluškujući što sam bolje mogla. - Dobro. Uskoro stiže ili on ili ja. Dolazimo oboje. Sredit ćemo tog tipa i izvući te. Samo se drži. I nemoj napraviti neku glupost. Ako ikako možeš, izbjegni tog tipa dok nas čekaš. Pratiš li me? - Još jedna stanika, a potom: - Dobro. Hoćeš li izdržati? - Čekao je. Čekala sam. Potom: - Dobro, Sandrine. Netko dolazi. Sad te puštam. U redu? - Stanika, a potom: - Uskoro stižemo.

Prekinuo je poziv na mom mobitelu, pružio mi ga, a potom smjesta počeo birati broj na svom mobitelu.

- Znam da te ovo izluđuje, mala, ali moram ubaciti Kurta u igru - promrmljao je.

- U redu - šapnula sam.

Čak sam mogla osjetiti strah u svom glasu, pa sam znala zašto me ošinuo pogledom. Znala sam i zašto je podignuo ruku pa je snažno, toplo i čvrsto omotao oko mog vrata dok je primicao mobitel svom uhu.

- Kurte? Da, Vitez je. Imam problem. Trebam te. - Dao mu je adresu i sažeto mu izložio situaciju, iz čega nisam ništa razabrala, a onda je rekao: - Ili ću već biti ondje kada dođeš ili ću doći poslije tebe. Nemoj čekati s upadom. Ona očekuje da će se pojaviti jedan od nas ili obojica. Ako stigneš prvi, izvuci je i dovedi ovamo. Tko zadnji ostane pozabavit će se s tipom. Smjernice? Budi žestok, ali pametno. U redu? - Tad je zašutio, a potom je rekao: - Čujemo se.

Pritisnuo je dugme i pogledao me.

Udahnula sam.

Vitez mi je pružio mobitel.

- Nije toliko loše kao što misliš, ali je situacija sjebana. Sinoć je izišla, naroljala se i kupila nekog tipa. Lik ima para, sudeći po adresi. Otišla je kući s njim. Ponudio joj je nešto za popravljavanje raspoloženja. Ona nije zagrizla za to, ali tip je ustrajao, pa je na kraju popustila. Dao joj je previše. I sad od te droge ima loš film u glavi. Ne sjeća se gotovo ničega. Još uvijek

je sjebana, vjerojatno drogirana, a sigurno pijana. Ali nije toliko drogirana ni pijana da ne može shvatiti kako je izvan sebe od straha. On joj ne dopušta da ode. Ne znamo zašto, možda je ona jednostavno upala u loš film i pijana je, a on je zabrinut i ne želi da ona ode u takvom stanju ili je seronja. Ali doznat ćemo i pozabaviti se njime. Ti ili Vivica imate ključ njezina stana?

- Obje - šapnula sam.

- Nazovi Vivicu. Odjeća, donje rublje, koji god kurac već treba ženama. Neka odvuče svoju guzicu onamo i donese to ovamo dok se ja vratim sa Sandrine. Ne znam što je uzimala, pa nemam pojma s čim ćemo se ovdje morati pozabaviti. Moglo bi još uvijek ispasti gadno. Shvaćaš? Kimnula sam.

- Moram ići - rekao je. Opet sam kimnula.

Brzo se sagnuo udijeliti mi još brži poljubac, a potom se udaljio. Uдахnula sam dok sam podizala mobitel kako bih nazvala Vivicu.

Tad sam pomislila da dan i neće ispasti baš tako savršen. A onda mi je palo na pamet: *Sandrine će mi doći glave.*

- Sranje, jebena, glupa Sandrine. Samo neka dođe k sebi i izlupat ću je po onoj mršavoj, bijeloj guzici.

Ovo je bila Vivica koja je šetala tamo-amo od kuhinje prema uvučenom dnevnom boravku i sve to vrijeme lajala.

- Viv - šapnula sam, a ona je stala i ošinula me pogledom.

- Dobro je samo to što nikad nisam bila ovdje. Sandrine je rekla da je ova gajba slatka. Nije mi rekla da je *jebeno slatka*. Loše je to što imaš srce od čistog zlata. Sad ćeš, kad se ona vrati, igrati ulogu brižne mamice umjesto da to poslije radiš, a *mene* podržiš u tome da joj damo do znanja kako će joj mamica izlupati mršavu bijelu guzicu ako ovo još samo jednom uradi.

Stisnula sam usne.

Mobitel koji sam držala u ruci zazvonio mi je. Poskočila sam, pogledala, vidjela da je poziv od Viteza, preuzela ga i prislonila mobitel na uho.

- Dušo - šapnula sam.

- Mala, imamo je. Samo hrabro, dosta se sjebala. Dolazimo za deset minuta. Kad stignemo, vi preuzimate brigu za nju. Jesi li uspjela doći do Vivice?

- Viv je ovdje.

- Dobro. Prvo tuširanje. I to tuš u kupaonici s prednje strane hodnika.

- U redu, ali ne bismo li je trebali odvesti u bolnicu?

- Losa droga pomiješana s alkoholom, ali da joj je bilo suđeno da prestane disati, to bi joj se dogodilo već satima ranije.

- Što je uzela?

- Bolje je postaviti pitanje što nije uzela? Pušila je kristalni met. Onda ju je to toliko puknulo da je tip popizdio i dao joj neko sranje da je spusti. Kad ju je ovo spustilo, onda joj je opet uvalio neko sranje za dizanje. Kurvin sin ima love i osobnu ljekarnu, ali nimalo legalnu. Povrh svega toga, ona se jednostavno totalno razbila.

Ja sam udahnula. Vitez je nastavio pričati.

- Kurt se upravo bavi njime. Oh, Bože.

Vitez je nastavio: - Ručnici u hodničkoj kupaonici su čisti. Ona će vjerojatno uskoro zaspati. Neka legne u dnevnom boravku, pa joj tamo sve pripremite. I stavite neku posudu pokraj nje. Vrag će ga znati, možda još uvijek bude povraćala iako je tip s kojim je bila rekao da je već izrigala sve, ali nije mi to trebao ni govoriti jer sam odmah osjetio smrad u stanu. Vjerojatno zato još uvijek diše. Ako mora ponovno rigati, samo se jebeno nadam da će pričekati dok joj budem izvan dometa.

I ja sam se nadala tomu. Aston Martini i drogirano bljuvanje nikako ne idu zajedno.

Ili *bilo kakvo* bljuvanje.

Bože, Sandrine.

- U redu, dušo - rekla sam tiho.

- Uskoro stižem. Vidimo se kasnije.

- Vidimo se.

Prekinula sam poziv i pogledala Viv.

- Blizu su. Spremimo se.

- Jesam li ti već rekla danas da ga volim? - odgovorila mi je. Nasmiješila sam se. Ovo je bilo blesavo, sretno, puno nade.

- Ne - šapnula sam i uzdahnula. - Ali u redu je.

Tad sam odložila mobitel na radnu plohu i požurila prema kupaonici u hodniku.

Ostavila sam srditu Vivicu da gleda film i Sandrine da spava u dnevnom boravku, a potom sam prošetala hodnikom pronaći Viteza.

Dok sam šetala vidjela sam kako Kurt prolazi pokraj ulaza u hodnik.

Pogledao me, podignuo bradu i zabrundao: - Hej. - Nije se zaustavio, nego je krenuo dalje i nestao mi iz vidokruga.

Kad sam došla do kraja hodnika, stala sam i pogledala nalijevo prema ulaznim vratima koja su se zatvarala. Tad sam pogledala nadesno i vidjela kako Vitez puši vani.

Prošetala sam do njega.

Naslonio se na ogradu opazivši me i prije nego što sam došla do vrata.

Kad sam prošla kroz vrata i zatvorila ih za sobom, rekla sam: - Zaspala je.

- Dobro. Kad se probudi, osjećat će se kao zadnje govno, ali ti svejedno nemoj oklijevati, nego probuši novi jebeni šupak na toj kuji.

Zastala sam otprilike pola metra od njega i stisnula usne.

- Prerano si stala - obavijestio me i ja sam prešla ostatak udaljenosti.

Odmah mi je omotao ruku oko struka i privukao me k sebi tako da sam se većinom težine oslanjala na njega. Podignula sam ruke i nježno mu ih položila na prsa.

- Baš mi je žao, Viteže. Uništila je našu savršenu nedjelju - rekla sam tiho.

- Da, učinila je upravo to i ja sam popizdio zbog toga. Raspizdilo me stanje u kojem sam je pronašao. Raspizdilo me što sam se morao baviti tim sranjem. Raspizdilo me što sam morao sjebati Kurtu slobodnu nedjelju i zvati ga da dođe. Raspizdilo me što tvoj čopor ženskih nije ovdje uz neku finu večeru i vino, nego se sad moraš baviti ovim sranjem. I raspizdilo me što su uopće ovdje jer sam te danas htio imati pokraj sebe cio dan. Htjela si me vidjeti nadahnutog i ja sam se tomu unaprijed radovao. - Stisnuo me rukom. - Ali caka je u tome, Anya, da bi i ti također trebala biti u kurcu zbog ovoga, i to jebeno više od mene. Ta je kuja *tvoja* kuja i ako se uskoro ne opameti, onda će joj ova sve izraženija sklonost izazivanju problema, koje postaju sve gore, izmaknuti kontroli.

Bio je i te kako u pravu. Zato sam se tiho složila: - Da.

- Tvoja *druga* kuja izgleda mi spremna za napad i kao da je valja vezati lancima kako ne bi rastrgala zubima ovu drugu. I ti bi se trebala tako osjećati - kazao mi je.

- To mi i Viv kaže.

- U pravu je, baš kao i ja. Stisnula sam usne.

Vitez me gledao i povukao dim. Ispustio ga je u tankom, živčanom oblačiću i ugasio cigaretu u pepeljari koja je stajala na ogradi. Tad je omotao obje ruke oko mene.

- U redu - izjavio je. - Kurt je uspio pročačkati cijelu priču i čini se da je taj tip s kojim je bila sinoć pun love. Bez zajebancije. Već duže je vrijeme držao Sandrine na oku. I to ne da je zajebe i poigra se njome na načine koji

se ovoj ne sviđaju. Tom glupom drkadžiji ona se zapravo *sviđjela*. Mislio je kako je *on* taj koji treba nešto dokazivati *njoj*. Da je zabavan. Igrač. Faca. Ozbiljan tip. Da joj pokaže kako ima veze. Da je kul. Da prati modu do jebelih detalja. Nemam pojma kako taj tip zarađuje novce, ali si je debelo sjebao samopouzdanje. Nikad nije ni *pušio* kristalni met. Nemam pojma otkud to uopće kurvinom sinu. Njih dvoje pušili su kristalni met, a nisu imali jebenog pojma što rade, i meni je to toliko jebeno smiješno da ne znam ni kako bih započeo s opisom. Glupo je uopće imati met uza se. I u tome je bio u pravu.

- To nije moj problem - nastavio je. - Moj je problem taj da se nalazim sa ženom čija je prijateljica toliko udarena u glavu da ne može vidjeti jebeni centimetar pred nosom. Ovaj tip joj je bio dobima kombinacija. I umjesto da se ponaša kao prelijepa i slatka cura puna stila, ona se tako izložila pred njim, a on je samo htio da bude prelijepa i slatka cura puna stila, da joj mora cijeli svijet staviti pod noge samo da mu popuši kurac i, vjerojatno, njemu ne bi trebalo dugo da joj stavi prsten na ruku, napravi joj djecu i razmazi je sve dok ne umre. A ona mu je, umjesto toga, izrigala cijelu kuću, posjetili smo gaja i Kurt, što mu je sigurno bilo previše, a ako je ona bila bar mrvicu prisebna da mu dade svoj broj, tip ga sad vjerojatno briše iz imenika, ako to već dosad nije učinio. Zato je to moj problem, Anya, jer ako joj ti i Vivica ne iz vučete glavu iz govana, to će još dugo ostati vaš problem, a samim time i moj. A spremite se i na još jednu stvar. Ako je neki tip sjebe, što znači da ćeš posredno i *ti* biti opečena time, ili je netko siluje pa iz nekog slučajnog, jebenog razloga moramo otići u bolnicu po nju, ona će svakako dobiti moje usluge. A to znači da će tip koji joj to učini disati kroz cjevčicu, i to samo ako budem dovoljno dobro raspoložen da mu dopustim disati.

Ostala sam bez daha i gledala ga u oči. Vitez je nastavio s pričom.

- Ne šalim se. I ne pretjerujem. Zato me poštedi te gnjavaže i izvuci joj glavu iz dupeta.

- U redu, Viteže. Zurio je u mene.

Potom mi je tise, ali još uvijek odlučno rekao: - Imam čovjeka koji je sve vidio i čuo kad se dogodilo ono sranje u klubu s Nickom. Ona je ta koja te stavila na nišan, Anya, i ti to dobro znaš. Te večeri nisam bio u klubu, a moj čovjek nije bio u blizini, i ne želim ni razmišljati o tome što je Nick sve mogao učiniti s tobom. Kažeš da je Vivica zaštitnički raspoložena. I ti si, a to dokazuje ono što si učinila da izvučeš Sandrine iz govana. Tad si donijela pogrešnu odluku, mala. Nemoj danas opet tako odlučiti. U ovakvoj situaciji tvoje zaštitničko raspoloženje mora biti slično kao i Vivicino. Nemoj se ustručavati i biti slatka. Nemoj lagano pristupiti. I nemoj mene uvući u to. A ni Vivicu. Shvaćaš me?

Kimnula sam.

Oštro je udahnuo kroz nos, a potom pogledao preko mog ramena.

Gledala sam ga dok se gubio u nekim svojim mislima, a onda sam mu spustila ruku niz prsa da ga mogu objumiti oko struka. Spustio je bradu i pogledao me u oči.

- Pričao sam ti o svom ocu - kazao je s neba pa u rebra. - Nisam ti rekao da mi on nije pravi otac. On mi je očuh. Nemam pojma tko mi je otac zato što mi je majka bila prostitutka prije nego što je upoznala očuha.

Trepnula sam i tijelo mi se ukočilo. Oh, moj Bože.

- Oh, Viteže. Dušo - šapnula sam.

Podignuo je ruku i omotao mi je oko vrata ne skidajući pogled s mojih očiju.

- Bila je sjebana. Sve dok Carl nije ušao u naše živote i sredio to sranje. Nick je njegov sin. A mene nikad nije doveo do toga da se osjećam kao da nisam njegov. Zakonski me posvojio i dao mi svoje prezime. Bio sam dječarac, ali sjećam se dobro sranja prije Carla. Nema smisla, nemam pojma kako joj je to uspijevalo, ali ona je i onako sjebana bila dobra mama. Voljela me i brinula se za mene najbolje što je mogla. Oni očito nikada nisu razgovarali o tome, ja ih sigurno nisam namjeravao pitati, ali pretpostavljam da je on bio samo običan i normalan tip koji se, eto, zaljubio u uličarku. Izvukao ju je s ulice. Doveo je u red. Priušti joj dobar život. Zvuči sjebano, ali funkcioniralo je.

- Drago mi je što si ovo podijelio sa mnom, dušo - rekla sam mu nježno i oprezno. - Želim znati više o tebi. Pitam se samo zašto mi to upravo sad govoriš.

- Zato što je imala dobar život, dobre roditelje, dobro školovanje. Skrenula je s pravog puta zato što je upadala u glupa sranja s muškarcima. I taj nered samo je rastao sve dok joj cijeli život nije postao jedan veliki kaos. Ne poznajem baku ni djeda, baš kao ni Nick. Odbacili su je i ona ih je natjerala da to učine na takav način da im nikad više ne padne na pamet da se osvrnu. Čak ni za unucima. Ja nisam vidovit. Ali jebeno sam rano naučio da se ženama mogu dogoditi svakakva loša sranja. Puno toga. Možda ćeš pomisliti da sam u krivu, ali nisam. Puno se toga događa zato što su one te koje skrivaju ta loša sranja i slabe su. Tvoja je prijateljica slaba, ali ne zbog toga što njezin tata misli da je prelijepa i dragocjena te da joj to treba govoriti. Slaba je zato što je jednostavno takva. Vrijeme je da se dovede u red prije nego što, na ovaj ili onaj način, bude kasno za bilo kakav spas ili zaštitu.

- Viv i ja porazgovarat ćemo s njom - obećala sam.

- Učinite to i ako treba ponavljajte joj do iznemoglosti, ali se probijte kroz to. Ako ti ne uspiješ, onda ću ja morati paziti na nju i kada dođe vrijeme da je otreseš s ramena kako bi zaštitila samu sebe, ja ću računati na tebe da ćeš tako i učiniti. Ona je tvoja prijateljica i to će biti tvoja odluka. Ali ja neću popustiti. Shvaćaš?

- Shvaćam - šapnula sam. Stisnuo me rukom.

- U redu - promrmljao je. - A sad ću tebi i Vivici napraviti ručak. Ima li nešto posebno što ona ne jede?

Bože, Bože, *Bože*, on je dobar i drag muškarac čak i kad smireno govori o tome da će natjerati ljude da dišu kroz cjevčicu.

- Vikendom ne voli ništa što je zdravo i zeleno. Od ponedjeljka do petka drži se stroge dijeta od dvjesto kalorija i jede puno povrća, tako da se vikendima može opustiti i jesti što god želi. Dakle, nemoj joj spraviti salatu. Viv to neće jesti.

Opazila sam kako su mu se usne pomaknule, a onda je promrmljao: - Mislim da mi se sviđa ta kuja.

- Ona ti je podložna.

Oh, Bože! Je li moguće da sam ovo izlanula? Promatrala sam kako Vitez sporo trepće. Aha, ovo sam izlanula.

Jače sam ga uhvatila i stisnula ga rukom. - Nemoj joj reći da sam ti ja to kazala - preklinjala sam ga šapatom. - Nemam pojma *zašto* sam ti to uopće rekla.

- Je li ti to priznala prije ili nakon što si joj rekla da si postala moja cura? - upitao me potpuno zainteresiran za priču.

Oh, Bože.

- Nakon.

Široko se nasmiješio. - Ima ugrađen mehanizam koji je savjetuje. Sreća za tebe, mala. Zakolutala sam očima.

Osjetila sam kako mu se tijelo tresu od hihotanja dok me stezao rukama.

Kad su mi oči ponovno došle u normalan položaj, pitao me: - Ima li ona momka?

Odmahnula sam glavom i šapnula kao da bi nas Viv, koja je bila udaljena debelim zidom od nas, mogla čuti: - Traži ga.

- Neće joj trebati dugo - promrmljao je.

- Iz onoga što mi je ispričala čini se da nije baš tako lako pronaći pravog tipa za takvu vezu.

Pogledao me u oči i odgovorio: - Budi jebeno sigurna da nije. Oh.

Moj Bože.

Oči su mu poprimile lijen izraz, oborio je glavu i nježno me poljubio kad se odmaknuo od mene.

- Ručak - objavio je. - Bez salate. Da, dobar, drag muškarac.

- Hvala ti, dušo - šapnula sam.

- Nema na čemu, mala - odvratio mi je šapatom. Još jednom me stisnuo, a potom me pustio pa smo oboje ušetali unutra.

Vitez je otišao do kuhinje. A ja do Vivice i Sandrine.

- Okreni se, mala.

Tijelo mi je bilo zasićeno, zapešća svezana uz daščice uzglavlja mekim, izdržljivim i crnim svilenim šalovima. Okrenula sam se na trbuh, a to znači da sam se približila Vitezu čiji je torzo sad pritiskao moj bok.

Bilo je to puno kasnije. Viv je odvela Sandrine kući, pa smo sad napokon ostali nas dvoje.

- Podigni se i izbaci laktove. Bit će ti udobnije - rekao je Vitez blago mi polažući ruku na križa.

Očito me nije namjeravao odvezati. Upravo se pozabavio mnome dok sam bila vezana i doživjela sam silovit orgazam.

Dvaput.

Ipak sam drhtala znajući da me Vitez neće odvezati.

Omotala sam ruke oko šala i podignula se, a potom izbacila laktove i uvjerala se da je on bio u pravu.

- Položi glavu na jastuk, a mene gledaj u oči - nježno mi je naredio dok sam ja spuštala glavu i pogledom uživala u njegovoj ljepoti.

Prignuo se i približio mi se licem. Tad mi je tiho rekao: - Raširi se tatici.

Oblizala sam usnice kad sam ponovno zadrhtala, ovog puta još jače, i raširila noge.

- Šire, mala. Oh, Bože.

Još jedan drhtaj. Raširila sam ih još više.

Spustio mi je ruku na stražnjicu i uvukao mi prste.

Glas mu je bio odlučan kad mi je naredio: - Anya, šire.

Sad sam ih razmaknuta najšire što sam mogla probijajući se lijevom nogom kroz njegove mišićave noge, a tad je zakačio jednu oko sebe.

- To je to - tiho je rekao milujući mi stražnjicu rukom. Vršcima je prstiju počeo lagano prelaziti preko kože moje guze i preko križa.

Povukao se i oslonio jednim laktom na jastuk pridržavajući glavu rukom, pa ne skidajući pogleda s mene, nastavio me milovati vršcima prstiju.

Tad me upitao razgovornim tonom: - Reci mi, jesi li uspjela prenijeti poruku svojoj prijateljici?

Nisam ovo očekivala, da ću biti vezana, gola, raširenih nogu i u takvom stanju čavrljati.

Bože, kako čudno.

I napeto.

- Osjećala se kao zadnje govno, ali je poludjela kad sam joj sve sasula u lice. To je očekivala od Viv. Ne od mene. I Viv je poludjela, ali je bila uz mene i mi smo je zajednički napale.

Lijeno je držao svoje prste na meni.

- Misliš li da je shvatila?

- Ne znam - tiho sam odgovorila. - Bilo je puno plača i isprika. Bila je posramljena. Porazgovarale smo o situaciji s Nickom. Rekla sam joj što si mi ispričao o tipu koji je zagrizao za nju i kako je ona prokockala tu šansu. Uznemirile su je te vijesti, a Vivica je bila jednako gruba prema njoj kao i ja. Pa, nadam se da je shvatila.

- Dobro - promrmljao je i skrenuo pogled prema mojoj stražnjici dok su mu prsti lutali po meni.

Ja sam se ukočila. Vitez je promatrao pokrete vlastite ruke. Ovo je dugo trajalo. Toliko dugo da se situacija promijenila iz napete i slatke u napetu i mučnu.

Tad je Vitez šapnuo: - Sviđa mi se guza moje male.

Meni se sviđalo što se njemu sviđa moja guza.

Ponovno me pogledao u oči.

- I mala mi je darovala svoje nedjelje.

Nasmiješila sam mu se. Bio je to lijen osmijeh opuštenih kapaka, zato što sam bila napaljena, ali sam se ipak uspjela nasmiješiti.

- Kako ću ti uzvratiti? - upitao me. Još jedan drhtaj.

Imala sam tisuću zamisli, ali mogla sam se kladiti da ih on ima još više i da su njegove bolje. Nisam mu to rekla.

Umjesto toga istaknula sam: - Već si bio i te kako velikodušan prema meni, Viteže. Samo sam prebacila neke mušterije u druge termine. Ništa posebno.

Malo je nagnuo glavu u stranu. - Meni jest.

- U redu - šapnula sam. - Ali onda i ja tebi dugujem zato što si uskočio kad je Sandrine bilo potrebno.

Podignuo mu se jedan kut usta i suglasio se: - Aha, duguješ mi.

Uzvratila sam mu širokim osmijehom, i to cijelim ustima.

Iznenada se naslonio na mene, približio mi svoje lice i lagano, jedva osjetno mi gurnuo prste između nogu tako da sam trznula kukovima.

- Što ćeš mi onda dati? - upitao me.

- Što želiš? - šapnula sam.

- Želim znati što ćeš mi dati.

- Što god želiš - odmah sam odgovorila i on me opet jedva osjetno dodirnuo prstima. Potom je to ponovio, samo na drugome mjestu. Mogla sam osjetiti naznaku i obećanje iako me zapravo nije ni dotaknuo.

Počela sam se vrpolti.

- Što god želim? - upitao je.

- Da - izustila sam.

- Što god želim - promrmljao je kao da razmatra taj koncept u svojoj glavi.

- Da - izustila sam ponavljajući već rečeno i ponovno se počela vrpolti dok su me njegovi prsti obrađivali.

- Budi mirna, mala - upozorio me i ja sam se trebala potruditi, ali sam se ipak uspjela umiriti.

Neprestano je pomicao prste dajući sve i ništa. Sklopila sam oči. On je odmaknuo glavu.

- Znaš da mi se ne sviđa kad sklopiš oči, Anya. Otvorila sam ih.

Vratio je ruku na prijašnje mjesto.

- Znaš li što želim? - upitao me.

- Da - zadržala sam.

- Želim znati koliko dugo možeš izdržati ovo dok ne izgubiš kontrolu.

Oh, Bože.

- Otprilike, još dvije sekunde - šapnula sam.

- To bi bilo razočaravajuće - odgovorio mi je. Bože!

- Hoćeš li pokušati izdržati dulje?

- Hoću - izustila sam dok je on i dalje držao prste na svome mjestu.

- Dobra curica, izdržat će za taticu.

Bože, gotovo sam izludjela samo od tih riječi.

Gledao me u lice i oči dok su mu se prsti poigravali. Ja sam se držala. On je nastavljao. Ja sam se i dalje držala.

Čvrsto sam se pridržavala objema rukama za rub šala omotanog oko mojih zapešća i dahtala dok su mi noge i guza drhtale, a on šaptao: - Jebote, ovo je veličanstveno. Pa koliko još možeš izdržati, mala?

- Samo ti meni daj i vidjet ćemo - zastenjala sam. - Jebote, *veličanstveno* - zarežao je.

Tad me nastavio zadovoljavati bez zadovoljavanja. Naposljetku sam odmaknula glavu unatrag jedan centimetar, čisto da zadržim kontrolu, i ugrizla se za usnu.

- U redu, Anya, gotova si - odlučio je.

Prešao mi je prstom preko klitorisa, ja sam izvila vrat, uzdignula kukove i odmah svršila.

On mi je nastavio gurati prste dok sam svršavala, a usne su mu bile prislunjene uz moje uho.

- Sad si namirena - zarežao je. - Okreni se na leđa, znaš već kako se meni sviđa. Daj mi tu pičkicu. Tatica će ti je sad polizati do kraja.

Odmaknuo se i ja nisam oklijevala. Okrenula sam se na leđa, visoko podignula koljena i raširila noge.

Tad me tatica polizao do kraja i ja sam ponovno svršila dok je to radio.

Potom me snažno izjebao i također sam svršila dok je i to radio. Nije me odvezao kad je ugasio svjetla i legao tik do mene. Zaspala sam s njegova dva prsta u sebi. Spavala sam kao malo dijete. Ništa nisam sanjala.

12. POGLAVLJE

GOSPODIN SEBRING

Spuštala sam se hodnikom u visokim platinastim štiklama i svojoj savršenoj platinastoj satenskoj haljini koja se privijala uz sve moje attribute. Bila je superkratka s jako zamamnim naborima, a na ramenima su je pridržavale tanke i ovalne metalne kopče. Pod rukom sam držala torbicu, izvila vrat, okrenula glavu i podignula podlaktice jer sam još morala staviti naušnice.

Čula sam Viteza kako razgovara mobitelom i znala sam da je ili u kuhinji ili u dnevnom boravku.

Bio je petak i prošla su tri tjedna od one scene sa Sandrine. Dobra je vijest da sam od srijede i službeno postala njegovateljica kože sa svjedodžbom. Gotova su predavanja i sad imam tri slobodne večeri u tjednu. Dobra je vijest i ta da se Kathleen, Vitezova radnica, pribilježila za redovite manikure ponedjeljkom. *Svaki tjedan!* To je šezdeset dodatnih dolara mjesečno, ne uključujući napojnice. Totalno kul. Još jedna dobra vijest jest to da se Sandrine primirila ližući rane zbog toga što je zasrala sve s čudnim bogatunom pomalo gubitničke aure koji se zagrijao za nju, da bi njoj na kraju prošao kroz prste. Otad nije izlazila, a to je značilo da je možda ipak naučila lekciju (nadala sam se). Dobra je vijest i da je kraj travnja, da dani postaju topliji i da se bliži ljeto, moje omiljeno godišnje doba.

Završne dobre vijesti tiču se Viteza.

Nismo se često viđali, ali smo spavali svake večeri u istom krevetu (zapravo, barem jedan dio večeri jer se on nikad ne bi vratio kući prije dva i pol). Ponekad, iako je to bilo rijetko, jednostavno bi mi se pridružio i ja ne bih ni znala da je tu sve dok se ne bi oglasila budilica. Većinom bi on mene probudio i sredio me onako posjednički. Nekoliko me puta probudio i nježno vodio ljubav sa mnom.

Sve tri opcije sviđale su mi se.

Svaki dan čuli bismo se bar jednom mobitelom. To bi trajalo nekoliko minuta, pa i duže, ovisno o dobu dana kad bismo razgovarali. Ja bih mu se samo javila dok sam radila. Kad bi on radio, a ja bila kući, onda bi ponekad imao vremena, nekad ne bi, a nekad bi ga pak prekinuo drugi poziv.

Jednoga dana došao je po mene na posao da me odvede na ručak iako sam mu ja kazala, a on je to smatrao jako smiješnim (znala sam to zato što

se grohotom nasmijao kad sam mu ispričala), da će ga djevojke iz ureda odmjeriti od glave do pete.

Pojavio se u odijelu, plavoj košulji krojenoj po mjeri, a još se nije ošišao.

Prijavljeno mi je i to da se nasmijao jednoj od naših recepcionarki, Rosie, kad je pitao za mene. Budući da su sve ženske visjele na recepciji, sve su opazile taj osmijeh.

Nije me iznenadilo to što su mi posvuda entuzijastično dizale palčeve.

Kad sam ga obavijestila o *ovome*, on se opet grohotom nasmijao.

Nedjelje smo provodili zajedno i znala sam da su one svetinja zbog prve koju su uništile Sandrinine ludorije, pa posljednje dvije nedjelje on uopće nije primao pozive. Uvijek je bio tražen, pozivi su mu stizali i dok bi razgovarao sa mnom i ljudi su željeli steći njegovu pozornost. Zato sam znala da je sad izdao pravi zakon da ga se ne ometa.

Zbog mene.

Kad mu prve nedjelje mobitel nije nijednom zazvonio, druge sam nedjelje i ja isključila svoj. Zbog Viteza.

Iako je bilo skoro deset navečer, a on bi dotad već davno bio na poslu, odlučio me odvesti u „Slade”. Ne znam zašto, ali išla sam jer se radilo o naredbi.

- Odaberi haljinu. Želim te vidjeti kad pogledam s prozora svog ureda.
- Samo mi je to kazao.

Nisam znala što ću raditi sama, ja i zaštitar koji mi bude dodijeljen sami u moru ljudi u klubu. Došla sam do zaključka da ću se već nekako moći zabaviti.

U krajnjoj liniji, ako me Vitez želi vidjeti sa svog uredskog prozora, onda ću mu biti u vidokrugu.

Tako sam se lickala sat i pol nakon što mi je Vitez spravio večeru.

Sad sam bila spremna.

Skrenula sam iza L u hodniku i prolazila drugim hodnikom ne slušajući ga jer sam se uglavnom usredotočila na šetanje, držanje torbice, narukvicu koja mi je visjela na šaci jer nisam nikako mogla stegnuti kopču i na istodobno pronalaženje rupe u uhu za naušnicu.

Pogodila sam rupu i svijeni dio naušnice upao je unutra. Stala sam da stavim plastični dio kako mi ne bi ispala, a onda sam spustila ruke i ugledala Viteza.

Zurio je u mene s kuhinjskoga šanka i odmjeravao me posvuda svojim gladnim očima.

Osjetila sam kako mi koljena klecaju.

- Anya je spremna - zagrmio je na mobitel, a s ove daljine glas mu nije zvučao duboko. - Gotovi smo s pričom.

Tad je pritisnuo dugme i odložio mobitel na radnu plohu.

- Ovamo - zarezao je. - Odmah. Smjesta sam se uputila prema njemu.

Položio mi je ruke na struk čim sam stigla do njega. Kliznule su preko glatke tkanine na mojim bokovima, a potom se spustile još niže. Držala sam mu se za bicepse dok sam ga promatrala kako gleda svoje ruke u pokretu. Tad je povukao ruke i ja sam mu se približila kad sam ih osjetila na svojoj stražnjici. Stegnuo me i zadigao mi suknju.

Oštro sam udahnula dok sam zabadala prste u čvrst mišić pod skupom tkaninom njegova odijela.

Gledao me u oči i zavukao mi jedan prst dublje od ruba tangi, pritiskao i klizio naniže, naniže...

Usne su mi se rastavile.

- Samo provjeravam - promrmljao je povlačeći ruke i zaglađujući mi suknju preko stražnjice.

Progutala sam pljuvačku.

Tad sam ga nježno upitala, tihim i blago grlenim glasom: - Možeš li mi zakopčati narukvicu? Nikako ne mogu izići na kraj s ovom kopčom.

- Daj je meni - odgovorio je Vitez, a ja sam to točno protumačila kao potvrđan odgovor.

Učinila sam što mi je rekao, ispružila zapešće i sagnula glavu da vidim kako će srediti tu kopču.

- Ona tvoja prijateljica Vivica - rekao je dok mi je namještao narukvicu - izlazi li ona samo s crnom ekipom ili su joj dragi i drugi okusi?

Završio je s kopčom i ja sam ga pogledala u oči opazivši da je on mene već gledao u oči.

- Više voli vlastitu ekipu - odgovorila sam.

- A je li uvrnuta? - nastavio je, a ja sam blago trznula glavom u stranu.

- Uvrnuta?

- Uvrnuta. Je li luda?

- Hm...

Podignuo mi je ruke na kukove i stisnuo ih. - Je li zapela u duboko sranje? Ozbiljno sranje?

- Pa, nismo još došle do detalja, ali mislim da ona jednostavno voli prepustiti kontrolu i da ponekad zaigra ulogu loše djevojke. Ja sam probila led s tom temom i ona zna da sve može podijeliti sa mnom, ali dosad mi ništa slično nije opisala. Stekla sam dojam da joj je laknulo što uopće može

razgovarati o tome, pa mislim da bi mi već ispričala nešto više, a to nije učinila. Dakle, mislim da nije takva.

- Doznaj - naredio mi je i ja sam trepnula. Tad sam tiho upitala: - Zašto?

- Čuo sam neke priče među momcima. Ima jedan crni tip koji želi u potpunosti posjedovati ženu, sve po propisu, a to znači na duge staze. Vidio je tvoju prijateljicu i bez okolišanja izjavio da želi da ga ona sluša. Postavio sam mu nekoliko pitanja. On je duboko zaglibio u to sranje, ali baš kao ja želi da sve bude ženstveno i slatko. Ni u kojem slučaju ne želi izopačenosti. Ako ona odgovara opisu, onda ću mu dati zeleno svjetlo.

Zurila sam u njega i znam da sam iskolačila oči na samu pomisao da se Vitez Sebring igra provodadžije. Tad sam izustila: Stvarno?

Podignuo mu se jedan kut usana dok mi je stavljao ruku na križa i približavao me k sebi mrmljajući: - Stvarno.

Udaljila sam se jedan centimetar i ponovno trznula glavom u stranu. - Možeš li ti jamčiti za njega?

Promatrala sam ga sa smiješkom dok se on grohotom smijao.

Još više me približio, jedna mu je ruka ostala na mojim križima, a drugom je klizio između mojih lopatica kad mi je rekao: - Uh...ne mogu jamčiti za ono što radi svojim rukama, ustima i kurcem. Tu ne mogu jamčiti za njega, pa neću ni pokušavati. Ako se njih dvoje spoje, onda je na tvojoj prijateljici da to sama dozna. Možda misliš na to je li tip dobar? To svakako mogu jamčiti.

Opustila sam se uz njega i promrmljala: - U redu. - Podignula sam mu ruku na vrat i prolazila vršcima prstiju kroz kosu koja mu se kovrčala. - Razgovarate li vi momci, hm... mnogo o tim stvarima?

- Ako me pitaš dijelim li s drugima to koliko uživam biti tvoj tatica, onda je odgovor jebeno negativan. Nitko ne zna nikakva sranja o meni, a pogotovo ne o tebi. Vjerojatno mogu pogoditi što je sa mnom i s tobom. Moja želja za kontrolom nije nikakva tajna. A Rhashan je tip koji dobro zna tko je i što je, boli ga kurac što drugi misle o njemu i želi da mu bude napeto ono što mu je napeto. Zato se, ako je u potrazi za ženskom, raspituje i silno je izbirljiv. - Široko se nasmiješio. - Klub je klub, mala. Momci to znaju i uživaju u mnogim pičkama. Ako im naleti takva kuja, oni će to znati i usmjerit će je prema njemu. A tvoja je prijateljica takva. Klupske pičke obično nisu toga vrijedne. One su samo za jednokratnu uporabu. Iz onoga što znam o tvojoj prijateljici, Rhash će misliti da mu je upala sjekira u med.

Počela sam se hihotati, a Vitez se nasmiješio kad me vidio takvu.

Povukla sam mu prste kroz kosu do vrata i pogledala na sat prije nego što sam njega pogledala u oči.

Tad sam tiho rekla: Trebaš se ošišati, dušo.

- Uh... ne - tiho mi je odvratio. - Svaki put kad ti dopustim da se igraš rukama ti se uzbudiš i počneš mi čupati kosu. Volim osjetiti tvoje uzbuđenje na sve načine, uključujući i taj. Idem na šišanje onda kad počnem sličiti na bajkera ili hipija. Dotad će se moja mala imati za što držati.

Sva sam se rastopila uz njega uvjeravajući ga: - Ne izgledaš kao bajker ili hipi.

- Onda je sve u redu - promrmljao je trznuvši usnama.

- Iako mi malo sličiš na bajkera kad provodiš nedjelju u trapericama i heavy metal majici, ali zgodan si mi u tome.

Opet je trznuo usnama i rekao: - Znači, opet je sve u redu.

- Da - tiho sam rekla.

Podignuo je obrve: - Nedjelje u trapericama i heavy metal majicama?

- Najbolji dan u tjednu - šapnula sam. Spustio je obrve i pogledao u moja usta, a ja sam primijetila da su mu oči postale tamnije. Tad je sagnuo glavu i poljubio me.

Morala sam opet nanijeti sjajilo za usne, a Vitez je morao otići u kupaonicu obrisati ono koje mi je dotad bilo na usnama. Potom mi je smjestio guzu u svoj savršeni auto i krenuli smo prema klubu.

Šetala sam kroz klub držeći Viteza za ruku dok su svjetla sjajila i glazba treštala, ali sva moja pozornost bila je usmjerena na znak koji se nalazio na zidu prolaza.

Ograničen pristup - Gospodin Sebring.

Gosp. Sebring.

Pomislila sam na to kakav mi je bio život prije dva mjeseca. Pomislila sam kakav je sad.

Pomislila sam na svog muškarca, gospodina Sebringa. Gledala sam u pod stisnutih usana, ali sam se zato široko smiješila u sebi.

Vidjela sam stubu pred sobom, Vitez je već zakoračio na prvu, a ja sam podignula stopalo u sandali koja je koštala gotovo devetsto dolara kad sam začula:

- Iznenađenje!

Brzo sam okrenula glavu i opazila kako je VIP plesni podij pun mojih prijateljica i balona u žarkim bojama. Vikale su: „Čestitke!” i: „Diploma!”

Oh, moj Bože.

Tijelo mi se ukočilo, a samo sam uspjela brzo usmjeriti pogled prema Vitezu.

Gledao me i široko se smiješio.

U srijedu mi je uručena svjedodžba za njegovateljicu kože.

Oh.

Moj.

Bože.

Imala sam osjećaj da će mi se lice raspasti dok su me osjećaji preplavljivali, a Vitez se na svu sreću brzo gibao, inače bi me svi vidjeli razmazane maskare na licu i uplakanu. To nisu mogli vidjeti jer me držao u zagrljaju i pritisnuo mi lice na svoj vrat.

- Mala - šapnuo mi je na uho.

Ona... ona je... nije... Pobjegla sam iz kuće i živjela sama. Nisam uopće bila na ma... maturi u srednjoj - zamucala sam mu uz vrat, a on me stisnuo rukama.

- Pa, sad imaš proslavu - rekao mi je Vitez.

- To je samo... samo... - glas mi je zapeo u grlu, a onda sam uspjela izustiti -... *njega kože.*

Opet me stegnuo rukama i držao me čvrsto dok mi je govorio na uho: To je postignuće. Radila si. Zaslužila si to. A sad to jebeno i proslavi.

Udahnula sam, zbacila glavu i prešla prstima preko obraza gledajući u njega. Bio je malčice blijed.

Još uvijek je bio prelijep na svaki mogući način.

- Hvala ti. - Usne su mi oblikovale te riječi, ali ništa se nije čulo.

Znala sam da me shvatio kad je malo oborio glavu, prislonio mi usne na uho i šapnuo: - Sve za moju malu.

Drhtavo sam udahnula.

Tijelo mi je primalo i te kako potreban kisik.

Znala sam da je to tijelo dobilo ono što mu treba za disanje, ali da mi je srce ipak ukradeno.

Vitez me pustio iz zagrljaja, ali me još uvijek držao za ruku.

Tad me odveo na moju zabavu.

Vitez je ostao pola sata, ali nakon toga morao se vratiti na posao. Nisam primila nikakve naredbe. Ovo je bila moja zabava. Pila sam votku s limunom.

Zbog svog čovjeka nisam se pojavljivala na plesnom podiju. Odvukla sam Viv sa strane nakon treće votke s limunom da imamo kakvu-takvu privatnost.

- U redu - naslonila sam se gotovo joj vičući na uho. - Izopačenost. Ozbiljna sranja. U seksualnom smislu.

Okrenula je glavu, pogledala me u oči i uzvratila mi jednakom vikom: - Zašto sad razgovaramo o ovome, djevojko? Je li te to Vitez izludio nečim?

- Nije - viknula sam. - On... uh, možda ima nekoga za tebe. Ponovno se trznula i odmaknula, samo što je ovog puta podigla obrve.

Zadržavala sam dah nadajući se da neće popizditi zato što sam joj odala tajnu.

Tad me upitala glasno i znatiželjno: - Tip je crnac? Napokon sam izdahnula i nastojala suspregnuti osmijeh. Vivica, Bože, obožavala sam je. Kimnula sam.

- Zgodan?

Odmahnula sam glavom. - Nemam pojma. Vitez ipak jamči za njega. Rekao mi je da je tip odličan, ali da ga ne zanima ništa, hm... izopačeno. Odmah je to dao do znanja, hm... A tebe je već vidio i jasno je istaknuo da te želi - nagnula sam se i ponovno joj gotovo viknula na uho - staviti pod nogu.

Ona se naslonila, iskolačila oči i kazala: - Ooo, Bože.

Ja sam se široko osmjehnula.

Ona je zakolutala očima prema stropu. - Molim te, Bože, daj da bude zgodan. Molim te, Bože, daj da taj crnac bude zgodan.

- Potičeš li me time da kažem Vitezu kako tipu može dati zeleno svjetlo? - upitala sam je.

Ponovno je zakolutala očima prema meni i odmah se zaderala: - Jebote, da, kujo!

Hihotala sam se dok sam otvarala torbicu, izvlačila mobitel i tipkala poruku.

Viteže, Vivicu ne zanima ništa izopačeno. Daj Rhashu zeleno svjetlo. Gotovo je već počela stenjati. xxoo A.

Nisam primila odgovor.

Petnaest minuta kasnije pojavio se dva metra visok crnac, širokih ramena, nabijen, mišićav, ćelav, veličanstven i sjajne kože. Nosio je odijelo poput Vitezova, samo što je na sebi imao crnu košulju, i prilazio nam je penjući se stubama, ne skidajući pogled s Viv.

Pogledala sam Viv i opazila da ni ona ne može skinuti pogled s tog crнца, a jako se loše pretvarala da ne diše ubrzano.

Tad sam pogledala prema prozoru Vitezova ureda.

Nasmiješila sam se.

Široko.

Kad sam se na petoj votki s limunom već počela osjećati malčice pripito, osjetila sam blagi dodir na križima. To nije bio Vitez. Njega bih namirisala.

Znala sam to i zbog toga što je dodir bio blag, brz i što je začas nestao.

Okrenula sam vrat i opazila Hulka, odnosno Kurta.

- Hej! - viknula sam. Trepnuo je, a potom su mu se usne razdvojile na otprilike četvrt milimetra.

Tad mi je rekao: - Vitez te hoće vidjeti u uredu. O, Bože.

- Pratit ću te - dovršio je.

- Samo naprijed, čovječe - poticala sam ga još uvijek vičući. Odmahnuo je glavom.

Tad me poveo. Pratila sam ga, a on mi je stajao bliže kad smo napustili VIP odjeljak. Povremeno bi me okrznuo tijelom. Ponekad bi me dodirnuo po struku da me povede kamo treba. Tu i tamo bi se premjestio ispred mene, ispružio ruke i profesionalno odmicao ljude sa strane kako bih ja mogla proći.

Gospodin Sebring.

Bože, dečko mi je bio zgodan i kul na toliko načina da mi je to bilo neshvatljivo.

I bio je sve to, a da se ovdje uopće nije morao ni pojaviti.

Izbacivač koji je stajao uz vrata pokraj stuba koje su vodile do Vitezova ureda vidio nas je i otvorio nam vrata i prije nego što smo stigli.

Nasmiješila sam mu se i prošla.

Vrata su se zatvorila za mnom.

Kurt me nije pratio. Bila sam sama na stubama.

Penjala sam se sa svojom votkom s limunom u ruci i zakucala na vrata kad sam došla do vrha.

Odgovorio mi je Vitez koji me dozvaao: - Anya.

Okrenula sam kvaku, otvorila vrata dovoljno da mogu proviriti glavom, a potom se okrenula na stranu sve dok nisam opazila Viteza kako stoji uz zidni ormarić u kojem je bila sva cuga.

- Mogu li ući? - upitala sam ga.

- Mala, poslao sam Kurta po tebe. Ne moraš ni kucati. Nasmiješila sam mu se i ušla unutra gledajući ga kako odmahuje glavom i trza usnama.

Zatvorila sam vrata, prišla mu i sa zakašnjenjem primijetila kako je otvorio bocu šampanjca. Jedna od onih boca po kojima je bilo nacrtano cvijeće.

To znači jedna od skupih boca.

Dvije sjajne čaše za šampanjac stajale su na donjoj polici.

Proslava.

Za mene.

U redu, dobro. U

redu, O.K. Liznula

sam usne.

To je bilo to. To se dogodilo.

Bože.

Zaljubila sam se. *Bože.*

Prasnulo je čep.

Stala sam blizu njega, odložila torbicu i votku s limunom na ormarić, a tad se oslonila bedrom na njega dok sam ga gledala kako nalijeva piće.

- Hm... već si me razmazio zabavom, dušo - rekla sam tiho.

- Nisam dovoljno promrmljao je još uvijek dolijevajući. Osjetila sam leptiriće.

Aha.

Zaljubljena.

- U redu, dovoljno si me razmazio što si našao momka za moju prijateljicu.

Pogledao me u oči i pružio mi čašu.

- Nije dovoljno - rekao je odlučno. Uzela sam čašu, a on je otišao po drugu.

Zašutjela sam. On je točio.

Tad je odložio bocu sa strane i naredio mi: - Dođi. Bila sam udaljena metar i pol. Prišla sam.

Obgrlio me rukama. Slobodnu ruku položila sam mu na rame, a on je podignuo čašu. I ja sam svoju.

Kucnuli smo se i tad me pogledao u oči. - Ponosan sam na tebe, mala, ubijala si se od posla i borila se da poboljšaš život.

Nasmiješila sam se i pogledala ga u oči. - Hvala ti, dušo.

Vidjela sam da je podignuo čašu, pa sam i ja podignula svoju te smo ispili.

Kad je Vitez ispio, odmah je odložio svoju čašu na ormarić, potom uzeo moju i stavio je do svoje. Gurnuo je ruku u džep hlača.

- Daj mi ruku, mala, i ispruži dlan - promrmljao je. Podignula sam ruku i ispružila dlan.

On mi je pružio svoju ruku i ispustio ključeve na moj dlan.

Ostala sam bez daha dok sam zurila u njih. Tad sam počela još izraženije buljiti.

Pomislila sam da se radi o ključevima auta koje ne bih mogla prihvatiti. Voljela sam ga, ali on je već učinio dovoljno za mene. Ali to nisu bili ključevi auta.

Već sam imala ključeve njegove kuće.

Osjetila sam kako mi se obrve nabiru dok sam prebacivala pogled s ključeva na njega.

- Što je ovo? upitala sam ga, a on se okrenuo cijelim tijelom prema meni. Morala sam stegnuti ključeve u šaci i prisloniti je na prsa dok me on objema rukama primicao k sebi.

- Bilješka - izjavio je nepovezano, a potom nastavio: - Ponedjeljak. Poduzetna kuja koja voli trošiti pare čeka te. Dat ću ti njezinu vizitku, nazovi je, sjedi s njom, reci joj kakvu viziju imaš, ali ako ne želiš crno, onda nemoj spominjati crveno.

Odmahnula sam glavom, još uvijek zbunjena: - Molim?

- Kad završi sa svojim kerefekama - nastavio je ne odgovarajući na moje pitanje - ona će me obavijestiti. Tvrtka koja mi odrađuje marketing za klub osmisliće strategiju. Bit će maleno ako želiš samo ti raditi. Ako želiš unajmiti osoblje, onda će biti veće.

Viteže, o čemu ti govoriš?

- Većina je ovoga kvarta moje vlasništvo, mala, zatvorio sam jedan dućan. Na onom uglu preko puta. Ovo su ključevi tog dućana. To je tvoj spa.

Oh, moj Bože. Oh, moj *Bože*, Oh, moj *Bože*.

Osjetila sam stezanje u prsima i otrgnula se iz njegova zagrljaja, dok mi je srce lupalo jače, sve jače.

- Ne mogu to prihvatiti - šapnula sam, a potom dovršila: - I neću.

Njemu su se obrve spojile.

- Molim?

Odmahnula sam glavom. Preplavili su me osjećaji. Bila sam sretna što to želi učiniti. Zbog mene. Ali to se neće dogoditi.

- Žao mi je - rekla sam glasnije. - To je bilo grubo od mene, dušo. Slatko je to što si učinio. Cijenim to. Ali ne mogu prihvatiti.

Njemu su se zjenice suzile.

- Koji kurac ne možeš?

- Ja jednostavno... - zastala sam. - Jednostavno ne mogu.

Pozorno me promatrao, a potom prekrizio ruke na prsima.

- Anya, zašto?

- Ja... ti to ne bi razumio.

- Pokušaj - naredio je. Udahnula sam ogledajući se po sobi.

Tad sam pomislila da bi on možda ipak mogao shvatiti. Ponovno sam ga pogledala.

- Ja to moram učiniti. To mora biti moje vlasništvo. Moram to sama obaviti.

- Volim te, mala - rekao je iznenada. Osjetila sam stezanje u trbuhu i leptiriće, a srce mi se stisnulo zato što je on doista tako mislio, samo je to rekao na način kao da ja to već znam. - Volim te - ponovio je. - Ali to je sjebano.

Ja sam se hrvala s činjenicom da me on voli. *Voli me!*

Ali ostala sam kod onoga o čemu smo trenutačno raspravljali.

- Viteže, dušo, ti si sve ovo stvorio sam. - Pokazala sam rukom na klub.

- Zar me ne možeš razumjeti?

Trznuo je glavom u stranu i rekao: - Jebote, pa nisam sve ovo stvorio sam. Trepnula sam.

Tad sam ga upitala: - Molim?

- Mala, imaš li ti uopće pojma koliko košta pokretanje jednog ovakvog kluba?

Nisam imala blage veze.

- Nemam.

- Jebeno mnogo para - kazao mi je. - Imao sam partnera iz sjene. On je uložio kapital, a ja sam bio lice s naslovnice. Svrha postojanja tog lika bila je da me dovede do jebenog živčanog sloma. Ja sam obavljao sav posao. On bi zajebao sve čim bi gurnuo nos u bilo što. I to se ponavljalo. Nikako nije mogao skužiti koncept „tihog” partnera, bez obzira na to kakvim sam se sve taktikarna služio i koliko sam mu često to govorio. Nakon nekoliko godina bilo mi je dosta te zajebancije i živciranja. Napravio sam poteze koje sam morao napraviti, preuzeo klub i istjerao ga. Neprijateljski. Ja sam bio temeljit, a ovaj je bio polušupak i polu-idiot. Nije baš pružio neki otpor. Tako sam ja sad jedini vlasnik kluba, a on živi u Kostarici s tri lokalne cure koje se, tako mi izvori navode, često međusobno tuku, i to ne zbog njegove pažnje, nego zbog velikodušnosti, jer još uvijek ima više para nego pameti.

Jedna od njegovih „pametnih” ideja za ovo mjesto je bila uvođenje ženskog hrvanja u blatu. Sad se sigurno provodi kao nikad u životu.

Osjetila sam da su mi se usne trznule i upitala ga: - Žensko hrvanje u blatu?

- Rekao sam ti već, tip je polušupak i poluidiot. Počela sam se hihotati.

Vitez nije u tome vidio ništa smiješno.

- Umoran sam od toga da mi se izvlačiš iz kreveta tri sata nakon što sam ti se pridružio. Umoran sam od predavanja, mušterija i nedjelja, što znači da sa svojom ženskom mogu večerati samo jednom tjedno. U krajnjoj liniji, neću samo grijati guzicu i gledati kako mi žena radi do besvijesti kad joj ja već mogu pomoći. Moraš se odreći ovog dnevnog posla.

- Viteže...

Ne možeš ne prihvatiti jer je to neprihvatljivo - prekinuo me. - Anya, primi ovo na znanje, nemoj raditi dulje od dva tjedna. Provodi umjesto toga vrijeme s onom poduzetnom kujom koja voli trošiti novce i prebaci mušterije u dnevnu smjenu. A večerima, prije nego što ja budem morao otići, budi u mom društvu. Ti uredi taj spa kako god želiš. Sama odluči kako ćeš ga voditi. Mi ćemo obaviti marketing i pronaći ti mušterije. Ja ću pokriti troškove za to, tvoju stanarinu i sve ostalo što ti treba za život, dok sama ne staneš na noge. - Viteže...

- Nema rasprave.

- Viteže! - viknula sam.

- Molim? - odbrusio je.

- U redu, ali uštedjela sam dvadeset tisuća dolara za otvaranje svoga kozmetičkog centra i sama ću pokrivati stanarinu i sve što mi treba za život dok s poslom ne stanem na noge. A ti prati koliko trošiš na mene, pa ćemo poslije napraviti raspored otplata kad ja počnem ostvarivati profit.

Rekla sam krivu stvar i znala sam to po oporom i grubom izrazu njegova lica.

- Anya, ne otplaćuje se nečiji dar.

- Ali ovo je previše - odgovorila sam oprezno.

- Zar o tome ne odlučuje osoba koja daruje? Kvragu, bio je u pravu.

- Ja...

Ponovno me prekinuo i izustio: - Jesi li sretna? - Jesam - šapnula sam.

- I to na takav način da znaš da će potrajati?

Upitao me to zato što je sam bio sretan na način za koji je znao da će potrajati.

Okrenula sam glavu i zurila u njega. Tad sam pogledala preko ramena kroz prozor, nisam mogla vidjeti uzvanike na mojoj zabavi, ali sam znala da su dolje.

Zabava koju je priredio za mene.

Gospodin Sebring.

Ponovno sam ga pogledala.

- Zaljubljena sam u tebe, pa je odgovor potvrđan. Polako je sklapao oči i oborio glavu.

To mu je nešto značilo.

Zurila sam u njega. Visok, krupan, snažan, strašan, zajeban, Vitez Sebring stajao je oborene glave i svladan. Ne, pogriješila sam. Njemu je ovo značilo *sve*. Počelo me peckati u nosnicama. Otvorio je oči, podignuo pogled i susreo se s mojim.

- Dođi ovamo, mala.

Ponovno sam mu se vratila u zagrljaj.

- Dopusti mi, molim te, da ti ovo dam - šapnuo je.

- Nikada ti neću moći uzvratiti...

Stisnuo me u tišini i još mi se više primaknuo licem. - Prepečene palačinke s bademima. Kratki i slatki pristanci i poslušnost. I više si me nasmijala u ovili nekoliko tjedana nego što sam se smijao desetljećima. Kurac mi se diže kad čujem tvoje 'da, tatice'. Mala, sačuvao sam prvu glasovnu poruku koju si mi poslala i poslušam je barem jednom na dan. Kad nisam usredotočen na nešto, vidim te na leđima, visoko podignutih koljena, raširenih nogu, vidim te kako mi nudiš svoju slatku i vlažnu pičkicu. Smijem se svaki put kad mi odlutaš iz kreveta u nekoj mojoj košulji, majici ili nečemu što ti nosiš na poslu, i ja ti se kunem da sam tad cio dan zadovoljan. Bez obzira na to kakvo se sranje dogodi i u koji se krevet uspnem te večeri, ja znam da si spremna ušuškati se pokraj mene i dati mi ono što želim uzeti. Ona tvoja prijateljica zadala mi je glavobolju. Ti nikad. A u životu koji je pun glavobolja, mala, takvo nešto nema cijene. Moraš shvatiti, i to istog jebenog trenu, da postoje razni načina davanja i uzimanja. A ti daješ jednako dobro kao što uzimaš, mala, vjeruj mi.

- Mi nismo dugo zajedno - podsjetila sam ga.

- Voliš me i volim te. Koliko dugo treba proći? Još jedan izvrstan argument.

- Ne želim da ikad pomisliš kako te iskorištavam - šapnula sam.

- Tražiš li da ti kupim Maseratija? Odmahnula sam glavom. - Ne.

- Tražiš li išta od mene?

- Ne. Ali...

- Počneš li uzimati ono što ti ne nudim, mala, ili tražiti da ti skinem zvijezde s neba, onda imamo problem. Ali sad ti kažem i zapamti to, Anya, da sam jebeno sretan čovjek što ti se onaj mobitel sjebao. Da nije bilo tako, ti ne bi zalutala u moju sobu te večeri, a ja ne bih noćima odlazio na spavanje s mirisom tvoje kose u nosnicama, okusom tvoje pičkice u ustima i tvojim slatkim tijelom pokraj sebe znajući da ću lagano usnuti i probuditi se sretan. A budim se sretan, mala, zato što znam da posjedujem pravu ljepotu i mogu je uzeti u svim njezinim oblicima, s tim da su oni tjelesni pritom najmanje važni.

Oh, Bože.

- Viteže...

Stisnuo me rukama. - Dopusti mi da ti dam ovo.

Zašutjela sam iako ni inače nisam uspjela kazati puno toga.

Primaknuo mi se licem. - Dopusti... mi... *da ti dam ovo.*

Gledala sam njegove živahne plave oči.

Tad sam šapnula: - U redu.

Tad su živahne plave oči pogledale moje.

I tad mi je šapnuo: - Dobro.

Čvrsto sam sklopila oči, a potom ih otvorila i tiho upitala: - Voliš li me?

- Mala, ti si stvorena za mene. Oh, Bože.

Lice mi se ponovno počelo borati, a on mi je položio ruku na zatiljak i približio mi glavu svom vratu.

Držala sam se nekako i promucala mrmljajući: - Hvala ti.

- Jebote, ti si najzajebanija ženska za primanje darova koju sam ikad upoznao - zarežao je.

Osjećaji su se uskovitlali u meni kao ljudi, odmaknula sam se i pogledala ga suženih zjenica.

- Oh, dakle, bio si velikodušan i s pičkama sa svoga švedskog stola?

Široko se nasmiješio. - Mala, nemoj me to pitati, ali reći ću ti samo to da nijednoj nisam poklonio spa.

- Dobro - odbrusila sam.

- Ni mobitel koji je koštao tisuću dolara - nastavio je.

- Izvrsno - opet sam odbrusila.

- Tu i tamo haljinu ili cipele, ali nikad oboje u kompletu, da ne govorim troje odjednom - promrmljao je i dovršio zamišljeno: - Da, nikada dvoje.

- Možda bi sad bilo dobro da zašutiš, Viteže - predložila sam mu. Opet se široko osmjehnuo.

A tad je zapazio: - Aha, a tko je sad poduzetan?

- Meni je dopušteno biti poduzetna. Uskoro ću postati vlasnica najjebenijeg spa centra u Denveru.

Vitez me čvrsto stegnuo rukama i prasnuo u smijeh. Gledala sam ga. Smiješeći se.

Zaljubljena u gospodina Sebringa.

13. POGLAVLJE

MOJ SVIJET

Mobitel mi je zvonio na Vitezovoj crnoj, mramornoj radnoj plohi dok sam ja pokraj štednjaka zakuhavala vodu za špagete i pripremala umak i meso za hamburgere. Ostavila sam meso, uzela mobitel i vidjela na ekranu da me Viv zove. Preuzela sam poziv dok sam se vraćala natrag do štednjaka i prislonila mobitel na uho.

- Hej, dušo - pozdravila sam je.

- Bila sam loša djevojka. Žmirnula sam gledajući hamburger. A tad sam prasnula u smijeh.

Kroz hihotanje sam ju upitala: - Pa jesi li još uvijek?

- Jako - rekla je, i sama se smijuljeći. - Jesam li ti danas već rekla da volim Viteza Sebringa?

Okrenula sam meso, nasmiješila se i rekla: - Danas nisi. Jučer jesi. Ali nisi danas.

- Pa, volim ga.

- Pretpostavljam onda da se stvari s Rhashanom dobro odvijaju? - upitala sam je obzirno.

Prošlo je tek mjesec dana od moje zabave. Više nisam radila u bolnici. Sve su mi se mušterije za manikuru, osim jedne, mogle prebaciti na dnevne termine. Gubitak jedne mušterije nije mi bio problem, zato što su se dvije naručile i za šestotjedne termine za njegu lica. Kathleen je dodala još jedan termin mjesečno za njegu lica, baš kao Sandrine i Viv. Kathleen me još povezala sa svojom djevojkom Louise koja mi je preusmjerila neke mušterije za manikuru. Tako sam, zapravo, još bolje stajala.

Dio dana posvetila bih razgovorima s Mahleenom, poduzetnom kujom koja je voljela trošiti novce, a meni se nije učinila toliko poduzetnom, ali je zato u svakom slučaju voljela trošiti novce. Sad smo razvijale planove za moj budući vrhunski spa. Upisala sam i internetski tečaj za male poduzetnike koji mi je Vitez predložio.

Tako sam opet stalno bila zaposlena, iako nisam radila danju.

Večeri sam provodila s Vitezom. Zapravo, imala sam osjećaj da mi je stan radno mjesto zadnja dva tjedna otkako sam prestala raditi jer bih išla raditi u njega, a potom se vraćala kući Vitezu. Večerali bismo zajedno, a potom bi on otišao na posao. Ja bih se vrzmala nekoliko sati, čitala, gledala

televiziju, razgovarala mobitelom, bavila se zadaćama s tečaja na računalu u njegovoj radnoj sobi, a potom bih otišla u krevet i zavukla se među satenske plahte. I probudila bih se u njima. Kako sad nisam morala ići na posao u osam, mogla sam se kasnije dizati i samim time duže spavati s Vitezom.

Bilo je vrhunski.

Život je bio dobar.

A činilo se da je sad postao dobar i za Vivicu. - *Dušo* - šapnula mi je umjesto odgovora i ništa mi više nije rekla.

I mene i Viv iznenadilo je što je Rhashan započeo samo s izlascima, a to je trajalo tri tjedna. Ispipavao je Vivicu. Imao je oko trideset šest godina. Postojao je devetogodišnji jaz između njih koji ga je zabrinjavao, a Vivici je rekao da ju je prvi put ugledao u klubu. On je bio raspoložen skrasiti se i tražio je onu pravu. I nije se jebavao okolo, ni u doslovnom ni u prenesenom značenju. Nije se radilo samo o seksu. Nastojao je pronaći partnericu za nešto više od lemanja po guzi.

Viv je bila nestrpljiva. Htjela je iskusiti malo akcije, a upala je u tešku sušu čak i s normalnim seksom, baš kao i ja prije Viteza. Ali imala je podjednako i razumijevanja i znatiželje naspram ove situacije. Iz spoja u spoj to se razumijevanje produbljavalo i ona se zatreskala, i to ne samo zbog činjenica da je tip bio opasno zgodan.

Viv me izvijestila da je prošloga tjedna Rhashan prekinuo sa sušom. Rekla mi je da se radilo o „normalnom seksu, ali vrhunskom i nezamislivom”.

Večer nakon što je Rhashan spavao s njom počeo ju je slamati. Ili, u Rhashanovu žargonu, stavljati pod noge.

Viv je bila oduševljena.

- Je li bio dobar prema tebi nakon što si bila zločesta? - upitala sam.

- Snagator od dva metra koji izvršava kaznu? - šapnula je. - Da, Anya, moj lik bio je dobar prema meni. Zna zamahnuti bičem, i to na više načina. U jednom trenutku osjećala sam se kao da sam u nekoj drugoj galaksiji.

Ubacila sam špagete u vodu razmišljajući o tome da kažem Vitezu da odemo u kupovinu i pronađem način da budem nestašna. Promrmljala sam smiješeći se: - Izvrsno, dušo.

- Zaveže me za sebe dok spavamo. Trepnula sam.

- Molim?

- Sveže nam zapešća dok spavamo tako da se ne mogu previše udaljiti od njega. Sviđa mu se da je žena blizu njega dok spava.

Osjetila sam toplinu u truhu. Sviđalo mi se što je naletjela na takvog.

Samo sam se nadala da i ona to voli.

- Sviđa li ti se to?

- Privijati se uz toplu i tvrdu mišićavu gromadu od čovjeka koja želi da mu budem blizu? Curo - rekla je tiho - to mi se jebeno i apsolutno sviđa. Živim u pravom snu.

- Oh, Viv - šapnula sam.

- Anya.

Poskočila sam, okrenula se i ugledala Viteza koji je došao iz radne sobe i sada stajao uz rub šanka gledajući me, izraza lica iz kojeg nisam mogla iščitati baš ništa.

- Pričekaj, Viv - rekla sam joj i prislonila mobitel na rame. - Da, dušo?

- Prekini poziv s Viv - naredio mi je tonom podjednako čudnim kao što je bilo i njegovo bezizražajno lice.

Znala sam da može biti beščutan, ali to nije više toliko često radio. Ne sa mnom. A njegov ton...

Gledala sam ga u oči dok sam prislanjala mobitel na uho. - Viv, Vitez mora razgovarati sa mnom. Moram ići, dušo.

- Onda, mala. Jesi li bila zločesta?

Nasmiješila sam se malčice još uvijek gledajući Viteza. - U zadnje vrijeme nisam.

- Sredi to. Poslije me izvijesti. Čujemo se.

- Čujemo se.

Prekinula sam poziv, a Vitez mi je istog trena rekao: - Isključi štednjak.

- Ali špa...

- Mala, štednjak. Isključi. Udahnula sam.

Tad sam se okrenula, odložila mobitel na stranu i ugasila plamenike na štednjaku.

Okrenula sam se prema Vitezu. - Je li sve u redu?

- Policija će te možda posjetiti, a možda i neće. Sad ti to kažem da budeš spremna ako dođu. Govorim ti jer imaš pravo znati.

Tijelo mi se ukočilo i preko usana prešao mi je šapat: - Molim?

- David Watson danas je izboden nožem. Iskrvario je prije nego što su ga odveli u bolnicu.

Ispružila sam ruku, naslonila je na radnu plohu i čvrsto se držala.

David Watson ubio je moje roditelje.

Zurila sam u Viteza.

Tad sam šapnula: - Kako ti to znaš?

- Znam zato što sam se pozabavio tim govnom, otkrio tko je taj tip i gdje se nalazi. Tad sam porazgovarao s nekim ljudima koji su porazgovarali s nekim ljudima i jasno sam im dao do znanja da ću vrlo blagonaklono gledati na prekid doživotnog odmora koji država plaća Davidu Watsonu.

Oh, moj Bože.

Vitez nije završio s pričom.

- Nisam naručio ubojstvo. I jebe mi se što je ta vreća govana krepala. Iako bi mi bilo draže da su se malo duže poigrali s njim prije nego što se skljkao na dvorištu i pao u lokvu vlastite krvi.

Oh, moj Bože.

- Zašto si to učinio? - tiho sam ga upitala.

- Zato što je mojoj ženskoj priuštio jedanaest godina bijede. Tad još nisam ni znao cijelu priču o tome što ti je sve oduzela ona kuja od tetke. Znao sam da si sebi stvorila pristojan život radeći ili odlazeći u školu po šezdeset sati tjedno. I znao sam da si imala pokvaren mobitel, zbog čega nisi mogla biti sigurna. A žena s ocem koji se brine za nju, bez obzira na godine, ne bi bila tako nesigurna. Ne na taj način. Znao sam da nemaš prave obitelji s kojom možeš razgovarati. On je to skrivio. I ja to nisam mogao zanemariti. Nije osveta u tome što on ne može biti na slobodi. Osveta je u tome da plati za ono što je učinio. A sad je s tim gotovo. Mrtav je.

Nisam znala kako se postaviti prema ovome. Nisam znala što misliti o ovome. Nisam znala što misliti o *Vitezu* koji je ovo učinio.

I zbog toga nisam ništa rekla.

Vitez jest, i to pogleda prikovanog za mene.

- Vrijeme je da naučiš nešto o meni, Anya - rekao je nježno. - Ja ne živim u tvom svijetu. Ja živim u jednom drugom svijetu. To je moj svijet. Ja sam ga preuzeo. Ja sam ga ponovno izgradio. Ja sam vlasnik. Ja ga kontroliram. Ja imam kodeks. Svatko u mom svijetu živi po mom kodeksu. A u mom svijetu čovjek koji ubije muža i oca koji ide na posao, a potom prosvira mozak njegovoj ženi, majci moje ženske, ne može disati tek tako. Vidim da te ovo muči i da se boriš s tim, pa ću ti dati vremena. Ali s tim se moraš pomiriti. Razumijevanje osvete ključno je u mom svijetu. Nitko se ne zajebava s onim što je moje.

- Viteže, to je bilo prije dvadeset godina - šapnula sam.

- Boli me kurac, Anya.

- Tad me nisi ni znao, ni blizu.

- I za to me boli kurac.

- On je služio kaznu za svoj zločin - podsjetila sam ga.

- Preblagu kaznu - odlučno je izjavio. Nisam mogla zaniijekati da je to bila živa istina. Pogledala sam ga u oči.

A tad sam rekla tiho i oprezno: - Zar ne misliš da je to malčice suludo?

- Ni... blizu. Zadržala sam dah. Vitez me gledao u oči.

Izdahnula sam i odvratila pogled.

- Gledaj me u oči.

- Treba mi vremena - rekla sam gledajući u pod.

- Gledaj... svog... čovjeka - zarežao je i ja sam ga pogledala dok mi je srce divlje lupalo u prsima. - Nitko se ne zajebava s onim što je moje.

Šutjela sam. Vitez nije.

- Carl Sebring stupio je u moj život kad mi je bilo sedam godina i to je bio početak kraja života koji je dotad bio čisto sranje. David Watson stupio je u tvoj život kad ti je bilo sedam godina i taj govнар napravio ti je sranje od života. To sranje prestalo je tek kad sam *ja* došao nakon dvadeset godina i prekinuo sa svim sranjima. Nisam zaboravio da smo u istim godinama doživjeli prekretnicu u životu koji nam se potresao do temelja, ali ja sam proživio sedam loših i dvadeset osam dobrih godina. A ti sedam dobrih i dvadeset usranih. To mi nikako nije prihvatljivo. A kad meni nešto nije prihvatljivoga onda učinim nešto po tom pitanju.

Voljela sam što osjeća na ovakav način.

Ali još uvijek nisam mogla provariti ovo što je učinio za mene.

Zato sam šutjela.

Vitez nije.

- Nanio ti je nenadoknadivu bol. Izmijenio je tvoj životni put. Samo si mi jednom predbacila zbog pušenja, a nakon toga mi ništa više nisi rekla. Ženske stalno pizde o takvim sranjima. Ti ne. I nije zbog toga što te tetka naviknula na to. To te podsjeća na oca. Voljela si ga, nedostaje ti. Zato mi ništa ne govoriš. Sanjaš više nego bilo koja jebena osoba koju poznajem. Kažeš da nisu svi snovi lijepi. Ne spavaš cijelu noć pokraj mene, ali spavaš pokraj mene i ako misliš, mala, da ne osjećam kako se trzneš bar jednom tjedno zbog neke noćne more koju imaš, onda se grdno varaš. Osjetim to. Svaki jebeni put. Rekla si mi da je to počelo kad si imala sedam godina. Oni su umrli kad si imala sedam. On ti je to skrivio. On je učinio *sve* to. I platio je. U mom svijetu to se događa nekome tko se zajebava s nečim što je moje. Rekao sam ti već, moraš pronaći način da se pomiriš s tim. Ovdje sam ako želiš vodiča na tom putu. Ako sama možeš pronaći taj put, onda dobro. Ali moras ga pronaći, Anya. Zato što si moja, ja te posjedujem. Živiš

u mom svijetu. Moraš pronaći način da živiš s tim, mala. Nema druge mogućnosti.

Čvrsto sam stegnula usne i pomaknula ih natrag pa naprijed.

Tad sam kimnula.

Vitez me pažljivo promatrao.

A tad me tiho upitao: - Kad će špageti biti gotovi?

- Za nekih petnaestak minuta. Zvat ću te - odgovorila sam mu blago.

- U redu, mala - šapnuo je. Tad se okrenuo i odšetao. Gledala sam ga kako se udaljava. Potom sam se sledila gledajući mjesto gdje sam ga maloprije vidjela.

Okrenula sam se i dovršila špagete.

Bila sam budna kad je Vitez otvorio ulazna vrata.

Okrenula sam se na bok i pogledala u mraku prema budilici pa opazila da je doista rano. Nije još bilo ni dva ujutro.

Opet sam se okrenula.

Pretpostavila sam da se zabrinuo zbog mene. Ili mojih misli. Jedva sam progovorila riječ dok smo jeli špagete. Dok se on presvlačio u odijelo, ja sam sjedila na njegovom mekom sivom kauču od antilopa i tupo buljila u televizor, do te mjere da sam bila sva smetena kad mi je prišao, provukao mi prste kroz kosu pa mi nježno povukao glavu unatrag da se može sagnuti i poljubiti me u znak pozdrava. Znala sam da je to osjetio i primijetio, jer Vitez sve primjećuje. Znala sam to i stoga što mi je nekoliko sekunda dulje držao glavu i pretraživao mi lice pogledom.

Tad mi je pustio kosu, poljubio me u tjeme i napustio me.

Kad je otišao, nisam se tek tako isključila iz ove priče. Bila sam Vitezova, i to dovoljno dugo da znam što to znači. Rekao je da će mi dati vremena, ali u Vitezovu svijetu, čak i kod nečeg što je ovako važno, to nije označavalo određen broj dana ili tjedana. To je značilo da se stvar mora odvijati po njegovu rasporedu. Bio je odlučan. I očekivao je da takvi budu i ljudi oko njega.

Zato sam nastojala sve dokučiti. Kako se osjećam zbog ovog, a pritom mi nije promaknulo da sebi zapravo nikad nisam dopustila razmisliti o tome kako se osjećam zbog načina na koji se Vitez obračunao sa Steveom, onim kretenom od kućepazitelja, ili što je učinio Dicku.

Kazao mi je da nije naručio ubojstvo Davida Watsona. Rekao mi je da je poslao svoje momke da porazgovaraju s kretenskim kućepaziteljem Steveom i da im se nije svidjelo ono što im je on kazao. Nisu tek tako upali i razbili mu njušku. Prvo se on ponio kao kreten, a *onda* su oni prenijeli svoju poruku. A Dick se preselio u tišini. Nisam ga vidjela, ali nitko mi nije

spomenuo da je izgledao pretučeno ili da je čuo neki košmar i lom u zgradi. Dick je ostavio obavijest i preselio se, a koliko sam čula od susjeda na koje sam nabasala, svima je laknulo.

Istina, provela sam previše vremena zatomljujući u sebi činjenicu da David Watson još uvijek postoji na ovom svijetu pa, iskreno, više nisam mogla prizvati neke osjećaje zbog činjenice da ga ovdje više nema.

Ubio mi je roditelje. Vitez je bio u pravu, on mi je promijenio životni put i povrijedio me tako da se to više ne može ispraviti. Bilo je nasumično. Nije ih čak ni poznao, ništa mu nisu skrivili. Gledao je samo na sebe i usput sjebavao tuđe živote: djevojku, vlastito mrtvo dijete, moje mrtve roditelje, moj život zauvijek promijenjen.

Vitez nije bio odgovoran zbog toga što je ovaj mrtav. On to nije tražio. A ja nisam znala što to govori o meni, kad sam zagrebla duboko ispod površine i dobro razmislila te vidjela da ne mogu pobuditi u sebi nikakve osjećaje zbog činjenice da je Vitez poduzeo određene mjere da ovaj plati. Ja sama to ne bih napravila. Nisam progledala kroz prste. Ali nisam ni imala lošije mišljenje o Vitezu zato što je to učinio. Učinio je to zbog mene. Učinio je to zato što je on takav tip muškarca i što je takav svijet u kojem živi.

Sad i ja također živim u tom svijetu.

Nije mi to promaknulo, iako sam radila ono što mi je Vitez rekao da sam radila. Zabijala glavu u pijesak. Odbijala misliti o tome. Ali Vitez je odmah bio onaj koji jest, radio je što je htio i nikad ništa nije krio od mene.

A ja sam ga primila za ruku i ušetala u takav svijet.

Sad se ne mogu izmotavati.

Imala sam izbor.

Sad kad mi glava više nije zakopana u pijesku, mogu išetati iz ovog njegovog svijeta i nikad se više osvrnuti na njega. Ili mogu ostati.

Znala sam isto tako da mi nisu dostupne sve informacije. Vitez mi je rekao da će mi ispričati neke stvari o sebi kad ja budem spremna to doznati. Informacije mi je pažljivo dozirao na kapaljku i tu nije bio velikodušan, za razliku od svega ostalog. Razumjela sam to. Osjećala sam da u svom svijetu on mora nastaviti biti oprezan. Čak i sa mnom. Ali svakoga bi obilježilo ono malo što mi je ispričao o svojim najranijim godinama. Bilo je žena - kvragu, ne samo žena nego ljudi općenito - za koje znam da bi svašta pomislile o Vitezu da čuju kako mu je majka bila prostitutka i da je djelomično odrastao u takvom svijetu ne znajući tko mu je otac. Svatko bi zbog toga postao oprezan, čak i ako osjeti da se zaljubljuje. Nema sumnje da se s takvim prosudbama susreo više puta u

životu. A meni je dao toliko mnogo. Zato mu mogu dati vremena da sa mnom sve podijeli kad on osjeti potrebu za tim.

I to je to. Puno mi je toga pružio. Ne govorim o mobitelima, cipelama i spa centrima.

Osjećala sam se sigurnom. Razmaženom. Obožavanom.

Bila sam voljena.

I ne mogu sad izdiktirati kako je došlo do toga. Nipošto muškarcu kakav je Vitez.

Čula sam i opazila njegovu sjenovitu figuru kako ulazi u sobu i nepokretno ga gledala ležeći na svojoj strani kreveta napetih ruku ispred sebe.

Okrenuo se oko kreveta na svoju stranu, a ja sam ga čula kako se svlači iako sam mu bila okrenuta leđima, slušala sam kako mu skupa odjeća pada na pod.

Plahta se podignula, krevet se pomaknuo, ali ja nisam.

Vitez, u svom stilu, nije gubio vrijeme. Zavukao se iza mene, prelazio rukom po mojoj dok nije došao do prstiju i isprepleo ih sa svojim, a potoni mi obje ruke približio prsima dok se on utiskivao u moja leđa.

Osjetila sam njegovo tijelo i toplinu, namirisala sam mu kolonjsku.

Sklopila sam oči.

Približio je usne mom uhu. - Jesi li pronašla pravi put? Znao je da sam budna.

Bila sam u pravu. Došao je kući ranije jer je bio zabrinut za mene. Zabrinut za to kamo sam stigla. S njim.

Morala sam se odlučiti. Odmah.

Izići iz njegova svijeta i više se nikad ne osvrnuti. Ili ostati.

Usta su odlučila umjesto mene. Otvorila sam oči i šapnula: - Da.

Stisnuo mi je prste i ja sam ga čula kako duboko udiše pitajući se što je sad na redu. Što će učiniti.

Pustio me i prebacio se na bok.

Ležala sam ukočena. Na koljena, Anya, licem okrenuta prema meni.

Osjetila sam opojno stezanje između nogu.

Donijela sam pravu odluku. Slobodno kažite da sam luda, ali ja sam, ovakva kakva jesam, bila prava žena za Viteza Sebringa, baš kao što je on, takav kakav jest, bio pravi tip za mene.

Podignula sam se, plahte su se razmaknule, a potom sam se osovila na koljena, licem okrenuta prema Vitezu.

- Bliže, mala. Primaknula sam se.

- Skini košulju.

Zavukla sam prste pod košulju. Podignula sam je, skinula i odbacila u stranu.

On mi je nježno prelazio prstima po vrhu bedra, a potom ih je uklonio.

Drhtala sam i tijekom i nakon toga.

- Spusti te hlačice i gaćice.

Još jedno opojno stezanje doseglo mi je do samog trbuha. Spustila sam hlačice i gaćice do butina.

- Spusti se na kukove, mala, riješi ih se i opet na koljena. Spustila sam se, povukla hlačice i gaćice preko nogu i odbacila ih u stranu. Tad sam se opet podignula na koljena.

- Bliže - šapnuo je, i ja sam se toliko približila da su mi koljena stajala sasvim blizu njega, - Anya - šapat mu je sad postao nekako više prijekoran - ti znaš što se meni sviđa.

Na sekundu sam ostala zbunjena. Tad sam malo razmaknula koljena.

Nagradio me tako što mi je podignuo ruku s unutarnje strane bedara, a potom se počeo nježno poigravati mojim međunožjem.

- To je to, mala - promrmljao je. Ono stezanje počelo se pretvarati u bol.

Bio je tih dok je pomicao prste i tako se nježno igrao njima između mojih nogu.

- Daj tatici još - promrmljao je i ja sam još više raširila noge. Dobro sam učinila i znala sam to kad mi je čvrsto prešao palcem preko klitorisa i kad sam zastenjala. - Tako je dobro, mala.

Primijetila sam pokret i opazila kako primiče ruku kurcu pa ga lijeno nateže dok se poigrava mnome.

Bože, obožavala sam gledati kako to radi.

Voljela sam to, ali sam ga i poželjela dok sam gledala. Željela sam ga u ustima. Željela sam ga u sebi.

Zajecala sam.

Ponovno mi je prešao palcem preko klitorisa i ja sam trznula kukovima.

- U čijem svijetu živiš, Anya? - upitao me tako tiho da sam ga jedva čula.

- U tvom svijetu.

Još jedan dodir. Oh, Bože, Bože, kako se urezalo u mene.

- Tko te posjeduje, mala? - Ti.

Još jedan dodir. Opet sam trznula kukovima i oteo mi se jecaj iz grla.

Duboko mi je gurnuo dva prsta i ja sam se ugrizla za usnu.

- Tko posjeduje ovu pizdu? - šapnuo je. - Ti.

- Tko?

- Ti, tatice.

Još jedan dodir, još jedno trzanje kukovima, još jedno stenjanje. Bože! Izvukao je prste i nastavio se igrati njima.

- Tko posjeduje tvoju ljepotu? - Ti.

- U pravu si, Anya, ja je posjedujem.

Čekala sam dodir, a on se nije pojavio, pa sam zajecala. Odmaknuo je ruku i opet sam zajecala.

- Mala mi je večeras pohlepna - promrmljao je. Uvijek sam bila pohlepna.

- Nagni se prema meni - naredio mi je.

Odmah sam se nagnula. Kad sam se spustila do pola, on me uhvatio za kosu.

- Stani.

Stala sam. Skupio mi je kosu rukom, zavrnuo je i tad me počupao tako da mi je glava krenula prema njegovu kurcu koji je još uvijek natezao. Usmjerio mi je usta prema njemu. Usne su mi se razdvojile i primila sam vršak glavića prije nego što mi je šakom stegnuo kosu.

- Samo vrh, mala, drži se tatičina kurca i oblizuj ga jezikom. Da, željela sam ovo. Željela sam još više, ali bila sam spremna zadovoljiti se ovim.

Čvrsto sam stegnula usne oko njega i kružila jezikom dok ga je on natezao. Ovo mi je bilo napeto. Voljela sam njegov svilenkast okus na jeziku.

- Slatka pizda, slatka usta, moja slatka mala - šapnuo je.

Tad je povukao ruku i propeo se kukovima puneći mi usta kurcem.

Mene je obuzela vrelina i ja sam ga primila.

Dao mi je znakove rukom koju je držao u mojoj kosi. Htio je da ga natežem i pušim.

Tako sam učinila. Brzo, snažno, radila sam na tome, voljela sam to, slušala sam ga kako uzdiše, osjećala sam mu ruku u kosi, željela sam staviti svoju ruku između nogu ili njegovu ruku, a postajala sam samo sve uzbuđenija jer nisam mogla učiniti ni jedno ni drugo.

Bože, mogla bih svršiti radeći samo ovo.

Šakom me počupao unatrag i zarežao: - Lezi na leđa, podigni koljena, raširi noge i stavi ruke iza koljena da mi budeš što više raširena. Spremi se da uđem u tebe.

Okrenula sam se, podignula, smjestila, a on se odmah pojavio do mene usmjeravajući kurac koji je držao u ruci dok je drugu ruku držao uspravnom na krevetu do mene.

Zabio se u mene.

Izvila sam vrat, leđa su mi se odvojila od kreveta i trznula sam rukama da još više raširim noge. Nema ništa bolje. Nema ništa bolje od toga da sam spojena s Vitezom.

- Oči - režao je zabijajući se u mene brzo, duboko i brutalno. Sirovo me jebao. Spustila sam bradu i pogledala ga. - Možeš me dirati - rekao je.

Ja sam odmah povukla ruke iza koljena i ispružila ih prema njemu.

Spustio je podlaktice na krevet pokraj mene tako da sam osjetila njegovu težinu i još uvijek se brzo i snažno zabijao, samo što su mi sad ruke bile slobodnije pa sam klizila po njegovoj koži i grozničavo prelazila njima preko njegovih mišića.

- Voliš li me? - zarežao mi je na uho.

Uvukla sam mu ruku u kosu i stegnula je. - Da, dušo.

- Koga voliš?

- Tebe, tatice - zastenjala sam, osjetivši približavanje orgazma.

- Ne, mala - šapnuo je. - To je slatko i znaš da mi se sviđa, ali izgovori mi ime. Koga voliš?

Okrenula sam glavu, stisnula mu lice uz vrat i izustila: - Volim tebe, Viteže.

Podignuo je glavu. Ja sam svoju zbacila, a on me pogledao u oči u onoj tami i silovito mi zabio kurac dok je režao: - Ti voliš *mene*, Anya. Ne zaboravi to.

- Neću, dušo - izustila sam držeći se i stežući mu ruku oko leđa dok sam mu šakom stezala kosu.

- Nikad, mala.

- Nikad, Viteže - zastenjala sam i potom svršila. Počeo me još jače jebati.

Oh, Bože.

- Pokaži mi svoje lice - zarežao je zabijajući se u mene i ja sam se usredotočila na njega. - Tako je, mala, pokaži mi tu ljepotu.

Tad je spojio usne s mojima, podignuo jednu ruku, gurnuo mi prste u kosu, stegnuo je šakom, uvalio mi jezik, počeo mi njime harati po ustima, kukovi su mu podivljali, a njegovo režanje dopiralo mi je do grla.

Nastavio je harati, a potom je ublažio poljubac i počeo kliziti kurcem nabijajući me na sam korijen. Usne mi je približio uhu i olabavio stisak šake u mojoj kosi, ali su mu prsti i dalje ostali zapleteni u njoj.

- Majka me nazvala Vitez zato što joj je trebao jedan.

Bila sam namirena i još uvijek sam uživala u tome kad mi se tijelo ukočilo zbog ovih neočekivanih i iskrenih riječi. Tad sam omotala noge oko njega i snažno ih stisnula.

- Jebote - šapnuo je tihim, gotovo promuklim glasom - ovo je tako jebeno slatko.

- Meni to govoriš? - odvrtila sam mu šapatom i stisnula ga.

Podignuo je glavu. Malo se premjestio na bok, ali još je uvijek bio spojen sa mnom. Učinio je to tako da mi može izvući ruku iz kose, položiti je oko mog vrata i početi mi palcem milovati čeljust.

- Njezin čovječuljak - šapnuo je - njezin vitez. Rekla mi je da je trebam zaštititi. To joj je trebalo. Bila je toliko sjebana, a život joj je toliko otišao u kurac, da joj je jedina nada preostala u jebenom djetetu.

Tijelo mi se rastapalo pod njegovim, ali su mi udovi ostali ukočeni dok sam mu pomicala ruku u kosi tako da sam mu vršcima prstiju mogla doticati koverče na vratu.

- Mrzim to umjesto tebe - odvrtila sam mu šapatom.

- Tako me odgojila. To je sve što znam, Anya. Zaštita. Rođen sam, a potom odgojen da postanem nečiji štit.

Ruka mi je kliznula na njegovu čeljust dok su mi suze navirale u očima i ja sam šapnula: - Dušo.

- Volio sam je tad, volim je i sad. Nije to bila muka, Anya. Ja sam jednostavno takav. Tako sam odgojen i takav sam postao.

- U redu, dragi.

- Nitko ti neće nauditi - kazao mi je.

- U redu - šapnula sam.

- Raspitao sam se da vidim što ti je s tetkom. Trepnula sam u mraku.

- Toliko je sjebala vlastiti život i tako ga dobro pretvara u bijedu da joj neće trebati ničija pomoć. Zato sam je ostavio da se sama pozabavi time. Ali kažem ti odmah, mala: da je kojim slučajem živjela samo malo boljim životom, ja bih joj to oduzeo.

- Viteže, mi ne...

- Ne - prekinuo me odrješito. - Sutra slobodno zakopaj glavu u pijesak. Ali večeras si sa mnom. I nitko te neće povrijediti, Anya. Kao što podigneš koljena do mene kad ti ja to kažem, kad ti gurnem kurac u ta slatka usta kad god poželim ili kad jebem tu prekrasnu pizdu onoliko snažno koliko to želim, tako i sad radim ono što mislim da moram i ti ćeš mi se pokoriti.

- U redu - ponovno sam šapnula.

- Sama izabireš put, samo što s ovog puta nema povratka. Počela sam drhtati.

- Anya, poslušaj me, zapamti ovo, nema povratka.

Kuka mi je počela klizati s njegova lica, ali on se brzo pomaknuo, uhvatio je i zadržao na mjestu.

- Večeras si imala svoju priliku, mala. A ti si kleknula na koljena pred mene. Nema povratka. Ne možeš mi dati to, sve to, a potom oduzeti. To moraš shvatiti, mala, i ja odmah moram znati jesi li to razumjela.

Bio je to test. Vitez se nije ponašao uobičajeno posjednički. Bio je to test.

I ja sam prošla što se tiče Viteza.

Zurila sam u ravnine i kutove njegova zasjenjena lica.

- Anya, shvaćaš li to? Liznula sam usne.

- Mala...

- Shvaćam, Viteže - šapnula sam.

Pogledao me u oči i iako je bilo mračno, osjetila sam kako se žarko upijaju u mene.

Tad je oborio glavu i položio čelo na moje prije nego što je počeo kliziti nosom preko moga.

- Volim te, Anya, ti si jedina žena koja je to čula od mene, a tako će i ostati.

Ozbiljno je mislio. Svaku riječ. Iz dubine duše.

Ozbiljno je mislio.

To me toliko duboko potreslo, da sam sklopila oči, a tijelo mi se stegnulo i ukočila pod njim i svuda uokolo njega. Slobodno kažite da sam luda, ali meni se to svidjelo. Približio je usne mojima i ja sam otvorila oči.

- Hajde. Operi se. Želim te ponovno polizati, a potom pojebati.

- Dobro, Viteže - šapnula sam, a on se izvukao.

- Požuri - nježno mi je naredio, a potom se udaljio od mene. Ja sam se izvukla iz kreveta.

I požurila sam, baš kao što mi je moj čovjek rekao.

14. POGLAVLJE

SRETAN ROĐENDAN

Otvorila su se vrata dizala, a ja sam duboko udahnula i izišla. Nisam bila pijana, samo malo nacvrcana. Votka s limunom.

Ali noge su mi se tresle. Osjećala sam mučninu u želucu. Žmarci su me podilazili kralježnicom do vrata, preko lubanje i duž struka, niz stražnjicu i unutarnju stranu bedara, a taj osjećaj nikako me nije napuštao.

Znala sam da sam već vlažna.

To je zato što sam bila nestašna.

I jer je bilo jedan i pol ujutro, dakle, posljednjih sat i pol trajao je Vitezov rođendan. To mi nije rekao.

Kad sam završila tretman i njegu lica s Kathleen u srijedu, malo smo se zabrblijale i ona me onako usput upitala: - Što ćeš kupiti Vitezu za rođendan u nedjelju?

Nisam znala da mu je tad rođendan. I toliko sam ostala zatečena da se ni ne sjećam što sam joj odgovorila.

Bila sam u panici.

Što kupiti muškarcu koji ima sve ili si sve može sam priuštiti?

O tad sam dvaput bila u trgovačkom centru, kupila sam mu neke stvari, ali ništa od toga nije valjalo. Ništa nije bilo dovoljno dobro. To mu ništa neće značiti.

A tad mi je sinulo. Znala sam da će mu se to svidjeti.

Bio je kolovoz i prošla su dva i pol mjeseca otkako sam pristala na to da u potpunosti budem Vitezova. Moj spa centar otvarao se za nekoliko tjedana. Stan mi se pretvorio u nekakav mini spa centar jer sam sad samo to u njemu obavljala. Tu su ostale neke moje stvari i odjeća, ali ništa mi nije trebalo jer me Vitez totalno razmazio. Nove svilenkaste, čipkaste, satenske spavačice. Nove traperice. Haljine koje sam nosila kad bismo se zajedno uputili u „Slade”. Cipele. Topovi. Ovako mi je naredio: „Bacaj sva ta sranja, mala. Ako te uhvatim da nosiš nešto od toga, guzica će ti postati crvena.” Mislio je na moje donje rublje i ja sam, kad sam se vratila kući, našla hrpu vrećica punih opasno seksi donjeg rublja.

A dobila sam i nov automobil. Dvosjed Mercedes. Crni. Rekao mi je da nije razmetljiv, nego jednostavno otmjen, ali meni se svakako doimao kao razmetljiv. Porječkali smo se. Odbila sam ga prihvatiti. Vitez je odbio

prihvatiti moje odbijanje. Ovo je potrajalo neko vrijeme. Potom je on postao sladak i nisam više mogla odbijati. Onda je on kukao kako mi je teško darovati jednu „jebenu stvar“. Opet smo se porječkali jer sam ga obavijestila da auto nije baš „jebena stvar“, nego da je to „jebeni auto, jebote, Viteže!“ (to sam se ja derala).

Tad je prasnuo u smijeh, što je mene još više razljutilo. Utišao me i umirio mi bijes poljupcem, a on je upalio samo zato što je vodio i do nekih drugih stvari koje mi je činio.

Tako sam sad imala slatku gajbu, sladak auto, sladak alat i sladak dnevni posao.

I sladak život.

I Viteza.

Vitez je imao samo mene.

A ja nisam znala kako mu pružiti nešto više.

Osim na ovaj način.

Zato sam planirala. Poslala sam mu poruku kad je već bio na poslu i rekla mu da me Sandrine nazvala te da izlazimo van. Istina je bila da sam otišla na piće sa Sandrine i Vivicom. Nema plesa. Nema muškaraca. Samo cure u krajnjem separeu u kutu, votka s limunom (ja), martiniji (Viv) i cosmos (Sandrine). Namjeravale smo otići taksijem i zato smo bile sigurne.

Vitez me zvao četiri puta, nisam odgovorila nijednom, i poslao mi dvije poruke.

Nisam odgrizla više nego što sam mogla progutati, pa sam mu i ja poslala dvije poruke, napisavši mu da nisam mogla čuti pozive od glasne glazbe i uvjerala ga da smo dobro i da ćemo se vratiti taksijem.

Tad mi je poslao posljednju poruku.

Dovuci guzicu. Kući. Odmah.

To je bilo prije trideset minuta. Znala sam da se igram vatrom. Ali bila sam zločesta.

Nadala sam se da sam uspjela ne odgristi više nego što mogu progutati.

Pred vratima sam izvukla ključ iz torbice, gurnula ga u Vitezovu bravu, okrenula ga i još jednom udahnula da se umirim, želeći popiti bar još jednu votku s limunom za hrabrost prije nego što uđem unutra.

Jedva se čuo zvuk zatvaranja vrata kad se pojavio Vitez u tamnosivim hlačama i uskoj košulji krojenoj po mjeri boje najdublje i najtamnije maline. Išuljao se iz svoje radne sobe.

Ostala sam stajati na mjestu kad me pogodila ona uskovitlana vrelina.

- Izašla si sa Sandrine? - upitao me ozbiljnim šapatom. Započela sam, ili, bolje kazati, nastavila igru. Odmahnula sam rukom ispred sebe i rekla u prolazu: - Dobro nam je bilo, dušo.

- Stani... točno... *tu gdje jesi.*

Stala sam i više se usredotočila na njega.

- Izašla si sa Sandrine? ponovio je strašnim šapatom.

- Dušo, ozbiljno ti kažem, mi... Prekinuo me. - Bez muškarca pokraj tebe.

- Kao što sam rekla, mi smo...

Još me jednom prekinuo dok je križao ruke na prsima. - Jesi li primila moje poruke?

- Nisam ih čula zbog glazbe - rekla sam tiho i objasnila mu: - Primila sam tvoje poruke.

- I zato znaš da sam htio da dovučeš guzicu kući još prije tri sata.

- Viteže, mi smo...

- Skidaj haljinu, skidaj gaćice, ostavi cipele - zarežao je i mene je nešto stegnulo u truhu.

- Molim? - šapnula sam.

- Odmah skidaj jebenu haljinu, skidaj gaćice i ostavi cipele na sebi. A onda dovući guzicu do moje radne sobe i smjesti se na stolu, dupeta okrenuta prema vratima.

Noge su mi zadrhtale i utroba mi se zgrčila.

- Viteže... - drhtavim sam mu glasom izgovorila ime.

- Ne želiš - odbrusio je - da ti ponavljam. Pogledala sam ga u oči i on je mene gledao u oči. Izazivala sam zbog njega.

Tad mu se tijelo pokrenulo i pomaknuo je ruke s prsa, a meni su torbica i ključevi pali na pod.

Još uvijek sam ga gledala u oči, polako podignula suknju i prstima dohvatila gaćice. Potegla sam ih i one su mi skliznule niz noge, svila i čipka zalelujale su preko moje već ionako osjetljive kože i pale mi na zapešća. Izvukla sam se iz njih i stegnula prstima crnu svilu haljine, ugrizla se za usnu i prebacila je preko glave.

Kad mi je iz prstiju pala na pod, Vitez je zalajao: - U radnu sobu. - Tad se okrenuo i udaljio. Ja sam se na drhtavim nogama uputila prema radnoj sobi. Dobro, sve je u redu. Dobro, sve je u redu.

Dokazi su ukazivali na to da sam ipak odgrizla više nego što mogu progutati.

Ušetala sam među tople drvene i zlatne nijanse njegovoga ureda i uputila se ravno prema stolu teško dišući i nadajući se da ipak znam kog vruga radim.

Naša je lozinka bila „žirafa”. Nije mi palo na pamet iskoristiti je tijekom vremena koje smo proveli zajedno. A Viteza bi često puklo nadahnuće. Bila sam vezana šalom i raširenih udova zavezana za njegov krevet. Pušila sam mu u onoj sauni od kupaonice. Jebao me u usta i u pičku dok sam bila zavezana na krevetu.

I meni se svidjela svaka minuta toga.

Ali sad sam se zabrinula jer je bio toliko ljutit i ta neumoljiva treperava vrelinu nikako nije jenjavala.

Možda bih mu ipak trebala odati da je i Viv bila s nama. Ona mu se sviđala, njoj je vjerovao i rekao je da nosi pametnu glavu na ramenima.

Drhtavo sam se i pažljivo smjestila. Torzom prema stolu. Guzom prema vratima. Pazila sam na to da noge raširim što više mogu, a da mi ipak bude koliko-toliko udobno. Vitez me uvijek volio vidjeti u tom položaju. S treningom sam postigla to da automatski mogu zauzeti takav položaj kad on to zatraži od mene. Nisam to htjela sad zaboraviti.

Čula sam ga kako se vraća i čvrsto stisnula usne dok sam se oslanjala obrazom na neke papire na njegovu stolu. Oblizala sam se.

Osjetila sam blag povjetarac i tiho šuštanje dok je nešto lupnulo po stolu pokraj mene, ali se nisam ni usudila pogledati.

Potom ništa.

Čekala sam, duboko disala, ali nisam uspjela umiriti rastuću paniku. Opet ništa.

Kad sam se spremala nešto kazati, reći mu da je Viv bila s nama, čak mu ispričati i to da mu je ovo dar za rođendan, njegova se ruka iznenada našla među mojim nogama i počeo me povlačiti grubo i nježno, kako samo Vitez može. Zastenjala sam. Tad sam osjetila da mi nešto klizi - nisam znala o čemu se radi - preko stražnjice.

- Mala, večeras si zaslužila bič - čula sam ga kako tiho govori. Oh, Bože.

Oh, Bože.

Dobro, barem nije štap. Za to još nisam bila spremna. Viv mi je kazala da to boli kao sam vrag.

Osjećala sam kako mi ta stvar još uvijek klizi po stražnjici dok je Vitez govorio: - Ovaj je nov. Samo za tebe. Ukrotit će te - promrmljao je.

Odmaknuo je ruku i ta stvar, sad sam znala da je riječ o biču, kliznula mi je između nogu.

Sklopila sam oči jer je osjećaj bio dobar.

Tad je bič nestao i njegova se ruka pojavila između mojih nogu, čvrsto i snažno mi je gurnuo dva prsta, a ja sam zajecala od šoka i još nečega.

- Poplava - zarežao je. - Jebi se na tatičinim prstima. Oh, Bože. Kako sam to željela.

I učinila.

- Snažnije i jače, Anya, moraš se pripremiti za bič.

Počela sam se gibati snažnije i brže, nabijala sam mu se na prste i to se nastavilo neko vrijeme. Bilo je strašno, ludo i *napeto* sve dok nisam počela jecati.

- Stani - naredio je, još uvijek mi gurajući prste. - Ne miči se - nastavio mi je naređivati dok me jebao prstom. - Možeš se pomaknuti samo kad poskočiš na udarac bičem. Ne smiješ svršiti ni pod razno, bez obzira na to što ti ja budem radio, mala. Šapni mi 'tatice' ako pomisliš da si blizu orgazma. To je jedino što mi možeš kazati osim ako te nešto izravno ne upitam. Tad ćeš mi izravno i odgovoriti. Znaš kako želim da odgovaraš, Anya. Dobit ćeš još više ako te budem morao podsjećati. Shvaćaš li me?

- Da, tatice.

Prestao mi je gurati prste. Počeo ih je snažno trljati o moj klitoris.

Zajecala sam, a on je šapnuo: - Dobro je, mala. Tad je odmaknuo ruku i ja sam uskoro *točno* znala o čemu mi je Viv pričala.

Ovo je bilo dobro. Bolje nego da me udarao rukom. Bilo je *izvanredno*.

Bič je pekao, nema sumnje. Guza bi mi poskočila, trzala sam se. A zvuk pucketanja na mom mesu samo je poboljšavao iskustvo. Ali Vitez, baš kao što je činio i s rukom, nikad ne bi u brzom ili donekle brzom slijedu dvaput pogodio isto mjesto. A udarao me i preko bedara.

Bič bi mi se zasjekao sa svakim udarcem, peckanje bi počelo kružiti i širiti mi se između nogama dok nisam počela stalno jecati od žudnje.

Iako je to peckanje bilo oštro, bolje bila prolazna, a kako nije nikad dvaput pogađala isto mjesto, onda je i ostala prolazna. Stao je i zavukao mi ruku između nogu.

- Snažno se trljaj. Približi se - naredio mi je i ja sam učinila kako mi je rečeno i tako sam radila sve dok nisam osjetila da ću svršiti, pa sam zastenjala: - Tatice.

Zastao je i ja sam opet osjetila bič na sebi. Još više peckanja. Još više vatre. Noge su mi drhtale, guza poskakivala. Tad sam osjetila njegovu ruku između nogu.

- Ustani, Anya, i ostani okrenuta prema stolu. Brzo, mala. Podignula sam se i osjetila njegovo tijelo u blizini.

- Nisi još gotova i nećeš svršiti sve dok ti ja to ne dopustim. U redu?

- Da, tatice - izustila sam.

Tad se počeo gibati i ja sam osjetila ruke ispred i iza sebe. Osjetila sam kako mi se nešto glatko ovija između nogu i steže me čvrsto od guze do trbuha. Tad me nježno i brzo počeo trljati tamo-amo, osjećala sam trenje, sve dok nisam zastenjala i zabacila glavu unatrag.

Vitez je približio usne mom uhu. Sviđa ti se bič?

Oh, da. Sviđao mi se bič. Jebeno mi se sviđao.

- Da, tatice.

- Sad se uhvati za krajeve i sama se trljaj naprijed-natrag. Nemoj svršiti. Stani ako misliš da si blizu.

Kimnula sam i pronašla rubove biče pa se počela trljati naprijed-natrag.

- Drži ih čvrsto, mala - naredio mi je Vitez, a ja sam ga poslušala dok me on pritiskao leđima i dodirivao rukama.

Oh, Bože. Ovo je bilo dobro. Ovo je bilo nevjerojatno *dobro*.

Trljala sam se bičem dok je Vitez prelazio rukama preko cijeloga mog tijela i ljubio me po vratu.

Došla sam blizu, toliko da sam počela stenjati, pa sam se zaustavila.

- Moja je mala dobra - Vitez mi je promrmljao uz vrat. - Daj si malo vremena, smiri se, a onda opet nastavi.

Dala sam si vremena dok me dodirivao svojim rukama. Nakon toga sam nastavila.

- Tako je, ponovno dođi blizu - šapnuo je podižući ruke do mojih grudi koje je sad držao. - Vidi je. Jebote, mala moja, tako si jebeno *slatka*.

Tad su mu se prsti našli na mojim bradavicama, štipkao ih je, stezao, okretao i potezao. Prestala sam pomicati bič.

- Nastavi se trljati - zarežao je i oštro mi potegnulo bradavice.

- Tatice - rekla sam mu za upozorenje. Bila sam blizu. Ponovno mi je potegnulo bradavice i bolje sijevnula kroz mene, trznula sam glavom unatrag i udarila o njegovo rame.

- Nemoj svršiti, Anya, samo se i dalje zadovoljavaj. Oh, Bože. Nisam mogla. Znala sam da ću uskoro svršiti. Ali učinila sam kako mi je rečeno.

- Tako je, jebote - zarežao mi je uz vrat trljajući se preponama o moju stražnjicu.

- Tatice - zajecala sam. Stisnuo mi je bradavice.

- Nemoj svršiti, mala.

- Tatice - zastenjala sam još uvijek se trljajući.

- Nemoj... *svršiti*.

Učinila sam kako mi je rekao, pritiskala sam mu glavu na rame, grizla se za usnu i naricala sve dok on nije zarežao: - Baci ga. Odmah sam ispustila bič.

Tad sam se opet našla pokraj stola, Vitez mi je položio ruke iza koljena pa ih široko i visoko počeo razmicati. Jednu je ruku približio rasporku hlača. Stajao mi je iza koljena, brutalno i divljački se upirao o mene, gledala sam ga kako me jebe, a on je prenosio svoju vrelinu na moje tijelo koje se trzalo na stolu.

Svršila sam tijekom treće navale.

I svršavala sam.

Svršavala.

Svršavala.

Onda sam izgubila pojam o tome koliko sam puta svršila.

Potom je u zadnjoj, silovitoj navali svršio i Vitez.

Još uvijek me gledao, ruke su mu bile iza mojih koljena, a sad više nije navaljivao, nego je klizio.

Duboko je uronio u mene i šapnuo: - Dođi ovamo, mala.

Podignula sam se. Stavio mi je ruke na guzu, ja sam mu omotala noge oko kukova i tad me podignuo. Ruke sam mu položila na ramena, prošetao je noseći me preko sobe i spustio nas na kauč, ja sam ležala na leđima, Vitez je bio na meni, a uspio je izvesti cio manevar da se uopće ne odvoji od mene.

Oslonio se podlakticom na kauč i tako skinuo nešto težine s mene, drugu mi je ruku približio licu, počeo mi prelaziti vršcima prstiju preko čeljusti i obraza, a potom me pogledao i nježno upitao: - Jesi li dobro?

- Sretan ti rođendan - šapnula sam i trepnula. Tad je on šapnuo: - Molim?

- Kathleen mi je rekla - podijelila sam to s njim. - Nisam bila u klubu. Bila sam sa Sandrine, ali i s Vivicom. Našle smo se u baru. Sjele u stražnji separe. Nitko nas nije mogao ni vidjeti. Nismo plesale. Ništa nismo radile. Samo smo se našle mi cure. Uzele smo taksu tako da nitko ne mora pijan voziti. I Rhashan je znao za iznenađenje, ali tako da, na neki način, nije sudjelovao. Zna samo da se radi o rođendanskom daru i iznenađenju za tebe, a i sve je vrijeme znao gdje se nalazimo.

Zurio je u mene, i to dugo, ne odajući ništa. Zato sam nastavila tiho i nesigurno: - Nisam znala što da ti kupim.

- Isuse, jebote - konačno je promrmljao.

- Viteže?

- Isuse, jebote - ponovio je.

- Jesam lija... je li to bilo u redu?

Prislonio mi je lice uz vrat i zarežao: - Isuse, jebote. Jebeš me. Jebeš me.

Nisam znala što bih pomislila.

- Viteže? - zazvala sam ga. Podignuo je glavu.

- Da - odbrusio je. - Da, Anya, mala, jebeš me, mala. Da, to je bio jebeno dobar dar. To što si mi dala bilo je jebeno i prekrasno.

Bilo je. On je vjerovao u to. Ono što sam mu dala nešto mu je značilo.

Značilo mu je mnogo.

- Viteže - šapnula sam.

- Jebeš me - uzvratilo je šapatom zureći u mene zažarenih očiju zato što mu se srce ogledalo i kucalo u njima. Bože. Prelijepo.

Nasmiješila sam se, podignula glavu i usne prema njemu. Šapnula sam: - Nisam još gotova.

- Jebeš me - ponovio je i ja sam se još šire nasmiješila.

- Ali morat ćeš se odmaknuti od mene.

Promatrala sam ga kako sporo sklapa oči i kako mu emocije preplavljaju lice.

Gledala sam u to hipnotizirana.

Bože.

Prelijepo.

Dodirnuo mi je usta svojim usnama, izvukao se i odmaknuo od mene povlačeći me za sobom. Držao me blizu sebe rukom na mom struku dok sam se ja osovljavala na noge.

Kad sam mu se široko osmjehnula, promrmljao je: - Spavaćica, mala. Na stolu.

Dakle, to je predstavljalo ono meko šuštanje.

Moj muškarac, čak i kad popizdi, ne zaboravlja pobrinuti se za mene.

Osmijeh mi je postao još širi.

Otišla sam do stola i navukla preko glave crvenu, svilenu i čipkastu kratku spavaćicu s dubokim prorezima na bokovima koju mi je Vitez kupio. Uputila sam mu još jedan širok osmijeh kad sam izišla i vidjela ga kako još uvijek stoji pokraj kauča. Namjestio je hlače i gledao me.

Brzo sam se pokrenula čim sam opazila da me on nema u vidokrugu.

Sve sam već isplanirala i brzo se bacila u akciju. Oprala sam se i skinula cipele. Tad sam zgrabila vrećicu sa zamotanim darovima. Otišla

sam do mjesta na kojem sam sakrila kupljenu, lijepo ukrašenu tortu sa svjećicama i upaljačem. Zabola sam svjećice i upalila ih. Vratila sam se u njegovu radnu sobu balansirajući tortom koju sam pridržavala objema rukama i vrećicom darova koja mi je visjela sjedne.

Vitez je sjedio oslonivši guzu na stol gdje sam provela znatan dio vremena, ispružio noge ispred sebe, gledao u prekrížena stopala, položio ruke bočno, omotao prste oko ruba stola, ali je podignuo glavu kad sam ušla noseći tortu.

Pogledao je tortu pa mene, a lice mu je odmah poprimilo blag izraz i oči postale tople te iznenađene i definitivno zadovoljne.

Totalno prelijepo.

- Isuse, mala - šapnuo je dok sam mu prilazila. Stala sam ispred njega.

- Sretan ti rođendan, dušo. Nije skidao pogled s mene.

- Anya.

Čekala sam. Ništa više nije rekao.

- Zaželi želju i ugasi svjećice, dragi - šapnula sam.

Ni tijelo ni oči nisu mu se pomaknuli.

- Zaželi želju, Viteže.

Tad mi je prešao pogledom preko lica, promotrio je moje tijelo, tortu, pa opet tijelo, te me opet pogledao u oči.

- Dušo, svjećice će se pogasiti same - požurivala sam ga široko se smiješeći.

- Neka - odgovorio je. - Ništa što sam dobio ne treba mi. A sve što želim stoji točno ispred mene.

Oh.

Moj.

Bože.

Zapeklo me ti nosnicama i oči su mi se ispunile suzama.

- Molim te - nježno sam ga preklinjala. - Ugasi svjećice, Viteže.

Gledao me u oči. Jedna suza kliznula mi je iz lijevog oka i odmah je ispraćena suzom i iz desnog. Tad se sagnuo i ugasio svjećice.

- Hvala ti - šapnula sam.

Zgrabio je tortu i odložio je na svoj stol. Tad mi je uzeo vrećicu iz ruke i odbacio je na jednu od dviju stolica smještene uz kutove stola. Trznuo me i povukao između svojih nogu pa me grubo zagrlio. Čvrsto me držao, jedna ruka nalazila mu se oko moga struka, jednu mi je držao u kosi, a tad nam je spojio usne i poharao me poljupcem.

Rastapala sam se uz njega omatajući ga rukama i prepuštajući mu se.

Odvojio se od mojih usana. Malo sam odmaknula glavu, a on mi je rukom obujmio čeljust i prelazio palcem preko vlažnog traga suze.

- Nikad ne plači zbog mene, Anya. Nikad ne plači zbog mene - promrmljao je.

- Je li to naredba? - našalila sam se, a on je prešao pogledom sa svoga palca na moje oči. - Da.

Povukla sam ruke s njega tako da mu ih mogu sviti oko vrata, a podignula sam se i na vršcima prstiju kako bi nam se čela mogla dodirnuti.

- Votka s limunom - promrmljao je i ja sam se nasmiješila. Zapamtio je.

Bože, kako sam voljela ovog muškarca.

- Hvala Bogu na kvarljivim, jeftinim mobitelima - promrmljala sam. Vitezovo tijelo nakratko se trznulo, a potom je snažno sklopio obje ruke oko mene dok je pucao od smijeha.

- Onda, koji ti se dar najviše sviđa?

Čepkala sam u potrazi za informacijama i ležala u crvenoj spavaćici pokraj Viteza, odnosno uglavnom na njemu, oslonivši mu se podlakticom na prsa i smiješeći mu se u lice.

- Uh... ti to ozbiljno? Takva me sranja pitaš?

- Izdvajam iz toga strašno, ludo, napeto kažnjavanje uz *silovito* jebanje - preformulirala sam pitanje, a Vitez mi je jače stegnuo ruku oko struka dok se hihotao.

Tad je odgovorio: - Majica s natpisom Black Sabbath. Trznula sam glavom u stranu i upitala ga: - A nije Beethovenova biografija?

- Mala, nemam ja vremena za čitanje.

- Ali voliš njegovu glazbu.

- Molim?

- Pa to se čulo u tvom uredu kad si me, hm... prvi put unio unutra.

Pozorno me promatrao, ali primijetila sam da se pokušava prisjetiti, a tad mu se lice smekšalo i tiho me upitao: - Sjećaš se toga?

Osjetila sam da se i meni lice smekšalo i šapnula sam: - Svega se sjećam.

Podignuo mi je ruku na bok i opet me stisnuo. Promrmljao je:

- Mala. - Ja sam se približila, a on je dovršio: - To je bio Bach. Trepnula sam, a tad sam se zahihotala i upitala: - Stvarno? - Aha.

- Pa, kako god - promrmljala sam, a potom kazala: - Ja ću pročitati ako ti nećeš. Naglas. U krevetu. Čitat ću ti. - Široko sam se nasmiješila. - Gola.

Uzvratio mi je širokim osmijehom i primijetio: - Kladim se da će mi to učiniti Beethovena zanimljivijim.

- Pročitat ću ti tekst s korica. Već je zanimljiv. Ili je bio.

- Možeš to učiniti, mala, ali ako budeš gola, ja neću čuti nijednu jebenu riječ, bez obzira na to koliko bilo zanimljivo.

- Možda bih onda trebala nositi skijaško odijelo - predložila sam. Ponovno je sklopio ruke oko mene dok je pucao od smijeha, a potom me okrenuo na leđa.

Tad me podignuo, približio mi ruku licu i počeo mi lagano prelaziti prstima preko kože ne skidajući pogled s mojih očiju.

- Ovo mi je najbolji rođendan ikad - promrmljao je. Osjetila sam toplinu u trbuhu, ovila ruke oko njega i šapnula:

- Oh, dušo.

Prestao je prelaziti rukom preko moje kože, uvukao mi ju je u kosu i podijelio sa mnom: - Mama se svake godine trudila najbolje što je mogla, čak i prije nego što je Carl ušao u moj život. Svi bismo izašli. Neke njezine prijateljice pomagale bi joj u pripremama. Postalo je još bolje kad je Carl došao. Ali ovo je bilo najbolje.

Iznenada me počelo peckati u nosnicama. Ovo mi je toliko mnogo značilo da sam oštro šapnula: - Dobro. Drago mi je. To sam ti željela dati. Željela sam da to dobiješ. A budući da sam u srijedu doznala da tije danas rođendan, uhvatila me panika jer nisam imala pojma što bih trebala učiniti a da ti bude posebno. Zato mi je drago da sam pronašla rješenje i pružila ti to.

- Isuse, jebote, jebeš me - odvratio mi je šapatom i žarko me pogledao u oči.

- Volim te, Viteže - nastavila sam šaptati, a tad sam trznula usnama i rekla: - Dobro je što ti je rođendan tek započeo. Čeka te rođendanski doručak, rođendanski ručak i rođendanska večera. Sve sam isplanirala i ispraznila police u dućanu tako da je hrana već ovdje. Pravim ti domaću tortu, a ne onakvu kakvu sam kupila i donijela ti u radnu sobu. To sam uzela samo da mi prezentacija ispadne dobro. Budući da je nedjelja, da si moj cijeli dan i da sam ja tvoja cijeli dan, imaš me gdje god želiš, kad god želiš i možeš raditi sa mnom što god te volja.

Toliko sam bila zaokupljena svojim izlaganjem, da nisam primijetila njegovu reakciju sve dok mi nije gurnuo ruku u kosu, stegnuo šakom i približio me svojim usnama.

- Začepi, Anya - zagrmio je.

- U redu - izustila sam zureći u njegove užarene oči.

- Moraš spavati zato što ću ti pojesti rođendanski doručak, ručak, večeru i tortu, a usto ću te imati na sve moguće zamislive načine, pa zato moraš biti spremna.

- Oh... - promrmljala sam i dovršila mrmljajući: - U redu. Olabavio je stisak šake na mojoj kosi i malo se odmaknuo.

- Volim te, mala.

- I ja tebe volim, dušo.

- Ne - ustvrdio je odlučno gledajući me u oči. - Ja *volim tebe*, mala.

Oh, Bože. Oh, Bože.

Udahnula sam da me prestane peckati u nosnicama (opet je počelo!), a potom sam mu položila ruku na prsa i podigla je osjetivši na predivan način hrapave dlake na koži sve dok mu nisam svila prste oko čeljusti.

Tad sam šapnula: - I ja... *volim tebe*... dušo.

Sagnuo je glavu i poljubio me, vlažno i slatko. Tad ju je podignuo i ispružio ruku preko mene kako bi dopro do noćnog stolića i ugasio svjetlo. Potom se okrenuo na svoju stranu i učinio isto. Tad se okrenuo prema meni, svio se tijelom uz moje, čvrsto mi omotao ruku oko trbuha i ušuškao me pokraj sebe.

Uzdahnula sam još se više privijajući uz njega i osjećajući se opušteno.

Kapci su mi se zatvarali kad me tiho dozvao: - Mala? - Da?

Podignuo je ruku i čvrsto je stegnuo na mojoj dojci. Sad su mi se kapci sklapali zbog nečeg drugog.

- Ako opet izađeš bez muškarca koji će te pratiti, dobit ćeš štap, uopće me nije briga gdje si i s kim si.

Oh, Bože.

- Jesi li mi razumjela? - upitao me.

- Razumjela sam - šapnula sam.

- Ne šalim se, mala.

- U redu, Viteže.

Ruka mu se opustila, ali je nije pomaknuo. I moje tijelo također se opustilo.

Tad sam promrmljala: - Laku noć, dušo. Sretan ti rođendan.

- Začepi i spavaj, mala - odgovorio je. Zahihotala sam se.

Dvije minute kasnije već sam radila ono što mi je kazao.

15. POGLAVLJE

JEBAČKO ČUDOVIŠTE

Bio je sunčan, ali mutan dan. Svijetlozelena trava, lepršavi insekti, tužne vrbe i tratinčice koje su istočkale livadu izgledali su kao da ih se promatra kroz filtar leća na fotoaparatu.

Podignula sam krhku porculansku šalicu i ispila gutljaj čaja.

- Nikad ne obraćaš pažnju.

Trznula sam glavom i vidjela kako za stolom s bogato ukrašenim čajnim servisom i tanjurom na kojem su stajali savršeno ukrašeni keksići sjedi moja tetka. Povrh njezina oštra, iscerena lica na glavi joj je stajao golem, kičasto ukrašen i apsurdan šešir široka oboda.

- Molim? - upitala sam.

- Nikad ne obraćaš pažnju, Anya - odbrusila je. - Osvrni se oko sebe. Što vidiš?

Osvrnula sam se, a potom pogledala nju.

- Ljepotu - odgovorila sam.

- Smeće, Anya. To je smeće, ti si smeće. - Nagnula se preko stola, lupnula šalicom o stol i zasiktala: - *On je smeće.*

Tad se sve rastopilo, a ona je sjedila sa svojim glupim šeširom okružena visokom, vrelom i smrdljivom hrpom odvratnog smeća.

Trznula sam se i probudila, otvorila oči i udahnula pomislivši na sekundu i ponadavši se da ipak nisam probudila Viteza. Njemu se ozbiljno gadilo kad god bih imala noćnu moru.

Budući da sam bila pritisnuta uz njegov bok, da sam mu oslonila glavu na prsa i da je on držao ruku preko mene, ta mi je nada uskoro isparila, a to sam doznala kad me stegnuo rukom.

- Anya - zarežao je sneno, seksi, grubo i zlovoljno.

- U redu sam - šapnula sam. Ništa.

Tad sam rekla: - Promijenila sam mišljenje. Sad mi je drago da je onaj govнар iskrvario na zatvorskom dvorištu. Oh, Bože.

- O čemu si sad sanjala? - upitao me.

Soba je bila mračna. Znala sam da je kasno jer je bilo ljeto i tad zora rano osvijetli Vitezov stan. Ali Vitez mi je prije nekoliko tjedana rekao da

želi da mu ispričam svaki san jer je mislio da će me naposljetku pustiti na miru ako budem pričala o njima.

To zasad nije djelovalo.

- Još je mračno, hajdemo natrag na spavanje - šapnula sam.

- Neću ponavljati pitanje.

Uzdahnula sam i brzo mu ispričala o čaju, filtrima i lećama, svojoj tetki, njezinu šeširu i smeću.

- Ta te jebena pizda - zarežao je - prati u snovima.

- U redu sam.

Još uvijek me čvrsto stezao rukom.

- Dušo, ozbiljno ti govorim. Ja sam se naviknula na ovo. Godinama imam noćne more - uvjeravala sam ga.

- Pobrinut ćemo se da prestanu.

Napokon sam podignula glavu i pogledala u njegovo sjenovito lice. - Naviknula sam se, dragi. Smeta mi što te ovako razbudim. Možda bih trebala spavati...

Nisam dovršila.

Vitez me još čvršće stegnuo rukom i podignuo me na sebe tako da su nam se lica dodirivala.

- Nemoj to ni dovršiti. To se neće dogoditi.

- U redu - šapnula sam.

- Sve ćemo mi to srediti pričom.

- U redu - ponovila sam šapatom.

- Imala si smeće. Nju. A sad živiš u čistom - obavijestio me.

- Dobro.

- Ja sam prvo iskusio sranja, a potom dobre stvari, Anya, a ti si još uvijek nešto najljepše što mi se pojavilo u životu. Zapamti to jer je to istina. Pitaj Viv. Pitaj Sandrine. Pitaj Rhasha. Pitaj Kurta. Jebote, pa svi oni misle samo najbolje o tebi. Upamti to. To *ubaci* u svoje snove.

Bože, moj dečko bio je *tako* divan.

- U redu, dušo.

Osjetila sam kako me gleda u mraku.

- Ta te jebena pizda prati u snovima - promrmljao je. Još uvijek je zvučao živčano.

Trebala sam nešto učiniti po tom pitanju. T uradila sam to.

Kliznula sam mu rukom niz prsa do trbušnih mišića i gotovo sam došla do svog odredišta kad su mu se prsti omotali oko mog zapešća.

- Kamo si se to uputila? - zarežao je.

- Glas ti je seksi, snen i grub - rekla sam tiho. - Želim čuti to tvoje gundanje.

- Ne želim tvoju ruku - izjavio je. Kvragu.

- Želim tvoja usta. To!

- Smjesti mi se između nogu, mala. Oh, da.

- U redu - šapnula sam i on me stisnuo rukom.

- U redu i što još?

- U redu, taticе.

Sklonio je ruku dok je mrmljao: - Dobro, mala, sad se namjesti i primi taticu ustima.

Premjestila sam se i poljubila ga u prsa. Ponovno sam se premjestila i poljubila mu čvrste trbušne mišićе. Tad sam se opet premjestila i stala mu između nogu. Podignuo je koljena i vidjela sam da ga već sam nateže i priprema se za mene.

Sad sam ja preuzela stvar i natjerala taticu da reži seksi, sneno, *grubo*.

Udaljavala sam se od lončića sa šalicom svježe kave u ruci kad je Vitez skrenuo iza ugla u kuhinju s majicom AC/DC i izbljedjelim trapericama na sebi. Nasmiješila sam mu se.

Jedan kut usana mu se podignuo, a potom je odmah oborio pogled na moju majicu koja je bila zapravo njegova. Očito je išao natočiti kavu i ja sam namjeravala proći pokraj njega, ali sam stala kad je ispružio ruku i uhvatio me oko trbuha.

Privukao me k sebi, a ja sam premjestila šalicu kave u ruci kako ne bismo doživjeli proljevanje i pretrpjeli opekline drugog stupnja.

Obujmio mi je голу kožu stražnjice.

Zurila sam mu u oči.

- Strašna, luda i napeta kazna praćena žestokim jebanjem s mojom malom, to je *definitivno* moj omiljeni rođendanski dar.

Prošao je tjedan i pol od njegova rođendana, a ja sam nosila njegovu majicu s natpisom Black Sabbath.

- Kul - šapnula sam. Usne su mu se trznule, a tad je oborio glavu i spojio ih s mojim usnama.

Pustio me i otišao po kavu. Gledala sam kako mu se guza giba u trapericama, a izišla sam iz kuhinje kad je stao i uzeo lončić.

Zaobišla sam uvučeni dnevni boravak, prošla kroz otvorena staklena vrata i sjela na meki sivi jastučić na iskovanoj željeznoj stolici.

Planovi za veliko otvorenje mog spa centra bili su u punom jeku, a do toga su nas još dijelila dva i pol tjedna, Mahleena je računala i na to. Vitezova marketinška tvrtka je oglašavala. Ja sam već odabrala osoblje. Manikure, pedikure, njege lica, pilinzi, masaže i kosa, sve što treba. Imali smo čak i malu parnu kupelj, jacuzzi i tuš. Svjetlost je bila prigušena (osim na odjelu za frizure). Opuštajuće. Mirno. Iste sekunde čim se ude upada se u raspoloženje da se sve ostavi za sobom i da se čovjek fino prepusti i uživa.

Jedva sam čekala.

Još uvijek sam živjela na staroj slavi Vitezova rođendana. Nije ga samo dirnulo ono što sam učinila za njega, nego su ga idući dan nazvali mama i tata, a on im je pričao o meni dok sam ja tu bila prisutna. Sve što je rekao bilo je dobro.

Radilo se o Vitezu pa nije bilo baš nekih lepršavih komplimenata, ali je ipak rekao tati dok me gledao: - Prelijepa je, tata. Nećeš vjerovati vlastitim očima kad je vidiš. Mislit ćeš da sanjaš.

Ja sam pomislila da je ovo prilično lepršavo. Bar je ostavilo takav dojam na mene.

Rekao im je da me moraju doći upoznati ili da mi možemo uskoro otići na Havaje, pa da se ja tamo upoznam s njima.

Kazao mi je kad je spustio slušalicu: - Mama te pozdravlja i raduje se što će te upoznati.

Nekako sam se zaustavila da se ne počnem vrtjeti, hihotati i vikati „jupi!” pa sam mu se samo široko nasmiješila i poljubila ga.

Tad je on poljubio mene.

Život je bio dobar. Očekivala sam neke stvari, ali nikad nisam očekivala nešto ovako dobro. A Vitez mi je sve to priuštio.

Izišao je van sa svojom šalicom i učinio ono što učini svaki put kad sjedimo na ovom balkonu. Već sam namjestila stolicu zato što više nisam imala volje pomicati je natrag, a samim tim uštedjela sam trud Vitezu da je ne mora premještati kad mi prilazi.

Sjeo je na stolicu koja je bila okrenuta prema ogradi od pleksiglasa, potom je podigao svoje duge i mišićave noge na nju i prekrižio gležnjeve. Moja je stolica bila okrenuta prema njegovoj, pa mu nije bilo teško omotati ruku oko mojih nogu, a to je i učinio prije nego što ih je prebacio preko svojih bedara.

Držala sam šalicu visoko u još jednom pokušaju da izbjegnem prolijevanje, a tek kad se on naslonio na svoju stolicu i počeo ispijati kavu znala sam da je sad sve sigurno. Tad sam se ja naslonila na svoju stolicu i učinila isto.

- Odlučio sam što želim za rođendan - izjavio je, a ja sam trepnula.

- Rođendan ti je bio prije tjedan dana, Viteže - rekla sam mu nešto što je i sam znao, a on je okrenuo vrat prema meni i pogledao me sjajnim, treperavim plavim očima.

Nikad se neću naviknuti na te oči, nikad. Nadala sam se da ću imati cijelu vječnost ispred sebe da to dokažem.

- Tako si me dobro iznenadila za rođendan, mala, da sam ga odlučio slaviti cijeli mjesec.

Široko sam se nasmiješila, ali u sebi. Izvana sam se prijetvorno namrštila.

- Tri dana jedva sam mogla hodati dok si me uzimao na sve moguće načine, Viteže. Još uvijek se oporavljam. Podignuo je obrve.

- Jesam li te prije pola sata žestoko jebao? - upitao me. - Jesi - odgovorila sam.

- Pušiš mi ga usred noći? - nastavljao je. - Da.

- Mala, ovo zadnje bila je tvoja zamisao. - Pogledao je Front Range mrmljajući: - Dobra si.

I te kako sam bila dobra.

- Što god - uzvratila sam mrmljanjem. Tako sam voljela ova naša zadirkivanja, ali nisam mu to namjeravala reći dok sam primicala kavu usnama. - Što želiš za rođendan?

- Želim da se preseliš k meni.

Zagrcnula sam se od kave, a on me pogledao, obrve su mu se skupile i nagnuo se prema meni. - Jesi li dobro, mala?

Lupnula sam se po prsima, progutala pljuvačku i zapiskutala: - Jesam. - Potom: - Želiš da se preselim k tebi? Zurio je u mene.

Tad je rekao: - Mala, guza ti leži na mom krevetu svake večeri posljednja tri mjeseca. Imaš cio ormar samo za sebe, a pola jebenih stvari već si donijela ovamo. Za kuju koja nije imala novaca, sad imaš pun kurac odjeće.

Istina. Sve je istina. Iako je ovo posljednje djelomično njegova krivica.

- Koliko iznosi najamnina? upitala sam.

- Ništa, jer je stan moj.

- U redu, koliko onda iznosi hipoteka? - preformulirala sam pitanje.

- Zašto? - upitao me.

- Ako se preselim, želim znati koliko iznosi moja polovica tako da mogu pridonositi zajedničkom budžetu - odgovorila sam, a on je odmah trznuo glavom unatrag i pogledao prema balkonu iznad nas.

Tad se oglasio: - Isuse, jebote, jebeš me. Isuse, jebote, jebeš me.

- Viteže! - odbrusila sam i on me ošinuo pogledom.

- Nećeš plaćati pola hipoteke - izjavio je.

Otvorila sam usta, ali on se brzo pomaknuo, ispružio ruku, njome mi obujmio čeljust pa mi čvrsto pritisnuo usne palcem, a ja sam opazila da mu je pogled mrtav ozbiljan.

- Ovo nije rasprava. Ovdje se pokoravaš. Primi na znanje. Bacaj ona sranja kupljena na rasprodaji, sve one ofucane krpetine koje ti je netko darovao ili ih već sačuvaj ako ti imaju neko posebno značenje. Za ostala sranja pronaći ćemo mjesto. Kužiš?

Sklonio je palac, a ja sam nastavila odrješito: - Trebat će mi kutije da se toga riješim jer je sve kupljeno na rasprodaji, sve su jebene krpetine ili nečiji darovi.

- Dobro, to znači da se za jedan sat možeš preseliti k meni. To ćemo danas obaviti - odmah je odvratio.

Tad sam pogledala na balkonsko tlo i zamolila ga: Molim te, poštedi me.

- Anya, oči - naredio mi je i ja sam ga pogledala, ali žmirkavo. Zanimario je to i zarežao: - Pokori se.

Nisam se pokorila.

Objavila sam mu: - Ne mogu se useliti. Ono malo stvari koje posjedujem prilično su djevojačke, ne spadaju ni u kakvu kategoriju i ovdje se ne bi uklopile.

- Mala, ja živim u jebenom muzeju. Molim te, Bože, unesi unutra malo osobnosti.

Trepnula sam.

- Nikakvo cvijeće ni ružičaste stvari - dometnuo je i nastavio: - Ni ona bijela izrezbarena sranja koja imaš.

Buljila sam u njega.

Potom sam ga upitala: - Još nešto, Viteže? Zurio je u mene.

Tad je odgovorio: - Što se mene tiče, možeš sve baciti. Ti si jedino što želim da se trajno preseli k meni. To je bio stvarno dobar odgovor.

Pa ipak...

- Znaš što, kad opet postaneš posjednički raspoložen i velikodušan, razbijat ću glavu tisuću godina da shvatim kako biti zločesta i tako ti uzvratim, a to me srđi. Još me više raspizdi kad postaneš sladak, pa se više ne mogu ni rasrditi.

- Ti valjda znaš da ovo što si upravo rekla nema nikakvog jebenog smisla - kazao mi je.

Ošinula sam ga ljutitim pogledom.

Tad sam okrenula glavu zureći prema Front Rangeu i mrmljajući: - Kako god ti kažeš. Ispila sam gutljaj kave.

Potom sam čula: - Primi na znanje i dovući ovamo svoja sranja, Anya.

- U redu, Viteže.

- Isuse, jebote, jebeš me - promrmljao je.

Ispila sam još jedan gutljaj kave. Smireno. Ali iznutra sam se opet vrtjela i radosno uzvikivala.

Onda sam izjavila gledajući u planine: - Osjećam da mi se bliži večernji izlazak sa Sandrine.

- Isuse, popušila si mi ga usred noći, ja sam te lizao i jebao prije pola sata, a sad ovdje sjediš u mojoj majici, bez gaćica, piješ kavu i nastojiš me razljutiti - protisnuo je.

Pogledala sam ga. - Ti si gazda, dušo. Ja lako mogu opet navući gaćice.

Sad je on pogledao mene. - Dobit ćeš bič ako to učiniš. Nemirno sam premještala noge. On je zurio u mene.

Tad je okrenuo glavu i promrmljao gledajući Range: - Jebote, stvorio sam jebačko čudovište.

Osjetila sam da su mi se oči iskolačile. A onda sam prasnula u smijeh.

Uske i visoke pete mojih vrhunskih štikli lupkale su po podu dok sam šetala stanom. Smiješila sam se dok sam to radila jer sam začula Black Sabbath, iako je bilo tiho, što se u nekim savezanim državama možda smatra zločinom.

Skrenula sam iza ugla do dnevnog boravka i vidjela Viteza na balkonu. Noge je naslonio na ogradu, pio je kavu i pušio cigaretu. Znala sam da je napunio šalicu dok sam se ja tuširala i spremala za ostatak dana. Ništa drugo nije se promijenilo.

To je bila jedna od stvari koje sam voljela kod njega. Osjećao se ugodno u vlastitom društvu. Imao je jako malo slobodna vremena. A ono malo što je imao provodio je sa mnom. Ali kad bi uhvatio ovakav trenutak, on ga nije morao ispunjavati knjigom ili televizijom. Samo glazbom, kavom (pivom ili votkom s ledom), cigaretama i samim sobom.

To mi je izgledalo napeto, kao i sve ostalo kod Viteza.

Okrenuo je vrat i pogledao me kad je čuo kako se približavam. Gledao me, a ja sam ga promatrala kako gasi cigaretu u pepeljari.

Približila sam se, a on je malo zabacio glavu. Prebacio je šalicu u drugu ruku tako da me ovom. bližom meni mogao obuhvatiti oko kuka, a ja sam se sagnula poljubiti ga.

Odmaknula sam se i tiho mu rekla: - Idem provjeriti kakvo je stanje sa spa centrom.

- U redu - promrmljao je.

- Mogu li te zamoliti da razmišljaš o nečemu dok me ne bude? - zahtijevala sam.

- Bilo što - kazao mi je, a ja sam podignula ruku do njegova vrata osjetivši da mi se lice razblažilo.

- Razmisli čime bih mogla pridonijeti našem domu. Shvaćam da se želiš brinuti za mene, ali moraš razumjeti da je to ono čime se ja moram pozabaviti. Kupovina. Korisne stvari. Plaćanje čišćenja. Nešto. Dok mi se spa ne pretvori u pravo poslovno čudo, za što ću se ja pobrinuti, ja ipak ne mogu podijeliti troškove s tobom za ovaj stan, a ti mi to ionako nikad ne bi ni dopustio. Ali nešto moram uraditi.

Znala sam da još razmišlja o početku moje rečenice kad me pogledao u usta i šapnuo: - Ovo je naš dom.

Stisnula sam ga prstima na vratu i uzvratila šapatom: - Dušo.

Pogledao me u oči i tiho mi rekao: - Večeras ćemo razgovarati o tome.

Moj čovjek. Volio me i bio je spreman sve mi dati. Nasmiješila sam mu se i odgovorila: - Dobro. Ponovno me pogledao u usta.

- Želim ta usta prije nego što odeš.

Dala sam mu. Zavukao mi je prste u kosu, čvrsto me držao i poharao me.

I ja sam otišla, nakon što sam mu u prolazu uputila osmijeh preko ramena.

- Vidimo se poslije! - viknula sam dok sam se spuštala hodnikom na gornjem katu svojega spa centra.

- Vidimo se! - doviknuo je jedan od dvojice tipova koji su dovršavali parnu kupelj.

Široko sam se osmijehnula i uputila blago osvijetljenim hodnikom obloženim tamnim drvom.

Mahleenini ljudi za biljke stizali su taj dan. Biljke. To je već značilo da se bliži otvorenje. Uglavnom bambus. Uređenje je bilo čisto, bogato, toplo i skupo, s naznakama orijentalnog stila. Mahleena nije bila u prilici izabrati previše boja koje se njoj sviđaju, a ja sam zahtijevala da stavi više toplih crvenih nijansi. Uglavnom stoga što su me podsjećale na Viteza.

Spuštala sam se zavojitim stubama i promatrala otvoren prostor, pregradama odvojene kabine za manikuru, prostor za pedikuru i otvorene prostorije za njegu kose s visokim zrcalima s kojih su visjela svjetla.

- Izvanredno - šapnula sam. Spustila sam se do kraja i prošetala do visokog stola za prijam koji su izradili od tankih ploha tamnog drva te ga malo dalje nakrivili prema ulaznim vratima.

Skrenula sam iza njega. Telefon je već bio instaliran. Računalni sustav bit će uveden sutradan. Mahleena i ostali radnici ovdje su mi ostavljali bilješke koje nisu bile hitne. Prošetala sam uokolo kad sam stigla, a tad sam se i zapričala s momcima, pa sam sad na odlasku morala provjeriti ima li kakvih poruka za mene.

Osjetila sam drhtaj u vratu, ali ne onakav kakav mi je Vitez znao priuštiti. Ovo kao da je dolazilo od nekih nevidljivih sila, podignula sam glavu, pogledala kroz velike staklene prozore na ulicu ispred svojega spa centra i udahnula.

Nick je šetao ulicom i osvrtao se, nije gledao u mene, nego prema mojemu spa centru. Ovo mi se nije svidjelo. Ovo nije bio slučajan scenarij koji mi je Vitez izložio i u kojem se moglo dogoditi da susretnem Nicka na ulici. Bio je ovdje zbog nekog razloga. Znala sam to.

Skinula sam torbu s ramena i odložila je na stol kako bih zgrabila mobitel kad su se vrata mog spa centra otvorila. Uspravila sam leđa i pogledala prema vratima.

Zdepast muškarac viši od mene samo centimetar ili dva, preplanuo, kose koja mu se već prorijedila na tjemenu i sa zlatnim lančićem koji mu se zapletao na iznimno dlakavim prsima ušao je promatrajući me. Nije mi se sviđalo kako izgleda. Nimalo.

Ofucan.

Ne, *prljav*.

- Ispričavam se - kazala sam mu - nismo još otvoreni.

- Anya Gage? - upitao je ne zastajkujući.

Gledala sam ga, otvorila torbicu i počela prekopavati po njoj u potrazi za svojim svemirskim mobitelom.

- Mogu li vam kako pomoći? - upitala sam. - Ja sam Drake Nair.

Nisam poznavala nikakva Drakea Naira, a kako je ovaj izgledao, nisam ni imala želju upoznati nekoga takvog.

Pronašla sam mobitel i izvukla ga podižući ruku da to i on može vidjeti. Pogledao je ruku, a potom mene kad sam progovorila.

- Kako vam mogu pomoći, gospodine Naire?

Zaustavio se otprilike metar od stola. - Ja sam Vitezov bivši partner.

Iznenadenje, i to nimalo dobro. Pribrala sam se, ne trepnuvši.

- Da? - oglasila sam se. Pozorno me promatrao.

Obavijestila sam ga i upozorila: - Gospodine Naire, na gornjem katu rade dvojica.

- To me ne iznenađuje - promrmljao je, još uvijek me pažljivo promatrajući i ništa ne govoreći o tome kako ga ne iznenađuje to što radnici rade kod mene.

- Gospodine Naire, moram još obaviti dosta stvari - izjavila sam. - Možete li mi reći zašto ste došli ovamo?

Sad se više usredotočio na mene i odgovorio mi: - Da me netko pitao da pogodim prije deset godina, rekao bih da ste točno ono što želi, ali ne bih kazao da ste i najbolje što može dobiti.

Uspravila sam leđa, pogledala ga u oči i stegnula mobitel. Ipak ništa nisam progovorila.

On jest.

- Tako je. Taj dečko bio je pravi magnet za pičke. Jebote, plazile su svuda po njemu. Znaš li da su htjeli da se on ubaci u posao s dionicama?

- Pretpostavljani da govorite o Vitezu, a budući da vas ne poznajem, radije ne bih raspravljala s vama o njemu.

Ignorirao me. - Curo, dionice, to je velika stvar. Postao bi vlasnik. A tek kako izgleda? Ne bi se morao puno truditi. Veliki ulagači i reklamari dali bi guzice da mu nalijepe svoje logotipe po autu, odijelu, da njegovo lice krasi njihove reklame U časopisima.

- Gospodine Naire...

- Budi tiho - šapnuo je Vitezove riječi i ja sam zašutjela. - Istog trena kad se stvar počela zahuktavati oko njega zbog toga kako je izgledao, zbog činjenice da je osvojio gotovo svaku jebenu utrku na kojoj je sudjelovao, da je bio jebeno neustrašiv, jebeno *lud*, on se izvukao iz toga i započeo zajednički posao sa mnom.

- Meni se čini da ste čvrsto naumili reći ono što imate, ali bilo bi lijepo da odmah dođete do toga. Već sam vam rekla da imam posla.

- Sve mi je uzeo - rekao je tiho, a meni se onaj nesretni drhtaj opet popeo do vrata. - Podvio sam rep i otišao u Kostariku. Na muškarcu uvijek ostavi traga to kad drugi muškarac od njega napravi budalu. Nisam dobio ni jedan jebeni dolar, a on mi je sve vješto oteo. Pokrao je sve jebene stvari. Klub. Ženske.

Noge su mi odrvenjele, a izraz lica sigurno mi se promijenio jer mi se on nasmiješio na način koji mi se *nikako nije sviđao*.

- Oh, da - rekao je još uvijek tiho govoreći. - Nick je to pogodio.

Oh, Bože! Nick!

Sad kad se Sandrine smirila sa svojim sranjima, je taj koji će me dotjerati do groba.

- Nick ništa ne zna - odbrusila sam.

- Nick zna da Vitez prodaje pičke. Dah mi je zastao.

- Da - rekao je gorljivim tonom i uživajući u ovome, a ja sam znala da loše glumim smirenost. - Nisi to znala. Dobra cura. Dovoljno mi je samo da te pogledam i već vidim da si sva slatka, dušo. I kako nemaš pojma da tvoj čovjek prodaje pičke okolo.

Oh, moj Bože.

Nisam se pomaknula. Nisam željela. Htjela sam pobjeći. Ali nisam mogla.

Drake Nair još nije završio.

- Uzeo mi je klub, uzeo je moje jato. To su bile - primaknuo se, zašutio na sekundu, a potom zasiktao - *moje djevojke*.

Tad se pomaknuo i pribrao nastavljajući gledati u mene.

Potom: - Ne znam, nemam jebenog pojma kako radi mozak tog dečka, ali mislim da je upao u cijeli posao sa mnom s predumišljajem da će mi oteti jato. Uvijek je nešto petljao s curama. I tako mi je sve uzeo. Ti si mu sad ženska, slatka si, imaš stila, dobra si cura, pretpostavljam da je takvo nešto oduvijek želio, ali nikad nije mislio da će to i dobiti, s obzirom na to tko je, odakle dolazi i kakav će zauvijek ostati. Moras znati da me usrećuje na mnogo načina kad ti sad gledam u lice znajući da te ovo duboko pogodilo, znajući da sad znaš kako možeš imati koga god želiš i da zato ne moraš pristati na čovjeka koji prodaje pičke.

- Ispričavam se - rekla sam tiho - ali sad bih stvarno željela da odete.

- Aha, kladim se da bi. Ali moram ti reći još jednu stvar. Otvorila sam usta, ali on je hitro prišao stolu, a ja sam se povukla jedan korak čvrsto stežući mobitel u ruci.

Položio je ruku na stol i nastavio s pričom.

- Lako ćeš to prebroditi, dat ću ti ja ovo. On ne prodaje samo pičke u *mom* klubu, nego i dila drogu. Dijeliš postelju s pravim smećem, Anya Gage. A ako se ne pribereš i ne shvatiš da je Vitez Sebring uvijek bio takav i da će takav ostati, onda ćeš i *ti* postati i ostati takva.

Okrenuo se rekavši to i izišao iz mog spa centra.

Zurila sam u vrata, i to dugo, srce mi je lupalo, a i svako malo ostajala sam bez daha.

Tad sam okrenula glavu i pogledala kroz prozor prema mjestu na kojem sam posljednji put vidjela Nicka.

Stajao je tamo i gledao me kroz prozor.

Smiješeći se.

On je to namjestio. Smjestio mi je. Smjestio je vlastitom bratu. Govnarski *kurvin sin*.

Trznula sam glavom u stranu i odšetala što sam mirnije mogla do odvojene kabine za manikuru, što dalje od pogleda Nicka Sebringa.

Tad sam duboko udahnula.

Jebote, drži se. U glavi sam čula Vivicin glas.

Dobro, u redu.

Možeš čuti svakakva sranja i pizdarije o meni iz raznih izvora. Ali razgovaraj sa mnom prije nego što se odlučiš za nekakav potez. Ja ću potvrditi ili zanijekati, bit ću iskren, a na kraju ću ti i objasniti. Ako se radi o nekom sranju za koje ne želim da još doznaš, i to ću ti razjasniti, samo što ćeš pričekati da budem spreman. Ako osjetiš da se ne možeš nositi s tim, ipak ćeš jebeno porazgovarati... sa... mnom... prije nego što me napustiš.

Dobro, sve je u redu.

U redu.

U redu.

Podignula sam mobitel, otključala zaslon i nazvala Viteza. Odgovorio mi je nakon drugog zvona.

- Mala.

- Drake Nair upravo je otišao rekavši mi svakakve stvari o tebi - brzo sam i zadahtano šapnula.

Tišina. Totalna. Potpuna. Uskovitlana praznina stravičnog ništavila.

Tad mi se nježno obratio: - Ja sam u klubu. Dođi odmah do mene, mala.

- Dobro, Viteže.

- Odmah, Anya, mala.

- Dobro - tiho sam se složila.

Prekinula sam poziv, brzo odšetala do podnožja stuba pa se glasno, ali još uvijek drhtavo proderala: - Ja idem, momci!

- Vidimo se, Anya!

- Vidimo se!

Okrenula sam se i brzo prišla stolu. Gurnula sam mobitel u torbicu, nju prebacila preko ramena i izišla.

Spustila sam se nekoliko zgrada niže do „Sladea”. Povremeno bih se ondje pojavila i tijekom dana i uvijek me nekako izluđivalo. Izgledalo je čudno tijekom dana.

Tad to nisam primijetila.

Samo sam otvorila vrata i ušetala u prostran interijer koji se doimao sablasno bez gužvanja svih onih tijela, treperenja svjetala i zaglušne glazbe.

Gotovo u istom trenu opazila sam Viteza kako ide prema meni.

Krenula sam prema njemu.

Nije mi rekao ni riječ kad smo se našli jedno pokraj drugog, samo me zgrabio za ruku i promijenili smo smjer, a ja sam žurila sustići ga.

Na stubama do njegova ureda osjećala sam kako mi je srce zapelo u grlu i kako mi se trbuh zgrčio, a on me iznenadio kad je stao, okrenuo se i podignuo me. Nisam znala je li nestrpljiv zbog toga što ne mogu hodati brzo kao on ili me samo poželio blizu sebe.

Nisam ga pitala.

Ali sam zastala prije nego što sam mu položila ruke na ramena kako bih se oslonila.

Vitez je sve zapažao. Tako je opazio i moje oklijevanje.

Znala sam to kad je grubim, napetim i bolnim glasom šapnuo: - Jebeš me.

Stigli smo do vrha. Isturio je torzo i otvorio vrata. Unio me u ured, zatvorio vrata, a tad me nježno spustio na pod. Brzo sam se udaljila tri koraka. Stegnulo me oko srca zato što me ispustio. - Jesi li ti svodnik? - šapnula sam.

Sporo je sklopio oči, a mene je počelo peckati u nosnicama.

- Viteže? - potaknula sam ga da mi odgovori, a on je otvorio oči.

- Imam pedeset sedam djevojaka - odmah je izjavio. Oh, Bože. Bože!

- A droga? - još uvijek sam šaptala, ali glas mi se probijao kroz začepljeno grlo, pa je zvučalo promuklo i napuklo.

Trznuo je glavom i upitao me: - Molim? Pogubila sam se, pa sam mu kreštavo i glasno odbrusila: - Dilaš li drogu? - Jebote, ne dilam - odvratio mi je. Počela sam teško disati. Vitez me promatrao.

Tad sam okrenula glavu i pogledala prema prozoru.

- Dolazila bi kući dok joj se krv iz pičke slijevala niz guzicu. Nije to bilo ponekad, bilo je često - čula sam ga i brzo ga ošinula zapanjenim pogledom. Nastavio je pričati i ja sam znala da se ovo odnosi na njegovu majku. - Lice razbijeno, usna napukla, oči zatvorene od masnica. Ja sam čistio ta sranja. Imao sam šest godina.

Oh. Moj.

Bože.

Tijelo mi se ukočilo, ali Vitez mi je nastavio pričati svoju priču.

- Johns joj je radio ta sranja, ali ne samo to. I njezin je tip to činio. Njezin svodnik. Znao bi postati grub, a kad bi on postao grub, to je onda stvarno ružno izgledalo. Često se tome prepuštao. Ne bi mu se mogao dignuti samo kad bi vidio četverogodišnjaka u sobi. Zaboravio bi zaključati vrata ili mene zaključati u sobi, a ja bih samo ušao, i to sam činio što sam češće mogao. Naučio sam obiti svoju i njezinu bravu kako bih mogao doći do nje. Vidjeti ga na njoj. Prisiliti ga da je prestane silovati. Biti njezin zaštitnik. Obijati brave. *S četiri godine.*

Utroba mi se ukočila i stisnula, a bolje bila nezamisliva.

- Viteže... - zapištala sam.

- Rekao sam ti da je moj život bio sranje, Anya, i bio je jebeno sranje. Njezin je bio još gori. Njezin svodnik bio je najgore ljudsko biće kakvo možeš zamisliti. Tukao je, mlatio i drogirao svoje cure, sve samo da ostanu uz njega. To je jedino što im je davao, a ne radi se ni o kakvom jebenom daru. Nije bilo zaštite. Uzimao je svoj dio zarade i taj dio bio je golem, mala. Živio je na račun njihovih tijela. Bacio ih je na ulicu i žestoko ih iskorištavao. Ne bi prstom pomaknuo za njih kad bi posluživale mušteriju. Johns ih je to naučio. One su znale. Kad bi im došla neka kuja s kojom se nisu mogli igrati onako kako ih je volja jer bi ih posjetio njezin svodnik, oni bi samo nastavili tražiti dalje. Tako su znali koje žene mogu pokupiti. Moja majka bila je jedna od takvih.

Čvrsto sam stisnula usne. Vitez je nastavio.

- Nisam imao nikakve kontrole. Prvo jebeno sjećanje u ovom životu mi je ulazak u majčinu sobu i pogled na nju kako leži na krevetu i krvari iz svakog otvora. Pogledala me sitnim, natečenim očima. Nasmiješila mi se usprkos boli, bilo je glupo i nadala se da će me zavarati, nije mogla pomaknuti ni jedan mišić osim usta i šapnula mi je: - Šećeru. - Ostalog se ne sjećam. Nakon toga, ne jednom, nego mnogo jebelih puta, prao sam je i čistio. Bila je toliko sjebana da mi je do moje šeste godine to i dopuštala.

Progutala sam bol i povrijeđenost koju sam osjećala zbog njega, zapelo mi je u grkljanu jer se puno toga nakupilo, a on je nastavio pričati.

- Nisam imao nikakve kontrole. Nikakve. Bio sam jebeno dijete. Mogao sam napraviti samo ono što sam mogao, a to je bilo to. Bila je dobra prema meni, Anya, voljela me. Ne samo zato što sam je štitió nego zato što sam bio njezino dijete. Rekla mi je da je jedina dobra stvar koju je učinila u svom životu bilo moje rođenje. Uvijek je mislila da se sav svijet ogleda u meni, i to još uvijek misli. Ali to sam zapamtio. Bez obzira na to koliko je Carl bio dobar prema njoj i menija nikad nisam zaboravio taj jebeni osjećaj manjka kontrole, proživljavanje sranja koja mi je netko drugi nametnuo, pa sam zato postao muškarac koji nikad više neće morati osjetiti ta ista sranja.

- Dobro, dušo - šapnula sam, ali Vitez još uvijek nije završio s objašnjenjem,

- Nair je šupčina. I da, ja sam mu oteo jato i te cure su još uvijek moje. I zadržat ću ih, Anya. Da su kojim slučajem pod njim, radile bi s najgorim šljamom.

Otišao je do ormarića koji je stajao uza zid i prešao prstom preko izrezbarenog ženskog torza, a potom se okrenuo prema meni.

- Ona je to napravila za mene. Jebote, ne mogu vjerovati što je sve mogla stvoriti iz običnog komada drva. Umjetnica. Kurva. Narkička. Bila je Nairova ženska. Ona me i dovela do njega. Mislila je da sam ludo hrabri trkač koji se navukao na *speed*. Mislila je da se on može nositi i igrati sa mnom. Predozirala se. Takav talent. - Trznuo je prstom prema torzu. - Takav talent tek je tako ispario. Izgubila se ljepota koju je mogla podariti svijetu. Pustio sam ga da misli kako se može nositi sa mnom, a ja sam mu se počeo brinuti za djevojke. Nije bio poput majčina svodnika, ali nije ga zanimala ni zaštita. Zanimala ga je samo pička. Koristio ih je da se obogati. Koristio ih je da se snađe. Tjerao je svoje djevojke da ga servisiraju, jedna, dvije, dvadeset. I ne šalim se. Dvadeset kuja znalo je istodobno plaziti po njemu. Suludo. Natjerao bi ih da se namažu uljem i hrvaju se na njegovom jebenom krevetu dok on drka na to. Nije ih ni držao dalje od droge. Nije bilo reda, sve je ovisilo o tome koliko se on trenutačno osjeća lijeno, hoće li ili neće poslati nekoga da prenese poruku, a tad su mu i prebili jednu djevojku. Puno sam vremena provodio pokrivajući mnoge guzice, a njega je to živciralo. Nije htio da pazim na njegove pičke, nego da budem zaštitni znak kluba. Sukobili smo se. Ja sam povukao određene poteze. Istjerao sam ga. A onda sam obnovio i proširio njegovo carstvo. Djevojke koje su petljale s drogom to više nisu radile. Djevojke koje više nisu htjele živjeti takvim životom pustio sam. Imao je četrdeset dvije djevojke. Ja ih imam više jer *one meni same prilaze*. Primam ih bez propisivanja navika i običaja. Štitim im leđa. Primaju samo one mušterije s kojima se žele jebati. Rhashan i Kathleen sve sređuju, a one rade što žele, samo ono što žele, a ako neki muškarac pokuša dobiti nešto više od toga, mi se pobrinemo za to da dozna kako se nimalo ne slažemo s tim i tu mu poruku prenesemo kristalnom jasnoćom. I to je naša reputacija. Sve sam posložio tako da se sranja ne događaju često i da moje djevojke sigurne izlaze na ulicu.

- Rhashan? - šapnula sam.

- Da... Ako se brineš za svoju prijateljicu, nemoj. On zna. Zna da ja ne volim privlačiti pažnju, a pitao me može li joj to ispričati. Pristao sam jer je tvoja prijateljica Viv sve samo ne glupača.

Ispričao joj je. Ona je odrasla u crnačkoj četvrti. I on je. Oboje su sve shvatili.

- Nije mi to rekla.

- Da je rekla tebi ili bilo kome drugom, guzica bi joj letjela odavde. Ja sam to naredio.

Osjetila sam kako drhtaj klizi kroz mene dok sam ga pitala: - Dakle, to si htio sakriti od mene? - Jebote, pa da.

Glas mi je bio prodoran i napet kad sam nastavila: - Zašto?

- Isuse, Anya, pa zbog načina na koji me upravo gledaš - protisnuo je. - Upravo sam ti ispričao kako sam odrastao. Carl je to ispravio i mami i meni. Ali ja sam se utrkivao. Ne možeš vjerovati koliko bi se pičaka sjatilo na utrkama. I kad bi neka postala slatka prema meni, a da sam se ja kojim slučajem slomio, podijelio intimu s njima i kazao im ova sranja o sebi, to slatko bi se brzo pretvorilo u gorko. Ali nijedna od njih, nijedna, Anya, nije bila slatka kao ti. Nikad u životu nisam očekivao da ću okusiti tako slatku ženu kao što si ti, i da, jebote, namjeravao sam ovo sakriti od tebe kako bih si i dalje zajamčio da ćeš ostati jednako slatka.

- Mislila sam da ništa ne skrivaš od mene.

- Nisam. Nisam ti lagao. Nisam uljepšavao sliku o sebi. Samo to nisam podijelio s tobom.

- To je ista stvar.

- Ništa ne mogu učiniti ako ti to tako osjećaš. Pogledala sam ga u oči.

Tad sam šapnula: - Rekao je i da dilaš u klubu.

- Pa, tu je jebeno slagao - uzvratilo je Vitez. Nisam odgovorila, a on je nastavio s pričom.

Karte na stol, mala, Rusi su preuzeli taj teritorij. Tako sam se dogovorio, da mogu kontrolirati ta sranja. Radi se o jebenom klubu. Moji momci mogu imati oči na zatiljku, a da opet ne vide što se sve događa ispod žita. Prije četiri godine policija je došla do petorice momaka kojima je diler prodao neka sranja u mom klubu.

Odmahnuo je glavom, očito je i nakon pet godina još uvijek vrtio grozan scenarij u mislima, a potom je nastavio pričati.

- Kao prvo, meni ne treba takva pažnja. Kao drugo, nema jebene šanse da ću smireno gledati kako ljudi crkavaju zbog sranja koja su pronađena u mom klubu. Tad je brana pukla i nikako je nismo mogli začepiti. Upali smo u jebenu noćnu moru. Kad je već došlo do toga, htio sam kontrolirati stvar koliko mogu, pa sam morao zatvoriti klub. Prišli su mi Rusi uvjeravajući me da neće tražiti kupce u mom klubu, nego da se treba oglasiti kad izađu izvan zgrade gdje se mogu kupiti ta sranja i komu se ljudi trebaju obratiti. Obećali su mi da će se pobrinuti za dilere koji su mi operirali u klubu i da će ili pomesti. Nisu imali nikakvih problema s onim sranjima na koja ja nisam pristajao i koja sam zabranjivao svojim momcima, koja nisam želio

vidjeti. Pristali su na to. Ja ne smijem postavljati puno pitanja i zauzvrat imam klub čist kao suza. Obećali su mi i to da će prodavati samo dobra sranja, bez miješanja, i nikakvu lošu robu. Ako se netko sjebe, onda neće biti do robe koju su uzeli, nego do njih. Na kraju, dopustio sam im da sklapaju poznanstva u mom klubu, ali da se svaki dogovor odvija izvan zgrade. Dopustio sam im jednog. Jednog jebenog dilera. On obavi svoj posao, ali samo ako mu ljudi sami priđu. Strogo sam pazio na to. Prvi tip kojeg su izabrali postao je pretjerano ambiciozan. Otišao sam do Rusa. Njega su izvukli i ubacili nekog drugog momka. On nije napadan. Pobrinuo sam se za to. Sve je to jedna velika pizdarija. Gledao sam majku koja se navukla na to sranje i zato to ne želim u svojoj blizini. Ali ruska je mafija jebena, suluda. Ipak, kuže me, poznaju moje granice, svoja sranja obavljaju izvan kluba i to je jedini način koji meni odgovara. Ne dobivam dio tog kolača zato što ga ne želim. Ništa ne prodaju mojim djevojkama.

Ništa ne prodaju mom osoblju. Ako netko od njih pristupi mom dileru, oni mi to jave i ta osoba dobije nogu. Tako imam klub koji je čist od tih sranja, osim onoga što sam kontroliram.

Dobro, u redu.

U redu.

- Djevojke ti prilaze? - upitala sam ga oprezno.

- Aha, vjerovala ili ne, neke se kuje lože na ta sranja. Ali ne sve, Anya. Većina zaglavi u nekoj situaciji u kojoj im je potreban novac. Ja nisam dobrotvor. Život ih dovede do tih sranja. Ja im nudim administraciju, novac za dotjerivanje i zaštitu. Ako se već moraju baviti time, onda sve mora biti po propisu i sigurno. Taj je zanat, mala, najstariji na svijetu i nikad neće izumrijeti. Život me doveo do ovakvih pravila ponašanja, a ti možeš smatrati to ispravnim ili krivim. Taj posao nije legalan, a i te kako bi trebao biti. Žene na ulicama nemaju ništa osim ako im se jebeno ne posreći pa naiđu na tipa koji se brine za njih, štiti ih i ne očekuje besplatnu vožnju. A to je rijetkost. Ja sam jedini za kojeg znam da je takav.

- Dakle, ti ne očekuješ besplatne vožnje? - šapnula sam, a izraz njegova lica postao je grub. Prostoriju je ispunila njegova treperava vrelna i ja sam još jednom šapnula, samo ovog puta brže: - Ti se ne služiš besplatnim vožnjama.

- Ni ja ni bilo koji od mojih momaka. Ako im se neka sviđa, onda moraju platiti. Moje cure ne daju se besplatno. A ja nisam gurnuo kurac ni u jednu od njih. Ni u jednu. Ne šeću ulicama. Činile su to za Naira. Za mene to ne čine. Imaju samo ekskluzivne klijente. I ne plaćaju im dvadeset dolara za pušenje. Pošteno su plaćene za to što se nude nekom šupku kojemu je to napeto. Ja dobijem svoj dio za zaštitu i za brigu oko svih peripetija. Na našem prvom spoju, mala, onog prvog dana koji si provela

sa mnom, došla mi je djevojka koja je bila preslatka za ovaj jebeni posao, preslaba. Dobila ga je u šupak. *Dvaput*. Dva posjeta od istog tipa. Nije htjela to sranje. Nije bila plaćena za to sranje. Ja nisam bio plaćen da dopuštam takva sranja. A on nije unaprijed rekao da želi takva sranja. Kad ga je prvi put primila, ništa nije rekla. Drugi put je nazvala Rhashana, a Rhash se obratio meni. Tipu je netko došao u posjet. Više nije na popisu klijenata, a ja sam mu osobno slomio jagodičnu kost i ruku, tako da će sad dvaput razmisliti ako mu bude palo na pamet otići negdje drugdje i opet proba učiniti isto sranje. Pogledala sam ga u oči.

Tad sam ga tiho upitala: - A što je Nick obavljao za tebe?

- Nick je trebao predstavljati moje oči i uši u klubu. Nadgledao je ruskog dilera. Brinuo se za to da u mom klubu rade samo oni koje ja poznajem. Nema kuja koje na pripadaju mom jatu. Nema dilera. Ako bi našao da netko izvana pokušava nešto i nastoji mi preoteti teritorij, na bilo koji način, onda bi mi to dojavio i mi bismo to skresali u začetku prije nego što bi ovi imali vremena procijeniti moju organizaciju i pronaći u njoj slabosti. Pazio je na moje osoblje. Da konobari ne poberu puno kajmaka, da konobarice ne izvode nikakva sranja, i sve mi je to javljao, a ako se radilo o nekoj sitnici, onda bi se sam pozabavio time. Znaš kakve probleme imam s njim. Ono što ne znaš jest činjenica da je on kriv za ta sranja i da sam ga ja plaćao dok je on istodobno glumio veliku facu. Sjedio je fino u svom separeu i cuclao Hennessy Paradis na moj račun. To sranje nije jeftino. Cesto bi zanemario nadgledanje kako bi mogao glumiti frajera i srediti nešto pičke sa strane. Usto je bio najbolji klijent ruskog dilera. Zasrao je motku. S osobljem je bio koma. U obitelji sam morao jesti govna zbog njega. A ono sranje s tobom, mala, bila je kap koja je prelila čašu. Ali ja sam već ranije u životu iskusio to sranje s majkom koja je bila ovisnica. I još moram poslovati s Rusima jer je takva situacija, a sam Bog zna da ne želim imati nikakva posla s tim jebenim manijacima. Ne trebam da mi brat upada u takva govna. I ne želim to u svojoj kući.

Razgovarao sam s njim, ali on me nije slušao. Rekao sam mu da je droga u mom stanu, nije me slušao. Onog trenutka kad se počeo zajebavati s tobom, prekrizio sam ga.

- Znaju li tvoji roditelji da Nick... Vitez me prekinuo.

- Ja ih štitim od Nickovih sranja, ali moji starci, osim toga, Anya, znaju sve ostalo. Rekao sam ti da vodim dobar život i to je istina ako izuzmemo normalne dnevne glavobolje oko posla i drugih svakodnevnih sranja. Kad ti kažem da sve znaju, onda mislim sve. Pogotovo ako uzmemo u obzir način na koji su se sreli i to što ju je Carl morao dovesti u red i počistiti govna za njom. Oni nisu Ozzic i Harriet. Znaju da imam djevojke. Znaju da se ne radi samo o ovom klubu i nekretninama koje posjedujem, nego i o poslu kojem mogu zahvaliti to što su sad smjestili svoje guzice u kući na

Havajima i što žive dobrim životom. Tebi se to može činiti uvrnutim, ali s obzirom na moj život i obitelj, nije tako. Ponose se mnome, vjeruju u ovo što radim i nimalo ne oklijevaju dati mi to do znanja.

Duboko sam udahnula i Vitez me pratio dok sam to radila. A tad sam mu se povjerila: - Strah me da se zgrada ne uruši na mene kad sam u podzemnim garažama.

Cijela njegova moćna figura zatresla se na ove riječi. Tad me upitao: - Molim?

- Znam da je to nerazumno, ali je istinito. Sranja se događaju. Roditelji su mi ubijeni tijekom pokušaja otimačine njihova auta. Ako je neki arhitekt pogriješio sa svojim kompasom ili... čim već, slijedi *urušavanje*. Zgrada će se srušiti na mene.

- Anya... - šapnuo je.

- I bojim se - nastavila sam prekidajući ga - dizala. Kad uđem u njih i ako se ne uspijem usredotočiti na nešto drugo, onda samo razmišljam o tome da će me oni survati u samu smrt. Nikad se nisam služila dizalom u svoj zgradi. Ti živiš na petnaestom katu. Ja sam u dobroj kondiciji, ali to, uh... ne ide.

Vitez je zašutio na tren, a potom me nježno upitao: - Mala, zašto mi govoriš ta sranja?

- Zato što si mi ti otkrio sve svoje tajne. Pomislila sam da ti trebam uzvratiti uslugu.

Čim sam to rekla, on je odmah oborio glavu i pogledao svoje čizme, ali sam opazila da nije zapravo gledao čizme, nego je sklopio oči.

- Viteže?

Podignuo je glavu i zarežao: - Tu sam.

Krenula sam prema njemu, a on je na nekih pola metra ispružio ruku, čvrsto mi stegnuo prste na kukovima, trznuo me prema sebi i zagrlio. Jednom mi je rukom iznimno čvrsto stezao struk i držao me prilijepljenu za sebe dok je drugu pomaknuo i spleo prste u mojoj kosi.

Gledao me u oči i šapnuo: - Je li tebi ovo sranje u redu?

- Šok je, priznajem. Ali rekao si da trebam doći do tebe i da ćeš mi ti sve objasniti ako čujem slična sranja. Objasnio si mi, i to prilično detaljno. Ali kad se podvuče crta, ja sam žena za tebe, Viteže. Ovakva kakva jesam stvorena sam baš za tebe. Još ne shvaćaš da si i ti, takav kakav jesi, također stvoren baš za mene. Kužim to, dušo. I to već duže.

Jedva sam dovršila rečenicu kad me šćepao za kosu, potegao mi glavu u stranu, nagnuo se svojom prema meni i usne su nam se spojile.

Tad me poharao i ja sam se držala, uobičajeno, kao *uvijek*, uživajući u vožnji.

Odvojio je usta od mojih, ali mi je prešao usnama od obraza do uha držeći me snažno i čvrsto, kao da me nikad neće pustiti, a potom je šapnuo: - Jebote, volim te.

- Znam, dragi. I ja tebe volim. A, kad već dijelimo tajne, onda bi trebao znati da sam to shvatila kad si prebacio onu deku preko mene.

Podignuo je glavu i pogledao me u oči.

- Molim?

- Naš prvi, vrlo dug, čudan i intenzivan spoj. Zaspala sam, a kad sam se probudila, ti si prebacio deku preko mene. Otkako su mi roditelji umrli, nitko se nije brinuo oko toga bih li se mogla prehladiti. Dok ti nisi došao. Znala sam da je muškarac koji bi pomislio na to ili učinio takvo što pravi za mene, i to sam znala duboko u sebi, smiješila sam se zbog toga. Samo što to nisam skužila, pa... sve dosad. Ali, ti znaš... trebao bi znati.

Široko mi se osmijehnuo i promrmljao: - Nikad neću baciti tu deku.

- Ako pokušaš, Hrvat ću se s tobom na podu i oboriti te. Osjetila sam kako mu se tijelo treslo od smijeha uz moje, pa sam mu se nasmiješila.

Tad mi se osmijeh povukao i ja sam šapnula: - Još jednu stvar moraš znati, dušo, meni je žao zbog toga, ali Nick je namjestio ovo s Drakeom Nairrom. Stajao je na ulici pokraj moga spa centra. Promatrao je. Nije se približavao, ali Nair mi je kazao da mu se Nick obratio. A ja sam odmah znala da je on to smjestio iz načina na koji me gledao.

Promatrala sam Nicka kako oštro udiše, a potom ozlojeđeno uzdiše.

Tad je promrmljao: - Žao mi je, mala.

- I meni, ali sad je ionako sve svršena stvar.

- Nije baš. Carl će čuti za ovo sranje.

Trznula sam glavom, a Vitez mi je počeo prolaziti prstima kroz kosu dok mi je odgovarao: - Ja sam se s time bavio. Više neću. Carl će popizditi kad čuje da je Nick ovoliko sjebao stvar. Drži se, mala. Gurnut će mu guzicu na avionsko sjedalo pet minuta nakon što mu prenesem vijesti, a onda će sam doći do Denvera i izbušiti novi šupak svom sinčiću.

Trepnula sam.

Vitez je trznuo usnama.

- Samo da znaš, Carl je bio siledžija u službi jedne lokalne velike face. Mamu mi je mogao otrgnuti od onog svodnika samo tako da ubije Boga u njemu. To je i učinio. Carl je dobar čovjek, ali to ne znači da je posve čist. Krupan je, dobro građen, a i još uvijek i te kako vodi brigu o svom tijelu. Nick nema tu naviku da sve sjebe isključivo sa mnom. Carl ima svoj način

da ga dovede u red. Ako ga Nick ne poslušaj, ipak će se Carl pobrinuti da barem ja i ti više ne moramo jesti njegova govna. I Carl će vjerojatno popizditi što sam sve to skrivao od njih, a sigurno će biti jasan i glasan oko toga. Ako budeš u blizini, nemoj da te to dira. Skočiti će na mene, ali ženu nikad ne bi udario ili izravno uplašio. Ako ubije Boga u meni, a ti budeš u blizini, kunem ti se, mala, da će se potom okrenuti prema tebi i ponuditi te pivom ili masažom stopala.

Počela sam se hihotati.

- Ne šalim se - rekao mi je Vitez. Još sam se jače zahihotala.

Vitez me gledao, nasmiješio se i prošao mi prstima kroz kosu. Ja sam se stisnula bliže uz njega.

Tad mu je osmijeh ispario i nježno mi se obratio: - U redu, mala, sve si shvatila. Sad imaš moju riječ da je to sve što ti imam ispričati i da je to sve što ćeš dobiti od mene. Ta sranja, cure, Rusi, to je moj posao, a ne moj život. Ti si moj život. Samo vrijeme i energija koje moram potrošiti na taj posao ticat će se tebe. Sad nisi nova najbolja prijateljica s pedeset sedam kuja. To za tebe ne postoji. Rhash postaje sve bliži i bliži s Vivicom. Ni on nije želio tajne ni to da se nešto među njima isprijeci. Ali moraš znati da je on i njoj propisao isti zakon. Posao je posao, dom je dom, život je život. S prvim ti i Viv nemate nikakvog jebenog posla, tiču vas se samo ove posljednje dvije stvari. Moras podijeliti s njom to što znaš, tako da ona zna da ne skriva ništa važno od svoje prijateljice, pa razgovarajte, da se ne brine. Kad završimo s tim, mala, nastavljamo živjeti u miru. Pratiš li me? Kimnula sam.

Lutao je pogledom preko mog lica. Tad je šapnuo: - Pratiš me. - Uvijek, Viteže. Pogledao me u oči.

- Jebeš me - šapnuo je - jebeš me - ponovio je dok mu je izraz lica postajao sve topliji, a potom je još jednom kazao: - Jebeš me.

To bi uvijek govorio kad bi učinila nešto što bi ga dirnulo (a, naravno, i tijekom nekih drugih prigoda).

I ja sam tad shvatila. Vitezu moje slatko nikad neće postati gorko.

I njemu je to značilo sve.

Tako sam znala da mu dajem sve, baš kao što je i on meni sve dao.

I to mi je značilo sve.

Stisnula sam se uz njega, čvrsto ga obujmila rukama, još više zabacila glavu i nasmiješila se svom čovjeku.

EPILOG

PRAVI LJUDI

Osjetila sam kako je Vitezova ruka lagano kliznula između mojih nogu.

- Probudi se, mala - šapnuo mi je uho i moje su se oči otvorile.

Nazvao me prije spavanja i rekao mi da se odjenem prije odlaska u krevet (uobičajeno, crvenu spavačicu s crnom čipkom i ništa više) te da se ne pokrивam.

Nisam se pokrila.

Ležala sam uglavnom na trbuhu, jednu sam nogu visoko podignula, a drugu malo savila. Imao je savršen pristup i znala sam da je tako kad mi je trbuh zatitrao od onoga što je njegova ruka radila između mojih nogu.

- Budna sam - sneno sam promrmljala.

- Dobro, mala - šapnuo je, usana još uvijek pokraj moga uha - a sad se digni. Zauzmi položaj za taticu. Znaš kako se meni sviđa. Okrenuta prema uzglavlju. Ruke u zraku. Razumiješ?

- Razumijem, tatice - tiho sam se složila, a njegov je prst još dublje uronio u vlažnost koja se skupljala između mojih nogu.

Sklopila sam oči.

Ovo je bila moja nagrada.

Tad je sklonio ruke, a osjetila sam i da se njegova vreline na mojim leđima povukla.

Podignula sam se. Osovila sam se na koljena, raširila ih i polako podignula ruke u zrak.

Osjetila sam kako se Vitez pomaknuo iza mene. Ruke su mu klizile preko cijele moje svilene spavačice i to je bio divan osjećaj. Približio mi je usne vratu i počeo me ljubiti. To je bilo još bolje. Tad je svio prste oko čipke na porubu moje spavačice i polako je povukao naviše. Usta mu više nisu bila na mom vratu, a spavačice je kliznula uz moje ruke i više je nije bilo.

- U redu, mala - ponovno mi je prislonio usne na uho. - Drži se za uzglavlje. Osloni se rukama. Ne miči ih. A možeš pričati ako hoćeš. U redu?

- U redu, tatice.

- U redu - šapnuo mi je na uho i kliznuo mi jezikom niz vrat dok sam spuštala ruke i hvatala se za uzglavlje.

Ruke su mu se opet našle na meni, pomicala su se, klizile, prelazile preko mene, preko mojih rebara, kukova, trbuha, s vanjske i unutarnje strane bedara. Jedva osjetan dodir između nogu. Usne i jezik na mom vratu, ramenu. Rukama je prelazio preko mojih bokova, uz pazuhe i opet niz moje ruke.

Drhtala sam nastojeći se pribitati dok sam se rastapala od njegova blagoga dodira punog ljubavi.

Ruke su mu još malo klizile i prelazile preko mene dok se jedna nije spustila južnije, a druga obujmila moje grudi.

Da.

- Želi li mala da se tatica poigra njome?

- Da - izustila sam drhtava glasa i čekala sa željom da se napnem uz njegove ruke koje su me vatreno držale, ali mi još ništa nisu davale.

- Možeš se pomaknuti, Anya. Želim osjetiti tvoje uzbuđenje - šapnuo mi je uz vrat.

Već sam bila uzbuđena.

Ali.

Bože.

Vitez se igrao. Ja sam se pomicala, stenjala, jecala, napinjala se, trljala i kotrljala.

Oh, Bože. Fantastično.

Zabacila sam glavu kad vise nisam mogla izdržati, oslonila se njome na njegovo rame i okrenula vrat.

Pritiskala sam čelo uz njegov vrat i preklinjala ga: - Dušo, trebam te.

- Izvij leđa, isturi guzu i primi me. Odmah sam ga poslušala. Vitezov kurac uletio je u mene. Zabacila sam glavu i zastenjala.

- Jebote, mojoj maloj sviđa se ovaj kurac - zarežao je držeći mi još uvijek jednu ruku na grudima, trljajući me i potežući za bradavicu. Drugu je ruku držao između mojih nogu, prstima je obrađivao klitoris i bio je *poprilično* u pravu osim toga da mi se sviđa njegov kurac. *Obožavala* sam ga kao i sve ostalo njegovo. - Pomakni se, Anya, spoji se sa mnom. Jebi me dok jebem svoju malu.

Učinila sam to sa silinom. Nabijala sam se na njega dok mi ga je zabijao.

- Moja mala voli grubo. Volim to, volim kad se silovito jebeš - zamumljao je.

Oh, da, i ja sam također to voljela.

- Isuse, ta pizda, *moja* pizda je tako slatka. Oh, Bože. I to sam također voljela. Počela sam se gibati snažnije i brže.

On mi je jače potegnuo bradavicu, pritisnuo prste na mom klitorisu i dublje ih uvukao. Počela sam jecati sve brže i s više očajanja.

- Daj mi to - zarežao mi je uz vrat. Ja sam još više izvila leđa, još više isturila guzu, oslonila mu se glavom na rame i svršila uz tiho stenjanje. - Jebote. Nastavi mi to pružati, mala - zarežao je, a kako nije odvajao ruke i kurac od mene, mogla sam se samo pokoriti.

Kad sam počela toliko jecati da mi je svaki milimetar kože postao preosjetljiv, Vitez mi je prestao dirati bradavicu i rukom mi obujmio sisu. Prestao me trljati i kružiti prstima oko klitorisa, pa je duboko gurnuo ruku razdvajajući nas prstima i obujmivši me njima. Nastavio je gurati sve dok mu se obje ruke nisu ukočile, duboko mi je zario prste, a ja sam ga slušala i osjećala kako me pronalazi.

Spustio se i nježno me uzeo, a tad mi ga je skroz gurnuo, dok je obje ruke omotao oko mene, jednu oko trbuha, drugu oko grudi.

- Volim te, mala - promrmljao mi je uz kožu.

- I ja tebe volim, Viteže - promrmljala sam i ja.

- Stoj tu i ne miči se. Vraćam se odmah. Sad ću te očistiti.

- U redu, dragi - šapnula sam.

Nježno se izvukao prelazeći mi blagim dodirima rukama preko kože dok se odmicao od mene. Osjetila sam kako se krevet pomaknuo dok se izvlačio iz njega. Opazila sam prigušeno svjetlo i čula vodu iz slavine u kupaonici. Tad sam opet osjetila kako se krevet pomiče dok se vraćao u njega. Omotao mi je ruku oko trbuha, a potom mi provukao toplu tkaninu između nogu, zbog čega sam trznula kukovima.

- Osjetljiva? - šapnuo je.

- Da - odgovorila sam.

- Tako mi se sviđa - promrmljao je. I meni se također sviđalo.

Poljubio me u rame i tkanina je nestala. - Ne miči se.

- Dobro.

Opet se izvukao iz kreveta vratiti tkaninu u kupaonicu, ali nije dugo prošlo i ja sam ga opet osjetila dok se uvlačio sa svoje strane kreveta.

Tad mi je naredio: - Popni se na mene, Anya.

Odmah sam se premjestila do njega. Oslonio je leđa na uzglavlje, ispružio noge, a ja sam prebacila jednu preko njegovih kukova da ga zajašem. On me stegnuo rukama i privukao k sebi. Podignuo je koljena, a ja sam osjetila njegove butine na svojoj stražnjici. Krupno, snažno, tvrdo i toplo tijelo lagano me i otvoreno obavilo.

To. To sam voljela.

Oslonila sam se svom težinom na njega, obraza uz njegovu ključnu kost i čela na vratu. Slatko, nježno i prelijepo je lutao rukama po mojoj koži. Prstima mi je klizio kroz kosu koja mi je padala po leđima i time još više pojačavala milovanje.

Stopila sam se njim i dodala mu više težine. To smo često radili, a ja sam to obožavala. Bilo je vrhunski i ugodno. Osjećala sam se sigurno, dragocjeno, zaštićeno. Ovako sam mogla i zaspati, a to sam pouzdano znala jer mi se dogodilo više puta kad bismo ovo radili.

- Spavaš? - promrmljao je.

- Ne - odgovorila sam.

Sporo je udahnuo, a potom izdahnuo.

Moji su snovi nestali, I oni lijepi, ali i noćne more. Spavala sam posve lišena snova. Bilo mi je bizarno što ih se više ne sjećam, ali nisu mi nedostajali.

Vitez je bio u pravu. Trebalo je vremena, ali samom pričom o njima i nastavljanjem našega zajedničkog života, uspjela sam ih se odreći, a i oni su ostavili mene.

- Znam da je kasno, Anya, ali moramo o nečemu porazgovarati - tiho je rekao.

Čvrsto sam stisnula usne i nastojala ne djelovati napeto.

Morali smo. Samo što nisam znala da sam to odala. Mislila sam da sam uspjela to skriti.

Ali Vitez je sve zamjećivao.

Zagrlio me jednom rukom i premjestio se na bok povlačeći me za sobom, a potom je upalio svjetlo. Trepnula sam od iznenadne jarke svjetlosti pa se usredotočila na njegovu ruku koju je položio na noćni stolić. Prste je svio oko kockaste kutijice koja je izgledala skupo i otvorio je palcem.

Tad je izvukao sadržaj dok sam ja zadržavala dah. Potpuno sam se ukočila gledajući ga kako pomiče ruku, sklanja moju s grudi i nekako uspijeva smjestiti i nataknuti prsten na moj prst.

Bio je povezan vrpcom, zlatan od vrha do dna, središnjeg dijela ukrašenog sjajnim, savršenim i zamjetno krupnim dijamantima.

Blenula sam.

Prste mi je svio oko ruke, a potom ju je vratio na moja prsa i pritisnuo.

Oh, moj Bože. Oh, moj Bože.

Sad me jako pritisnuo rukom koju nije micao s mojih leđa. - Nije ono što misliš - rekao je nježno. - Znaš kako ja gledam na ta sranja.

Brzo sam trepnula, a moji kapci bili su jedino što se na meni pomaknulo.

Znala sam. Jesam. Davno mi je to objasnio.

Sad smo zajedno, od trenutka kad smo se prvi put susreli, gotovo dvije godine. Susreli smo se u veljači. Nakon što sam se (službeno) doselila k njemu tog kolovoza, dao nam je još nekoliko mjeseci. A potom, kad smo se prvi put ovako mazili u krevetu nakon vođenja ljubavi, objasnio mi je da mu etikete nisu nimalo napete, ali ni tradicionalni rituali. To je uključivalo Dan zahvalnosti i Božić.

Uključivalo je i stvari poput braka.

Rekao mi je da mi je posvećen, ali da me nikad neće oženiti. Ja sam njegova, on je moj, mi smo zajedno i uvijek ćemo biti, ali „ne mora vlada znati s kim se ja jebem i neka mi se ne petljaju u moje jebene poslove”.

Nisam se složila s tim. Bila sam katolkinja iako nisam baš često išla u crkvu (nikako otkad su mi roditelji umrli; vjeronauk je još nešto na što se moja tetka uopće nije obazirala). Ipak, sve sam to obavljala dok su oni bili živi i taj dio njih zadržala sam uza se. Dosta sam toga u vezi s tim doživljavala labavo, ali to ne znači da mi nije bilo važno.

I ja sam bila djevojka koja je htjela doživjeti svoj dan.

Raspravljali smo i on me nije uspio natjerati da popustim. Otišli smo na večeru k Vivici i Rhashanu na Dan zahvalnosti iako je Vitez poslije morao na posao. Dao mi je da okitim jelku, ali je zabranio božićnu glazbu, kolačiće ili druge ukrase. Dao mi je samo jedan dar, ali kako je bila riječ o vrhunskom paru rubinskih i dijamantnih naušnica, ja se nisam nadmudrivala. Ali nije mi napunio čarapu darovima i dao mi je do znanja da ne želi ni da ja to njemu učinim, pa je zato i nisam napunila. Taj dan proveli smo zajedno. Napravila sam finu večeru, vodili ljubav, mazili se i gledali filmove, ali od tradicionalnih stvari koje se rade na taj dan samo smo razmijenili darove (ja sam mu darovala više od jednoga dara, naravno, zato što se radilo o mom blagdanu, a svoga sam muškarca voljela razmaziti jednako toliko koliko i on mene).

Ali to je bio najveći ustupak za koji je Vitez bio spreman.

Brak se neće dogoditi.

Iako me to razočaralo, znala sam da time ne pravi sebi odstupnicu.

To je bilo to, on i ja. Volio me. Bio mi je posvećen. Htio je i namjeravao provesti ostatak života sa mnom. A ja sam to isto osjećala.

I zato sam se predala. Nije mi to bilo teško. Imala sam Viteza, a istinu govoreći, nije mi trebao nikakav papir. I zato tad nisam dobila prsten. Vitez mi je, kao i uvijek, objasnio.

Dvaput mi je stisnuo ruku tamo gdje je upravo nataknuo suludo skup prsten i šapnuo mi: - Nešto si mi tiha. Sranje, i bila sam. Kvragu.

- To sam ti, mala, dao da sama skužiš o čemu se radi. Čekao sam da porazgovaraš sa mnom. Nisi to učinila. Ali znao sam, kad je Rhashan stavio prsten Viv i kad je ona počela s planovima za vjenčanje, da ti uviđaš što ćeš propustiti.

Nije bio u pravu. Nisam šutjela zbog toga. Šutjela sam zbog nečega drugog. Bila sam u sedmom nebu što je Rhashan zaprosio Viv prije tri mjeseca.

Vitez je nastavio s pričom.

- Zato ti moram nešto dati. To je za tebe i mene. Što se mene tiče, s tim prstenom će svi znati da si moja, neće biti greške. Vidjet će se kamo god odeš, sa mnom ili bez mene. Sviđa mi se što prenosi takvu poruku. A ti ćeš dobiti malo od onoga što želiš. Zbog ovog ću ti prirediti zabavu. - Prešao je palcem preko zlata i dijamanta koji su mi počivali pri dnu prstenjaka. - Kupi prekrasnu haljinu ako to želiš. Ako hoćeš bjelokost, kupuj. Večera, šampanjac, proslava, pozovi koga god želiš. Ali ja neću rezati tortu. Ni plesati. Ni držati jebene govore. Samo proslava. Razmazit ću te ako poželiš slaviti godišnjicu i dat ću ti dar koji će ti pokazati koliko mi značiš, izvest ću te na večeru i to ćemo raditi svake godine obilježavajući večer kad smo se upoznali.

Oh. Opa! To nije bilo baš sve, ali je bilo nevjerojatno slatko. I ja ću to prihvatiti. Svakako. On još nije završio.

- Ako ti to nešto znači, kupi mi neko obilježje i ja ću ga nositi kao tvoj simbol. Što god želiš. Može biti i prsten koji će svima dati do znanja da sam tvoj.

- Želim to - odmah sam šapnula, a on mi je stisnuo ruku dok mu je tijelo potreslo kratko hihotanje.

Glas mu je bio drhtav kad je promrmljao: - Kako sam samo pogodio?

Zurila sam u njegovu ruku na svojoj i u prelijepi prsten.

Tada sam mu kazala: - Želim i proslavu.

Podignuo me. Ja sam dignula glavu i on me pogledao u oči, ali nije pomaknuo ruku s moje koju je pritisnuo na svoja tvrda, topla prsa.

Tad mi se nježno obratio: - Planiraj. Što god želiš, cvijeće, hranu. I gdje god želiš, ja ću ti to priuštiti. Nemoj staviti na sebe neku ogromnu haljinu koja izgleda kao torta. To će biti samo proslava, ali proslava kojom slavimo mene i tebe.

Zurila sam u njegove živahne plave oči okrećući mu ruku na prsima tako da su nam prsti sad postali isprepleteni.

Tad sam šapnula: - U redu, Viteže.

Zurio mi je u oči koje su se vlažile.

- Znaš da ne volim suze, mala - šapnuo mi je.

Udahnula sam kroz nos i čvrsto ga uhvatila za ruku. Promatrao me dok sam to radila i čekao me da se priblerem.

Kad sam to učinila, promrmljao je: - Dobro. - A potom: - Sviđa li ti se prsten?

- To je, osim tebe, najljepša stvar koju sam dosad vidjela. Oči su mu zasjale dok je kratko trznuo glavom.

Tad je šapnuo: - Jebeš me.

Znala sam što to znači i osjetila kako mi usne podrhtavaju. Odvratila sam šapatom: - Hvala ti.

Podignuo mi je ruku na leđima i tako snažno upirao, da mi se glava pomaknula naprijed iako mi je čvrsto stezao ruku u svojoj.

- Volim te, Anya - zarežao je tako divlje, tiho, duboko i hrapavo da sam to osjetila cijelim tijelom. - Znaš to, mala.

- Znam, dušo - šapnula sam stežući mu ruku i osjetivši da me nosnice opet peckaju.

- Bez suza - naredio je.

Stisnula sam usne, još jednom udahnula kroz nos i kimnula. Ruka i šaka su mu se opustile.

- Sad spavaj. Opet sam kimnula.

Ugasio je svjetlo i smjestio nas. Vitez je ležao na leđima, ja sam mu se stisnula uz bok, a on mi je još uvijek pridržavao ruku na svojim prsima.

Dobro, to je bilo prelijepo.

Dobro, to je bilo *zadivljujuće*.

Dobro, ja sam tako voljela ovog čovjeka.

Ali, imala sam tajnu. I brinula sam se da ga spoznaja o toj tajni neće oduševiti. Mene je silno radovala, ali bojala sam se da njega ne razljuti.

A on je znao da krijem neku tajnu. Osjećao je to. Pogađao je što bi me moglo mučiti. Ali bio je u krivu.

Nakon što mi je ovo dao, nakon što mi je sve dao, ja sam morala podijeliti tajnu s njim. Samo nisam znala kako.

Tanke i visoke potpetice mojih suludo skupih štikli lupkale su po podu našeg stana dok sam se gibala hodnikom u obliku slova L prema dnevnom boravku i kuhinji.

Prislonila sam mobitel na uho.

- Ona će mi iščupati i zadnji živac - izjavila je Vivica. - Jebote, dolaziš li?

Sandrine je nakon kratkog predaha opet krenula u lov. Tad smo opet uživale u kratkom odmoru kad se spetljala sa zgodnim, dobro građenim i bogatim kretenom. Zaručili su se za mjesec dana i vjenčali dva mjeseca kasnije. Svadba je bila toliko napadna i na zastrašujući je način odavala onaj stav: „Ja sam princeza i svi mi se klanjajte”, da joj je to oca stajalo pravo bogatstvo, a gotovo je i razvrgnula prijateljstvo s Vivicom. Ja sam se ubacila i svim silama trudila zadržati naš čopor na okupu iako mi je Vitez savjetovao da to ne činim. Ali njezino ponašanje definitivno je dovelo do gubitka posljednjih ostataka poštovanja koje su Vitez i Rhashan gajili prema njoj. Oboje su je trpjeli samo zbog Viv i mene i ništa ih više nije zanimalo o njoj.

A sad su se rastajali, pa se ona opet bacila u lov. Otkako su se ona i suprug razdvojili prije dva mjeseca, već je upoznala i odbacila dvije „ljubavi svog života”, od kojih nijedna tu titulu nije mogla zadržati dulje od tjedan dana.

Bila je u potrazi za trećom.

Njezino klasično lovište nije bio „Slade” ni drugi klubovi. Sandrine je s dvadeset devet godina znala da je to već prerasla. Uglavnom bi se pojavljivala na gala dobrotvornim večerama povlačeći povremeno Vivicu sa sobom (koja je sad radila u drugom hotelu, više nije bila „pomoćnica”, a i plaća joj je osjetno skočila) ih češće mene.

Ali nije joj bilo mrsko ni upasti u drugačiju klupsku akciju.

Nije joj bilo mrsko zaplesati, napiti se i praviti gluposti.

Kao što ih je, očito, pravila sada.

Prebacila sam se u kuhinju.

- Ja upravo idem. Vraćam se za petnaest minuta.

- Miči guzu, curo, ili će Vitez morati unajmiti čistače da pobrišu krv koja će ostati iza jednog vrlo gadnog ubojstva - odgovorila je Viv i ja sam se široko nasmiješila,

- U redu. Eto me za petnaest.

- Vidimo se.

- Vidimo se.

Isključila sam mobitel i ubacila ga u crvenu torbicu. Bila je to jedna od petnaest mojih torbica od kojih je sedam bilo crveno. I haljina mi je bila crvena, i to je bila jedna od pedeset koje sam imala, od kojih je trideset pet bilo crvenih.

Ovo poboljšanje garderobe dogodilo se jer sam voljela provoditi vrijeme s Vitezom, a s našim rasporedima, mojim dnevnim U spa centru i njegovim noćnim u klubu, osim nedjelja, nije nam preostajalo puno zajedničkog vremena.

Zato sam često odlazila u „Slade”.

Nisam znala nijednu od njegovih „cura”, ali sam nagađala po nekim pogledima i komentarima (ne otvorenim, nego biranim i obzirnim) da je određeni broj njih posjećivao moj spa centar. Šokirale su me kad sam to shvatila. Nisu bile onakve kakvima sam zamišljala profesionalne eskort dame sa stilom. Nisu bile ni neke ofucane ženske. Jednostavno su izgledale kao, pa... žene.

Ali zato sam poznavala većinu njegovih konobara i konobarica. Često su se mijenjali i jedni i drugi, pa bi uvijek upao netko novi, a poznavala sam i sve njegove zaštitare i izbacivače. Oni su ostali u istoj postavi. Vitez je bio izbirljiv. Trenirao ih je oprezno i na pravi način. Poštovali su ga, uzvraćali mu uslugu, a ostajali su budući da ih je dobro plaćao.

Tako bi se povremeno pojavio Vitez, njegovo osoblje, često i Vivica, Sandrine (nažalost, često ovih dana) ili nekoliko mojih prijateljica, da mi prave društvo.

Imala sam također i vlastiti maleni VIP separe. Kad je Vitez prošlog puta preuređivao klub, izgradio ga je za mene. Bio je izdignutiji od ostalih i u njega je moglo stati desetak ljudi. Jako udoban, s vrhunskom pregradom koja je pružala istodobno privatnost i mogućnost da se pogleda što god nekoga zanima, ali postavljen ipak tako da me Vitez može vidjeti sa svog uredskog prozora.

Kad bih otišla do „Sladea” provodila bih vrijeme ili u Vitezovu uredu ili u svom separeu te s njegovim osobljem i svojim prijateljicama.

Nikad mi nije bilo dosadno.

Obično bih se pojavila oko deset i odlazila u ponoć i pol. Nisam mogla tad provoditi mnogo vremena s Vitezom, ali bih ga barem vidjela, baš kao i on mene.

Znala sam, iako mi to nikad nije rekao, da me voli vidjeti i ovako.

Zato sam često odlazila u „Slade”.

Upravo sam se spremala krenuti prema ulaznim vratima, kad mi je nešto upalo u oko.

Obasjala me jarkocrvena svjetlost.

Znala sam da me Viv treba, ali sam ipak stala na trenutak i pažljivo promotrila prostor oko sebe.

Ne mogu reći da im je nešto nedostajalo, ali ja sam se riješila Vitezovih kućanskih aparata koji su stajali na radnoj plohi i zamijenila ih

istima samo u crvenoj boji. Na kraju šanka koji je razdvajao kuhinju od dnevnog boravka stajala je visoka, uska, crvena vaza koja se pri vrhu širila i zbog koje smo plaćali cvjećaricu da jednom tjedno dođe i napuni je.

Napunila bi i nisku cilindričnu grimiznoljubičastu vazu koja je stajala na ormaru povišenog dijela do zida u dnevnom boravku. Vitez je zahtijevao da se svakoga tjedna stavi novo cvijeće u dvije oble crne vaze u našoj spavaćoj sobi, od kojih, je jedna stajala pokraj stolića u dijelu za sjedenje, a manja na mom noćnom stoliću.

Tu su, uvijek i isključivo, bile savršene ruže boje bjelokosti.

I to je bilo na Vitezov zahtjev.

Zadržala sam mali sag u uvučenom dijelu dnevnog boravka, ali sam se riješila onih modernih kožnih sofa koje nisu mamile na odmaranje ili *bilo što*. Sad smo imali crne i udobne naslonjače koji su te jednostavno preklinjali da skineš cipele i opustiš se. Bili su prekriveni jastučićima raznih veličina grimiznoljubičaste, tamno-sive ili boje patlidžana.

Riješila sam se i fotografija koje mi nisu ništa značile. Vitez je to nazvao „slikanjem na divljaka“, pa sam naručila profesionalnog fotografa da dođe kad Vitezovi roditelji budu u gradu. Pozvala sam svoj čopor, Vitez nije nikoga pozvao i zabavljali smo se dok nas je fotograf slikao. I sad se na tom zidu našla osobna mješavina crnih isprepletenih okvira svih veličina i oblika s bjelokosnom podlogom te crno-bijelim spontanim fotografijama obitelji i prijatelja.

E sad, *ovo* mi je već nešto značilo.

Nestale su crne zdjele na ormariću. Iako je zid iznad njega bio pun fotografija, bilo ih je još više iznad vaza koje su stajale na njemu.

I tu su bile samo Vitezove, moje ili zajedničke fotke. U boji ili crno-bijele, u „Sladeu“, kod Rhashana i Vivice za Dan zahvalnosti, u mom spa centru, na Sandrininom suludom vjenčanju, u našem stanu, gomila srebrno uokvirenih fotografija stajala je razbacana po ormariću. Morali ste se bas jako približiti da ih vidite. Ali ja sam ih voljela. Uglavnom stoga što ih je i Vitez također volio. On se toliko znao uživjeti u to, nije to bilo tako često, ali se događalo, kad bih okrenula glavu i opazila ga kako me fotografira dok bih sjedila na balkonu ili za barskom stolicom uz šank.

Uzvratila sam mu uslugu.

Voljela sam i fotografije na kojima su nas drugi snimali. A odmah potom one na kojima smo fotografirali jedno drugoga.

Nije to bilo puno (iako se potrošila hrpa para), ali je pretvorila Vitezov stan u naš dom. Nije izgledao poput muzeja. Sad se osjećalo da tu žive sretni ljudi, I to je bila istina.

Ipak, još uvijek je to bio vrhunski stan.

Široko sam se nasmiješila samoj sebi u brk i izišla iz kuhinje gaseći svjetla za sobom. Otišla sam do ormara u hodniku i izvukla svoju usku crnu večernju kabanicu koja mi se spuštala do bedara i neupadljivo se sjajila pa je navukla na sebe.

Tad sam se uputila do vrata i zaustavila pokraj uskog stolića na kojem je stajala velika ovalna zdjela u koju smo bacali ključeve. Zgrabila sam ključeve i podignula glavu.

Tad je čista radost prostrujala mojim tijelom kao i uvijek kad bih to vidjela.

Jedino što je Vitez dodao kako bi ovaj stan postao dom, osim ruža boje bjelokosti u spavaćoj sobi, jest ono što je visjelo na zidu iznad tog stolića. Znala sam da je to stajalo tamo, iako mi ništa nije rekao, da bismo to svaki put mogli vidjeti kad se vratimo kući i odložimo ključeve, i svaki put kad odlazimo.

Kad sam se uselila, pronašao je onaj pokvareni mobitel koji nikad nisam bacila, vjerojatno zato što mi je nešto značio, i podignuo ga na zid, da visi između dviju staklenih ploha obrubljenih crnim okvirom.

Okvir i to što ga je podignuo bilo je izvanredno.

Mobitel nije bio toliko atraktivan.

Obožavala sam ga.

Obožavala.

Pogledala sam blještav prsten koji mi se sjajio na prstu i koji mi je sinoć Vitez stavio.

Široko sam se osmjehnula.

Tad sam izišla, spustila se dizalom do garaže, prošetala do svojega sjajnog Mercedesa i ušla. Zavezala sam se, izvukla mobitel, upalila motor i izvela se iz garaže.

Kad sam došla do ulice, uzela sam mobitel i pronašla Vitezov broj.

Dvaput je zazvonilo, a potom se čulo: - Mala.

- Evo me u autu, baš sam na putu.

- U redu. Vidimo se.

- Dobro, dušo. Prekinuli smo poziv.

Odvezla sam se do kluba i parkirala auto iza Vitezova Astona Martina.

Na znaku koji je stajao na zidu te uličice do mog auta pisalo je: *Rezervirano - gđica Gage.*

Tad mi je sinulo da nikad neću nositi Vitezovo prezime. Ali tako neću izgubiti ovo koje su mi dali otac i majka. To je sve što mi je ostalo od njih, osim uspomena koje će me uvijek pratiti.

Bilo mi je baš slatko kad sam to shvatila.

Ugrizla sam se za nasmiješenu usnu, izišla i opazila Kurta.

- Hej, dragi pozdravila sam ga odmičući se od vrata koja je došao zatvoriti umjesto mene.

- Hej - progundao je.

Ponovno sam se ugrizla za nasmiješenu usnu.

Kurt. Mislim, stvarno. Taj tip jedva da bi išta progovorio. Menije ipak bio neopisivo smiješan.

Lagano mi je položio ruku na križa i poveo me prema stražnjem ulazu.

Ušli smo i ja sam krenula prema vratima koje vode do stuba prema Vitezovu uredu. Osjetila sam da me Kurt napustio, i to bez riječi. To je bio Kurtov stil, obaviš posao i gibaš dalje. Sviđala sam mu se, a to sam doznala zato što mi je Vitez kazao, a ne Kurt pokazao.

Hernando, zaštitar pokraj Vitezovih vrata, nasmiješio mi se dok mi ih je otvarao.

- Hej, Anya.

- Hej, Herne - promrmljala sam, podignula se na vrške prstiju i poljubila ga u obraz. Tad sam se spustila i pogledala ga u oči: - Je li Vitez unutra?

- Aha. Super.

Široko sam se osmjehnula Hernu, prošla kroz vrata i uputila se stubama.

Zvukovi iz kluba postali su prigušeni kad su se vrata zatvorila, a mene je iznenada napustilo ovo sretno raspoloženje.

Vitez je gore. Njegov je prsten na mom prstu. A ja sam u vrećici nosila širok prsten od brušenog zlata koji sam mu kupila tog dana.

I morala sam mu odati svoju tajnu. Vrijeme je protjecalo. Učinio je nešto prekrasno za mene i zato će očekivati da se izvučem iz tihog i zamišljenog raspoloženja u kojem sam se često nalazila, a ako se to ne dogodi, sigurno će se upitati koji je razlog. A onda će postati nestrpljiv ako to ne podijelim s njim.

Morala sam podijeliti.

Stajala sam ispred njegovih vrata držeći kvaku i gledajući u ruku.

Morala sam to sad obaviti.

Suočiti se s njegovim gnjevom, raspraviti o tome i, Bože, *Bože*, možda se pokoriti.

Okrenula sam kvaku i ušla.

Stajao je pokraj prozora u tamnom odijelu i košulji boje crnog vina. Kao i obično, oboje je izgledalo izvrsno na njemu, a on me ošinio pogledom čim sam ušla.

- Moramo učiniti nešto s tom kujom. Kvragu.

Bože, *Sandrine*.

Čula sam kako se vrata zatvaraju za mnom, potom sam učinila nekoliko koraka i stala.

- Pa što sad radi? - upitala sam.

- Živcira me. Mili, Bože. - Viteže...

- Porazgovaraj s njom, Anya. Udahnula sam i kimnula.

- Pozvat ću Kurta kad se spustiš. Ti, Viv i Kurt odvućite joj guzicu do taksija. Neka je odvede kući, a ako opet želi izaći, to je njezina odluka. Vрати li se ovamo, mala, onda neka pije lagano i neka me ne živcira. Ima još jednu šansu. Ako je prokocka, neće mi više ući u klub.

- Dobro - složila sam se. Pozorno me promatrao.

- Prošla su dva sata, mala - izjavio je misleći na vrijeme koje je prošlo otkako smo se vidjeli, a znala sam da nije sretan što stojim na drugom kraju prostorije umjesto da sam mu blizu i ljubim ga.

- Sjećaš li se gripe koju sam imala prije nekoliko mjeseci? - izlanula sam.

Trznuo je glavom i zjenice su mu se suzile. Razumjela sam to. Ovo što sam izlanula nije imalo nikakva smisla. A on me želio u svojoj blizini i tražio je poljubac. Nikada to nisam poricala. Nikada. Zato što sam i ja željela iste dvije stvari. I rijetko ih je morao tražiti jer sam ih ja uglavnom sama pružala.

- Molim? - upitao je.

- Sjećaš li se kako me gripa pokosila prije nekoliko mjeseci? Znaš, kad sam dugo ležala u krevetu i...

- Sjećam se.

Stisnula sam i pomaknula usne.

- Anya...

- Bila sam toliko bolesna da sam zaboravila popiti kontracepcijske pilule - šapnula sam.

Tijelo mu se zamjetno ukočilo. Oh, Bože. Dobro, u redu. U redu.

- Kazala sam ti - nastavila sam šaptati - i neko vrijeme koristili smo kondome. Jedan je, hm... sigurno puknuo ili, uh... nešto slično.

Udaljila sam se.

Vitez se nije ni pomaknuo, promatrao me žarkim pogledom, a lice mu je bilo bezizražajno. To nije dobar znak.

Nastavila sam šaptati ne skidajući pogled s njega: - Trudna sam. Nije pomaknuo ni mišić, nije kazao ni riječ, i to je dugo potrajalo.

Čak ni kad sam jedva samu sebe čula dok sam govorila i tiho rekla: - Želim zadržati to dijete, Viteže. I to silno.

Vitez mi ništa nije odao.

Htjela sam sklopiti oči, zaplakati, preklinjati.

Htjela sam to dijete. Njegovo dijete. Nisam ovo očekivala. Nikad nismo razgovarali o djeci.

Ali ja sam ga željela.

Kao što sam već rekla...

Silno.

- Mislim da sam to neko vrijeme znala - odala sam tiho i oprezno - ali sam uzela kućni test trudnoće, hm... nedavno. A onda sam otišla liječniku... u ponedjeljak... da mi sve potvrdi. Trudna sam deset tjedana.

Vitez se nije ni pomaknuo.

- Dušo - glas mi je drhtao.

Tad se pomaknuo, ali ne prema meni. Ništa nije kazao. Podignuo je ruku, gurnuo je u sako i izvukao mobitel ne skidajući pogled s mene sve to vrijeme.

Srce mi je počelo lupati dok mi se trbuh grčio. Nisam znala što ovo znači, ali me preplašilo.

Gledao je u mobitel dok je birao broj, ali se svako malo osvrtao na mene i zakivao me pogledom na mjestu dok je prislanjao mobitel uz uho.

Stajala sam ukočeno, zarobljena njegovim pogledom, i čekala.

- Hej, da, Vitez je - rekao je, a ja sam nastojala suzdržati se od histerije. - Imam vijesti. Anya je trudna. Deset tjedana.

Trepnula sam, sklopila oči na tren, a kad sam ih otvorila, on me još uvijek gledao.

- Jebote, mama, znam da su to odlične jebene vijesti, ali prestani vrištati. - Stanka, a potom: - Jebote, daj mobitel tati.

Oči su mi se ispunile suzama i nikako se nisam mogla kontrolirati. Suza suzu goni.

Nije odmaknuo mobitel od uha kad je tiho i sporo naredio: - Mala, dolazi... *ovamo.*

Odbacila sam torbicu preko cijele sohe na kauč, poletjela prema njemu, tijela su nam se sudarila, čvrsto sam se omotala rukama oko njega, a on me snažno stisnuo rukom približavajući me k sebi.

Osjetila sam njegove usne na tjemenu i čula: - Tata? Da. Aha, ne laže ti. Anya nosi moje dijete. Deset tjedana. - Stanka: - Ne. Neočekivano. Nedavno se razboljela, imala je gripu i propustila je neke pilule. - Opet stanika, a potom stisak ruke i nježan, tih glas: - Ne, tata. Dobro je. Sretni smo.

Dobro je. Sretni smo.

Još je nešto govorio, ali nisam ga više čula, uglavnom stoga što mi se tijelo držalo uz njegovo zbog pustog jecanja.

Pozdravio se i premjestio me da budem malo dalje od njega, potom je vratio mobitel u džep i čvrsto me zagrlio objema rukama.

- Mala, oči - blago mi je naredio i ja sam trznula glavom unatrag. Prelazio je pogledom preko moga lica, a potom me pogledao u oči. - Nisi htjela prsten. Htjela si moje dijete - šapnuo je.

- Da - uzvratila sam šapatom.

- Jebote, mama je potpuno izvan sebe - odao mi je, ali to sam već pogodila.

Tripot sam se susrela s njegovim roditeljima.

Dvapot su navratili u Denver. Drugi put bio je lijep posjet. Prvi put Carl je došao s Vitezovom mamom da se pozabave Nickom.

Nick je sad živio na Havajima s Carlom koji ga je držao na kratkoj uzici. Prestao je s drogama, to je bila prva Carlova naredba. Ali još uvijek se „kurčio okolo“ (citiram Viteza). Ipak: - Tako se tata barem nečim zabavi. Ne voli golf. Ne surfa. Ne dotjeruje vrt. On razbija glave ljudima. I već je bio lud od nedostatka akcije. E, sad ima čiju glavu lomiti (opet citiram Viteza).

I mi smo njima otišli u posjet. Vidjeli smo Nicka kad smo došli. Meni se promijenio. Ponašao se kao puno manji šupak i čak je pronašao trenutak kad smo ostali nasamo da mi se ispriča, a meni je to djelovalo iskreno. Vitez me upozorio da ne budem naivna. Objasnio mi je da se Nick može pokajati, ali poslije opet pretvoriti u šupčinu. Na svu sreću, nije se pretvorio u štipka dok smo bili ondje.

Trebam dodati i to da nije našao za shodno ispričati se bratu dok se ipak ispričavao meni. To mi se baš nije svidjelo. I to je nešto što je Vitez prihvatio onako u prolazu. Dakle, nešto što se ranije očito ponovilo više puta. Tu mi je pretpostavku Vitez potvrdio kad sam ga pitala.

Sad sam se pokušala nasmiješiti kroz suze i odgovorila sam: - Dobro.

- Tata je zadovoljan - nastavio mi je pričati.

- Dobro - ponovila sam jedva dišući.

Maknuo je ruke da mi njima može obujmiti čeljust, prelazeći mi palcima preko suznih obraza, a potom mi je blago naredio: - Mala, prestani plakati.

Drhtavo sam udahnula. Nije išlo, pa sam morala još jednom udahnuti. Pribrala sam se tek nakon četvrtog udaha.

- To je to - promrmljao je, još uvijek mi prelazeći palcima preko vlažnog lica.

Držala sam se za njega i gledala ga u oči.

- Ti nosiš moje dijete - šapnuo je.

- Da - potvrdila sam.

- Ti nosiš moje dijete - ponovio je tišim, hrapavijim i dubljim glasom.

Osjetila sam škakljanje u nosnicama, ali sam se pribrala i kimnula.

Spustio je svoje čelo na moje. Prelazio je nosom preko moga ne skidajući mi ruke s lica, a ja sam zadržavala dah dok mi je ponavljao preplavljen osjećajima: - Jebeš me. Jebeš me. Jebeš *me*.

Polako sam sklopila oči.

Moj je čovjek ovo želio. Htio je da nosim njegovo dijete. Otvorila sam oči.

- Jesi li sretan? - pogađala sam tihim glasom, ali u glasu su se još čuli visoki tonovi nadanja.

- Jebote, mala, da. Jebote, da. Moje dijete je u tebi.

- Brinula sam se da se ne razljutiš - priznala sam mu, a on je samo malo odmaknuo lice od mene.

- Shvaćam. Nismo raspravljali o tome. Iako, kad to već spominjem, ja sam neko vrijeme mislio razgovarati s tobom na tu temu. Stavljanje prstena podsjetilo me da to moram i obaviti. Sudbina me preduhitrila. Ne žalim se.

Bože, Bože, *Bože*.

Voljela sam ovog muškarca.

- Znači, želiš djecu? - nastavila sam ispipavati teren iako je odgovor bio očit.

Ipak, dobro da sam ga to pitala jer se Vitez nasmiješio, a ja sam ga voljela gledati dok se smije.

- Svakako.

- Koliko?

- Dvoje - odmah je rekao.

- Dečki ili cure?

- Dečki - opet je odmah kazao, a ja sam trepnula.

- Stvarno?

- Mala, još djevojaka u mom životu? - Odmahivao je glavom neko vrijeme, a potom nastavio: - Hoćeš li uspjeti barem malo svoje ljepote prenijeti na naše dijete? - Prestao je odmahivati glavom i nježno me stisnuo prstima. - Jebote, nema šanse. Morao bih kupiti još više pištolja i unajmiti još više čuvara.

Zahihotala sam se.

- Daj ti meni dečke - naredio mi je. Opet sam se zahihotala.

Tad sam mu ukazala na ono što je bilo očito: - Dušo, ne znam baš hoću li se moći tomu pokoriti. Mislim da to ovisi o sudbini. Približio mi se ustima i nastavio: - Pruži najbolje što možeš.

- Dobro, Viteže.

- U redu, mala.

Bože, Bože, *Bože*.

Voljela sam ovog muškarca.

Nakon te radosne misli uozbiljila sam se, ali opušteno.

- Dušo, morat ćeš prestati pušiti. Pogledao me u oči i odmah se složio: - Aha. Još sam se više opustila pokraj njega.

- Zaboravila si nešto - šapnuo mi je na usne.

- Molim? - šapnula sam i ja na njegove gledajući ga u prekrasne oči.

- Mala, poljubi me.

Široko sam mu se nasmiješila pokraj usta. Tad sam ga počela čvrsto stezati na više mjesta i ljubiti ga. Pomaknuo mi je ruke s čeljusti kako bi me mogao jače, čvršće, sigurnije i toplije zagrliti, a nakon toga moj me Vitez poljubio.

Samo sam glavom izvirila kroz vrata koja su vodila na balkon do dječje sobe, a potom sam namjestila fotografske leće i fotografirala. Potom još jednom. Pa još jednom.

Odmaknula sam se. Prelazila sam palcima preko dugmeta i provjeravala ekran na stražnjem dijelu aparata.

Tad sam se nasmiješila.

Uspjela sam.

Pažljivo sam i tiho zatvorila vrata, ušla u sobu, odložila aparat na ormarić i izišla.

Prošetala sam do kuhinje i opet uzela šalicu zelenog čaja.

Nakon toga otišla sam do staklenih vrata balkona koja su obrubljivala uvučeni dnevni boravak.

Vitez je bio vani. Zavalio se na stolici, podignuo noge na ogradu i prekrizio gležnjeve, a pokraj njega stajala je šalica kave.

Prošla sam kroz vrata do prazne stolice nakrivljene prema njemu, a tad sam uhvatila zraku sunca koja mu se odbila od zlatnog prstena ruke koju je položio na obluc, pelenom prekrivenu guzu našeg djeteta. Bila je kovrčava, naborana koljena podvila je ispod sebe, šačicu je držala na licu i usnula na tatinim prsima prekrivenim majicom s natpisom Black Sabbath.

Sjela sam na stolicu i podignula šalicu dok sam oslanjala noge i pažljivo ih smještala na bedra svojega muškarca.

Vitez mi je lagano prešao prstom preko unutarnje strane jednog bedra, a žmarci su izbili iz moje kože i počeli mi se penjati uz kralježnicu, preko vrata do lubanje. Tad je svio ruku pri vrhu moga bedra i počeo mi vršcima prstiju prelaziti po unutarnjoj strani.

- Jesi li uspjela fotografirati? - promrmljao je gledajući Range.

Isuse. Ništa mu nije promicalo.

Podignula sam šalicu do usana.

- Aha.

- Mala, njoj je tek nekoliko tjedana. Ako i dalje nastaviš puniti kuću fotografskim okvirima, nećemo se moći probiti i normalno hodati.

Ispila sam gutljaj, pogledala prema Front Rangeu i zadržala pogled na njemu, a potom progutala pljuvačku i odgovorila: - Pa, kupi nam veću kuću.

- Vidiš, to bih mogao - odmah je promrmljao. Da.

Oh, da.

Bože, Bože, *Bože*.

Voljela sam ovog muškarca.

Pogledala sam ga i promotrila njegov profil, snažan, agresivan, nevjerovatno muški lijep.

Potom sam pogledala našu kćer, moju curicu Ekaterinu, malu Kat, a njezine oči samo su se otvorile i sklopile. Tad ih je opet otvorila, znala sam da to ona vjerovatno ne može, ali činilo mi se kao da ih je usredotočila na mene.

Ispružila sam ruku, pomazila ju po mekanom, bucmastom obrašćiću, široko sam se nasmiješila i pogledala je u bistre, jasne plave oči za koje sam u srcu znala da će takve i ostati.

Ponovno je sklopila oči.

Položila sam ruku na Vitezovu koja je počivala na mom bedru. Okrenuo ju je i omotao oko moje.

Pogledala sam prema Rangeu i ispijala čaj živeći život kakav nikad nisam očekivala, živeći san koji se nikad nisam ni usudila sanjati. Sad sam u potpunosti živjela bez snova koji su me nekad progonili.

Osim, naravno, onih pravih snova, od kojih me jedan držao za ruku, a drugi spavao pokraj mene.

SVRŠETAK